

Phật Đạo

Tân Tranh

一刀
傾
城

Khuyết
thần

Tập 1

vh Nhà xuất bản
Văn Học

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

Chương I

Lần đầu gặp gỡ

Ngày mùng 8 tháng 6, trời nắng.

Trời vừa mới sáng, khắp trong ngoài Đường Gia Bảo đã bắt đầu bận rộn, xa xa chỉ nhìn thấy khói bếp nghi ngút bay lên. Trên gương mặt mỗi người lộ rõ nét mừng vui khôn tả, khác hẳn thường ngày. Mọi người đều rất bận rộn vì bữa tiệc của Đường Gia Bảo.

Khoảng một giờ đồng hồ trôi qua, cửa lớn của Đường Gia Bảo đột nhiên mở ra, một chiếc xe ngựa xa hoa xuất hiện, một đội cưỡi tuần mã, lưng đeo trường kiếm đứng xung quanh bảo vệ.

Đường Duyệt nhìn tiểu đệ Đường Tiểu Bảo đang được mẫu thân ôm trong lòng, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt sáng long lanh, cái miệng chúm chím cười với nàng. Trong vô thức, nàng muốn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn ấy, nhưng tay đưa ra nửa chừng thì nhìn thấy mẫu thân nàng chau mày lại. “Bỏ xuống!” Tiếng quát của mẫu thân vang lên, tay của Đường Duyệt cứng đờ ra một lúc, chưa kịp phản ứng gì, mẫu thân nàng đã giật mạnh tay làm cho tấm rèm xe buông xuống, còn không quên thắt chặt lại chiếc tã của Tiểu Bảo.

Đường Duyệt cúi thấp đầu, nàng không dám nhìn vào mắt của mẫu thân nữa, đôi mắt đẹp ấy ngay lập tức nhìn chằm chằm vào nàng với vẻ rất nghiêm khắc, như thể đang ao ước giá như nàng chưa từng tồn tại vậy.

Lúc ăn sáng, phụ thân nói với mẫu thân: “Hôm nay có nhiều khách đến, rất ồn ào. Nàng đưa Tiểu Bảo ra ngoài mua ít đồ dùng, mang cả con gái đi cùng, nó cũng cần mua thêm ít quần áo mới”. Câu nói nhẹ nhàng ấy khiến Đường Duyệt cảm kích không nói nên lời. Mẫu thân nàng chỉ gật đầu. Đường Duyệt vui mừng như muốn nhảy cẫng lên, không phải vì sắp có quần áo mới, mà vì nàng có thể cùng mẫu thân ra ngoài.

Vú nuôi không nói một lời nào, ngồi bên cạnh quan sát. Khuôn mặt của Đường Tứ phu nhân rất đẹp, dưới ánh sáng mờ tỏ trong xe, dường như khuôn mặt ấy đang phát sáng, đôi bàn tay mịn màng ôm trọn vị thiếu gia, giống như một viên ngọc ròng sạch sẽ tinh khiết, quý giá, nho nhã mà không thể miêu tả bằng lời.

Đôi mắt của vú nuôi vô thức nhìn vào trong góc, thấy ánh mắt muốn nuốt chửng Đường Duyệt của Đường Tứ phu nhân, trong lòng thầm than một tiếng. Vị cô nương này so với đôi mắt mơ mộng, quyến rũ, nước da trắng như tuyết của Đường Tứ phu nhân thì không giống như hai mẹ con. Cô ấy ngoài đôi mắt đen láy nhưng thiếu chút lạnh lợi, đôi ngón tay búp măng, thân hình rất yếu ớt, nhìn giống như cái cây ra thì không được hưởng chút di truyền nào từ Đường Tứ phu nhân cả, cuối cùng thì...

“Đường Duyệt!” Đường Tứ phu nhân vừa mở lời, đôi mắt của Đường Duyệt liền sáng lên. “Con không cần đi cùng ta nữa, chúng ta còn phải mua rất nhiều thứ, con... đi không được tiện cho lắm.”

Đường Duyệt bỗng ngậy người. Không được tiện ư? Nhưng phụ thân đã nói rõ ràng, nàng có thể đi mà, sao đột nhiên lại thay đổi như thế? Nàng sẽ không nhiều chuyện, cũng không gây thêm rắc rối cho mẫu thân. Tại sao lại không cho nàng đi theo... Sao lại không thấy tiện kia chứ?

Nhưng chưa kịp nói ra những lời này thì nàng đã bị mẫu thân đuổi xuống xe. Chiếc xe phóng đi như một trận cuồng phong, nàng thậm chí chưa kịp cầu xin mẫu thân thì đã mất cơ hội.

Đứng chôn chân giữa đường, Đường Duyệt nhìn chằm chằm vào đội kỵ sĩ bảo vệ đang đi bên cạnh. Những khuôn mặt dường như rất vô tình của những người kỵ sĩ kia cũng nhìn nàng. Trong những ánh mắt đó có sự hiếu kỳ, có sự khinh miệt, nhưng nhiều hơn cả là sự cảm thông, nàng lặng lẽ cúi đầu, không muốn cho người ta thấy những giọt nước mắt đang lăn trên má mình.

Tại sao... nàng lại không thể đi?

Bóng chiều dần buông.

Đường Duyệt ngồi trên cây anh đào, nhìn bóng chiều dần buông từ một nơi xa xăm, những tia sáng vàng vọt dần sa xuống. Xe ngựa đi mua hàng vẫn chưa về. Nàng cúi đầu nhìn chăm chú, đèn trong Đường Gia Bảo đã được thắp lên, nàng có thể nghe thấy tiếng nói cười rất vui vẻ phát ra từ phía Đường gia.

Hôm nay là ngày đầy tháng của tiểu thiếu gia Đường gia. Đường Duyệt biết rằng, ở cửa Đường gia lúc này nhất định có rất nhiều cỗ xe sang trọng. Những đại gia tộc có danh tiếng trên giang hồ, các bang phái trong võ lâm đều đến chúc mừng. Chủ trì buổi tối ngày hôm nay sẽ là Đường phu nhân, cũng là vị phu nhân hiện có địa vị nhất trong nhà - phu nhân mới cưới của Đường Tứ gia Đường Mẫn - mẫu thân của tiểu thiếu gia Đường gia.

Đường Tứ phu nhân tên là Ôn Nhã Như, một người đẹp nổi tiếng ở đất Giang Nam, mười một năm trước từng thân bại danh liệt. Vị đại tiểu thư tài sắc song toàn của Ôn gia giàu có ở đất Giang Nam này khi xưa chưa cưới mà đã có chửa, sau đó lấy người phu xe ngựa riêng.

Tứ phu nhân của Đường gia ngày hôm nay - người duy nhất được Đường Mẫn sủng ái - chính là mẫu thân của Đường Duyệt. Thật đáng tiếc, phụ thân nàng không phải là con người nổi tiếng Đường Mẫn kia, mà lại là người phu xe ngựa riêng của mẫu thân nàng - người đã làm cho mẫu thân nàng bị người đời chê cười, đã hại mẫu thân nàng phải sống cuộc sống cơ cực hơn mười năm trời.

Người phu xe đã lừa đại tiểu thư xinh đẹp của Ôn gia đương nhiên không có kết cục tốt

đẹp gì. Mười năm sau, trong một lần lên núi, ông ấy đã không trở về. Ông ấy đã bị trượt chân ngã rồi chết. Ôn Nhã Như đã nói như vậy với Đường Duyệt. Chưa được nửa tháng sau, Đường Duyệt đã cùng mẫu thân chuyển đến Đường Gia Bảo, mẫu thân làm vợ lẽ của Đường Mẫn, họ Đường cũng chính thức trở thành họ của nàng.

Từ ngày chuyển về Đường gia, ngoài việc đổi họ ra, tất cả mọi việc của Đường Duyệt đều không thay đổi. Nhưng mẫu thân thay đổi rất nhiều... Khi nhìn thấy Đường Mẫn, mẫu thân và tiểu đệ mới sinh ở cùng nhau, Đường Duyệt đột nhiên hiểu rằng ba người đó đã là một thế giới rất toàn vẹn. Nàng chỉ là một người ngoài, một người xa lạ mà thôi.

Ở Đường gia, ăn ngon, ngủ kỹ, nhưng trong lòng không thấy thoải mái.

Ngay người đứng ở ngoài cửa, Đường Duyệt đột nhiên nhớ lại ngày chôn cất phụ thân, bà lão hàng xóm nhìn mẫu thân mặc áo tang, đứng thờ ơ, liền nói với Đường Duyệt: “Khô thân đứa trẻ này, sau này phải dựa vào chính sức của mình thôi”.

Hôm đó, Đường Duyệt ngây thơ hỏi một câu rằng: “Tại sao ạ?”.

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà lão lộ ra một nụ cười thân thuộc, nhưng hàm chứa một nỗi bi ai: “Con không có phụ thân, cũng đồng nghĩa là không có mẫu thân”.

Đợi lúc mẫu thân lạnh lùng đi qua, bà lão lại lắc đầu quay đi. Trải qua một thời gian rất dài, Đường Duyệt mới dần dần hiểu ra ý nghĩa trong những câu nói của bà lão.

“Nếu như không có Tiểu Bảo thì tốt biết mấy, nếu như...” Đường Duyệt giật mình bởi suy nghĩ này, nàng không dám nghĩ nữa. Tiểu đệ Đường Tiểu Bảo đáng yêu, bé bỏng như vậy, sao nàng có thể có những suy nghĩ như thế? Lại còn dám nguyên rửa tiểu đệ nữa? Mặc dù từ lúc Tiểu Bảo được sinh ra thì mẫu thân ngày càng không để ý tới nàng, nhưng trước đây mẫu thân cũng rất ít khi cười với nàng. Nói như vậy để thấy rằng Tiểu Bảo đã làm cho mẫu thân cười nhiều hơn, chứ không phải là Tiểu Bảo đã cướp đi nụ cười lẽ ra phải thuộc về nàng. Làm sao nàng có thể nảy ra những suy nghĩ ác độc như thế chứ? Đường Duyệt nhìn xuống dưới gốc cây, tim đập rất mạnh, cả bàn tay toát mồ hôi, chỉ cần động đậy thôi, nàng sẽ rơi từ trên cây anh đào xuống đất.

Nếu như rơi xuống đất, chắc chắn nàng sẽ gặp được phụ thân. Chỉ cần nhẹ nhàng buông tay, nàng sẽ không còn phải đối mặt với sự châm chọc cạnh khoe của những người trong Đường Gia Bảo, thậm chí là những trận đòn khiến nàng tím bầm như thể nàng là một đứa con trai. Ngoài ra, nàng cũng không còn phải đối mặt với từng câu nói hay mỗi việc làm không chút tình cảm nào của mẫu thân nữa. Và cũng không còn phải làm một kẻ ăn bám bị mọi người khinh ghét...

Nàng vô thức ngả dần về phía trước, bàn tay cuối cùng cũng buông lỏng, đột nhiên có người hét to: “Này, cô nương đang ngồi trên cây kia!”.

Đường Duyệt giật mình, tay nắm chặt cành anh đào. Nàng nhìn xuống dưới, một chiếc xe không biết đã đậu ở đó từ lúc nào. Không thấy người vừa nói đâu cả, Đường Duyệt nhìn

chăm chăm. Nàng chưa từng nhìn thấy một chiếc xe nào như thế. Thân xe phát ra một thứ ánh sáng đen bóng, giống như một hòn đá quý màu đen, không hào hoa, nhưng rất có phong thái. Nàng ở Đường gia lâu như vậy, đã nhìn thấy rất nhiều chiếc xe ở ngoài cửa lớn, nhưng chiếc xe như thế này thì nàng rất hiếm khi nhìn thấy. Con ngựa to dẫn đầu tám con khác, thần khí dũng mãnh, đúng là một con tuấn mã tốt. Người đánh xe mặc một bộ đồ tơ lụa màu xanh, thần khí nhanh nhẹn, khí chất hào sảng giống như một thanh niên tuấn tú được sinh ra từ một gia đình giàu có nào đó.

Đường Duyệt càng bất ngờ hơn nữa khi rèm xe nhẹ nhàng mở ra, một chàng trai tuấn tú bước ra, miệng nở một nụ cười.

“Cô nương ở trên cây kia, nàng trèo cao như thế để làm gì vậy?”

Đường Duyệt ngần ngại nhìn người thanh niên đang đứng dưới gốc cây. Đương nhiên nàng không dám nói rằng mình đang chuẩn bị nhảy xuống, đành nói: “Ta chỉ là... đang ngắm phong cảnh thôi”.

Chàng trai cười nói: “Nàng có nhìn thấy quanh mình có rất nhiều hoa anh đào không?”.

Đường Duyệt nhìn xung quanh, quả nhiên trên cây có rất nhiều hoa anh đào. Từng chùm nhỏ nhỏ, màu hồng, phát ra ánh sáng như màu hồng mã não. Khi gió thổi, có thể ngửi thấy mùi hương hoa anh đào phảng phất.

“Nàng có thể rung cây, hái hộ ta một ít hoa anh đào được không?” Người dưới gốc cây tiếp tục nói, Đường Duyệt có chút băn khoăn.

Thấy nàng im lặng, vẻ mặt sầu não, người thanh niên đó kiên trì nói: “Nàng rung nhẹ thôi, cẩn thận đừng để bị rơi xuống đất”.

Đường Duyệt không còn cách nào khác, đành phải rung mấy cái. Trên cây rơi xuống vài bông hoa anh đào. Chàng trai nở nụ cười dịu dàng, cúi xuống nhặt lên, sau đó quay trở lại xe ngựa của mình. Một lúc sau, vén tấm rèm che cửa lên, chàng trai nói với nàng: “Hoa anh đào rất ngọt, nàng đừng quên nếm thử nhé!”.

Đường Duyệt ngần ra một lúc, nhìn theo chiếc xe chạy về hướng Đường Gia Bảo. Nàng vô tình ngắt một bông hoa anh đào, không lau chùi gì mà bỏ luôn vào miệng. Rất một vị chua chua, chát chát. Tuy cũng có hơi giòn ngọt, nhưng không phải là “rất ngọt” như lời người thanh niên kia nói. Đường Duyệt nghĩ, hay ngắt một bông nữa ném lại xem, nhưng vẫn là vị chua chua, chát chát ấy. Nàng nhìn theo chiếc xe đã đi xa, lại ngậy ra một lúc, có gì đó khó hiểu, ý định nhảy xuống đã trôi mất quá nửa. Đường như việc nhẹ nhàng rung cây, ném vài bông hoa anh đào chua chua, chát chát, đã làm nàng mất đi dũng khí để nhảy xuống.

Chiếc xe đã đến trước cổng Đường Gia Bảo. Một người đàn ông trung niên gầy gầy, trên mặt luôn nở nụ cười, đang đứng trước cửa Đường Gia Bảo đợi khách. Nhìn thấy chiếc xe

đến, nụ cười trên mặt ông ta lập tức nhạt đi, ngoảnh đầu nói với đám người dưới: “Thương thiếu gia đến rồi, còn không mau đến mời thiếu gia xuống xe!”, sau đó mới bước lên chào đón.

Lạ một điều, câu nói ấy vừa dứt, Đường quân gia liền nhìn thấy đại thiếu gia họ Đường đi tới với khuôn mặt u ám. Về mặt này, có chỗ nào không ổn ư? Trong lòng Đường quân gia thắc mắc, tuy ông vẫn tươi cười, nhưng lại đủ thông minh đứng cách xa ba bước. Lúc đại thiếu gia vui vẻ, cậu ấy là một cậu chủ nhân tử nhất, nhưng nếu gặp phải lúc cậu ấy không vui thì tốt nhất nên tránh xa cậu ấy một chút.

Thương Dung nhìn Đường thiếu gia, cười nói: “Một ngày tốt lành như thế này, sao Đường huynh lại không vui?”.

Đường Mạc lạnh lùng đáp: “Ta vốn đang rất vui, nhưng nhìn thấy huynh, ta bỗng thấy không vui chút nào”.

Thương Dung tò mò hỏi: “Ta có mang bất hạnh gì tới đâu? Vừa mới tới Đường Gia Bảo, huynh đã có vẻ mặt này, chắc hẳn có ý không muốn chào đón ta?”.

Đường quân gia vội lau những giọt mồ hôi trên mặt, vừa cười vừa đáp: “Thương thiếu gia hiểu lầm rồi, đại thiếu gia nhà chúng tôi không có ý đó”.

Khuôn mặt không lộ chút biểu cảm của Đường Mạc làm cho những lời nói của Đường quân gia không có chút thuyết phục. Nhưng Thương Dung không tức giận. Chàng dường như không bao giờ bị người khác làm cho phẫn nộ, luôn luôn nở một nụ cười hiền từ.

Đường Mạc hắng giọng nói: “Vừa rồi huynh hơi nhiều chuyện rồi đó”.

Thương Dung không nói gì.

Đường Mạc nhíu mày: “Huynh im lặng là ngầm thừa nhận hay sao?”.

Thương Dung vẫn giữ nguyên nụ cười, không để ý đến những hành động bất lịch sự của Đường Mạc: “Đường huynh đã nhìn thấy tất cả, còn cần ta nói gì nữa...”.

Giọng điệu Đường Mạc vẫn lạnh lùng: “Không thể tin là đại thiếu gia nhà họ Thương lại đối đãi với một người con gái xa lạ thân thiết đến như vậy!”.

Thương Dung cố tình làm ra vẻ ngạc nhiên: “Nếu như ta nhớ không nhầm thì “người con gái xa lạ ấy” chính là tiểu muội của Đường huynh?”.

Ánh mắt Đường Mạc sắc như dao, nhìn Thương Dung: “Nhưng, đó chỉ là “muội muội rẻ tiền” của ta”.

Thương Dung dường như không hiểu gì, còn cười với Đường quân gia đang đứng rất nghiêm trang bên cạnh, nói: “Ta nghe nói phu nhân mới có một người con gái, không ngờ lại dễ thương như vậy!”.

“Dễ thương? Hừ!” Đường Mạc hắng giọng, chàng không thấy Đường Duyệt dễ thương ở điểm nào.

Thương Dung thấy được giọng điệu bình thường của chàng, làm sao lại không nhận ra Đường Mạc không thích muối muôi mới có này, liền khuyên: “Nàng ấy còn nhỏ tuổi, Đường huynh nên yêu thương nàng ấy nhiều hơn mới phải”.

Đường Mạc cười lạnh lùng, đáp: “Nó cả ngày ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ta thấy cần phải quản chặt nó mới đúng”.

“Nó đâu rồi? Nhà nhiều khách như vậy, nó tránh không gặp khách, có phải là muốn nói với mọi người rằng người của Đường gia ức hiếp nó chẳng?” Đường Mạc đột nhiên nói, tính cách lạnh lùng giống y như phụ thân Đường Mẫn, hét một tiếng đã làm cho Đường quản gia vội vàng xin cáo lui với Thương Dung.

Thương Dung thở dài, nói: “Đường huynh à Đường huynh, huynh hà tất phải như vậy?”.

Đường Mạc không thèm để ý tới chàng, bỏ đi, mặc khách đứng đó.

Người đánh xe đã thu dọn xong, nhảy xuống xe và khẽ nói với Thương Dung: “Đường gia có việc gì vậy ạ, đối đãi với khách quý kiêu gì vậy? Thiếu gia, cậu không ngại vượt đường xa tới đây chúc mừng, vậy mà họ lại...”.

“Thương Lục! Không được nhiều lời!” Thương Dung khua tay không cho cậu ta nói tiếp: “Đây là việc nhà người ta, chúng ta không nên xen vào”.

“Vâng, thưa thiếu gia.”

Lời vừa dứt, người đầy tớ của Đường gia đã đi đến, rất cung kính mời Thương Dung vào nhà.

Người đầy tớ Đường Gia đã đi cách xa được một đoạn, Thương Lục mới nghe thấy tiếng thiếu gia nhà cậu khẽ nói: “Thương Lục, những người không may mắn trong thiên hạ có rất nhiều. Khi người động lòng trắc ẩn, không nên gây thêm phiền phức cho họ...”.

Thương Lục ngậy người ra một lúc, nghĩ rất lâu nhưng vẫn không hiểu câu nói đó có ý gì.

Thương Dung quay người bước đi, nụ cười ẩn chứa nhiều điều khó hiểu. Chàng nói: “Đường thiếu gia đã có cái nhìn phiến diện như vậy, nói thêm cũng vô ích. Chúng ta đến đây làm khách, chỉ ở mấy hôm rồi đi. Cô nương ấy còn phải sống ở đây rất lâu”.

Thương Lục gãi gãi đầu, khuôn mặt non nớt ấy như đã nhận ra điều gì đó: “Con hiểu rồi! Con hiểu rồi ạ!”.

“Đây không phải chính là điều mà thiếu gia vẫn thường nói hay sao: Phật môn quảng

đại, nan độ bất tín chi nhân; Thiên vũ tuy khoan, bất nhuận... bất nhuận gì nhỉ, à! Thiên vũ tuy khoan, bất nhuận vô căn chi thảo⁽¹⁾! Nói như vậy, Đường thiếu gia không phải là cây cỏ không có huệ căn đó hay sao?” Thương Dung chỉ nhìn Thương Lục lắc đầu, cười mà như không.

“Ồ, thì ra ta là như vậy, một cây cỏ không có huệ căn phải không? Thương huynh, người đây tớ này được huynh dạy dỗ khá tốt đấy...” Một câu nói lạnh lùng làm cho nụ cười trên khuôn mặt của Thương Lục ngay lập tức biến mất!

Thương Dung không lấy làm ngạc nhiên, sớm đã nhận ra Đường Mạc định đánh, bèn lấy chiếc quạt màu đen tiện tay gõ nhẹ lên vai Thương Lục, cười và nói: “Tên ngốc này, nên nhớ kỹ câu sau mới đúng, *mạc tại nhân hậu luận thị phi!*”⁽²⁾.

Có điều, trong nháy mắt, một cái gõ nhẹ đã đưa Thương Lục thoát khỏi miếng đánh đó, thủ pháp kỳ diệu khiến đôi mắt của Đường Mạc sáng lên. Ánh sáng lóe lên như tia chớp, thanh trường kiếm của chàng đã tiến đến trước mặt Thương Dung.

Thương Dung thấy tình hình như vậy, bàn tay biến hóa rất linh hoạt. Chiếc quạt vừa di chuyển đã tránh được những thế kiếm sắc nhọn, hiểm ác. Đường Mạc cười lạnh lùng, ánh sáng mà thanh kiếm phát ra như đang nhảy múa. Chỉ nghe thấy những âm thanh của thanh kiếm đang chém xuống. Thương Dung liên tiếp đỡ được sáu đường kiếm. Sáu đường kiếm này vừa hiểm vừa nhanh, đâm thẳng vào tất cả các bộ phận, đều là những phần quan trọng trên cơ thể. Người Thương Dung chỉ cần di chuyển chậm một chút, e rằng sẽ...

“Vẫn chưa chịu ra tay?” Mũi kiếm của Đường Mạc đã chĩa thẳng vào sống mũi của Thương Dung.

Thương Dung cười nói: “Hôm nay là một ngày tốt lành, sao Đường huynh lại khó chịu thế này!”.

“Lễ nào đấu võ lại phải chọn thời điểm tốt, mặc quần áo đẹp, xức dầu thơm hay sao?” Về mặt Đường Mạc lạnh lùng, người ngoài nghe thấy sẽ cảm thấy rất hứng thú, nhưng trên mặt chàng chẳng tìm thấy một ấn tượng thú vị nào.

Biểu hiện bên ngoài của Thương Dung mặc dù rất thoải mái, nhưng tiếng bước chân lại không thoải mái như lúc mới bắt đầu, là do Đường Mạc trong lúc nói chuyện lại vung ra lục kiếm, vừa rồi cũng chỉ ép chàng ra tay, bây giờ lại giống như đánh nhau thật. Đường Mạc đã làm thật như vậy, Thương Dung không thể đánh giá thấp, các thế di chuyển né tránh của chàng ngày càng linh hoạt.

Đường Mạc nhỏ tuổi mà đã thành danh. Kiếm pháp rất nhanh nhẹn vượt quá sức tưởng tượng của người bình thường. Điểm then chốt là rất tuyệt tình. Thương Lục đứng bên cạnh thấy rất rõ, đường kiếm sắc nhọn ấy đã ba lần nhằm thẳng vào yết hầu của Thương Dung, nhưng đều bị Thương Dung dùng quạt xoay đi chuyển lại, ngăn cản được. Một công một thủ, những tình túy trong võ công của hai người dần dần lộ ra.

Đường kiếm của Đường Mạc rất nhanh, chỉ tấn công không phòng thủ, lấy tấn công làm phòng thủ. Còn loại công phu Thương Dung luyện lại là tu thân dưỡng tính, không chủ động tấn công, nhưng có thể tích cực hóa giải mỗi lần nằm trong tình thế nguy hiểm. Tuổi tác của hai người tuy là huynh đệ, nhưng đã giảng co rất lâu mà chưa thể phân cao thấp.

Thương Dung biết rõ trong chốc lát thật khó để phân cao thấp, nhưng xem ra tinh thần và hành động của chàng vẫn thoải mái, tự nhiên mà lịch sự, thậm chí nở một nụ cười: “Lại thời vô vật khứ diệc vô, thí tự phù vân qua thái hư”. Miệng chàng nở một nụ cười, kéo tay áo, bước thêm vài bước, thân thủ uyển chuyển, lách người tránh khỏi những đường kiếm sắc bén của Đường Mạc đang nhằm đâm vào yết hầu mình. Đợi cho hai người đứng vững, chàng đã ở sau lưng Đường Mạc.

Đường Mạc quay lưng lạnh lùng cười, ca lên một tiếng: “Bản vô sinh diệt, yên hữu khứ lai!”. Khi vừa mở lời thì hai chân đá xuống dưới đất, xoay người chuyển sang tấn công phía bên phải của Thương Dung. Tốc độ tấn công rất nhanh, đường kiếm đi cũng rất lẹ và đẹp. Nhìn giống như đang tấn công phía bên phải của đối phương. Thực chất trong đó ẩn chứa nhiều sự biến hóa, bất luận đối phương né tránh thế nào, cuối cùng cũng khó có thể toàn thân rút lui dưới đường kiếm đó.

Thương Dung không hề kinh ngạc, vai phải né tránh rất nhanh, chân tự động lùi về sau. Trong nháy mắt toàn thân đã lùi lại được hơn một thước, chỉ nghe thấy keng một tiếng. Lưỡi kiếm của Đường Mạc thu lại nhanh gọn, trên đỉnh cuốn một vật, kỳ lạ thay vung đi vung lại cũng không rơi. Chính là chiếc quạt. Đường Mạc nói: “Huynh không cần vũ khí này nữa hay sao?”.

Thương Dung cười lớn: “Quăng xuống một chiếc da bọc xương, giống như cho tuyết sương vào nồi lẩu vậy”. Lúc chàng nói đến từ “xương”, chàng đã tiến lại gần đối phương từ lúc nào không biết, khi nhắc đến hai chữ “tuyết sương”, một ngón tay đã điểm vào huyệt chính trên ngực Đường Mạc. Chiếc quạt đã bị thanh kiếm lấy đi, lại nhẹ nhàng trở về trong tay chàng.

Chiếc quạt xoay tròn một vòng rất nhanh giống như chiếc nhẫn ngọc xoay quanh tay chàng. Chàng lại hòa nhã đứng trước mặt Đường Mạc. Dáng người Thương Dung đẹp như ngọc, cầm chiếc quạt mà nói: “Đường huynh, còn đánh nữa sao?”.

Ánh mắt Đường Mạc rất lạnh lùng, miệng ca lên mấy câu: “Băng hà phát diệm, thiết thụ hóa khai!” nhưng không phải là câu thơ mà lại là đường kiếm. Khi thanh kiếm di chuyển, nó giống như một luồng ánh sáng đã bị phân ra làm mười đường, một trăm đường, giống như băng hà mãn thiên, thiết thụ thịnh phương, làm cho người ta khi nhìn thấy sự phong tỏa của luồng ánh sáng này mà ngệt thở.

Thương Lục thất thanh kêu lên: “Thiếu gia, cẩn thận!”.

Thương Dung không hề nao núng, trong chốc lát đã xoay mình. Đột nhiên chiếc quạt khép lại, những cánh quạt đã bị kiếm làm rách, thân quạt lật ngược lại. Tất cả chỉ dựa vào

những nan quạt rất mỏng manh. Sự biến hóa này càng nhìn càng thấy tuyệt diệu, thay đổi vị trí ở thời khắc không thể tốt hơn. Thân thủ cũng quyết không né tránh. Bị lật ngược người, chàng dường như vẫn có tâm trạng dễ cười và nói rằng: “Táp thủ uy âm tiên, kim niếu giao thiên bích”.

Đường Mạc đương nhiên không chịu để chàng như vậy, giọng trầm trầm ca lên một tiếng: “Tiễn dĩ ly huyền, hư không trụ địa!”. Thanh kiếm lật ngược, khiến cả người Thương Dung lẫn chiếc quạt đều bay lên.

Thương Lục vừa đưa tay lên vỗ để cổ vũ cậu chủ thì tình thế đã đảo ngược, khiến cậu như đã quên đi lập trường của mình mà chúc mừng cho Đường Mạc vậy!

Thương Dung làm sao có thể để mình bị văng ra. Chàng chỉ mượn lực để dậy thôi, người lật ngược lại, bay nhanh như chim hồng. Lại một lần nữa tránh được lưỡi kiếm, lần này là đứng một chân, mũi giày nhẹ nhàng đặt trên mũi kiếm. Bất luận là Đường Mạc làm thế nào, nhất thời cũng không thể nào khiến chàng văng ra được. Toàn thân như một con diều bay lượn trên không trung. Chiếc quạt phất một cái rồi mở ra, Thương Dung tự tại nói: “Nếu hỏi nơi nào an toàn nhất, thì nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”.

Nghe thấy câu nói của Thương Dung, trong ánh mắt Đường Mạc có chút lạnh lùng, sắc nhọn, nhưng cuối cùng cũng nở một nụ cười đầy hàm ý, đôi môi mỏng mím chặt, bình thường nó thể hiện sự kiên cường, lạnh lùng, nhưng hôm nay, nụ cười làm cho khuôn mặt u ám đó trở nên tuấn tú lạ thường, khiến người ta không dám nhìn trực diện, chỉ nghe chàng nói: “Ta không phải là cỏ non thì sẽ là núi đao. Thương huynh, lần sau nên thay đổi một chút đi”. Lời vừa dứt thì chàng đã thu tay lại. Thu kiếm mở kiếm đều rất bất ngờ, khiến đối phương không kịp trở tay.

Thương Dung nhẹ nhàng tiếp đất. Từ từ đi lại bên cạnh Thương Lục, thở một tiếng, rồi nói với cậu ta rằng: “Tiểu tử, ta quên nói với ngươi một câu: *Quan kỳ bất ngữ chân quân tử*”(3). Đâu Thương Lục lại phải ghi nhớ thêm một câu nữa!

Đột nhiên nghe thấy tiếng vỗ tay, giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Thật lợi hại, thật lợi hại! Sao lại không đánh nữa?”. Tiếng nói như tiếng chim oanh, ba người đồng loạt quay lại nhìn. Hóa ra đó là Âu Dương Minh Châu, một cô nàng rất ngây thơ. Cô nương này chắc khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, nước da trắng như tuyết, lông mày đẹp tựa vẽ, mặc một chiếc áo màu xanh nhạt, trên cổ đeo một chuỗi minh châu, dưới ánh sáng phát ra thứ hào quang rực rỡ, chắc chắn là một vật rất quý hiếm.

Nàng nhảy vài bước rồi đi tới, đôi mắt to long lanh nhìn Thương Dung mấy lần, rồi lại chuyển sang nhìn Đường Mạc, nói: “Kiếm pháp của chàng thật lợi hại!”. Ánh mắt ấy xoay một vòng, nói với Thương Dung rằng: “Chàng cũng rất lợi hại đó!”. Trong lời nói có chút tự hào, nàng biết rõ rằng thân pháp của hai người khác xa người thường. Nhưng nàng chỉ khen ngợi bằng từ “rất lợi hại”.

Thương Dung cười: “Nhận được lời khen ngợi, rất vinh hạnh”. Chàng nói hai chữ vinh

hạnh, nhưng biểu hiện lại như bình thường, không cảm thấy chút vinh hạnh đặc biệt nào.

Minh Châu đương nhiên không nhận ra nhưng Thương Dung cũng rất chu đáo thể hiện phép lịch sự, làm nàng ấy hài lòng. Nàng đợi rất lâu cũng không thấy Đường Mạc có biểu hiện gì, liền hỏi: “Chàng tên gì vậy? Đây, hỏi chàng đó!”. Nhìn vào đối phương, nhưng chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng mang nặng sát khí, không chút biểu cảm, nàng lạnh lùng háng giọng: “Vừa rồi còn thấy chàng lợi hại, nghĩ kỹ lại cũng chỉ có thể thôi!”.

Đường Mạc cũng không thêm để ý, quay người định bỏ đi, đúng lúc đó, Thương Dung đột nhiên hỏi: “Cô nương, tên nàng là gì?”.

Âu Dương Minh Châu vốn cho rằng câu hỏi đó là dành cho nàng, đang định hất cằm lên trả lời: “Ta tên...”. Hai chữ Minh Châu chưa kịp buột ra khỏi miệng, Đường quản gia đứng bên cạnh đã trả lời: “Cô ấy tên là Đường Duyệt”.

Đường Mạc chau mày, quay người lại nhìn, quả thật thấy Đường Duyệt đang ở đó, nhẹ nhàng đứng bên người quản gia, không biết đã đến từ lúc nào mà chàng không hề nhận ra. Sự chú ý của họ dồn hết vào cô nương mặc áo xanh kia, hoàn toàn không để ý tới sự có mặt của nàng.

Câu nói của Âu Dương Minh Châu bị ngắt giữa chừng, ánh mắt dần tập trung vào cô nương đứng đằng sau người quản gia. Ánh mắt thi thoảng lại chú ý tới nàng, phát hiện ra cả người nàng ấy đang sợ hãi, liền ngoảnh đầu nhìn Đường Mạc, phát hiện ra ánh mắt của chàng cũng đang chú ý tới nàng ấy, trong lòng nàng gợn sóng, liền đi tới, nở một nụ cười nói với Đường Duyệt: “Cô nương hái hoa anh đào à, cho ta ném thử được không?”. Nàng bình thường không bao giờ nói chuyện nhẹ nhàng với một cô nương xa lạ như vậy, hôm nay không biết tại sao, tất cả lời nói đều rất khách khí và hòa nhã.

Đường Duyệt nhìn Âu Dương Minh Châu, cẩn trọng đưa những bông hoa anh đào ra.

Âu Dương Minh Châu vừa đưa bàn tay trắng như tuyết ra nhận, đột nhiên nhìn thấy tay của Đường Duyệt, lập tức lùi lại một bước: “Ây dà, tay cô nương thật bẩn quá, ta không ăn nữa...”.

Đường Duyệt chờ người ra một lúc, từ từ rút tay lại. Nàng trèo đi trèo lại trên cây, tay hẳn là đã bị bẩn.

Âu Dương Minh Châu vừa cười vừa đá mấy hòn đá, không quan tâm mà nói rằng: “Hay là như thế này, cô nương đi rửa tay cho sạch, rồi về lấy cho ta ăn!”.

Thương Dung đứng nhìn Đường Duyệt, phát hiện ra trong ánh mắt của nàng không buồn không vui, thậm chí cũng không có chút gì tức giận, dường như đã bị người khác từ chối, ức hiếp, bắt nạt nhiều lần. Trong lòng chàng cảm thấy có chút gì đó bất an, hay do tinh thần nàng ấy lúc đó rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức chàng không thể nào hiểu được.

Chàng bước lên trước một bước, nhận những bông hoa anh đào từ tay nàng: “Những

bông hoa anh đào này rất ngon, cho ta hết nhé!”.

Đường Duyệt nhìn chàng, rồi lại nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, ánh mắt đột nhiên có sự thay đổi. Đôi mắt của nàng vốn dĩ giống như một dòng nước chết yên tĩnh trầm lắng, ngay lập tức trở thành một dòng nước sống động rất đẹp, rất trong sáng nhưng rất khó hiểu, đôi mắt thâm trầm ấy nhìn Thương Dung, nở một nụ cười rất khế, mang đậm sự cảm kích.

Thương Dung nhất thời đứng ngây ra, đột nhiên lại cảm thấy Đường Duyệt rất giống một người, nhưng khi nhìn kỹ lại thì không còn tìm thấy bất cứ dấu vết nào, chợt nghĩ: “Sao lại như vậy? Có lẽ nào hoa mắt hay sao?”.

Mặt trời dần buông, sự yên lặng của Đường Duyệt là vàng. Thương Dung cười thâm. Âu Dương Minh Châu trong lòng không vui. Đường Mạc đứng bên cạnh với ánh mắt lạnh lùng. Quản gia Đường gia và Thương Lục nhìn nhau cười sâu nảo.

Từ nhỏ Âu Dương Minh Châu đã được bố mẹ nuông chiều, lớn lên trong sự cung phụng của nhiều người, nên khi gặp sự lạnh lùng thế này nàng khó tránh khỏi buồn bực. Nàng cong môi, giậm chân, không kiềm chế nổi bản thân, ném ánh mắt sắc nhọn vào Đường Mạc, vốn muốn làm gì đó, không hiểu tại sao, mặt lại đỏ lên trước. “Bây giờ cô nương đi rửa đi, ta muốn ăn ngay bây giờ!” Nàng đột nhiên hắng giọng và nói.

“Châu Nhi, không được vô lễ!” Đúng lúc đó có hai người trung niên xuất hiện từ phía sau lùm cây. Người đàn ông thân hình uy vũ cao lớn, giọng nói sang sảng. Người phụ nữ thì nhẹ nhàng nói: “Nha đầu này, làm chúng ta phải đi tìm! Sao lại một mình chạy tới nơi này?”.

Người phụ nữ vừa dứt lời, Âu Dương Minh Châu đã tiến gần lại, giống như một chú chim non dựa sát vào bà, nũng nịu: “Mẫu thân, con có chạy lung tung đâu!”. Nàng nói với mẫu thân nhưng mắt lại nhìn Đường Mạc.

Người quản gia vội vàng tiến lên trước, thay hai bên giới thiệu. Âu Dương Minh Châu đến từ sơn trang Âu Dương ở hồ Đại Minh. Phụ thân là chủ nhân của sơn trang Âu Dương, Âu Dương Tiểu Thiên, mẫu thân là nữ hiệp phái Nga Mi tên Lý Hồng. Nga Mi đương nhiên là một phái danh môn chính thuận nổi tiếng khắp trong thiên hạ, sơn trang Âu Dương cũng là phi đồng đẳng nhân. Gia đình Âu Dương Tiểu Thiên lấy việc trừ ác hướng thiện làm phương châm, người trên giang hồ nói ông có khí phách của phụ thân ông, ca ngợi ông rất nhiều. Âu Dương Minh Châu xuất thân từ gia đình như thế, nghiêm nhiên nhận được sự nuông chiều, kiêu ngạo một chút cũng là một điều rất bình thường.

Đường Mạc với thân phận là chủ nhân, đương nhiên cũng phải tiếp chuyện họ mấy câu. Âu Dương Minh Châu đứng bên cạnh phụ mẫu, tròn mắt nhìn vẻ nho nhã lễ phép của chàng. Đường Mạc bây giờ với Đường Mạc lạnh lùng vừa nãy dường như là hai con người hoàn toàn khác biệt. Nàng mím chặt môi, cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

Thương Dung quay lưng lại xoa đầu của Đường Duyệt: “Nàng trèo từ trên cây anh đào xuống à?”.

Đường Duyệt gật đầu trông rất dễ thương, chăm chú nhìn Thương Dung rất lịch sự với nàng. Bên cạnh, phu nhân Âu Dương đang nói chuyện không ngọt với Đường Mạc, ngoài Đường Mạc thì thoảng liếc nhìn ra thì không còn ai chú ý đến tình hình lúc bấy giờ.

“Hoa anh đào... không ngọt.”

Thương Dung ngạc nhiên tròn mắt nhìn Đường Duyệt, liền ngậm chặt miệng lại. Chàng không nín nổi cười phá lên: “Đúng rồi, đúng là khó ăn đấy”.

Đường Duyệt chớp chớp mắt, gật đầu.

“Đường đại ca, kiếm pháp của chàng rất lợi hại, có thể dạy ta không?” Âu Dương Minh Châu đột nhiên mở lời, đôi mắt biết nói của Đường Duyệt đột nhiên sáng lên, nhìn chăm chăm vào Đường Mạc. Nhìn vẻ mặt ấy của nàng, ngay cả Thương Dung cũng nhận ra, nàng cũng rất ao ước kiếm pháp của Đường Mạc. Thương Dung thấy buồn cười, loại người như Đường Mạc, để chàng ta đi dạy võ cho một cô nương, chỉ bằng lấy mạng chàng ta còn dễ hơn.

Quả nhiên, vừa nghe thấy câu nói đó, Đường Mạc lập tức trả lời: “Thật xin lỗi, bí kíp gia truyền, không thể truyền cho người ngoài được”.

Câu nói này vốn dĩ không sai, bất kỳ một thế gia võ công nào cũng đều có một tuyệt kỹ của riêng mình, không thể truyền cho người ngoài. Nhưng Âu Dương Minh Châu chỉ nói vậy thôi chứ chưa chắc đã thực lòng muốn học. Đường Mạc có thể dạy một bài qua loa cho có lệ là được. Nếu cô nương ấy thực tâm muốn học, cũng chỉ là sở thích của một cô gái, dạy chút ít võ công cũng không khó khăn gì. Hà có gì mà phải lạnh lùng từ chối thẳng thừng như vậy? Trong chốc lát gương mặt của Âu Dương Tiểu Thiên bỗng trở nên khó coi, thần sắc cũng thay đổi. Nhưng ngược lại, Lý Hồng chỉ quay khuôn mặt đẹp như hoa đào sang nói với Âu Dương Minh Châu: “Con gái ngốc ời, ai lại vừa gặp mà đã đòi học kiếm pháp gia truyền nhà người ta rồi. Đường đại ca của con khoan dung độ lượng, không thêm tính toán với đứa con gái như con. Nếu không, mắng con vài câu cũng đáng, mau mau xin lỗi người ta đi con!”.

Nữ hiệp phái Nga Mi này quả nhiên không phải là một nhân vật bình thường, vài câu nói như trách móc Âu Dương Minh Châu, nhưng lại ngầm ám chỉ Đường Mạc không đủ rộng lượng. Đường Mạc nhận ra ẩn ý trong câu nói của bà ấy, nhưng đáng tiếc trên mặt chàng không có chút xấu hổ nào như đối phương mong đợi, có chăng chỉ là một nụ cười rất nhạt: “Đường Mạc đường đột, xin thứ tội”.

Lý Hồng còn định nói gì đó nhưng bị Âu Dương Minh Châu kéo nhẹ vạt áo. Bà khẽ gật đầu rồi chuyển chủ đề sang hỏi tình hình của Đường Gia Bảo.

Đường quản gia đứng bên cạnh, thoảng nói thêm vài câu những lúc thiếu gia trả lời

một cách lạnh lùng. Cuộc nói chuyện như vậy, không khí cũng không đến nổi nhạt nhẽo. Về mặt của Âu Dương phu nhân cũng đã dẫn ra, Âu Dương Minh Châu đã vui lên nhiều, không ngừng nhìn Đường Mạc.

Nhưng Đường Mạc thì thoảng lại nhìn sang phía Thương Dung, ánh mắt dường như không thể không để ý đến Đường Duyệt. Âu Dương Minh Châu thở nhẹ nhìn Đường Duyệt, nhìn đi nhìn lại, cũng chưa nhìn ra có gì đặc biệt cả. Đột nhiên nghe mẫu thân nàng nói: “Chẳng hay, cô nương đứng bên kia có phải là con gái của Đường phu nhân hay không?”.

Mặt Đường Mạc bỗng ngậy ra, Đường quản gia cười nói: “Đúng vậy, Đường Duyệt mới tới được một năm, còn nhút nhát lắm”. Ân ý trong những lời nói của quản gia là xin Âu Dương phu nhân đừng tìm nàng để mong nhận được sự chào hỏi. Nàng không quen lộ diện trước mặt người lạ. Vợ chồng Âu Dương Tiểu Thiên nhìn nhau một lát. Mặc dù đều rất hiếu kỳ với xuất thân của Đường Duyệt, nhưng đã nghe được chuyện không hay thời trẻ của Đường Tứ phu nhân nên đành đổi sang chủ đề khác. Chỉ có Âu Dương Minh Châu khi nghe nhắc đến Đường Duyệt thì bỗng thấy lo lắng, khẽ kéo tay áo mẫu thân và nói: “Mẹ, con muốn chơi cùng cô nương đó, có được không?”.

Con gái đầu, Lý Hồng khó sinh, sau khi đưa bé qua đời khá lâu mới sinh được Âu Dương Minh Châu, sau này cũng không sinh thêm nữa, nên bà dành hết tình yêu thương cho đứa con gái này, mọi việc đều làm theo ý của nàng. Âu Dương Minh Châu sinh ra như châu như ngọc, dung mạo được thừa hưởng những nét đẹp của cả phụ thân và mẫu thân. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng xinh đẹp vô chùng. Đương nhiên Lý Hồng rất yêu thương và nâng niu nàng. Mỗi lần con gái làm sai, Âu Dương Tiểu Thiên muốn quát giáo, nhưng không thể làm nổi bởi những lời cầu xin hết sức mềm mỏng của người vợ yêu, chỉ đành nói nặng nói nhẹ vài câu, lâu dần Minh Châu thành quen, không sợ gì cả.

Chính vì vậy, Lý Hồng làm sao có thể nói không với đứa con gái bảo bối này, quả nhiên bà cười và nói với Đường Mạc rằng: “Từ nhỏ Minh Châu không có người chơi cùng. Khi gặp một cô nương cùng tuổi, tâm trạng thấy rất vui, không biết ý của Đường cô nương thế nào?”.

Đường Mạc đang lúc không muốn có thêm phiền hà với Âu Dương Minh Châu nữa, bèn nói: “Đường Duyệt, muội chơi cùng Âu Dương cô nương đi, nhưng đừng đi quá xa đó”.

Đường Duyệt ngậy người ra một lúc, không hiểu tại sao họ lại đột nhiên nhắc đến tên mình, càng không biết tại sao Đường Mạc bảo nàng đi chơi cùng Âu Dương Minh Châu. Nàng làm sao có thể đứng bên cạnh cô nương đó chứ? Nàng đứng chôn chân, giống như một đứa bé bằng gỗ vậy.

Âu Dương phu nhân nhìn nàng, băn khoăn làm sao cô nương ấy lại đứng bất động như vậy, đúng là một dáng hình ngốc nghếch.

Không đợi Đường Duyệt trả lời, Âu Dương Minh Châu đã kéo nàng đi.

Đường Mạc nhìn thấy Đường Duyệt bị kéo đi, hờ hững chau mày lại.

Thương Dung lúc đó cũng nhìn thấy, cho nên lúc Đường Mạc quay sang nhìn chàng, chàng gật nhẹ một cái, rồi theo sau họ.

Hai cô nương ngồi sát bên nhau, Âu Dương Minh Châu hỏi: “Đại ca của cô nương bình thường không thích nói chuyện hay sao?”.

Đường Duyệt rất lâu sau mới có phản ứng, hai chữ “đại ca” trong miệng nàng ấy chỉ Đường Mạc: “Vâng”.

“Kiếm pháp của chàng ấy thật lợi hại, cô nương có như vậy không?”

Đường Duyệt thật thà lắc đầu, Âu Dương Minh Châu tràn đầy thất vọng. Nhưng sự thất vọng của nàng không kéo dài lâu, đôi mắt đã bị thu hút bởi phong cảnh rất đẹp ở trong sân. Vừa rồi nàng còn tiếc rằng kiến trúc của Đường Gia Bảo mặc dù rất uy nghiêm mỹ lệ, nhưng cũng chỉ bằng một góc của sơn trang Âu Dương mà thôi, rất ít thấy cảnh đẹp nào, nhưng hiện tại nàng lại bị thu hút bởi cái cây rất đặc biệt ở trong sân. Cái cây to lớn khác thường, cao khoảng năm, sáu trượng, giống như cây bạch ngọc lan, nhưng kỳ lạ một điều là bây giờ không phải thời điểm bạch ngọc lan ra hoa, vậy mà trên cây này lại có mấy bông hoa. Nhìn bề ngoài giống như hoa sen, một màu xanh bao quanh, trông thật sinh động, hấp dẫn, duyên dáng.

Ánh mắt của Đường Duyệt cũng bị thu hút bởi bông hoa đó, nàng hít một hơi thật sâu, chỉ ngửi thấy một mùi hương, lan sâu vào tận đáy lòng. Những bông hoa này rất đối bình thường nhưng lại làm cho cả sân trở nên tươi sáng, thanh khiết, màu trắng rất lóa mắt.

“Hoa rất đẹp, đây là cây gì vậy? Tại sao ta ở Tề Nam mà cũng chưa bao giờ được nhìn thấy? Trong sơn trang cũng không có!” Trong con mắt của Âu Dương Minh Châu, tất cả mọi vật đẹp đẽ đều có thể tìm thấy ở trong sơn trang. Nàng không biết rằng đây là nơi đặc biệt mà Đường Mẫn vì vị phu nhân mới của mình, đã đưa cây Phong Nhãn Bò Đề từ miền đất phía Tây xa xôi về trồng.

Hai cô nương đứng dưới gốc cây, nhìn chăm chăm lên đóa hoa. Âu Dương Minh Châu là một cô nương đầy kiêu hãnh, nàng nhìn Đường Duyệt, nhẹ nhàng nói: “Ta rất thích bông hoa đó, cô nương có thể hái xuống giúp ta không?”.

Tuy Đường Duyệt biết trèo cây nhưng chưa từng trèo cái cây nào cao như vậy, mới nhìn mà nàng đã thấy ớn lạnh. Đôi mắt của Âu Dương Minh Châu tràn đầy sự hy vọng. Đôi mắt dịu dàng ấy mà nhỏ nước mắt, trong thiên hạ có mấy người từ chối được yêu cầu của nàng?

“Đề ta!” Toàn thân Thương Dung di chuyển, mũi giày nhẹ nhàng bay lên cành cao nhất, bàn tay vươn ra, bông hoa xinh đẹp đã nằm gọn trong tay chàng.

Âu Dương Minh Châu lập tức nở một nụ cười, khuôn mặt giống như một bông hoa đang

nở, đẹp mê lòng người, giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Đúng rồi, đúng rồi! Đưa cho ta, mau đưa cho ta đi!”.

Thương Dung cười nhạt, sau đó quăng bông hoa về phía Đường Duyệt.

Âu Dương Minh Châu đứng bên cạnh vội vàng nhảy lên, nhưng bông hoa đó lại bay vào bàn tay của Đường Duyệt. Đường Duyệt cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng sau đó lại đứng ngây ra nhìn, không hiểu tại sao nước mắt đột nhiên trào ra, nàng cảm thấy có một hơi ấm khác thường. Trong lòng nàng cũng rất hy vọng có được bông hoa này, chỉ là nàng không dám nói ra, càng không dám nói trước mặt một người như Âu Dương Minh Châu.

Âu Dương Minh Châu tức giận, mặt đỏ lên, hăn học: “Được, các người cứ đợi đó!”, rồi quay người bước đi, như đang chịu sự đối xử bất công của cả thiên hạ vậy.

Thương Dung thấy vậy, lắc đầu, quay người xoa đầu Đường Duyệt, nhẹ nhàng nói: “Thích không?”.

Thấy Đường Duyệt nhanh chóng gạt đầu, chàng cười và nói: “Đáng tiếc là đã hái xuống rồi, không lâu nữa sẽ tàn thôi, nếu không nàng còn vui hơn”.

Đường Duyệt cúi đầu nhìn bông hoa trong tay, đôi mắt màu đen nhỏ những giọt lệ. Sau một lúc, cuối cùng nàng cũng khẽ nói: “Lúc chàng nhảy lên... trông rất đẹp mắt!”.

Nàng không biết nhiều từ ngữ miêu tả vẻ đẹp. Phụ thân đã mất của nàng thường dùng hai từ “đẹp mắt” để chỉ vẻ đẹp của mẫu thân nàng. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng chỉ có thể dùng hai từ “đẹp mắt” rất khiêm tốn này.

Thương Dung đứng ngây ra một lúc, công tử Thương gia khinh công tuyệt kỹ, thân pháp phi thường, trên đời này rất hiếm gặp, nhưng từ trước tới giờ vẫn chưa có người nào dùng một từ đơn giản như thế để khen ngợi chàng cả. Chàng nghĩ, bỗng dung cười rất vui: “Nàng có muốn học không?”.

Nước mắt của Đường Duyệt cứ nhẹ nhàng tuôn ra, đôi mắt sáng lên: “Ta... Ta...”. Nàng cảm động không nói thành lời. Nàng muốn học không ư? Từ ngày vào Đường Gia Bảo, ngày nào nàng cũng nghĩ, đợi đến một ngày nàng có thể học được võ công giống như Đường Mạc, mẫu thân nhất định sẽ rất vui, rất hài lòng, sẽ thay đổi thái độ với nàng! Nhưng từ trước đến giờ chưa có ai hỏi nàng có muốn học hay không, cũng chưa từng có ai thật lòng dạy nàng cả. Bây giờ Thương Dung lại hỏi như vậy, nàng bỗng thấy tim đập rất nhanh!

Bản thân Thương Dung cũng thấy ngạc nhiên. Cứ coi như là Đường Duyệt thật sự muốn học, chàng cũng chỉ lưu lại đây có mấy ngày, sao có thể làm thầy của nàng được? Nhưng lời chàng đã nói ra, sao có thể không thực hiện cơ chứ? Nhìn thấy ánh mắt Đường Duyệt tràn đầy hy vọng, chàng lập tức đưa ra một quyết định, chàng nhất định sẽ nghĩ ra cách để đáp ứng nguyện vọng của nàng! Thương Dung luôn đối đãi với mọi người rất tốt, nhưng rất ít khi đối đãi tốt như thế với một người lạ, đến chàng cũng phải cảm thấy ngạc nhiên, nhưng bây giờ không thể làm khác được.

Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn Thương Dung, nở nụ cười giống một bông hoa nhỏ.

Nơi xa xa, Đường Mạc đang nói chuyện cùng mọi người không hiểu sao lại thấy rùng mình.

Chương 2

Tấn công

Từ khi sinh ra, hôm nay là ngày vui nhất của Đường Duyệt. Nàng nhẹ nhàng, cẩn thận nâng niu bông hoa trong tay, chậm chậm bước đi, chỉ sợ nếu không khéo sẽ làm nát cánh hoa.

“Dừng bước!”

Đường Duyệt giật mình, quay đầu nhìn, Âu Dương phu nhân cùng Âu Dương Minh Châu đã đứng ngay trước mặt.

Mặt Lý Hồng đầy vẻ tức giận, hét lên: “Cô đã làm gì Minh Châu nhà ta thế hả?”.

Đường Duyệt cứng lưỡi, nàng đã làm gì? Nàng có thể làm gì Âu Dương Minh Châu chứ? Ánh mắt van nài của nàng đang nhìn Âu Dương Minh Châu, hy vọng cô nương ấy có thể giải thích giúp nàng, ai ngờ đôi phương cúi thấp đầu không thèm nhìn nàng!

Lý Hồng không ngừng trách móc Đường Duyệt: “Cô rốt cuộc đã làm gì hả? Tại sao lại muốn ức hiếp Minh Châu của chúng ta?”.

“Cháu không bắt nạt cô ấy thật mà!” Đường Duyệt khẽ nói.

“Cái gì? Cô không ức hiếp con ta? Cô xem, đôi mắt Minh Châu của nhà ta đã đỏ mọng lên rồi kìa.” Lý Hồng bây giờ và Lý Hồng với nụ cười rất đẹp vừa nãy dường như là hai con người hoàn toàn khác nhau, bà chỉ thẳng vào mặt nàng nói: “Cô đúng là một đứa con hoang, không có giáo dục, còn không mau xin lỗi Minh Châu đi!”.

“Cháu chưa hề nói với Âu Dương cô nương một lời nào, sao có thể bắt nạt cô nương ấy chứ?” Đường Duyệt vội vàng nói tới mức mặt đỏ bừng.

“Hồ đồ, một đứa như cô cũng dám cãi lại ta sao?” Lý Hồng giơ tay lên, tát Đường Duyệt một cái.

“Bà...” Đường Duyệt cắn chặt răng, xoa nhẹ lên má.

“Cô đúng là không biết thân biết phận, cho cô một cái tát để đền tội cho Minh Châu thì đã sao nào? Đồ con hoang, ta phải thay phụ mẫu cô dạy dỗ cô.”

“Phụ thân con chưa bao giờ đánh con.” Không biết dừng khí từ đâu tới, Đường Duyệt cãi lại.

“Phụ thân cô là một tên hèn hạ. Cô không biết đây là đâu sao? Chúng ta là khách quý

của Đường Gia Bảo. Đường Gia Bảo là nơi để cô giờ thối ngang ngược hay sao?”

Âu Dương Tiểu Thiên háng giọng để nhắc nhở phu nhân không nên quên thân phận của mình, ông cười rất thân thiện với nàng: “Đường cô nương, Minh Châu nhà chúng ta còn nhỏ nên không hiểu chuyện, nhưng con là một người con gái tốt. Nếu như đúng là con bắt nạt nó, xin lỗi một câu là được, chúng ta sẽ không để bụng đâu”.

Một câu nói rất có ý nghĩa, con gái của họ lẽ nào không hiểu sao, trong thiên hạ này ai dám bắt nạt Âu Dương Minh Châu cơ chứ? Âu Dương Tiểu Thiên nói vậy, chẳng qua chỉ muốn làm cho con gái của mình vui lên thôi, vì thấy đôi mắt con gái yêu đã đỏ hoe. Phu nhân ông không biết phân biệt phải trái, đúng sai, gây chuyện với Đường Duyệt, trong lòng ông thấy còn nghi ngờ, nhưng vì phu nhân, ông không thể không làm vậy.

Lý Hồng đã hạ hỏa, đột nhiên bà quay sang nói với Âu Dương Minh Châu: “Chính là vì bông hoa đó ư?”.

Âu Dương Minh Châu ngược mắt nhìn, thấy bông hoa trong bàn tay của Đường Duyệt, đôi mắt giận hờn bỗng bùng lửa: “Ai bấu gì chứ, không cho thì thôi!”. Âu Dương Minh Châu đưa tay ra cướp lấy, vứt xuống đất, tức giận dùng bàn chân giẫm đi giẫm lại, trong lòng đột nhiên thoải mái hẳn lên. Nàng nhìn bộ mặt đờ đẫn của Đường Duyệt, cảm thấy rất đắc ý.

Lý Hồng thấy con gái vui lên, lửa trong người cũng biến mất. Bà cười, bước tới nắm chặt bàn tay Âu Dương Minh Châu: “Nha đầu ngốc, không cần phải tính toán với nó như vậy. Con không nghĩ đến thân phận của phụ thân nó sao? Nó cũng đáng để con phải tức giận như vậy ư?”.

Đường Duyệt khóc nức nở, nàng nhìn chăm chăm vào bông hoa bị giẫm nát, đôi môi mấp máy, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng không thể thốt nên lời.

Lý Hồng bước đến trước mặt Đường Duyệt, dường như muốn giáo huấn nàng mấy câu nữa mới thấy dễ chịu thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất lớn ở phía sau lưng: “Âu Dương Tiểu Thiên!”. Tiếng gọi chưa dứt, một người nhanh chóng bay tới.

Vẻ mặt của người này rất hung ác, tay phải của Âu Dương Tiểu Thiên nhẹ nhàng giơ lên: “Các hạ là ai? Tìm Âu Dương Tiểu Thiên có việc gì?”.

Người này đang ở trên không, đột nhiên cảm thấy có một luồng nội lực nào đó xuyên qua thân mình, toàn thân cứng đờ, không chịu nổi liền hạ chân xuống đất.

Lý Hồng mở to mắt nhìn ông ta, võ công người này xem ra không thường, nhưng mặt rất lạ, dường như chưa từng gặp qua, không giấu nổi sự hiếu kỳ liền hỏi: “Ông là ai, đến tìm chúng tôi có việc gì?”.

“Hừ! Thì ra vợ chồng nhà ngươi đều ở đây. Tốt! Tốt! Rất tốt!” Ông ta cười lạnh lùng, nhưng từ từ lao tới, giọng đầy căm hận: “Ngày 18 tháng 5 vốn là ngày đại thọ của mẫu thân

ta. Huynh trưởng Diệp Khô Hàn của ta vội vàng đi đến Tề Nam để chuẩn bị tổ chức mừng thọ. Vốn nghĩ tiệc đại thọ năm nay rất linh đình nhưng không ngờ nhiều ngày sau vẫn chưa thấy huynh trưởng ta trở về. Ta vội vàng lên đường đến Tề Nam để tìm mới biết được rằng... trên đường đi huynh trưởng ta gặp phải xung đột, một người đang sống sờ sờ như thế lại bị người ta đánh chết! Ta dò la mãi mới biết, đó là do Âu Dương sơn trang làm. Âu Dương trang chủ, ông giải thích với ta như thế nào đây?”.

Âu Dương Tiểu Thiên thấy kinh ngạc, nhớ lại rằng cách đây không lâu đúng là có chuyện đó, nhưng việc đó xảy ra trong lúc đám thuộc hạ trong sơn trang đi tìm mua lễ vật chúc mừng Đường Gia Bảo. Ông chấp tay nói: “Đúng là có việc như vậy. Nhưng người đánh chết lệnh huynh đã bị đuổi khỏi Âu Dương sơn trang rồi. Cậu ta không còn can hệ gì với Âu Dương sơn trang nữa! Ta sẽ thay cậu ta đền tội, thực là không phải!”.

Diệp Khô Mộc lạnh lùng cười: “Đánh chết người, nói một câu là xong sao? Ta không phải là một thằng ngốc. Đúng thật là ức hiếp người quá đáng!”.

Âu Dương Tiểu Thiên lạnh lùng đáp: “Huynh trưởng của ngươi và thuộc hạ của ta cãi nhau. Hai người bọn họ đánh nhau, một người chết, cũng nên tự trách mình. Ngươi còn vì ông ta mà nung nấu trả thù ư?”.

Diệp Khô Mộc tức giận: “Hồ đồ! Huynh trưởng ta là người thật thà, rõ ràng ngươi dung túng cho bọn tiểu nhân làm điều ác! Hôm nay ta phải mang con gái ngươi đi để tế huynh trưởng ta!”. Câu nói vừa dứt, ông ta liền lôi một thanh đoản kiếm từ thắt lưng ra, Âu Dương Tiểu Thiên hắng giọng rất lạnh lùng: “Ngươi dám!”.

Trong nháy mắt, chỉ thấy bóng của hai người xoay tròn, cuốn vào nhau trên không, hai luồng sáng lạnh lùng đan vào nhau, tiếng va chạm của binh khí phát ra inh tai. Lý Hồng thấy võ công của Âu Dương Tiểu Thiên hơn đối phương rất nhiều, nhưng tuyệt pháp đoản kiếm của người đó cũng rất lợi hại, thanh trường kiếm của Âu Dương Tiểu Thiên không phù hợp để tấn công áp sát. Đã hơn mười hiệp trôi qua, người đó liền sử dụng một kế đánh lừa, giả bộ tránh Âu Dương Tiểu Thiên rồi trực tiếp đâm thẳng xuống.

Lý Hồng lòng đầy sợ hãi, nghĩ ra quỷ kế ôm lấy Đường Duyệt thất thanh hét lên: “Minh Châu! Cẩn thận!”. Đường Duyệt rất hoảng sợ, lại bị thân hình mềm mại, nóng hổi của bà ta ôm trọn, không thể di chuyển được. Âu Dương Minh Châu đứng một bên, chờ người ra.

Lý Hồng rút chiếc trâm cài đầu ra, lao về phía Diệp Khô Mộc. Diệp Khô Mộc sớm đã có phòng bị, đoản kiếm đã vung xuống trước, vừa may chặn được ám khí ngay trước mặt, nhưng ông ta chỉ chặn lại như vậy, thấy bàn tay nóng lên, toàn thân run rẩy, nhận thấy Lý Hồng cũng là một người có võ công rất giỏi. Lúc này, Âu Dương đã kịp lao tới từ phía sau, một tiếng vút vang lên, Diệp Khô Mộc vội vàng định thân ứng phó, nhưng tốc độ của Âu Dương rất nhanh, lưng Diệp Khô Mộc đã bị trúng một nhát! Lợi thế đã bị mất đi, trong lòng Diệp Khô Mộc lại càng thêm hận thù, mặc dù bị thương, nhưng vẫn hét lớn, dốc hết sức tấn công về phía Âu Dương, nhát đâm này chắc chứa nhiều hận thù, đã không còn để ý gì đến tính mạng của bản thân thì cũng phải đưa đối phương đến chỗ chết! Âu Dương

không dám giao đầu chính diện, liền vội vàng xoay người tránh đối phương. Ai ngờ nhất đêm này là để dành cho đứa con gái mà Lý Hồng yêu thương nhất, chỉ thấy ông ta đổi hướng, tấn công về phía bên phải của Lý Hồng và Đường Duyệt.

Lý Hồng có lẽ quá lo lắng nên giờ tay ra ngăn cản, bèn bị nhát dao hận thù của Diệp Khô Mộc đâm rách tay áo, cánh tay trắng như tuyết bị chảy máu. Bà ta đau đến nỗi kêu lên một tiếng, ôm cánh tay rồi lùi về phía sau vài bước, trong phút lơ đãng không chú ý tới Đường Duyệt! Lúc đó Âu Dương vừa kịp tới, nhưng Diệp Khô Mộc đã nhanh tay hơn một bước, không chế được Đường Duyệt. Âu Dương nhìn thấy phu nhân yêu quý của mình bị thương, vô tình bỏ mặc những người xung quanh.

Nhằm đúng lúc đó, bàn tay Diệp Khô Mộc nắm chặt Đường Duyệt, chân lướt nhẹ nhàng trên gió, trong nháy mắt đã không thấy bóng người đâu nữa.

Âu Dương Minh Châu vừa rồi còn ngây người ra, bất chợt hét lên, rồi bật khóc: “Mẫu thân!”.

Lý Hồng ngây người ra một lúc, chạy lại ôm chặt lấy đứa con gái yêu của mình: “Tốt rồi, con không sao là tốt rồi!”.

“Phụ mẫu vừa rồi đều không để ý tới con, mẫu thân... mẫu thân còn ôm cô ta! Mẫu thân...” Âu Dương Minh Châu khóc nức nở.

Lý Hồng bật cười, xoa xoa vào trán của con gái: “Con đúng là một đứa nha đầu ngốc! Những việc mẫu thân làm đều để ngăn chặn ông ta, để bảo vệ con được bình an!”. Nàng nghe vậy thì cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng hoàn toàn quên mất Đường Duyệt đã thay Âu Dương Minh Châu đi vào chỗ chết, đã bị người ta bắt đi rồi.

Một lúc sau, Âu Dương Tiểu Thiên mới nhớ ra Đường Duyệt đã bị bắt đi. Họ có mặt ở đó mà không cứu, phải giải thích việc này như thế nào với Đường Gia Bảo đây. Âu Dương Tiểu Thiên nói: “Vẫn may là Minh Châu không sao. Chỗ này cách xa Đường Gia Bảo, cũng không có ai ở đây, chúng ta hãy coi như không có bất cứ chuyện gì xảy ra cả”.

Lý Hồng nói: “Không được! Nơi này có dấu vết của việc đánh nhau”.

Âu Dương Tiểu Thiên nhìn quanh một lượt, cũng không thể không thừa nhận rằng phu nhân của mình suy nghĩ rất chu đáo, khuôn mặt trầm ngâm: “Vậy thì...”.

Âu Dương Minh Châu xé váy, giúp Lý Hồng băng lại vết thương. Lý Hồng nhìn con gái rất âu yếm, chỉ vào vết thương rồi quay sang nhẹ nhàng nói với Âu Dương Tiểu Thiên: “Chàng à! Hãy yên tâm đi, thiệp đã có cách”.

Vì đề phòng Đường Duyệt kêu gào, Diệp Khô Mộc đã dùng một chương làm nàng hôn mê. Ông ta không dễ gì mới tìm được sự thật về cái chết của huynh trưởng, lại nghe thấy vợ chồng Âu Dương đến Đường Gia Bảo, thuận đường theo dõi hai người đó. Tại mắt trong Đường Gia Bảo rất nhiều, lại có nhiều cao thủ quy tập, ông ta đã dùng rất nhiều kế mới

tránh khỏi sự chú ý của người khác, vất vả lắm mới bắt được Đường Duyệt ra ngoài. Ông ta đã ẩn nấp trong một quán trọ tồi tàn ở một trấn nhỏ phía Nam Đường Gia Bảo.

Đường Duyệt hôn mê đến nửa đêm mới tỉnh lại. Nàng từ từ ngồi dậy, có một đôi mắt chăm chăm nhìn nàng rất đáng sợ.

“Tỉnh rồi à?” Người đó hàm hàm nói, nhưng đột nhiên ho nặng nhọc.

Đường Duyệt không thể giải thích tại sao, giật mình hỏi: “Ông...”.

“Không được phép nói.” Ông ta nói với giọng hằn học, chỉ có cảm giác đằng sau lưng rất đau. Âu Dương Tiểu Thiên không chỉ xuất chương đẹp mắt! Trúng chương này thực chất bị nội thương rất nặng, nếu như không chữa trị kịp thời, sẽ không có đường nào trở về nhà, nhưng ông ta vẫn kìm nén: “Ngươi hãy nói thật đi, tạm thời ta sẽ không giết ngươi!”.

Đường Duyệt lắc lắc đầu: “Ông giết cháu cũng không ích gì cả”.

“Cái gì?” Diệp Khô Mộc không thờ được nữa, chỉ ngờ rằng mình đã nghe nhầm.

“Cháu là Đường Duyệt chứ không phải là Âu Dương Minh Châu. Ông bắt cháu đi cũng chẳng có ích gì!”

Diệp Khô Mộc vươn mình đứng dậy, hằn học hét lên: “Rốt cuộc ai xúi bẩy ngươi mạo danh Âu Dương Minh Châu? Nếu như có nửa lời nói dối, ta sẽ lấy mạng của ngươi”. Đoàn kiếm vung lên, phát ra tiếng loảng xoảng, bay qua chiếc bông tai của Đường Duyệt, cắm thẳng vào bức tường ở sau lưng, tiếng dao mang theo một cảm giác ớn lạnh.

Đường Duyệt ngậy người ra, lông mày sợ hãi nhíu lại: “Cháu... không có ai xúi giục cả”.

Diệp Khô Mộc nắm lấy cổ nàng, nhắc bông nàng lên như nhắc một chú chim nhỏ, sự tức giận biểu hiện ra mặt: “Mẹ nhà nó, dám lừa ta! Phụ thân ngươi là ai?”.

Đường Duyệt vội vàng nói: “Phụ thân cháu ư? Phụ thân... Phụ thân cháu chết rồi”.

Diệp Khô Mộc một mực không tin, tiếp tục hỏi: “Vậy nhà ngươi còn có ai khác không?”.

Đường Duyệt nói: “Chỉ còn mẫu thân, còn...”.

“Còn ai nữa? Nói!”

Đường Duyệt thở không ra: “Còn có phụ thân mới, đại ca mới...”.

Người mà Đường Duyệt nói đến đương nhiên là Đường Mẫn và Đường Mạc, nhưng thật đáng tiếc Diệp Khô Mộc làm sao có thể tin được. Trong lòng vẫn nghi ngờ nàng nói dối, không đúng trình tự, nói phụ thân đã chết trước, trong nhà chỉ còn mẫu thân, sau đó lại nói rằng có phụ thân mới, đại ca mới gì đó... Nghĩ rằng ông ta là thằng ngốc hay sao? Mặt ông ta đầy sát khí, tay lăm lăm thanh đoản kiếm dường như muốn lấy mạng nàng, nhưng

bản thân lại bị trọng thương, chỉ cần tức giận thì sẽ ảnh hưởng đến vết thương, mất máu và ho nhiều đã làm khuôn mặt ông ta trở nên tím ngắt. Tay tự nhiên buông lỏng, người cũng không đứng vững, toàn thân đổ rầm xuống giường.

Đường Duyệt vừa rời suýt mất mạng trong tay ông ta, thở phào một cái, tay ôm ngực, nhanh chóng bò xuống giường, run rẩy đứng cạnh bàn.

Diệp Khô Mộc không thở nổi nữa, hận một nỗi không thể ngay lập tức bò dậy giết chết nàng, ông ta cười méo mào: “Người lừa ta. Người chính là Âu Dương Minh Châu!”.

Đường Duyệt lại lắc đầu: “Cháu tên là Đường Duyệt”.

Khuôn mặt Diệp Khô Mộc đột nhiên trắng bệch ra như chết, nằm bất động trên giường, chỉ có đồng tử mở rất to, nhìn chăm chăm lên trần nhà, lầm bầm: “Hết rồi... Hết rồi... Hết thật rồi...”.

Đường Duyệt nhìn ông ta, cảm thấy người này rất kỳ lạ, vừa rồi rất hung ác, lúc này nằm trên giường chết cũng không chết được. Đúng là rất kỳ lạ.

Ai biết được rằng Diệp Khô Mộc lại chưa xử cô. Đôi mắt như muốn dọa người kia luôn nhìn trần trần lên trần nhà, không biết ông ta đang nghĩ gì. Đường Duyệt không bỏ chạy, tựa mình vào chiếc bàn, quỳ và ngủ trên sàn nhà lạnh như băng. Đến lúc nàng tỉnh lại, họ đã thay đổi địa điểm. Lần này nàng bị Diệp Khô Mộc trói ngang người, chỉ nghe thấy tiếng gió kêu vù vù , không biết ông ta đã đi bao nhiêu dặm nữa, dường như đã đi rất xa, nhưng lại có cảm giác vừa rời khỏi cái trần đó. Lúc ông ta dừng lại, trời cũng vừa tối.

Diệp Khô Mộc vốn bị trọng thương, chưa chạy được bao xa đã kiệt sức, toàn thân run lên rồi đổ sụp xuống.

Đường Duyệt bất ngờ hét lên: “Ông, đằng sau lưng của ông... bị chảy máu!”. Nàng xé tay áo của mình.

Bình thường nàng sẽ không nỡ làm thế, đây là chiếc áo mới đầu tiên của nàng kể từ khi tới Đường gia. Từ lúc mặc nó tới giờ, ngay cả lúc trèo lên cây nàng cũng rất cẩn thận, sợ rằng vướng vào cành cây sẽ làm rách áo, nàng nói với Diệp Khô Mộc: “Ông à, để cháu giúp ông. Cháu... giúp ông...”.

Diệp Khô Mộc nhìn nàng lạnh lùng: “Không cần! Ta mà chết, cũng phải mang người đi theo. Người không nhìn rõ đây là nơi nào sao?”.

Đường Duyệt nhìn xung quanh, đôi mắt căng ra, một vùng toàn mộ hoang, trời tối, nơi nơi đều là bóng cây lạ, tiếng côn trùng kêu, càng làm người ta sợ.

“Mặc dù ta không tóm được Âu Dương Minh Châu, nhưng cũng không thể chết một cách phí hoài như vậy được. Người phải chết thay cô ta, chắc hẳn huynh trưởng ta dưới mộ cũng có thể nhắm mắt được rồi.”

Đường Duyệt ngây ngô nói: “Cháu vốn dĩ không phải là Âu Dương cô nương. Ông tể sống cháu thay cô nương ấy, điều này... sao có thể được?”. Nghĩ một lúc, nàng lại lấy hết dũng khí nói: “Nếu không ông cứ lấy cháu thay cô nương ấy cũng được. Cháu rất nhớ phụ thân. Nếu như ông mang cháu đi theo, cháu có thể gặp phụ thân có phải không?”.

Diệp Khô Mộc không ngờ nàng lại có thể nói ra những câu như vậy, nhưng giọng nàng rất trẻ con, lời nói không mang chút sợ hãi. Dường như nàng không hiểu gì về cái chết, có lẽ đối với nàng, chết đi chỉ giống như một chuyến đi chơi. Lúc đó ông không biết nói gì, cuối cùng chỉ than một tiếng: “Thôi đi, thôi đi, ta không so đo với một con cóc”.

Yên tĩnh một lúc khá lâu, giữa một nơi hoang vu xung quanh đều là những ngôi mộ mọc đầy cỏ dại, có một người đàn ông trung niên và một đứa con gái cóc nghếch, một người nằm một người ngồi. Một lúc sau, hai mắt của Diệp Khô Mộc nhắm nghiền, từ từ nói: “Ta vẫn cho rằng ngươi chính là Âu Dương Minh Châu... Thôi bỏ đi... Ngươi đi đi...”.

“Vậy... ông muốn cháu làm thế nào?”

Diệp Khô Mộc lạnh lùng đáp: “Ta muốn chết, ngươi không nhận thấy sao! Không mau cút đi!”.

Đường Duyệt nghĩ một lát, đột nhiên cảm thấy vui vui, liền nắm vào tay áo của Diệp Khô Mộc: “Ông, nếu như ông muốn chết, hãy giúp cháu cùng chết được không?”.

Diệp Khô Mộc im lặng, mơ màng quay sang nhìn nàng, một lúc sau mới nói: “Ngươi muốn ta đưa ngươi trở về, ta cũng không còn sức nữa, thực sự ta không làm nổi”.

Đường Duyệt lắc đầu, chân thành nói: “Ông gặp phụ thân cháu rồi, hãy nhớ giúp cháu nói với ông ấy rằng, Tiểu Duyệt rất nhớ ông ấy, rất nhớ, rất nhớ. À, đúng rồi, ông chắc sẽ không nhận ra ông ấy đúng không? Phụ thân cháu rất dễ nhận ra, ông ấy gầy gầy, đen đen, đôi mắt khi cười có nhiều nếp nhăn, ông ấy thường mặc chiếc áo màu nâu. Ông à, nhất định ông phải nhớ nói với ông ấy rằng cháu rất nhớ ông ấy nhé!”.

Diệp Khô Mộc nhắm nghiền mắt, không hiểu sao trong khóe mắt chảy ra một dòng lệ nóng hổi, giọng ông lạc đi: “Được! Nếu như ta... Nếu như gặp được phụ thân cháu... gặp được...”.

Đường Duyệt dường như cảm thấy toàn thân ông đang run lên, nghĩ rằng ông bị lạnh, bèn gập lưng ôm lấy người Diệp Khô Mộc. Nàng ôm một người hoàn toàn xa lạ nhưng lại giống như đang ôm phụ thân nàng như hồi còn nhỏ vậy. Nàng nhẹ nhàng hỏi: “Như thế này có còn lạnh không?”.

Nàng không hiểu sao mình có đủ dũng khí như vậy, một người sắp chết lại làm nàng có cảm giác rất thân thuộc. Trước mặt vợ chồng Âu Dương, ông ấy tuy thân hình nhỏ bé nhưng lại không để ý sống chết, cứ thế xông tới tấn công dữ dội. Điều đó khiến nàng cảm thấy ông ấy rất lợi hại, rất giỏi, giống như phụ thân đã mất trước kia của nàng, rất nhỏ bé, rất yếu ớt, nhưng đã rất nỗ lực, luôn luôn nỗ lực.

Đường như có một luồng sáng phản chiếu tới, Diệp Khô Mộc khẽ nói với cô bé đang ôm mình: “Ta... ta rất hối hận, nếu không phải vì ta rời nhà đi tìm bảo đao... huynh trưởng của ta đã không chết... Ta cũng sẽ không đến báo thù... Bây giờ cũng sẽ không chết... Ha ha... Báo ứng...”.

Đường Duyệt không hiểu ông nói gì, nhưng khi tiếp xúc gần như vậy, nàng dường như cảm nhận được trong lòng ông có chút sợ hãi khi bóng đêm bao trùm, nàng càng ôm chặt hơn: “Ông... ông... đừng sợ. Sau khi ông chết, không phải có thể gặp được đại ca của ông hay sao, như thế mọi người được đoàn tụ rồi. Sau này cũng không có nhiều người đuổi theo ông nữa...”. Lúc Đường Duyệt nhẹ nhàng nói, đầu dần dần tựa vào ngực ông, giống như đang truyền hơi ấm cho ông.

Diệp Khô Mộc chờ người ra, những chiếc răng ken két va vào nhau, lồng ngực run lên, ông cắn răng nói lớn: “Rất tốt... Rất tốt, tại sao ta lại nghĩ không bằng một đứa trẻ chứ! Ta phải đi gặp huynh trưởng ta! Ta không phải sợ, ta cũng không sợ!”. Nói xong, ông bỗng thấy bình tĩnh hẳn, người không run nữa, bình tĩnh đợi cái chết đến.

Hai người họ, lúc trước xa lạ bao nhiêu thì giờ lại thân thuộc bấy nhiêu, đúng là một việc rất kỳ lạ, một người kỳ lạ nhất trên đời!

Diệp Khô Mộc đợi rất lâu, không nghe thấy tiếng Đường Duyệt, trong lòng lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ, cô nương này có lẽ cũng không ngóc ngách như vẻ bên ngoài. Ông thấy rất vui, hạnh phúc, nếu lúc này bên cạnh ông là Âu Dương Minh Châu, ông cũng không có đủ sức để giết chết đối phương, có chết đi cũng không thể nhắm mắt! May mà người bắt được không phải là Âu Dương Minh Châu, may mà ông... ông đã... bắt được một đứa con gái xa lạ...

Cuối cùng, ông thở dài: “Sau khi ta chết, cháu không được đi về phía Tây, nơi đó... khu... Trán bên đó đang có dịch bệnh hoành hành, có rất nhiều người đã chết, trở về Đường Gia Bảo phải đi về phía Bắc, rõ chưa?”.

Đường Duyệt hồ hững nhắc lại: “Được, không được đi về phía Tây, phải đi về phía Bắc! Đi về phía Bắc!”.

“Ta...” Ông nghĩ rất lâu, dường như có chút do dự, cuối cùng cũng nói: “Người chết cũng giống như ngọn đèn bị tắt, cần cái này để làm gì, hay là cho cháu, thôi ta cho cháu. Tiểu cô nương, sau khi ta chết, hãy tìm ở thắt lưng của ta để lấy cái... khu... một vật được bọc trong chiếc khăn màu đỏ... Cái đó ta tặng cháu... nhưng... khu... đừng để cho người khác nhìn thấy...”. Ông nói đi nói lại cũng không biết đang làm cái gì, Đường Duyệt nghe cũng không rõ lắm, nhưng cuối cùng cũng nghe thấy ông nói: “Điều duy nhất làm ta hối hận... là sau này mẫu thân ta không có ai chăm sóc. Ấy da! Tại sao ta lại vì cái vật quái quỷ này mà đi khỏi nhà mười năm. Tại sao... lại bị con ma đó làm mê hoặc... tại sao?”.

Ông hỏi đi hỏi lại trong vô vọng, không biết đang hỏi ai nữa. Giọng nói càng ngày càng

nhỏ, cuối cùng bỗng im bật, bốn bề lại trở nên yên tĩnh, không một tiếng động. Đường Duyệt mơ mơ màng màng, gục lên ngực ông ngủ.

Đến nửa đêm, hơi lạnh làm Đường Duyệt tỉnh dậy, nàng xoa xoa đôi mắt, đẩy nhẹ Diệp Khô Mộc, tay nàng chạm phải một thứ lạnh lạnh, không phản ứng. Nàng thất thanh hét lên: “Ông!”. Nhưng Diệp Khô Mộc không trả lời, nàng đợi rất lâu, rất lâu, cuối cùng bỗng nhớ ra, có lẽ ông đã chết rồi.

Đường Duyệt dựa vào một người đã chết, xung quanh toàn mộ hoang, nhưng nàng không thấy sợ. Trăng rất sáng, có thể nhìn thấy những dòng chữ được khắc rất tỉ mỉ trên các bia mộ kia, nàng đọc một câu: “Tổ tiên ông bà cha mẹ... tổ...”. Nàng vẫn chưa hiểu câu nói đó có ý gì, nàng nghĩ, những người xung quanh đều có một tấm bia, chỉ có Diệp Khô Mộc không có, thật là đáng thương. Nàng bèn đứng dậy tìm xung quanh, kiếm một ít đất đá đủ để che lên người Diệp Khô Mộc. Phủ được nửa người, đột nhiên nhớ ra dường như ông đã nói với nàng phải lấy một vật gì đó, nhưng dùng tay mò mãi mãi không tìm thấy. Nàng kéo một hòn đá ra, mới lấy được chiếc khăn màu đỏ bọc vật đó, soi dưới ánh trăng, đâu phải chiếc khăn màu đỏ, vốn dĩ là một chiếc khăn lụa đã bị nhuốm máu, nàng nghĩ chắc hẳn trong lúc đánh nhau đã có rất nhiều người bị chết, không biết làm thế nào mà vật này rơi vào tay Diệp Khô Mộc. Đường Duyệt băn khoăn, không hiểu, chỉ biết rằng đối phương trước khi chết muốn nàng cất giấu nó cẩn thận. Nàng đặt nó vào lòng, tiếp tục dùng cành cây, lá cây phủ lên người Diệp Khô Mộc. Khi trời sáng, công trình của nàng đã hoàn thành, nhưng mệt đến nỗi toàn thân đầy mồ hôi, ngồi nghỉ mãi mà không nhấc chân lên được.

Chương 3

Không lối thoát

Đường Duyệt nhớ lời Diệp Khô Mộc, cứ theo hướng Bắc mà đi. Nàng muốn đi về hướng Bắc để về Đường Gia Bảo. Nàng không biết nếu mẫu thân phát hiện ra nàng bị mất tích thì có lo lắng đi tìm hay không.

Nàng đi mất một ngày trời mới đến được thị trấn nhỏ đó. Nhưng Diệp Khô Mộc đã không còn nữa. Lúc này, nàng không có nổi một xu trong túi, không biết làm thế nào để có thể tiếp tục quay trở lại Đường Gia Bảo. Quan trọng hơn là nàng đang rất đói bụng, đói tới run cả chân, không thể lê nổi bước nữa, có cảm giác như đôi chân này không còn là của mình.

Trời đã tối, mọi nhà đều đã đóng cửa lên đèn, nàng biết phải đi đâu để xin nhờ bữa cơm đây? Khi đi qua một căn nhà ở dọc đường, Đường Duyệt lấy hết dũng khí đến gõ cửa, không thấy tiếng người đáp lại, chỉ có tiếng chó gầm gừ hung dữ cất lên bên trong.

Nàng không muốn bước tiếp, nhưng nghĩ đến việc nếu phải bỏ xác nơi đây thì sẽ mãi mãi không còn được gặp mẫu thân là nàng lại cố tự động viên phải kiên trì, nhất định phải cố gắng cầm cự đến khi trời sáng. Đến nửa đêm, dường như không chịu nổi cơn đói nữa, đã một ngày một đêm nàng không có gì bỏ bụng rồi, nàng phát hiện ra có một rãnh nước ở trong con ngõ nhỏ phía sau một quán ăn. Nàng chăm chú nhìn, cẩn thận xắn tay áo lên và thò tay xuống mò tìm rất lâu, rốt cuộc cũng tìm được nửa cái bánh bao thiêu bị vứt đi. Đường Duyệt vô cùng vui sướng, nàng phúi qua miếng bánh rồi ngấu nghiến ăn tới mức suýt bị nghẹn chết. Không có nước để uống mà nàng lại quá khát, nàng bèn lấy một mảnh sứ vỡ múc thứ nước dưới rãnh kia mà uống, uống xong chỉ thấy trong cổ họng có một cảm giác gây gây đáng sợ của váng mỡ. Nàng lắc lắc đầu, đang định uống thêm một ngụm nữa thì bỗng nghe có tiếng người quát lớn: “Đồ thói tha kia, ngươi ở đâu dám đến ăn trộm mỡ của nhà ta!”, rồi một cái muôi lớn ở đâu đập tới tấp vào mặt vào đầu nàng.

Nàng sợ hãi nhảy dựng lên, không biết lấy sức lực ở đâu ra, chỉ biết cầm cổ chạy thục mạng.

Đường Duyệt không hiểu, thứ nàng uống là nước trong rãnh, tại sao lại bị coi là đồ ăn trộm cơ chứ? May mà không bị bắt được, nàng thầm nghĩ, cố gắng bước thêm vài bước nhưng rồi dường như đã quá mệt, nàng dừng chân trú lại dưới mái hiên một căn nhà bên đường, cầu mong cho chóng qua cái đêm dài lạnh giá này.

Chợt nhớ đến vật mà Diệp Khô Mộc đưa cho mình, nàng đưa tay lần tìm trong lớp lụa đỏ, cẩn thận mở ra để rồi vô cùng thất vọng. Bên trong chẳng có thứ gì ăn được, một cái bánh bao cũng không, chỉ có một thanh đao khá lạ. Một thanh đao rất đẹp! Trong màn đêm, nó ánh lên thứ hào quang lấp lánh lóa mắt, tiếng ngân khê vang lên trong màn đêm

tĩnh lặng làm lay động lòng người. Lưỡi đao mỏng như cánh ve, cán đao ứng đỏ, khi chém trong không khí thì ánh lên sắc đỏ. Thân đao có vẻ nhỏ hơn, lạ hơn, và tinh xảo hơn những thanh đao thông thường.

Thật đáng tiếc là thanh đao quý giá như thế này lại rơi vào tay của Đường Duyệt. Nàng thậm chí còn không có lòng dạ nào để xem xét kĩ thanh đao mà đã vội vã thu lại. Đúng lúc đó, một việc lạ lùng bỗng xảy ra. Trên con đường đá xanh phía trước xuất hiện bóng của mấy người đang bước tới. Đường Duyệt mở to mắt nhìn về phía đó, thấy bốn người đàn ông mặc đồ màu tối đang vác một tấm chiếu được bó lại và đi về phía nàng. Đường Duyệt vốn không còn lạ lẫm gì với cảnh này, khi người ta nghèo không mua nổi một cái quan tài thì chỉ còn cách là bó xác vào chiếu mà thôi. Nhưng từ trước đến nay nàng chưa từng nhìn thấy một đám đưa ma nào kỳ lạ thế này, không hề có người đi trước dẫn đường rải tiền giấy hay vàng mã bằng giấy theo nghi lễ, thậm chí ngay cả họ hàng thân thích, thân bằng cố hữu cũng không có. Thêm vào đó có nhà ai lại đưa xác đi mai táng vào lúc nửa đêm thế này cơ chứ? Thần sắc của mấy người vác chiếu cũng có vẻ rất lạ lùng, hai người đi trước thì luôn cúi gầm mặt, hai người đi sau thì lại cứ quay mặt đi chỗ khác, cố ý tránh nhìn vào cái chiếu, như thể nếu chỉ nhìn nó một cái thôi cũng sẽ xảy ra tai họa vậy. Trước đây, Đường Duyệt đã từng nghe phụ thân của nàng dặn, nếu gặp chuyện kỳ lạ như thế này thì nhất định không nên nhiều chuyện xen vào làm gì, tốt nhất là cứ giả vờ như không nhìn thấy. Nhưng cái bộ dạng lén lén lút lút của mấy người này thực sự rất kỳ lạ. Đường Duyệt lén để mắt, thử xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

“Mày xem nên vút ở đâu thì được?”

“Suyt, nói nhỏ thôi chứ!”

“Sợ cái quái gì, đem Lý Tử đi chôn thôi mà. Tên tiểu tử này gần như là chết rồi, nói thật ra thì tao cũng thấy hơi rờn rợn. Ngay từ đầu thím Lâm không nên thu nhận đứa trẻ này làm gì. Chẳng biết nó từ cái chỗ quái quỷ nào chui ra, ngộ nhỡ cũng...”

“Đừng nhắc đến nữa! Tao thấy sợ lắm rồi!” Một tên nhỏ con trong bọn đột nhiên lên tiếng cắt ngang, khiến hai tên kia cười phá lên giễu cợt: “Sợ cái con khi, mày đúng là không phải đáng nam nhi, sợ thì thôi đừng làm nữa!”.

“Ôi dào, thím Lâm chẳng qua là nhất thời tốt bụng, nào biết được rằng thằng bé lại từ trong cái làng đấy mà ra!”

“Không phải là đã mời đại phu đến xem bệnh hay sao, nó giống như là... như là...”, tên nhỏ con không dám nói hết câu, bỗng một cơn gió lạnh thổi tới khiến hắn ta run lên một chập.

“Đại phu thì biết cái chó gì!” Tên đi trước lạnh lùng nói. “May mà thím Lâm nói với chúng ta, nếu không chúng ta lại dễ dàng bỏ qua nó thì gay to! Được rồi, tìm một chỗ nào đó sau làng mà chôn đi, đừng phí lời nữa, nhanh chân nhanh tay lên một chút! Tao còn phải về đi ngủ đây!”

Bốn tên đó tìm một cái hố, đào lấp vội vã chôn cái xác rồi quay lưng đi thẳng không thèm quay đầu nhìn lại. Đường Duyệt đứng cách đó hơi xa nên không nghe rõ bọn họ nói gì. Đợi bọn họ đi thật xa nàng mới dám cẩn thận, nhẹ nhàng bước đến. Nàng ngồi xuống, lật mép chiếu nhìn vào bên trong, chỉ toàn là một màu tối. Có lẽ lúc này nàng nghe nhầm, đây chỉ là một xác chết, Đường Duyệt có chút thất vọng.

Đột nhiên, bên trong chiếu có tiếng động phát ra yếu ớt như tiếng thở rất khó nhọc. Đường Duyệt lấy làm kinh ngạc, vội vàng bới lớp đất mỏng phủ trên tấm chiếu, rồi mở chiếu ra xem, bên trong quả đúng là có một người, là nam nhân, trông còn khá trẻ, xem ra còn gầy yếu hơn cả Đường Duyệt. Khắp mặt loang đầy vết máu. Đường Duyệt nghĩ một hồi rồi dùng ống tay áo lau lau lớp bùn đất và máu trên mặt người đó, kết quả là càng lau lại càng bẩn hơn, chỉ còn mỗi cách là gắng sức mà lôi người đó ra ngoài. Khó khăn lắm nàng mới kéo được người đó lên khỏi miệng hố, làm xong thì người mệt nhoài không gượng dậy nổi. Nếu mà không có nửa cái bánh bao hồi nãy bỏ bụng thì e rằng lúc này nàng cũng đã chết vì đói bên cạnh cái hố này rồi.

“Này, tỉnh lại đi!” Đường Duyệt khó khăn lắm mới lôi được người đó đến nấp ở một góc trong con ngõ nhỏ. Nàng cẩn thận khẽ lay chàng ta một cái nhưng không thấy phản ứng. Nàng thử đưa ngón tay ra trước mũi người đó, cuối cùng cũng cảm thấy được tiếng thở nhẹ yếu ớt, thấy vậy nàng thở phào nhẹ nhõm, người chưa chết là tốt rồi.

Trong tiết trời đêm giá lạnh như thế này, thêm một người cũng là thêm được một chút hơi ấm, nàng dựa vào bên cạnh chàng trai rồi cuộn tròn người lại, vừa đói vừa mệt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Những người đang đói bụng tất ngủ sẽ không ngon giấc, ngay cả trong mơ cũng vẫn nghe thấy tiếng bụng sôi réo âm ỉ. Bây giờ Đường Duyệt đang ở trong tình trạng như vậy, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu ngay khi nàng tỉnh giấc lúc trời còn chưa sáng đó là: Tìm cái ăn.

Đứng trước quán đậu phụ, Đường Duyệt chăm chú dán mắt vào cái cối xay bằng đá trong nhà, nhìn từng dòng đậu tương trắng tinh khiết tuôn ra từ cối xay, từng giọt từng giọt rơi vào cái thùng đặt dưới đất.

“Thím à, con giúp thím xay đậu có được không?” Đường Duyệt cất tiếng khàn khàn, giọng nói tỏ vẻ chân thành, người phụ nữ kia nhìn nàng một lát: “Đi đi, chỗ này không phải là trại tế bần, không có gì cho cô ăn đâu!”.

“Thím à, không phải là con muốn xin ăn. Con giúp thím làm, thím cho con một chút nước uống là được rồi.”

Cuối cùng, Đường Duyệt cũng nhận được một bát nước đậu, hai miếng đậu phụ, nhiều hơn so với những gì nàng mong đợi.

Người được Đường Duyệt bới trong đất cứu là một chàng thiếu niên, không hơn tuổi

nàng là mấy. Chàng có đôi mắt nhỏ, cái miệng cũng nhỏ, sắc mặt thì trắng xanh trông rất yếu ớt. Đường Duyệt nghiêng đầu nhìn, cảm thấy chàng thiếu niên này xem ra còn có dáng vẻ nho nhã, thanh tú giống một cô nương hơn cả nàng.

Vừa nhìn thấy Đường Duyệt, chàng đã tỏ vẻ mặt lạnh lùng khiến nàng không dám tiếp cận. Đường Duyệt đưa bát nước đậu ra. Chàng thiếu niên kia ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, cứ thế “ừng ực ừng ực” làm một hơi hết hơn nửa bát, rồi tiếp tục đến khi không còn một giọt. Đường Duyệt thấy vậy chỉ biết nuốt nước bọt, nhưng tuyệt nhiên không lên tiếng.

“Tại sao chàng không ngồi xuống mà uống từ từ, uống như vậy dễ sặc lắm đấy”, Đường Duyệt nói.

Chàng nhìn Đường Duyệt với ánh mắt rất lạ, ánh mắt ấy khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Nhìn một hồi rồi chàng chậm rãi nói: “Xương sườn của ta bị gãy rồi, không còn sức mà ngồi dậy”.

Giọng điệu hời hợt của chàng khiến Đường Duyệt cứ tròn mắt ngạc nhiên, hoài nghi không rõ mình có nghe lầm không.

“Chắc là chàng cảm thấy rất đau, rất khó chịu phải không?”

Chàng chậm rãi mở mắt nhìn Đường Duyệt rồi nói: “Nhưng vẫn có thứ còn đau đớn, khó chịu hơn cả việc này”.

“Còn thứ gì đau đớn hơn chứ?” Đường Duyệt vốn không phải là người nhiều chuyện, nhưng lúc này nàng thấy rất tò mò về chàng thiếu niên này.

Chàng bỗng bật cười rồi nói: “Điều khiến ta khó chịu hơn là bị người ta đánh vào đầu rồi đem chôn sống”.

Đường Duyệt không nói gì. Bây giờ thì nàng có thể khẳng định rằng chàng không phải đang có tình đùa mình, vì tối hôm qua chính mắt nàng đã nhìn thấy chàng bị người ta bó xác đem chôn.

“Nếu nàng đi từ đây về phía Đông thì sẽ tìm thấy một khuôn viên rộng và lộng lẫy nhất, nàng hãy nói với người sống trong đó rằng nàng đã phát hiện được cái người chạy ra từ ngôi làng bị dịch bệnh, nàng có thể được lĩnh...” Chàng do dự một lúc, dường như đang suy nghĩ về một việc rất thú vị nào đó: “Một con gà, hai cái bánh”.

Đường Duyệt tuy rất đói nhưng không thể hiện ra, nhưng lúc này, nghe đến đây nét mặt nàng hiện lên vẻ khổ não, chỉ là nàng không biết mình phải đáp lại lời chàng thiếu niên ấy như thế nào. Nàng nghĩ một hồi lâu rồi mới trả lời: “Vậy họ sẽ làm gì chàng?”.

Vẻ mặt chàng càng tỏ ra nhẹ nhõm: “Thì lúc đó bọn họ sẽ phải cố gắng đào một cái hố sâu hơn, đơm ta tất thở hoàn toàn rồi lại ném ta vào đó”.

Đường Duyệt vốn không phải gốc gác nhưng lúc này nàng cảm thấy rất khó hiểu. Quả thực nàng nghĩ mãi không hiểu tại sao người ta lại có thể bình tĩnh mà nói được những lời như vậy. Lẽ nào chàng đã bị người khác bán đứng không chỉ một lần? Lẽ nào những người đó đã từng trao đổi món tiền thưởng ngay trước mặt chàng? Hay là thần kinh chàng đã tê dại, mụ mị đến mức một chút đau khổ cũng không còn cảm nhận được? Tại sao một con người lại có thể dùng cái giọng điệu bình tĩnh đến thế này để nói ra chuyện đáng sợ như vậy?

“Ta không đi đâu.” Đường Duyệt chậm rãi nói, nhưng cũng tỏ ra rất kiên quyết. Nói xong nàng đưa cho chàng miếng đậu phụ, rồi chăm chú ăn nốt miếng còn lại.

Lúc nhỏ, phụ thân nàng thường mua đậu phụ rán cho nàng ăn, mẫu thân thì cười cười nói rằng ăn ngấy tới mức buồn nôn, phụ thân thì cười một cách đau khổ.

Đường Duyệt cũng cười cùng hai người, trong ba người thì chỉ có nàng là thực sự cười vui vẻ nhất vì nàng cảm thấy rất ngon, miếng đậu trôi vào miệng rất mịn và mềm.

Chàng thiếu niên dường như có chút ngạc nhiên, tay không buồn động đậy gì, cũng đưa miếng đậu lên miệng.

“Ta ăn no rồi phải lên đường ngay. Chàng muốn đi đâu?” Đường Duyệt ăn được nửa miếng đậu mới sực nhớ ra hỏi.

Chàng lắc đầu, không nói gì. Đường Duyệt không hề nhìn thấy tay trái chàng vẫn đang nắm chặt một cái búa sắt hồng. Khi Đường Duyệt rời đi chàng đã sớm chuẩn bị xong mọi thứ, lặng lẽ chờ nàng quay về, chờ đợi nàng đem lại cho chàng một câu trả lời đúng như những gì chàng dự tính, nhưng đáng tiếc là không. Tuy không nhận được điều đó nhưng chàng không hề thất vọng mà trái lại trong lòng lại có một niềm thích thú không nói nên lời. Chàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, phần nào bớt đi ý nghĩ sợ hãi trong lòng. Thế là chàng khẽ nói: “Rời xa nơi đây”.

Đường Duyệt hoang mang gật đầu. Chàng thiếu niên mỉm cười, gương mặt lạnh lùng cuối cùng cũng lộ ra nét cười: “Nàng chỉ có một mình mà lại muốn đi thật xa sao?”.

Đường Duyệt gật đầu, nói: “Ta muốn đi về hướng Bắc, tới Đường Gia Bảo”.

Chàng thiếu niên không biết Đường Gia Bảo mà cô nương này nói là chỗ nào, nhưng chàng thấy được trong mắt nàng ngời lên niềm hy vọng và tin tưởng. Lúc này chàng bỗng hiểu ra rằng, bất luận đó là nơi như thế nào đi chăng nữa thì ở đó cũng có người vô cùng quan trọng đối với nàng.

Nơi sâu thẳm trong trái tim chàng có chút xao động. Dường như sự kiên định của nàng có một thứ ánh sáng nào đó chiếu tới tận cùng nơi sâu nhất và tối nhất trong trái tim chàng: “Vậy... có lẽ ta sẽ đi cùng cô nương một đoạn đường đây”.

“Tốt quá.” Đường Duyệt nhận lời, vô tình đưa mắt nhìn ra phía ngoài.

“Có chuyện gì vậy?” Chàng hỏi, để ý tới vẻ bối rối hiện lên trong đôi mắt đen láy của nàng.

“Không có gì.” Đường Duyệt nhanh chóng cất tiếng trả lời. Điều nàng không nói ra đó là, trong ngõ xuất hiện một người lạ, cứ nhìn vào trong này. Quần người đó xắn cao, trên vai đeo quang gánh, dáng vẻ vất vả. Khi bị Đường Duyệt nhìn chiếu tướng, hắn bèn vội vã rời đi. Đường Duyệt cũng không để ý nhiều, lúc này trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ là tìm đường về Đường Gia Bảo.

Chàng yên tâm gạt đầu, bàn tay nắm chiếc búa sắt cũng từ từ nói lỏng. Chàng cảm thấy tay mình rất bông.

“Chàng nghỉ ngơi chút đi, ta đi ra ngoài hỏi xem đến Đường Gia Bảo đi đường nào, lát nữa sẽ quay lại rồi chúng ta cùng lên đường!” Đường Duyệt nói rành rọt từng từ như sợ chàng nghe không hiểu. Chàng nhìn thái độ của nàng rồi lại bật cười thêm lần nữa. Nàng còn kém cả tuổi chàng, thế mà bây giờ lại quan tâm, dẫn dò như một người chị gái vậy. Điều này khiến lòng chàng vô cùng ấm áp. Người con gái gầy guộc mong manh ấy, một mình phiêu bạt bên ngoài, luôn mong muốn tự tìm được đường về nhà. Việc này khiến chàng cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng biểu hiện lúc này của nàng lại hết sức bình thường. Thật là mâu thuẫn.

Đường Duyệt bước ra khỏi con ngõ nhỏ, đi chưa được bao xa đã bị chặn lại. Người chặn nàng lại không phải ai khác mà chính là Đường Mạc. Nàng kinh ngạc nhìn đại ca của mình, miệng không thốt nên lời.

“Đi thôi, về nhà.” Đường Mạc chỉ thốt ra được mấy từ ngắn ngủi như vậy. Thái độ của chàng không thể nói là lạnh lùng được mà giống như là đang tức giận, nhưng mà là tức giận với ai kia chứ? Đường Duyệt đứng yên, không nhúc nhích.

“Nghe thấy không?”

“Nghe... nghe thấy rồi!” Đường Duyệt suýt chút nữa thì bị chàng quát cho giật nảy mình. Mặt nàng trắng bệch, nàng vẫn còn cảm thấy khá xa lạ với huynh trưởng dù đã sống cùng nhà một năm rồi. Điều này khiến nàng luôn có cảm giác thấp thỏm không yên. Nhưng nàng vẫn đứng nguyên, chịu đựng ánh mắt lạnh lùng, cắn chặt răng nói: “Muội... muội còn... còn một người bạn nữa...”.

Đường Mạc nhíu mày, chàng đứng im không nói, nhưng thái độ của chàng rõ ràng như muốn nói: “Muội thì có thể kết giao được với loại bạn nào cơ chứ?”.

Điều bộ áp úng của Đường Duyệt khiến Đường Mạc cảm thấy khó chịu, chàng chỉ cảm thấy rằng đứa trẻ này đang gây rắc rối, làm chàng cực khổ, vất vả mấy ngày, khó khăn lắm mới tìm được. Lẽ nào nàng lại nói rằng, nàng không phải bị bắt cóc mà là đi lang thang với một đứa bạn? Hay là nàng không còn muốn về Đường Gia Bảo nữa? Chàng dứt khoát nắm lấy cổ tay Đường Duyệt kéo đi, không hề cho nàng bất cứ cơ hội nào để nói.

Trong con ngõ nhỏ, chàng thiếu niên vẫn giữ nụ cười, lặng lẽ chờ đợi, trong lòng ngập tràn hy vọng.

Một chút nước ngọt chảy xuống họng cũng có thể làm cái họng khát khô rát bỏng thấy dễ chịu lên rất nhiều, cái vị ngọt ngào mát lạnh ấy truyền đến tận trong tim. Đường Duyệt mở mắt ra, thấy Thương Dung đã ngồi cạnh nàng từ bao giờ. Vừa trông thấy nàng tỉnh lại, nét mặt chàng vội dần ra, nở một nụ cười vui vẻ. Chàng đặt cái thìa trong tay xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Có còn khó chịu lắm không?”.

Đường Duyệt cảm thấy hơi bức bối, đầu óc quay cuồng. Nàng nhất thời vẫn không biết mình đang ở đâu, nhưng rồi cũng nhanh chóng hiểu ra khi nghe thấy tiếng vó ngựa - nàng đang ở trong xe ngựa!

Nàng bất ngờ bị Đường Mạc đánh ngất đi rồi đưa lên xe ngựa! Bây giờ họ đang trên đường về Đường Gia Bảo, về nhà! Đường Duyệt đột nhiên nhảy dựng lên, không nói lời nào mà vén màn xe nhảy xuống đất. Thương Dung không thể nghĩ được rằng nàng lại dám hành động như vậy nên rất bất ngờ, cứ chờ người ra. Thương Lục cũng bất ngờ không thắng kịp, thiếu gia nhà họ Đường cũng nhanh chóng nhảy xuống, đuổi theo nàng.

“Đường Duyệt, muội quay lại đây ngay cho huynh!”

Thương Lục và Thương Dung ngồi trong xe đều bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn nhau không biết nên làm thế nào. Trên đời này lại tồn tại một cặp huynh muội kỳ lạ đến vậy! Thương Lục lầm bầm: “Tiểu thư nhà họ Đường này hình như đầu óc có vấn đề, nhảy như vậy xuống đất không gãy chân mới lạ, làm con sợ hết hồn!”.

Thương Dung gật đầu như thể có cùng suy nghĩ nhưng lại thốt ra một câu chẳng ăn nhập gì: “Chắc trong lòng nàng ấy có sự tình quan trọng”.

Đường Mạc thở hắt ra, đã rất lâu rồi chàng không cảm thấy tức giận như thế này. Chàng hận một nỗi không thể dùng tay bóp chết Đường Duyệt, đứa con gái này sao mà chẳng giống với tiểu muội trong tưởng tượng của chàng chút nào. Chàng mong đợi một tiểu muội ngoan ngoãn, hiền dịu, ngọt ngào, biết làm nũng, giống như những muội muội khác của mọi người, và giống như những người con gái bình thường khác chứ không phải cái kiểu trầm mặc, lặng lẽ, khó đoán, cổ quái như Đường Duyệt!

Đường Duyệt cảm đầu chạy thực mạng, nhưng dù có chạy thế nào thì vẫn nhanh chóng bị Đường Mạc bắt lại. Đôi mắt đẹp của chàng tức giận tới mức vằn đỏ, như thể sắp sửa cho nàng một cái bạt tai thối bay trở lại xe ngựa luôn, nhưng nàng bướng bỉnh nắm lấy tay chàng năn nỉ: “Muội muốn quay lại, có người đang đợi muội! Muội đã hứa với chàng ấy rồi. Muội còn chưa kịp nói lời chia tay! Để muội quay lại, để muội quay lại đi mà! Gặp chàng ấy xong muội sẽ cùng huynh quay lại Đường Gia Bảo! Có được không, có được không, có được không...?”. Nàng hỏi liên mấy câu “có được không”, mắt ngân ngấn lệ, giọng nói bắt đầu chuyển sang van nài, nhưng Đường Mạc biết đó không phải là van nài, cái đứa nhóc bướng bỉnh này chỉ là đang cố gắng thực hiện bằng được ý định của mình mà thôi.

Khi Thương Dung cho xe đuổi kịp hai người thì vẫn thấy họ đang giằng co với nhau. Nhìn bộ dạng hai người mà không nhìn được cười. Cả hai nhìn nhau bằng cặp mắt nãy lửa, một người thì tức giận, người kia thì chực khóc. Đường Mạc lạnh lùng nhìn chàng, Thương Dung khẽ đằng hắng một tiếng: “Xin lỗi, xin lỗi! Đường huynh à, Tiểu Duyệt chỉ là muốn quay lại để từ biệt bạn thôi, cũng không làm lỡ mất nhiều thời gian lắm đâu, hà tất huynh phải ngăn cản chứ?”.

Chàng vừa dứt lời thì nét mặt Đường Mạc càng trở nên đáng sợ. “Quay lại xe ngựa mau!” Đường Mạc chỉ nói đúng năm từ ngắn gọn mà cương quyết, suốt dọc đường chàng cứ nắm chặt lấy cổ tay Đường Duyệt, không thém quan tâm nàng giãy giụa thế nào. Đường Duyệt cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Thương Dung ngồi bên nhìn họ mà thực sự không biết nên làm gì, dù gì thì chàng cũng không phải là đại ca của Đường Duyệt, lúc này chỉ biết vỗ vai nàng an ủi mà thôi, đang định an ủi nàng mấy câu thì nghe thấy Đường Mạc nói với Thương Lục đang đánh xe: “Quay lại ngôi làng nhỏ lúc nãy đi”. Nghe vậy, mắt Đường Duyệt bỗng sáng hẳn lên.

Xe ngựa quay trở lại ngôi làng nhỏ. Xe vừa dừng, Đường Duyệt đã vội vàng nhảy xuống đất. Đường Mạc lạnh lẽo nhìn nàng chạy vụt vào con ngõ nhỏ, nhưng trong chớp mắt đã thấy nàng hoang mang chạy trở ra.

“Không tìm thấy người à?” Đường Mạc nhìn nàng nước mắt giàn giụa, nhướn mày hỏi.

Đường Duyệt cúi đầu buồn bã. Nàng nghĩ có thể người ta không đợi được nàng nên tức giận quá mà bỏ đi rồi.

Thương Dung tìm đến ông chủ hiệu buôn ở đối diện hỏi chuyện, không biết họ trao đổi với nhau những gì mà chỉ thấy người đó mặt mày hớn hở, theo chàng bước ra khỏi tiệm, đi đến chỗ Đường Mạc.

“Vị chủ hiệu buôn này nói rằng, hôm nay có người đi dò xét mới biết tử thi được chôn dưới hồ bỗng dưng không thấy đâu nên đã dán cáo thị treo giải thưởng để tìm kiếm. Vừa rồi có người phát hiện ra cậu thiếu niên đó nên đã đến thưa với trưởng làng. Thế là thằng nhóc đó bị mấy người đến đưa đi rồi!”

Đường Duyệt vô cùng lo lắng, nàng đột nhiên nhớ lại người xuất hiện trong ngõ lúc sáng sớm nay. Tất cả là lỗi của nàng. Giá như nàng cẩn thận hơn một chút, đều là do nàng không ngờ tới! Nàng siết chặt bàn tay, căng thẳng không nói lên lời.

“Mọi người vốn định thiêu sống cậu thiếu niên đó, nhưng khi lửa được đốt lên thì có một vị hòa thượng qua đường đã kiên quyết xin tha và đem thằng bé theo. Ôi, thật là đáng tiếc, mọi người đã phải vất vả một phen.” Vị chủ hiệu buôn vừa cười vừa kể với vẻ rất thoải mái, như thể việc thiêu sống người là một việc quá đổi bình thường vậy.

“Được rồi, lên xe thôi!” Đường Mạc lại là người kết thúc câu chuyện, nhưng cũng phải thừa nhận rằng, con người này đưa ra quyết định rất dứt khoát, lạnh lùng mà chính xác.

Bất luận gặp phải việc gì đi chăng nữa, Đường Duyệt cũng chưa bao giờ tranh cãi với ai, traten giằng co hiếm có lần này là vì chàng thiếu niên kia, nhưng kết quả lại không khiến nàng yên lòng. Nàng chợt nhớ ra ngay cả tên của người kia nàng cũng không biết, và nàng cũng không biết được là chàng đã bị đưa đi đâu.

Xe ngựa đưa mấy người bọn họ về Đường Gia Bảo. Suốt dọc đường, Đường Duyệt không nói bất cứ một lời nào. Thương Dung nhìn bộ dạng của nàng mà chỉ biết thở dài. Cô bé này quả thật là một người lặng lẽ, ít nói, lúc này chàng cũng phần nào cảm thông với nỗi khổ của Đường Mạc. Nó giống như cảm giác phiền muộn của người đi mò ngọc trai, khó khăn lắm mới tìm được con trai có ngọc nhưng rồi lại cạy mãi không mở ra được.

Nhưng khi về đến Đường Gia Bảo, đón chào Đường Duyệt không phải là Đường Tứ phu nhân mà là Ngân Tâm, người hầu gái thân cận nhất của mẹ nàng. Trước đây, Đường Duyệt cũng rất ít khi gặp cô ta vì cô ta suốt ngày ở bên cạnh hầu hạ Đường Tứ phu nhân. Lúc này, Ngân Tâm đang đứng trước cửa Đường Gia Bảo, mặc bộ đồ màu tím nhạt, khuôn mặt trái xoan, dáng vẻ thướt tha, nhìn Đường Mạc và mấy người, cung kính cười nói: “Đại thiếu gia, cậu đã về rồi. Trong phòng khách có mấy vị đến tìm cậu đó!”.

Đường Mạc gật đầu, nói với Thương Dung: “Cảm ơn sự giúp đỡ của Thương huynh! Buổi tối có thiết đãi yến tiệc, huynh hãy về nghỉ ngơi trước đi đã”. Nói xong, chàng dẫn dò đám gia nhân đưa khách về phòng nghỉ.

Thương Dung cười với Đường Mạc rồi miễn cưỡng đi theo đám gia nhân. Đường Mạc đang định đi vào trong thì thấy Đường Duyệt bị Ngân Tâm ngăn lại. Đường Mạc nghiêm mặt nhìn cô ta, mấy người đứng sau vội vã thưa: “Thưa đại thiếu gia, tiểu thư đã đi cả một chặng đường dài rồi. Nô tỳ phụng mệnh phu nhân đưa tiểu thư đi tắm rửa thay y phục. Mong cậu hiểu cho!”.

Đường Mạc không nói gì, nhìn Đường Duyệt một cái rồi bước vào trong Đường Gia Bảo. Tuy Đường Duyệt được chàng tìm về nhưng trong chuyện này còn rất nhiều điểm nghi vấn khiến chàng không thể nào hiểu được. Bây giờ chàng rất muốn tìm hiểu cho rõ ngọn nguồn sự tình.

Vẻ mặt tươi cười của Ngân Tâm trong chớp mắt đã có chút thay đổi ngay khi Đường Mạc vừa quay lưng đi, chỉ có người đứng cách cô ta gang tấc là Đường Duyệt mới cảm nhận được. Nàng tuy chỉ là một đứa trẻ nhưng lại có linh cảm rất nhạy bén. Vẻ tươi cười trên mặt Ngân Tâm tỏ ra rất khách khí, dè dặt, không hẳn là giấu cợt cái bộ dạng nhếch nhác, lấm lem bùn đất của nàng bây giờ mà đơn thuần chỉ là vẻ khách khí thông thường. Những nô tỳ thân cận của mẫu thân, ai cũng là người hiểu phép tắc, lễ nghĩa.

Đường Duyệt không được đưa vào Đường Gia Bảo mà bị đưa đến chái phòng phía sau khu nhà, ở đây không có bồn tắm nước nóng cũng chẳng có y phục để thay, ngay cả xà phòng cũng không. Đường Duyệt nghi ngờ nhìn Ngân Tâm thì cô ta lễ phép nói: “Tiểu thiếu gia mới đầy tháng, người còn yếu, nên tránh để nhiễm bụi bẩn bên ngoài. Tiểu thư lần này đi xa về, tiếp xúc với nhiều người, hẳn là đã tiếp xúc phải những thứ không tốt”.

Đường Duyệt cảm thấy trái tim mình đang run lên, muốn mở miệng nói nhưng âm thanh phát ra chỉ là những tiếng lấp bắp: “Ta... ta không...”.

Ngân Tâm hơi đỏ mặt nhưng khẩu khí vẫn tỏ vẻ lễ phép, có nề nếp: “Ở ngôi làng phía Tây đó mới lan truyền dịch bệnh. Nếu tiểu thư không biết mà lại tiếp xúc với những người đó thì sẽ không tốt cho sức khỏe. Phu nhân đã dặn dò, đợi tiểu thư nghỉ ngơi mấy ngày sẽ mời đại phu đến xem. Nếu không sao thì sẽ mời tiểu thư quay về”.

Mặt Đường Duyệt càng trở nên trắng bệch, như thể không còn giọt máu nào. Nàng không ngờ rằng khi quay lại Đường Gia Bảo, chờ đợi nàng không phải là sự ôm ấp, vỗ về ấm áp của mẫu thân mà lại là sự cự tuyệt, lạnh nhạt, khách khí như thế này.

“Ta... ta không bị bệnh đâu, thật mà, thật sự là ta không bị nhiễm bệnh mà!” Nàng muốn giải thích nhưng người hầu gái không hề có ý định nghe, cô ta nhanh chóng ngắt lời: “Tiểu thư thứ tội, phu nhân cũng chỉ là nghĩ cho tiểu thư mà thôi. Khách ở Đường Gia Bảo rất nhiều, gia nhân trong nhà cũng không thể quan tâm, lo liệu hết được, chỉ lo tiểu thư ra ngoài phải chịu nhiều âm ức nên muốn tiểu thư ở lại đây nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng mấy ngày, hàng ngày sẽ có người mang đồ ăn đến”.

“Ta...” Đường Duyệt chưa kịp bước ra thì cửa đã đóng lại.

Cạch một tiếng, Đường Duyệt vẫn ngạc nhiên đến ngây người, trái tim nàng như bị ai đó thất lại, ngoài kia cánh cửa đã bị người ta khóa chặt.

Ánh mặt trời rạng rỡ bên ngoài không chiếu được vào trong căn phòng tối tăm, u ám, sực mùi ẩm mốc. Góc phòng không có giường mà thay vào đó là một chiếc ghế băng dài và một cái bàn. Đường Duyệt không ngồi trên ghế mà ngồi trên nền đất, lưng tựa vào tường. Đi một quãng đường xa như vậy, nàng cảm thấy rất mệt mỏi và chỉ muốn nhắm mắt mà ngủ một giấc, nhưng cứ nhắm mắt là nàng lại cảm thấy nơi đây có cái gì đó lạnh lẽo đến kỳ lạ.

Nàng chỉ còn biết ngồi lặng lẽ, đầu óc cảm thấy trống rỗng, dường như mọi việc đang lần lượt hiện ra rồi lại nhanh chóng tan biến. Trong phòng chỉ có một chiếc cửa sổ duy nhất, vừa nhỏ vừa cao, mảnh trời ngoài khung cửa sổ kia thì trong xanh đến mê đắm lòng người, thế mà nàng lại phải ngồi bó gối nơi đây, lặng lẽ một mình.

Thời gian cứ thế trôi, không biết đã bao lâu, chỉ biết ngoài trời đã dần chuyển sang màu tối đen. Mặt trăng tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, lạnh lẽo, căn phòng lúc này hoàn toàn bị nhấn chìm trong bóng tối âm u.

Ngân Tâm nói sẽ có người mang cơm đến, nhưng suốt từ trưa đến giờ chẳng có lấy một bóng người lai vãng. Nàng nhớ hồi nhỏ thường nằm một mình trên sườn đồi, giữa bốn bề hoa cỏ, xung quanh chim chóc ríu rít, gió hiu hiu thổi, suối chảy róc rách, có khi còn nghe được cả tiếng mài răng của chuột đồng trong lùm cỏ. Nàng nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, tưởng như mình đang được phiêu du giữa không trung, nhưng khi mở mắt ra, nàng lại thấy mình vẫn đang ngồi trên nền đất lạnh lẽo, đối mặt với ô cửa sổ nhỏ bằng lòng bàn tay.

Hồi ấy, nàng chỉ mong phụ thân sẽ không tìm thấy mình, không một ai tìm thấy, để nàng chìm đắm trong thế giới riêng, cứ nằm như vậy trên bãi cỏ, thanh thoi tận hưởng, hy vọng mình bị người khác lãng quên. Nhưng giờ đây nàng đã thực sự bị mọi người lãng quên rồi. Nàng cảm thấy sợ hãi, hoang mang vô cùng. Nàng nghĩ, đến khi nàng chết đói trong căn phòng này chắc cũng chẳng có ai nhớ đến. Thi thể của nàng rồi đây chắc sẽ bị lũ chuột đói trong phòng kéo đến chia nhau gặm nhấm. Nghĩ đến đây, theo phản xạ nàng đưa mắt khắp căn phòng, hình như trong bóng tối quả thật có một cặp mắt sáng lấp lánh đang nhìn nàng. Tay chân bỗng rùng rờ, run lên lẩy bẩy, nàng sợ hãi ôm chặt lấy chính mình, cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi đang xâm chiếm khiến nàng sắp chịu không nổi. Nàng không dám nhắm mắt lại, bóng tối ngập nhoang trước mặt dường như khiến nàng có thể nhìn thấy rõ cái con vật răng nhọn ấy... đang chăm chăm nhìn nàng.

Quả là đáng sợ, đúng lúc Đường Duyệt sắp bị thứ liên tưởng khủng khiếp ấy làm cho không thở nổi thì cánh cửa đột nhiên mở ra. Không, nói chính xác là bị đập ra. Rõ ràng là người đến không hề có chút kiên nhẫn để đi tìm chìa khóa trước rồi mới mở cửa. Một bóng người cao lớn đứng chắn trước cửa, lạnh lùng nói: “Mau đứng dậy!”.

Dường như chỉ trong nháy mắt, Đường Duyệt đã từ dưới đất bật dậy, lao như bay vào lòng người đó mà ôm chặt lấy. Người kia hết sức kinh ngạc trước hành động thân thiết bất ngờ này, nhưng cũng rất nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Được tiểu muội ôm nhưng Đường Mạc lại cảm thấy rất xa lạ, vì từ trước đến giờ chàng chưa từng có một tiểu muội muốn nũng nịu, nương tựa vào chàng. Đến khi chứng kiến cái vẻ lạnh lẽ, ít nói của Đường Duyệt thì chàng thực sự tin rằng cái ý nghĩ có một tiểu muội ngoan ngoãn, đáng yêu thật là xa xỉ. Bây giờ khi bất ngờ được tiểu muội kỳ lạ này ôm chầm lấy, chàng thấy tim mình như đang bị con sâu đục khoét, lớp băng giá bao phủ đã bị phá vỡ, chỉ còn lại sự xúc động và xót thương. “Không sao rồi!” Lời vừa dứt, chàng chợt nhận ra giọng mình sao dịu dàng đến thế nên vội thêm một câu lạnh lùng: “Về nhà thôi!”.

Đây là lần thứ hai chàng nói câu này với Đường Duyệt. Có lẽ suốt cuộc đời Đường Duyệt cũng sẽ không thể nào quên được khoảnh khắc này.

Đường Mạc nắm chặt tay Đường Duyệt rồi bước ra ngoài, trong đầu chàng vẫn quần quanh nhiều câu hỏi. Ở nơi được canh giới nghiêm ngặt như Đường Gia Bảo, việc thừa lúc các quan khách tập trung mà trà trộn lọt vào không phải là dễ dàng, hơn nữa việc đưa một cô gái ra ngoài như thế này thì càng không thể. Ở đây, khắp nơi đều có trạm canh gác và thị vệ đi tuần, làm sao Đường Duyệt lại có thể dễ dàng bị người khác bắt đi cơ chứ? Chàng đã nghĩ đến một khả năng, có người không muốn để Đường Duyệt tiếp tục sống ở Đường Gia Bảo. Hoặc cũng có thể nói rằng người này thực sự muốn Đường Duyệt mãi mãi biến mất, hay chí ít là không bao giờ quay trở lại Đường Gia Bảo được nữa.

Đường Mạc rất hiểu phụ thân mình, ông tuyệt đối không phải là người có thể làm chuyện này. Thường ngày, ông rất bận rộn, việc này chàng cũng không muốn làm phiền đến ông. Vậy người có quyền lực cao không kém ở Đường Gia Bảo chỉ còn lại một người. Vấn đề là, dựa vào mối quan hệ ruột thịt thân thiết giữa Đường Duyệt và người đó thì rất

cuộc làm việc này vì lý do gì chứ?

Mặt khác, Đường Tứ phu nhân lúc này còn đang thết tiệc đãi khách.

Sảnh đường rộng lớn, đám tỳ nữ váy áo rực rỡ, không khí nhộn nhịp như ngày lễ. Khắp nơi giăng đèn kết hoa khiến khuôn viên càng thêm lộng lẫy, tráng lệ.

Bậc thềm phía trước được trải thảm đỏ thêu ngũ phụng cát tường, Đường Tứ phu nhân ngồi trên một chiếc ghế gấm ở vị trí cao nhất, chiếc trâm bằng ngọc phi thúy tinh xảo cài trên đầu, trên người là bộ y phục tay rộng màu đỏ tươi, làn da trắng trẻo lộ ra dưới ống tay áo khiến người ta phải ngưỡng mộ. Tay bà cầm một cốc rượu bạch ngọc, lưng dựa vào ghế một cách thư thái, tự tại. Phía dưới thềm, hai bên trái phải, mỗi bên đều sắp một bàn ăn dài với vô số bát đĩa, cốc chén, bên nào cũng có hai thị nữ hầu cận, một người tiếp rượu, một người bưng đĩa quả.

Chư vị khách quý đến Đường Gia Bảo lần này đều đem theo thân quyến của mình, tất cả tụ họp tại đây, dãy bàn dài trong sảnh đường chật kín người, hương thơm ngào ngạt khắp sảnh, tiếng leng keng dội vang khắp nơi.

Người có gương mặt trái xoan dài, thanh tú là Yến Ninh - con gái của chương môn phái Không Động, nàng chăm chú nhìn Đường Tứ phu nhân rồi khe khẽ hỏi mẫu thân đang ngồi bên cạnh: “Mẫu thân à, Đường Tứ phu nhân có phải là Ôn Nhã Như không?”.

Mẫu thân nàng mỉm cười, nâng chén rượu lên nhấp một chút rồi lấy tay áo che miệng trả lời: “Không sai”.

Yến Ninh lại tiếp tục ghé sát tai mẫu thân hỏi nhỏ: “Con gái riêng của bà ta... hôm nay sao không thấy đến vậy?”.

Người ngồi phía trước hai người họ là Âu Dương Minh Châu cất tiếng cười. Yến Ninh lập tức đỏ mặt, biết rằng câu thì thầm vừa rồi của mình đã bị người ta nghe thấy. Nàng lo lắng nhìn về phía chủ nhân của bữa tiệc - Đường Tứ phu nhân. Quan sát thấy vẻ mặt bà ta không có chút thay đổi gì, có vẻ như không nghe thấy lời nàng vừa nói, nàng mới thấy nhẹ nhõm cả người. Mẫu thân nàng là Vương Thị trùng mắt nhìn, Yến Ninh thè lưỡi ra vẻ nũng nịu. Thấy vậy mẫu thân nàng không thể tức giận được nữa mà chỉ cười nói: “Con nên học theo Âu Dương tỷ tỷ. Tỷ ấy tuy tuổi còn nhỏ nhưng võ công đã tài giỏi hơn con rất nhiều rồi”.

Âu Dương phu nhân Lý Hồng cười đáp lời: “Nguyệt Nhi tỷ tỷ chớ nên khen đứa nha đầu này, không thì nó lại sung sướng mà bay lên tận trời xanh mất thôi”. Tuy nói như vậy nhưng trong ánh mắt bà vẫn ngời lên vẻ tự hào, rõ ràng là lời tán dương vừa rồi khiến bà thấy rất vui sướng. Bà và Vương Nguyệt trước đây đều cùng theo học phái Nga Mi, do vậy hai người nói chuyện với nhau khá thân mật.

Chuyện nhà Ôn gia đã sớm không còn là điều bí mật trong giang hồ, trong đó liên quan đến xuất thân của Đường Duyệt, mọi người đều ngại không muốn tìm hiểu thêm về vấn đề này. Nhưng lúc này, thấy vẻ cao quý đoan trang của Đường Tứ phu nhân, lại nghĩ đến buổi

yến tiệc long trọng hôm nay không có bất cứ một người nào của Ôn gia đến chúc mừng thì quả thật càng khiến sự tò mò của những người đến dự tiệc tăng lên.

Lý Hồng nở nụ cười đầy hàm ý với chương môn phu nhân phái Không Động rồi hướng lên người ngồi phía trên bậc thềm cao mà nói: “Nhờ thịnh tình của phu nhân, việc sinh hạ tiểu thiếu gia quả là việc đáng mừng, nhưng trong lòng Lý Hồng vẫn còn lo nghĩ một điều, không thể không nói ra”.

Ôn Nhã Như đặt cốc rượu trong tay xuống: “Âu Dương phu nhân, xin cứ nói”.

Về mặt Lý Hồng tỏ ra hơi lo lắng: “Thưa phu nhân, ba ngày trước do chúng tôi bảo vệ không tốt nên tiểu thư Đường Duyệt đã bị bọn xấu bắt đi. Tôi quả thực ăn không ngon, ngủ không yên, không rõ hiện nay tiểu thư đã được đưa về nhà an toàn hay chưa?”.

Các vị phu nhân, tiểu thư vốn đang ăn uống, trò chuyện rộn ràng, khi nghe thấy vấn đề này cuối cùng cũng được nhắc tới thì bỗng yên lặng lạ thường, khắp sảnh đường im lìm, không một tiếng động.

Ôn Nhã Như dừng dừng nhìn bà ta nói: “Đa tạ sự lo lắng của Âu Dương phu nhân, tiểu thư nhà chúng tôi nay đã bình an vô sự. Hôm đó phải đa tạ phu nhân đã xả thân trợ giúp, không biết vết thương của phu nhân đã đỡ hơn chưa?”.

Lý Hồng mỉm cười: “Giữa đường gặp chuyện bất bình, tất phải ra tay tương trợ, hà tất phải nói lời cảm tạ. Nói đến cảm tạ thì phải là tôi đa tạ phu nhân ban thuốc cho mới phải, bây giờ sức khỏe của tôi đã tốt lên rất nhiều rồi”.

Ôn Nhã Như khẽ cười: “Vậy là tốt rồi”.

Người mặc đồ xanh nhạt, dáng vẻ quý phái là Âu Dương Minh Châu lên tiếng: “Đường Duyệt muội muội là người ngây thơ, thật thà, tôi cũng rất quý mến”.

Ôn Nhã Như thở dài nói: “Tiểu nữ ngờ nghệch, nếu lời lẽ, hành động có gì thất lễ thì mong Âu Dương phu nhân coi như con cháu trong nhà mà bỏ quá cho”. Nói rồi bà nhẹ nhàng chuyển đề tài, không nhắc đến Đường Duyệt thêm một lời nào nữa.

Đêm nay, cả chủ lẫn khách đều vui vẻ.

Về phần Đường Duyệt, đêm nay cũng có thể nói là khá vui vẻ. Nàng đã được đi tắm rửa, thay y phục và đang ngồi dưới gốc cây dùng bữa. Đường Mạc ngồi đối diện với Đường Duyệt, vẻ mặt chàng vẫn tỏ ra trầm mặc, lạnh lẽ, có vẻ thấy khó hiểu trước vẻ mãn nguyện của tiểu muội tội nghiệp.

Bên bàn ăn, Thương Dung vui vẻ rót rượu, uống một hơi rồi nói: “Rượu ngon”.

Cốc rượu trước mặt Đường Mạc vẫn còn nguyên. Dưới ánh trăng, rượu trong cốc ánh lên màu hổ phách. “Muốn uống rượu thì ra sảnh trước, rượu ở đó ngon hơn”, Đường Mạc lạnh

lùng nói.

Thương Dung mỉm cười đáp: “Mọi người thường nói rằng, ngồi uống rượu dưới ánh trăng non hay trong vườn trúc xanh rì mới thú vị. Ta nghĩ chẳng cần phải miễn cưỡng kiểu một đám người cùng tụ họp trong sảnh lớn thì mới được coi là vui”.

Đường Mạc đằng hắng một tiếng: “Huynh không mời mà đến, lại còn ra vẻ khách khí”.

Thương Dung thở dài, lẩm bẩm nói: “Cái con người này thật là nhỏ nhen, chẳng lẽ một ly rượu cũng tiếc hay sao?”.

Đường Mạc không để ý tới Thương Dung nữa, tiếp tục chăm chú nhìn Đường Duyệt, nàng đang vét nốt hạt cơm cuối cùng trong bát. Chàng thích thú nhìn nàng, tò mò đoán xem không biết ăn xong bát cơm này nàng sẽ làm gì. Quả nhiên, Đường Duyệt buông bát xuống, lơ đãng nhìn vào đáy bát, không biết là đang nghĩ gì nữa.

Khóe miệng Đường Mạc hơi mỉm cười, chàng nhẹ nhàng vẫy tay. Đồng tử đứng hầu bên cạnh lập tức mang thêm đến cho Đường Duyệt một bát thật đầy. Hạt cơm trắng tinh, sáng lấp lóa dưới ánh trăng, ngay cả đôi mắt của Đường Duyệt cũng sáng lên lạ thường, nàng lại bắt đầu cầm đũa lên và cúi xuống bát cơm.

Thương Dung uống thêm một ly nữa rồi nói: “Tiểu Duyệt lần này suýt chút nữa là không quay trở về được. Ôi...”. Đường Mạc phóng ánh mắt tức giận về phía chàng. Thương Dung nhìn tiểu muội đáng thương Đường Duyệt đang và cơm mà cất tiếng thở dài: “Tiểu Duyệt không biết võ công, không thể tự bảo vệ mình được, cũng khó tránh khỏi. Ôi... không biết lần sau Tiểu Duyệt còn có thể may mắn được như thế này không. Ôi...”.

Ba tiếng “ôi” cất lên khiến Đường Mạc phải chau mày: “Rốt cuộc là huynh muốn nói gì?”.

“Không... ta chẳng có gì để nói cả.” Thương Dung không nói nữa.

Đường Duyệt cuối cùng cũng rời bát cơm mà ngẩng đầu lên, nhìn Thương Dung một cách khó hiểu. Thương Dung nhếch một nụ cười nơi khóe miệng, trong nụ cười ấy dường như có ẩn chứa điều gì đó. Đường Duyệt ngẩn người, chung quy vẫn không hiểu gì, lại tiếp tục cúi xuống bát cơm.

Thương Lục ngồi bên cạnh xen vào: “Nếu Đường cô nương mà biết võ công thì tốt, như vậy...”. Đường Mạc lại quay sang nhìn khiến cậu ta vội im bật, ánh mắt ấy khiến Thương Lục hận mình đáng lẽ không nên nói ra những lời ấy. Cậu quả thực thấy rất khâm phục thiếu gia nhà mình khi vẫn có thể tỏ ra thoải mái, tự nhiên trước ánh mắt kiêu này của Đường Mạc.

Đường Mạc không để ý tới đôi chủ tớ này nữa mà quay sang nói với Đường Duyệt: “Đưa đao đây, huynh xem”.

Đường Duyệt lấy làm kinh ngạc, vội vã nghe lời, lấy thanh đao ra đặt lên. Đường Mạc nhận lấy đao quan sát, mặt chàng bỗng biến sắc, nghĩ ngợi một hồi rồi bọc thanh đao lại như cũ và đưa trả cho Đường Duyệt: “Giữ cẩn thận”.

Thương Dung nhìn thấy thanh đao, thần sắc cũng biến đổi, lẩm bẩm nói: “Đây chẳng lẽ là...”. Chàng ngồi lặng lẽ trên ghế, tự rót cho mình thêm một cốc rượu nữa rồi cầm cốc trong tay mà ngơ ngẩn.

Đường Duyệt ngoan ngoãn nhận lấy thanh đao, cất vào trong.

“Sáng sớm ngày mai hãy đến chỗ huynh.” Đường Mạc nói dứt câu đã vội vã đứng dậy quay người đi.

Thương Dung nhìn theo sau Đường Mạc, bất chợt mỉm cười. Chàng nhìn Đường Duyệt đang ngồi đó với mái tóc ướt đầm sương, nói: “Đại ca của muội muốn dạy võ công cho muội đây”.

Đường Duyệt thấy trong lòng hoang mang vô cùng.

Đồng tử đứng hầu bên cạnh đã đến thu dọn bát đĩa, trên bàn giờ đây đã trống trơn, Đường Duyệt vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, dường như không có ý định đi ngủ sớm.

Thương Dung gõ gõ vào đầu nàng: “Muội còn chưa mệt hay sao?”.

Đường Duyệt ngẩng mặt lên, nước mắt lăn dài trên má khiến Thương Dung lo sợ. Chàng lặng lẽ nhìn nàng một lúc nhưng cũng không mở miệng vặn hỏi rốt cuộc tại sao nàng lại đau buồn như vậy. Chàng quay sang phía Thương Lục nói: “Mang đàn lại đây”.

Khi Thương Lục quay lại, quả nhiên đem theo một cây đàn. Thương Dung đặt đàn lên đầu gối, nhẹ nhàng gảy lên từng nốt nhạc. Đường Duyệt ngẩn mặt ra nhìn chàng, trên mặt vẫn vương những giọt nước mắt. Điệu nhạc cất lên du dương, réo rắt như tiếng suối chảy, tuôn trào không dứt. Lúc này, ngón tay chàng nhẹ nhàng gảy, điệu nhạc cất lên trong veo, thánh thót như chạm được đến tâm trạng u sầu.

Đường Duyệt chăm chú nhìn không chớp mắt, dường như nàng muốn lưu lại khoảnh khắc ngắn ngủi, khó quên này trong lòng. Trước mặt Thương Dung, nàng thường không thể nói hết được một câu. Phong thái, cử chỉ, lời nói, thái độ của chàng khiến nàng luôn cảm thấy mình thật nhỏ bé, chỉ như hạt bụi trong mắt mà thôi. Chỉ khi nào tận mắt nhìn thấy mới có thể tin được rằng trên thế gian này quả đúng là có những người như vậy, cả con người họ đều phát ra thứ hào quang rực rỡ, như Thương Dung, Đường Mạc, Âu Dương Minh Châu. Mẫu thân... mẫu thân cũng vậy. Chỉ có nàng là không.

Tiếng đàn bỗng ngưng bật, Đường Duyệt kinh ngạc nhìn Thương Dung, trên mặt chàng vẫn còn giữ lại nét cười dịu dàng: “Muội có muốn học đàn không?”. Đường Duyệt hơi ngơ ngàng, Thương Dung cúi đầu, tiếp tục gảy đàn rồi nhẹ nhàng nói: “Muốn gì thì cứ nói ra, nếu không suốt cả đời này muội chỉ có thể đứng vậy mà nhìn thôi”.

Đường Duyệt nhắm mắt lại, nàng đang nghĩ đến ân ý của câu nói này. Như thể trải qua một cơn mộng vừa dài vừa tăm tối, đột nhiên nhìn thấy một thứ ánh sáng dẫn đường, nàng mở mắt ra, khẽ mỉm cười.

“Muội muốn học.” Nàng muốn học đàn, muốn học võ công, muốn có được sự thừa nhận của mẫu thân, muốn nhận được sự yêu thương của mẫu thân. Sẽ có một ngày, tất cả sẽ trở thành hiện thực, chỉ cần nàng thật sự cố gắng, Đường Duyệt thầm nghĩ.

Chương 4

Si tình

Đường Mạc là người làm bất cứ việc gì cũng rất cẩn thận, trước khi đưa ra quyết định gì chàng đều đến thư phòng của phụ thân để hỏi. Đường Mẫn năm nay đã gần năm mươi tuổi, thân hình gầy gò. Tuy ông là người đối xử với mọi người rất hòa nhã, khoan dung nhưng lời nói, cử chỉ đều rất có uy.

Sau khi nghe về việc Đường Mạc mấy ngày hôm nay lục tìm tài liệu, quyết định dạy võ công cho Đường Duyệt, Đường Mẫn gật đầu: “Như vậy cũng tốt”. Nói xong, giọng ông tỏ ra quan tâm: “Mạc nhi, mấy ngày nay con đã phải vất vả rồi!”. Đường Mạc không hề tỏ vẻ gì, chàng hờ hững đáp lại rồi lui ra ngoài. Chỉ còn lại một mình Đường Mẫn ngồi trong thư phòng với mùi trà vương vất, ông bất giác lắc đầu.

Ngày hôm sau, Đường Mạc phát hiện có một bóng người nhỏ nhắn đang đứng trước cửa sân nhà mình. Người đó tóc tai, quần áo chỉnh tề, đôi mắt đen láy, thanh đao được ôm gọn trong lòng, kiên nhẫn đứng đó trong gió lạnh, quả đúng là Đường Duyệt không sai.

Đường Mạc đã từng nghĩ đến việc dạy võ công cho nàng nhưng mỗi lần nghĩ đến tư chất quá đời thường của nàng khiến sự dạy dỗ mấy năm có thể trở thành vô nghĩa là chàng lại thấy đau đầu.

Cứ thử nghĩ, khi đàn chim cất cánh cùng một lúc thì con chim ngốc nhất cũng phải đập cánh nhiều lần hơn những con khác rồi mới có thể theo kịp đàn. Chỉ e rằng Đường Duyệt cần phải mất thời gian nhiều gấp mấy lần người khác mới có thể bù đắp được quãng thời gian bị bỏ lỡ trước đây. Chàng không biết Đường Duyệt có sự chuẩn bị tâm lý này hay chưa. Bây giờ xem ra nàng đã có chiều hướng tích cực hơn so với tưởng tượng của chàng.

Trong đám bạn bè đồng trang lứa, nàng không xinh đẹp, cũng chẳng thông minh. Nàng vụng về không biết đáp lại thiện chí của người khác dành cho mình như thế nào, càng cố gắng muốn thể hiện tốt hơn thì lại càng khiến người khác thất vọng, càng khiến mọi việc thêm tồi tệ. Có lúc nàng còn không biết phải biểu đạt sự cảm ơn hay vui sướng ra sao nữa, nàng chỉ vụng về nói được mỗi hai từ “cảm ơn”, “cảm ơn”... sau đó nhìn đối phương một cách thờ ơ rồi thu tay lại.

Nhìn thấy Đường Mạc chau mày là Đường Duyệt lại cảm thấy trái tim mình đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đầu óc không mấy linh hoạt của nàng làm thế nào cũng không thể đoán ra nổi lý do khiến sắc mặt Đường Mạc thay đổi như vậy.

“Muội muốn dùng thanh đao này không?”

Đường Duyệt căng thẳng cúi đầu, nàng chỉ biết làm như vậy mà thôi.

“Thôi... có nói thì muội cũng không hiểu”, Đường Mạc lắc đầu.

Kiểm pháp của Đường gia là sự biến hóa vô cùng từ chín cách thức, quá trình biến hóa này không phải Đường Mạc chỉ truyền dạy một lần là có thể lĩnh hội được. Đường Duyệt vẫn cứ ngờ nghếch đứng trước mặt Đường Mạc, tay ôm chặt thanh đao. Đường Mạc cảm thấy hai bên thái dương lại bắt đầu đau nhức.

“Sớm như vậy muội đã đến đây làm gì?” Đường Mạc hỏi bằng giọng điệu ân cần nhất, tất nhiên là “ân cần” theo tiêu chuẩn mà chính chàng tự đặt ra.

Đường Duyệt thật thà nói: “Thương đại ca nói muội nên dậy sớm, huynh ấy nói...”. Nàng lo lắng nhìn sắc mặt có chút biến đổi của đại huynh nhưng vẫn dứt khoát nói nốt câu: “Huynh ấy nói, con chim chăm chỉ dậy sớm sẽ kiếm được mồi”.

“Nếu muội muốn học võ công cùng huynh thì tốt nhất nên ghi nhớ một điều rằng, huynh mới chính là đại ca của muội.”

Đầu óc giản đơn của Đường Duyệt rõ ràng không thể tiếp thu cái kiểu tư duy logic đặc biệt này, thế là nàng chỉ biết đứng ngây ra tại chỗ mà suy nghĩ một cách tội nghiệp. Một cơn gió lạnh thổi qua hai người, vẫn còn... chao ôi là khó hiểu!

Trong khi Đường Duyệt vẫn đứng ngây ra tại chỗ thì Đường Mạc đã vẽ ra trong đầu một kế hoạch luyện võ công cho nàng. “Theo huynh.”

Đường Duyệt hơi ngạc nhiên, vội vã ôm thanh đao theo gót Đường Mạc đi vào sân.

Nơi ở của Đường Mạc rất rộng rãi, nàng đi theo chàng, qua biết bao lối rẽ từ Đông sang Tây, đi rất lâu mới đến được một nơi sâu nhất trong phủ. Hai người họ đi đến một con đường nhỏ lát đá xanh, cuối con đường là một cánh cửa sắt. Đường Duyệt đứng xa tít từ bên này mà vẫn cảm thấy hơi lạnh lan tới đầu gối, nàng chăm chú nhìn Đường Mạc nhẹ nhàng đẩy cánh cửa.

Căn phòng đá này khá rộng, hoàn toàn trống trải. Ánh mắt Đường Duyệt bị thu hút bởi chín bức họa trên tường.

“Đây chính là Cửu Thức của Đường gia.” Đường Mạc tuy nét mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng khó đoán nhưng đã chủ động mở lời giải thích cho nàng.

Chín bức họa này chính là Cửu Thức kiểm pháp danh tiếng lẫy lừng trong giang hồ của Đường gia. Đường Duyệt cho dù là người đầu óc ngây ngô nhưng cũng đã từng nghe Đường Mạc lạnh lùng từ chối lời đề nghị học kiểm pháp của Âu Dương Minh Châu, thế mà bây giờ lại quyết định đưa nàng đến đây.

“Căn phòng đá này là tâm huyết suốt mười năm của tổ tiên nhà họ Đường. Từng khối băng được lấy từ nơi lạnh lẽo nhất, có tuổi thọ nghìn năm tuổi. Nếu muội có thể chịu được lạnh mà luyện công thì sẽ tiến bộ nhanh gấp ba lần người bình thường. Nhưng muội vốn

không có gốc ngay từ đầu, nếu chỉ học kiếm chiêu của Đường gia thì sẽ không có đất dụng, nhất định phải học từ đầu. Nếu liều lĩnh bỏ qua giai đoạn thì coi chừng tính mạng.”

Đường Duyệt tròn mắt ngạc nhiên, đây là câu nói dài nhất từ trước đến nay mà đại ca nói với nàng.

Đường Mạc ho nhẹ một tiếng: “Hiểu rồi chứ?”.

Đường Duyệt ngoan ngoãn gật đầu.

Đôi môi trắng bệch của nàng giờ đã chuyển sang thâm tím vì lạnh nhưng vẫn lơ đãng gật đầu, Đường Mạc thở dài: “Chỉ mong là muối không bỏ dở giữa chừng”.

Đường Duyệt nắm chặt thanh đao trong tay, nói một cách dứt khoát: “Đại ca, muối sẽ không như thế đâu”.

Lúc này trên môi Đường Mạc dẫn ra một nụ cười: “Như vậy thì tốt”.

Đường Mạc chỉ truyền dạy cho nàng mấy câu khẩu quyết và pháp môn tu luyện nội công. Những thứ khác đều phải do nàng tự tìm hiểu, lĩnh hội. Cứ dựa vào sự ngộ đạo của nàng thì quả thực để hiểu được những thứ khẩu quyết này còn khó hơn cả việc chẻ củi, gánh nước. Suốt cả một ngày trời cũng không có chút tiến triển gì.

Đường Mạc đã mất hết kiên nhẫn mà đi ra khỏi phòng, hơn hai giờ sau, khi chàng quay lại vẫn thấy Đường Duyệt ngoan ngoãn ngồi đó. Điều này khiến chàng cảm thấy nàng cũng không hoàn toàn là đồ bỏ đi, chỉ dạy cho nàng một lượt rồi hoàn thành ngày học đầu tiên cho Đường Duyệt.

Tới lúc hoàng hôn buông xuống Đường Duyệt mới bước ra khỏi căn phòng đá, chậm rãi lê đôi chân mệt mỏi về phòng mình.

“Nhìn cái dáng vẻ thê thảm thế này của muối, ta có thể hiểu là muối bị đại ca ngược đãi đúng không?” Thương Dung đang đứng tựa lưng vào khối đá giả sơn với tư thế khá thoải mái cất tiếng hỏi.

Nghĩ tới cái ân huệ lớn lao của Đường Mạc đối với mình, Đường Duyệt tỏ vẻ kiên quyết đáp: “Đại ca đối xử với muối rất tốt, thật đấy!”. Nàng cố ý nói bằng giọng nhấn mạnh, chỉ lo đối phương sẽ không tin.

Thương Dung đứng đối diện với nàng, chàng cúi người xuống, nhú mày rồi nói: “Muối đã nhanh chóng thay lòng đổi dạ thế này sao? Mới hôm qua còn một tiếng Thương đại ca, hai tiếng Thương đại ca. Trái tim của tiểu nha đầu này đúng là dễ bị lay động thật, huynh thấy rất đau lòng đó”.

Giọng điệu này khiến Đường Duyệt liên tưởng tới hời nàng còn nhỏ, phụ thân nàng cầm thanh kiếm trong tay, đưa đưa trước mặt: “Ăn không, ngon lắm đấy!”.

Thương Dung chớp chớp đôi mắt: “Tiểu Duyệt, Thương huynh thấy đau lòng lắm. Muội phải bù đắp cho huynh thế nào đi chứ!”.

Đường Duyệt chau mày nhưng Thương Dung đã đưa tay ra vuốt lại lông mày nàng. Vẻ mặt tươi cười của Thương Dung quả thực khiến người ta thấy quý mến: “Mới ít tuổi thế này làm sao mà phải chau mày khổ não như vậy, muội hãy đi dạo với ta một lúc đi”.

“Muội không thể đi cùng huynh được, muội phải trở về luyện võ công.”

Thương Dung nhìn Đường Duyệt một hồi, cố nén nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, chàng đưa tay bẹo má Đường Duyệt, kéo qua kéo lại: “Quả nhiên đúng như ta tưởng tượng, chống chế rất giỏi!”.

Đường Duyệt nhăn mặt.

“Hồi nhỏ, đại ca của muội có khuôn mặt бет бет, tiếc là lúc đó võ nghệ của ta chưa giỏi, không bẹo được má huynh ấy! Vì vậy bây giờ muội nên hy sinh một chút để ta thỏa ước nguyện xưa.” Thương Dung nói không chút ngại ngùng, gương mặt tràn đầy sự thích thú.

Đường Duyệt không thể từ chối được mà chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ, nhẫn nại chịu sự trêu chọc.

Thấy nước mắt Đường Duyệt chực trào ra, Thương Dung sợ hãi lập tức rút tay lại: “Tiểu Duyệt, Thương đại ca chỉ muốn trêu muội một chút cho vui thôi. Muội đừng giận nhé, đừng khóc nhé!”.

Đường Duyệt quệt nước mắt, vội vã quay gót bỏ đi.

“Tiểu Duyệt”, Thương Dung cuống lên đuổi theo nàng, nắm lấy vạt áo, “Muội giận rồi à? Giận thật rồi à? Đừng như vậy mà! Muội mà như vậy sẽ trở nên giống đại ca của muội, ghét bỏ mọi người! Thương Dung huynh đang nói với muội mà. Này, muội đừng đi!”.

Bất kể Đường Duyệt đi đến đâu, Thương Dung đều bám sát theo sau như hình với bóng đến nỗi nàng không kịp nổi mà lên tiếng: “Thương đại ca, tại sao huynh cứ đi theo muội vậy?”.

Hai người đứng dưới ánh tịch dương ban chiều, Thương Dung khẽ chớp chớp đôi lông mi dài, ung dung trả lời: “Đương nhiên là vì... chẳng có việc gì để làm!”.

Đường Duyệt lấy làm lạ hỏi: “Vậy sao Thương huynh không đi tìm đại ca mà chơi?”.

“Tiểu Duyệt, muội hỏi huynh như vậy, lẽ nào... muội ghét huynh lắm phải không?” Vẻ mặt Thương Dung lộ vẻ buồn bã, giọng nói có vẻ ảm ức.

Bây giờ Đường Duyệt mới hiểu được nỗi khổ của Đường Mạc khi phải lớn lên cùng với người “bạn nói khổ” là Thương Dung. Một khi chàng đã thích thú với thứ gì đó thì có muốn

thể nào cũng không dứt chàng ra nổi. Rất không may là bây giờ, trong số những kẻ trên người dưới trong Đường Gia Bảo này, người duy nhất mà Thương Dung thấy thích thú lại chính là Đường Duyệt.

“Tiểu Duyệt, muội chau mày nhăn nhó vậy cũng vô ích thôi!”

“Tiểu Duyệt, muội giả vờ ngủ vậy cũng vô ích thôi!”

“Tiểu Duyệt, muội trốn dưới gầm giường cũng vô ích thôi!”

“Tiểu Duyệt, muội trèo lên cây nắp... nhất định là càng vô ích thôi!”

Thất bại hoàn toàn với những kế sách ứng phó của mình, cuối cùng Đường Duyệt cũng bị Thương Dung chặn được, chàng kéo nàng đi khắp nơi. Nào là ra hồ sen bắt ếch, nào là trèo cây bắt ve, nào là chèo thuyền hái sen, rồi thì vào bếp nấu chè sen, lên ra khỏi Đường Gia Bảo dạo phố... Chơi rất nhiều trò mà trước đây Đường Duyệt rất thích nhưng không dám chơi. Dưới sự hậu thuẫn của Thương Dung, nàng có được những buổi đi chơi rất vui vẻ, thoải mái.

Thương Dung tặng nàng rất nhiều quà, nào là những món đồ chơi nho nhỏ, búp bê bằng đất nặn, khăn tay tơ lụa, giày phượng, lụa ngũ sắc, rồi cái trống nhỏ, chiếc chuông kêu lanh lảnh, đồ chơi cửu liên hoàn, giấy viết thư đợm mùi nước hoa thơm phức, lúc thì là củ ấu, quả đào, hay dải cò bát tiên... Tất cả những thứ mà con gái thích thú, mê mẩn chàng đều mua đem đến tặng nàng.

Đường Duyệt không dám nhận những món đồ này. Khi phụ thân còn sống, ông thường không cho phép nàng nhận những món quà tặng vô duyên vô cớ. Nhưng nàng từ chối lần đầu thì chàng để lại quà ở trước cửa, từ chối lần hai thì chàng để lại ở cửa sổ, đến khi từ chối lần thứ ba thì lại phát hiện món quà được giấu ở dưới gối ngủ. Thế là nàng đem cất tất cả những món đồ ấy trong một chiếc hộp gỗ thật lớn, nơi để những thứ rất quan trọng, quý giá của nàng.

Dần dần nàng cũng hiểu ra rằng, những yêu cầu lạ lùng Thương Dung đưa ra với nàng chính là sự săn sóc ân cần, sự dịu dàng quan tâm, sự cảm thông. Chàng quan tâm đến nàng bằng cách riêng của mình. Lúc nào cũng ân cần, dịu dàng: “Tiểu Duyệt à Tiểu Duyệt, đi chơi cùng huynh nhé!”.

So với việc bị lãng quên, không được người khác để ý đến thì cái cảm giác được quan tâm này khiến nàng cảm thấy rất hạnh phúc. Ngoài người cha đã mất thì trên thế gian này, chẳng còn ai đối xử với nàng tốt như đại ca và Thương Dung cả. Tuy đại ca suốt ngày lạnh lùng băng giá, Thương Dung thì trái lại cứ tươi cười vui vẻ cả ngày, nhưng hai con người một lạnh một nóng này đều là những người rất tốt.

Trời lúc này đã chuyển sang một màu u ám, Đường Mạc đứng dậy, trong lòng mơ hồ thấy sốt ruột, lo lắng về một vấn đề gì đó không rõ, chàng bước được hai bước rồi dừng lại

nói: “Được rồi”.

Đường Duyệt đang chăm chỉ luyện công bồng giật mình, ngẩng đầu lên nhìn chàng một cách khó hiểu.

“Không cần luyện nữa, hôm nay học đến đây thôi.”

“Nhưng mà...”

“Học đến đây thôi.” Đường Mạc tỏ vẻ nôn nóng như sắp mất hết kiên nhẫn, Đường Duyệt ngo ngác nhìn chàng. Không rõ chuyện gì mà có thể khiến con người mạnh mẽ, lạnh lùng quyết đoán này phải lo lắng đến vậy. Nhưng đáng tiếc là chàng không muốn giải bày cùng nàng mà vội vã cất bước đi thẳng.

Đường Duyệt nghĩ ngợi, cảm thấy hơi bất an trong lòng, vội vã đi theo Đường Mạc.

Trời bắt đầu đổ mưa nhỏ.

Đường Duyệt nhìn mấy chữ đỏ khắc trên đá, thấy hơi sợ hãi, Đường Gia Mộ Viên.

Đường Mạc đứng trước một tấm bia đá, từng hạt mưa li ti rơi ướt vai áo chàng, chàng cứ đứng lặng lẽ như vậy như thể đã hóa đá, hoàn toàn im lặng.

“Lặng mộ của Đường phu nhân quá cố...” Đường Duyệt đứng cách đó không xa, lặng lẽ quan sát tấm bia mộ.

Đường Duyệt chỉ biết, trước Ôn Nhã Như còn có một vị Đường Tứ phu nhân xinh đẹp, dịu dàng, cách đây mười năm đã qua đời vì bạo bệnh. Mười năm trước, lúc đó Đường Mạc còn ít tuổi hơn nàng bây giờ.

Đường Duyệt đứng cách Đường Mạc không xa nhưng nàng không hề có ý định muốn đến quấy rầy chàng.

Đường Duyệt bỗng trộm nghĩ, nếu một ngày nào đó mà mẫu thân của nàng qua đời thì bà có được chôn ở nơi này không? Đường Gia Mộ Viên, làm sao có thể tồn tại hai vị Đường phu nhân được? Vừa nghĩ đến đó, nàng chợt thấy sợ hãi vì cái ý nghĩ “đại nghịch bất đạo” này của mình. Nàng đứng ngây người một hồi lâu, đến khi lấy lại được thần thái ban đầu, định cất bước rời đi thì phát hiện một bóng đen lướt vào mộ viên.

“Đại ca, cẩn thận!” Nàng kêu lên thất thanh.

Lời vừa thoát khỏi miệng, nàng kinh hãi mở to mắt nhìn. Đường Mạc võ công cao cường đã không kịp phản ứng, nhanh chóng bị khống chế. Đường Duyệt thà tin rằng Đường Mạc nhất thời sơ suất chứ không dám tin là võ công của người áo đen kia đã đạt tới trình độ kinh thế hãi tục.

Đúng lúc này, người mặc áo đen quay đầu lại. Ông ta bước từng bước chậm rãi trong

màn mưa, Đường Duyệt đã nhìn rõ được khuôn mặt của người đó. Người này có đôi lông mày dài, xiên xiên, gương mặt vô cùng tuấn tú, nhưng khi Đường Duyệt nhìn ông ta, nàng chỉ cảm nhận được một sự cổ quái, lạ lùng không thể nói nên lời. Đôi mắt ông ta hơi vằn lên sắc đỏ, làn da thì lại trắng như ngọc khiến người khác phải kinh sợ. Ông ta tiến gần thêm một bước, nàng lại không kịp được mà lùi lại một bước.

“A Mạc đâu? Người đem A Mạc đi đâu rồi?” Người đó cất giọng nhỏ mà trầm tựa như vang lên từ trong một giấc mơ vậy.

A Mạc? Đường Duyệt liếc nhìn sang phía Đường Mạc đang bị không chế, phát hiện thấy thần sắc của chàng nhanh chóng thay đổi khi nghe thấy cái tên đó được cất lên.

Người áo đen tóm lấy cánh tay Đường Duyệt, khuôn mặt méo mó vì tức giận, cất tiếng hỏi một cách hằn học: “Trả A Mạc lại cho ta!”.

“Ta... ta không biết.” Đường Duyệt lùi lại nửa chừng, cảm giác bàn tay ông ta như ma quỷ, vừa lạnh lẽo vừa nặng nề kéo lấy nàng.

“Người lừa ta, tất cả các người đều lừa ta!” Gương mặt lạnh lùng băng giá của người áo đen lập tức chuyển sang phần nộ. Trong chớp mắt, ông ta giơ bàn tay phải lên, chỉ cần ông ta ra tay chắc Đường Duyệt sẽ vỡ vụn mất.

“Nhị thúc! Đứng!” Một chiếc quạt xuất hiện từ giữa không trung nhắm tới cánh tay phải của người áo đen.

Người áo đen bị tấn công bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, nhưng võ công của ông ta vô cùng cao cường. Chiếc quạt kia chẳng qua chỉ cản trở được ông ta trong giây lát, bàn tay phải của ông ta lại một lần nữa đưa ra, đánh trúng ngay giữa ngực Đường Duyệt.

Người áo đen bỗng đứng thẳng đơ như thể một cây cột gỗ bị đóng xuống đất, vừa nghe thấy tiếng gọi “nhị thúc”, hai tay ông bỗng run lẩy bẩy, nét mặt đầy nghi hoặc, ngăn người ra mà không vội vàng ra đòn tiếp nữa.

Đường Duyệt tròn mắt, nhìn gương mặt đầy vẻ lo lắng của Thương Dung, rồi lại nhìn sang phía người mặc áo đen kỳ lạ. Nàng vẫn hoàn toàn không hiểu nổi, người mặc áo đen đó là người của Thương gia nhưng tại sao ông ta lại ra tay với nàng?

Người mặc áo đen ngăn người ra một hồi rồi quay sang hỏi Thương Dung: “Người biết... biết A Mạc ở đâu chứ?”. Vẫn là cái tên A Mạc, hình như ngoài cái tên đó ra thì ông ta chẳng còn nhớ được bất kỳ ai khác!

Lòng bàn tay Thương Dung bỏng rát nhưng khắp người lại lạnh toát. Đứng gần chàng như vậy, Đường Duyệt dường như có thể cảm nhận được sự lo lắng, bất an trong lòng chàng. Chàng cất giọng run run: “Nhị thúc, thúc không nhận ra cháu hay sao?”.

Nhưng người đó không tỏ vẻ gì, ông ta chỉ tiếp tục lẩm bẩm, nhắc lại câu hỏi: “A Mạc ở đâu?”.

Đôi môi Thương Dung nặn ra một nụ cười khổ sở: “Nhị thúc à nhị thúc, tại sao thúc lại thành như thế này cơ chứ...”.

Đường Duyệt đứng đó chứng kiến mà vẫn không hiểu gì, tóc nàng đã dầm nước mưa, quần áo cũng bị ướt hết dính chặt vào người, vừa khó chịu vừa lạnh. Nàng thấy cổ họng mình như có thứ gì đó khó chịu đang dâng lên, cả người nặng trĩu như sắp sửa chìm dần xuống mặt đất. Mí mắt nặng trĩu, đôi môi run rẩy, nàng hoàn toàn không còn chút sức lực nào để cất lời nữa. Đúng lúc ấy, vòng tay ôm nàng như được siết chặt hơn, người nàng áp hẳn vào ngực người ấy, bên tai văng vẳng tiếng đập đều đều của trái tim: “Không sao rồi, Tiểu Duyệt đừng sợ!”.

Vừa nghe được câu nói này, trái tim Đường Duyệt như có dòng nước nóng đang tuôn chảy, như thể sợ những cảm xúc này bị phát hiện, nàng lặng lẽ gục đầu vào ngực chàng, hy vọng cảm nhận được thêm sự ấm áp. Mưa ngày càng to hơn, nhưng trong lòng Đường Duyệt lại thấy bình yên lạ thường.

“Bà ấy đã chết rồi.” Một giọng lạnh lùng cất lên phá tan không gian tĩnh lặng.

Đường Duyệt thấy khắp người nóng ran, chỉ muốn mãi mãi được cuộn tròn trong lòng Thương Dung, nhưng ý thức mơ hồ vẫn giúp nàng nhận ra được giọng nói ấy là của Đường Mạc.

“Hả...” Người mặc áo đen dường như đang run lên: “Ngươi lừa ta, các ngươi đều lừa ta...”.

Người mặc áo đen chưa kịp nói hết câu, bên tai Đường Duyệt chợt vang lên tiếng bước chân, đôi giày cất những bước nặng nề trong mưa rồi dừng lại ở một nơi không xa.

Thương Dung hơi giật mình, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Đường bảo chủ”.

Đường Duyệt chỉ cảm nhận được những thứ trước mắt một cách mơ hồ, thấp thoáng nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của Đường Mẫn: “Thương huynh à Thương huynh, tại sao lại thành ra nông nổi này cơ chứ?”. Những lời này của ông cất lên nghe có phần xót xa hơn so với Thương Dung. “A Mạc đã qua đời lâu rồi, huynh... đến muộn mất rồi.”

“Ta... ngươi lừa ta! A Mạc sẽ đợi ta quay lại mà! A Mạc, nàng ấy...”

“Thương huynh, lúc này tinh thần huynh không được tốt hay đã không còn nhớ được? Ta không lừa huynh, A Mạc thực sự đã không còn nữa. Nếu huynh không tin thì hãy quay lại nhìn tấm bia mộ sau lưng đi.”

Tiếng bước chân loạng choạng cất lên trong mưa nghe rõ mồn một. Lúc sau là tiếng vật gì đó bị va đập nặng nề, giống như cả cơ thể người đập vào tấm bia đá lạnh băng. “Ta không

tin! Ta không tin!” Người áo đen cắn chặt răng, hét lớn một cách đau đớn, như thể bị chạm tới nỗi đau tận sâu cùng trong trái tim và có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Sự đau đớn dữ dội của người đó khiến Thương Dung cũng cảm thấy run rẩy, nhưng chàng vẫn quyết ôm chặt Đường Duyệt đang bị thương trong lòng, đứng nguyên đó không hề nhúc nhích.

“Không được đụng tới mẫu thân của ta!” Đường Mạc đột nhiên hét lớn, mọi người còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy chàng tự hóa giải huyết đạo mà lao thẳng về phía người áo đen.

“Mạc nhi, dừng!” Giọng Đường Mẫn vang lên khản thiết xuyên qua màn mưa lạnh giá.

Đường Duyệt giật mình, định vùng ngồi dậy thì bị Thương Dung đưa tay ra điểm huyết khiến nàng lập tức chìm vào hôn mê.

“Không sao đâu, Tiểu Duyệt”, chàng nhẹ nhàng nói.

Việc này quả thực không liên quan gì đến nàng nhưng nàng vẫn tò mò muốn quan tâm, tìm hiểu. Có lẽ sự đau đớn tột cùng trên nét mặt người đàn ông áo đen đã khiến nàng xúc động. Nàng thiếp đi trong một nỗi bất an mơ hồ, những đợt ký ức xuất hiện trong cả giấc mơ.

“Ta nghĩ có một số chuyện ta cần phải nói với con, được rồi, hãy đặt tiền giấy trong tay xuống, lại đây.” Đó là giọng nói của mẫu thân, không hề có chút đau khổ nào, đơn giản chỉ như là đang kể lại một câu chuyện mà thôi: “Phụ thân của con đã mất rồi, đồ của ông ấy ta đã đốt hết rồi... Được! Dừng ngắt lời ta! Ta biết con muốn giữ lại một chút để làm kỷ niệm, nhưng ta không muốn thấy những thứ đó nữa... Dừng khóc! Con học được cái kiêu mềm yếu đó ở đâu vậy?”.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Đường Duyệt khẽ đưa ra nắm lấy vạt áo, từng giọt nước mắt lăn chã rơi, ướt đầm cả cổ áo. Nàng chỉ có thể lúng búng nói ra lời xin lỗi.

Ánh mắt của mẫu thân, nàng hoàn toàn không thể nhìn thấu được, chỉ cảm thấy mồ hôi dính ướt lưng áo, cổ họng khô rát như thể có con gì đó đang bò trong miệng, không ngừng cào xé, nàng dường như không kiềm chế được. Bản thân muốn nói ra nhưng rồi lại cố nén nhịn. Từ khi thi thể của phụ thân được mang về, tất cả mọi việc từ nhập liệm rồi túc trực bên linh cữu đều do một mình nàng lo liệu. Nàng chỉ nghĩ rằng làm vậy sẽ khiến mẫu thân cảm thấy bớt đau lòng hơn. Nhưng nàng không ngờ, chỉ trong vòng chưa đầy ba ngày, mẫu thân nàng đã đem đốt sạch tất cả những thứ đồ còn lưu lại của phụ thân.

Phụ thân mất rồi, mẫu thân cũng không còn nữa. Người cha ấy rất quan trọng đối với nàng, ông là người yêu thương nàng nhất trên thế gian này. Nàng rất muốn lưu giữ lại những gì thuộc về phụ thân, cho dù là đi ngược lại với mong muốn của mẫu thân, nàng vẫn hy vọng phụ thân nàng có thể sống lại. Nhưng mà, cuối cùng thì nàng vẫn phải đau đớn đưa

tiền ông. Trong cuộc đời mỗi người có nhiều lúc phải tiếc nuối nói lời tạm biệt. Nhưng tại sao những ký ức đau buồn đó cứ mãi luẩn quẩn trong đầu, tại sao nó lại xuất hiện vào đúng lúc này, tại sao nỗi đau đó lại ủa đến cửa thêm một vết thương vào trái tim nàng, tại sao đã lâu như vậy mà nó vẫn còn dai dẳng bám lấy nàng.

Một chút ẩm áp nhẹ nhàng phủ lên cánh tay lộ ra bên ngoài của Đường Duyệt, nàng hơi giật mình, vội mở bừng mắt. Thương Dung đang ngồi bên cạnh nàng, lặng lẽ ngắm nhìn. “Muội không sao là tốt rồi!” Chàng nhẹ nhàng nói, gương mặt vẫn đượm vẻ lo âu.

Đường Duyệt biết, có lẽ chàng đang lo lắng cho người đàn ông mặc áo đen lúc nãy, cái người mà chàng gọi là “nhị thúc”. Nàng đón lấy ánh mắt của chàng, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi: “Đại ca của muội cũng không sao đâu, may mà có Đường bảo chủ”. Lúc nhắc đến Đường bảo chủ, sâu trong ánh mắt chàng có gì đó lóe lên rồi nhanh chóng chìm khuất.

“Nhị thúc của huynh... ra sao rồi?” Đường Duyệt ngập ngừng, không biết câu hỏi này có nhạy cảm quá không.

Im lặng một lát, Thương Dung mới bình thản cất tiếng: “Đường bảo chủ đã nhốt ông ấy lại rồi. Muội rất an toàn!”.

“Muội... Đường bảo chủ... Không... Ý muội là, có lẽ nào phụ thân sẽ...”

Thương Dung ngậy người ra, dường như không ngờ rằng nàng lại tỏ ra quan tâm tới người đó đến vậy. Trong khi Đường Duyệt vẫn còn bối rối với ba từ “Đường bảo chủ” vừa thốt ra khỏi miệng thì Thương Dung đã lên tiếng trước: “Muội không muốn hỏi huynh A Mạc là ai hay sao?”.

A Mạc là ai? Đường Duyệt tuy không thông minh nhưng cũng có thể đoán ra được, vào lúc Đường Mạc lên tiếng, đã có một trực giác mãnh liệt mách bảo nàng rằng, A Mạc nhất định có mối quan hệ rất đặc biệt đối với huynh ấy. Cho đến khi Đường Mạc thốt lên rằng, “Không được đụng đến mẫu thân ta!”, Đường Duyệt nghĩ người đó chính là mẫu thân đã qua đời của Đường Mạc, là vị Đường phu nhân trước mẹ nàng bây giờ. Mối quan hệ này xem ra có vẻ rất kỳ lạ, kỳ lạ tới mức nàng cảm giác như thể có một thứ gì đó ngăn lại không cho nàng nói ra.

Thương Dung nhìn nàng cứ ngẩn người ra như bị điểm huyệt, vội cười: “Tiểu Duyệt, muội đúng là một người quá nhạy cảm. Có lúc ta cũng không biết nên đối xử với muội như thế nào thì tốt...”, chàng thở dài một tiếng, “A Mạc là mẫu thân của Đường huynh, bà đã qua đời từ mười năm trước. Nhị thúc của ta... nhị thúc của ta sức khỏe không được tốt, ông ấy không thể nhớ được chuyện này”. Thương Dung chậm rãi nói, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, ngoài đó bóng tối đã bao phủ.

Đường Duyệt cảm nhận được trong sự trầm mặc của Thương Dung có chút gì đó hơi khác lạ. Rõ ràng là, sự việc không chỉ đơn giản như những gì chàng nói.

“Tiểu Duyệt, một tiểu cô nương như muội nghe thấy chuyện này mà không cảm thấy sợ

hải hay sao? Muội không hề giống một cô nương bình thường chút nào cả.” Rất nhanh chóng, Thương Dung đã lấy lại vẻ sôi nổi thường ngày, chàng tiến lại gần, đưa tay ra khẽ chạm vào mũi Đường Duyệt.

Đường Duyệt xấu hổ đỏ mặt cười, đôi mắt đen lấp lánh vẻ thân tình. Thương Dung thu tay lại, nhẹ nhàng xoa đầu nàng. Cơn nhắc, dẫn đến một hồi Đường Duyệt mới rụt rè lên tiếng: “Thương đại ca có... có đưa nhị thúc của huynh về không?”.

Ánh mắt Thương Dung có chút gì đó âm trầm như đã quá mệt mỏi vì sự ngọt ngào ban nãy, chậm rãi nói: “Lần này huynh đến, chính là muốn ở đây đợi thúc ấy. Nhị thúc của huynh năm nào vào khoảng thời gian này cũng đến Đường Gia Bảo, nhưng tiếc là huynh không thể đưa thúc ấy về được. Việc để thúc ấy lưu lạc bên ngoài, đều là do huynh kém cỏi”. Ánh mắt Thương Dung thu về rồi dừng lại trên khuôn mặt Đường Duyệt: “Hôm nay là ngày mất của Đường bá mẫu, huynh biết nhị thúc nhất định sẽ không bỏ lỡ ngày này. Có điều huynh không ngờ thúc ấy biết rằng đây là một ngày quan trọng nhưng lại không hề nhớ được rằng Đường bá mẫu đã qua đời hơn mười năm rồi”.

Đường Duyệt cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân khiến Đường Mạc sốt ruột không yên suốt cả ngày. Thì ra hôm nay là ngày mất của mẹ huynh ấy. Nhưng trong một ngày quan trọng như vậy mà quanh mộ lại trống vắng, cô quạnh, tất cả mọi người đều đã quên mất ngày này.

“Xin lỗi, Tiểu Duyệt, lẽ ra huynh không nên kể với muội những điều này, nhưng thực sự huynh không biết phải nói với ai nữa.” Thương Dung mỉm cười, Đường Duyệt biết, để giữ được nụ cười ấy chàng đã phải cố gắng nhiều thế nào.

Từ ngày đầu tiên bước chân vào Đường Gia Bảo, nàng cũng đã phải cố gắng luôn giữ cho mình một nụ cười vui vẻ, phải luôn thể hiện cho mọi người thấy nàng sống rất hạnh phúc, để mọi người thấy được sự sung sướng, biết ơn của nàng.

“Khi huynh còn nhỏ, nhị thúc thường hay nhắc đến Đường bá mẫu. Thúc thường nhắc đi nhắc lại lần đầu tiên thúc gặp bà ấy. Nhị thúc nói suốt cả đời này thúc ấy cũng không thể quên được giây phút đó. Khi bà bước về phía ông, hoa bướm rập rờn theo mái tóc đen huyền, thật đẹp vô cùng. Thúc nói, ông gặp bà ấy còn trước cả Đường bá chủ.”

Tình cảm của Đường Duyệt khá đơn giản, nàng cảm thấy những lời Thương Dung kể rất khó hiểu. Thương Dung nhìn về mặt ấy của nàng, thở dài nói tiếp: “Lúc đó, nhị thúc của huynh chưa ra nông nổi như bây giờ. Khi đó... ông là một người khá tài hoa, thi ca nhạc họa đều tuyệt vời, không biết có bao nhiêu cô gái mê đắm, nhưng ông lại chỉ thích duy nhất có một người. Sau khi Đường bá mẫu qua đời, nhị thúc không hề thể hiện sự đau đớn trước mặt mọi người nhưng ông trở nên trầm mặc, ít nói, dáng vẻ mệt mỏi như của người bệnh. Mọi người cũng đã sớm chuẩn bị tư tưởng, quả nhiên không lâu sau ông rời nhà ra đi và không bao giờ quay trở lại nữa”. Thương Dung nói đến đây thì ngừng lại, không rõ là đang nghĩ ngợi điều gì.

Nhìn vào tia sáng thắm sâu trong đáy mắt Thương Dung, nàng đoán chàng đang chìm đắm vào những hồi ức xưa cũ năm nào. Chỉ cần nhìn Thương Dung của ngày hôm nay, Đường Duyệt cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra người đó của ngày xưa, Thương Hành Châu. Ở con người của Thương Dung vẫn còn lưu giữ lại hình bóng của Thương Hành Châu, từ nụ cười ấm áp đến cử chỉ nho nhã.

“Có lẽ, chỉ vì nhị thúc quá kiêu ngạo, nếu ông ấy gạt sự tự kiêu sang một bên mà sớm bày tỏ, thổ lộ với Đường bá mẫu thì có thể ông sẽ không thành ra nông nổi thế này.”

A Mạc, Lâm Mạc, nữ chủ nhân trước kia của Đường Gia Bảo, người mẹ đã qua đời của Đường Mạc, người phụ nữ duy nhất trong lòng Thương Hành Châu. Đường Duyệt nhất thời cảm thấy kinh ngạc, một người phụ nữ lại có thể có nhiều thân phận đến vậy, cho dù bà đã không còn trên thế gian này hơn mười năm rồi nhưng vẫn còn có người không thể quên được bà. Chỉ có điều, người nhưng nhớ bà không phải là phu quân của bà mà lại là một người đàn ông khác. Ôn Nhã Như chẳng phải cũng có rất nhiều thân phận hay sao, người đàn bà ấy là mẫu thân của nàng, mẫu thân của Đường Tiểu Bảo, là nữ chủ nhân hiện tại của Đường Gia Bảo, là mẹ kế của Đường Mạc, và cũng là vợ cũ của người phu xe ngựa. Cái thân phận sau cùng, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ để Ôn Nhã Như cảm thấy khinh mạn thế nào.

“Muội đang nghĩ gì vậy?”

Đường Duyệt đang ngơ ngẩn, ánh mắt nàng như chứa đựng điều gì đó phức tạp khó đoán. Khi Thương Dung cất tiếng hỏi, nàng bỗng giật mình, vội vàng lấp bắp: “Không... không có gì”.

Sau khi Thương Dung rời đi, Đường Duyệt nằm trên giường mất mấy ngày. Có một việc rất kỳ lạ là, lúc đó rõ ràng nàng thấy khắp người đau đớn nhưng xương lại không hề bị gãy. Dựa vào võ công tuyệt thế của Thương Hành Châu thì việc nàng chỉ bị thương nhẹ thế này có thể được coi là một kỳ tích. Nhưng hiện tại lúc này, trong đầu nàng đầy rẫy những suy nghĩ miên man, phần lớn đều liên quan đến Thương Hành Châu và cũng liên quan một chút tới người cha phu xe ngựa của nàng. Hai con người đó hoàn toàn khác xa nhau, có thể nói là không hề có một chút gì giống nhau, nhưng trong đầu nàng lúc này lại cứ liên hệ hai người đó với nhau, thật là nực cười.

Thương Hành Châu đối với Lâm Mạc...

Phụ thân đối với mẫu thân...

Phụ thân nàng bị rơi xuống hố bẫy thú trên núi mà chết thảm, bị đâm xuyên lưng. Ông qua đời lúc trời gần sáng. Lúc sắp chết ông sẽ nhớ đến điều gì? Nhớ nàng? Hay là nhớ mẫu thân nàng? Đường Duyệt không đủ can đảm để nghĩ tiếp nữa.

Trong bóng tối, Đường Duyệt chợt mở bừng mắt nhìn vào khoảng không phía trên đầu, dường như có một lực vô hình nào đó khiến nàng ngồi dậy, mở cửa và bước ra ngoài.

Thương Hành Châu bị nhốt ở thạch thất ẩn khuất phía sau hoa viên, nàng nghĩ mình có

thể tìm được căn phòng đó. Nàng không biết tại sao mình lại hành động như vậy, chỉ biết là ở nơi sâu thẳm trong trái tim nàng có một âm thanh kỳ lạ thôi thúc, mê hoặc nàng phải đi đến đó. Cho dù đây là điều cấm kỵ. Tối nay, Đường Gia Bảo đã xảy ra một việc lớn, cho dù tin tức đã bị giấu kín nhưng Đường Duyệt vẫn biết được thông tin từ miệng người hầu đưa cơm đến cho nàng.

“Người đưa cơm đó đã bị vụn gãy cổ.”

Đưa cơm cho ai? Đương nhiên là Thương Hành Châu, người đang bị nhốt trong thạch thất.

Chả trách mà vẻ mặt Thương Dung lại như vậy, chàng không định kể chuyện này cho nàng.

Đường Duyệt dò dẫm từng bước, rón rén đi về hoa viên phía Tây, dọc dãy hành lang, cứ cách năm bước chân lại có treo đèn đỏ. Hoa viên này có rất ít người lai vãng. Vị Đường phu nhân trước kia từng rất thích nơi này, sau khi bà qua đời, nơi này đã bị khóa lại. Không ngờ rằng, khi nó được mở ra một lần nữa lại là để giam cầm một người.

Đường Duyệt bước tới chỗ quẹo ở hành lang, đi qua khoảng sân vườn lấp lánh ánh trăng rọi, cuối cùng cũng đến được trước thạch thất. Cánh cửa đá rất cao, bên trong tối như hũ nút. Đường Duyệt cố gắng kiễng chân đến mấy cũng không nhìn được qua ô cửa sổ nhỏ cao tí. Nếu là một đấng nam nhi thì có lẽ đã nhìn vào được, ô cửa sổ nhỏ này chỉ có thể vừa đủ làm chỗ đưa cơm vào bên trong phòng mà thôi.

Thế nhưng, làm thế nào mà ông ta có thể giết được người đưa cơm cơ chứ? Đường Duyệt trầm nghĩ, chợt nhớ đến lời của người đã kể câu chuyện dọa nàng: “Hắn ta bị treo ngược lên cửa sổ, giống như con ếch giương tứ chi ra”. Nàng cảm thấy buồn nôn, tựa hồ cái cảnh tượng đáng sợ đó đang xuất hiện trước mắt mình.

“Chỉ vì cái ý định ngu ngốc là muốn lấy đồ từ một người điên.”

“Hắn ta muốn thứ gì vậy?”

“Hắn ta thật ngu ngốc, muốn lấy đồ ăn để đổi lấy trâm ngọc. Đôi mắt hắn ta thật đáng sợ, ngay cả đồ người điên đó giấu đi mà cũng phát hiện ra được. Thật là tên khôn kiếp, đồ ăn đó là do Đường bảo chủ bảo hắn ta đưa tới mà.”

Trên cao, mặt trăng đang tỏa sáng, trên căn thạch thất xuất hiện một bóng sáng nhạt. Đúng lúc này, Đường Duyệt bỗng nhìn thấy một bàn tay thò ra từ trong bóng tối. Nhợt nhạt, khô gầy, đang nắm nhẹ. Rất chậm rãi, bàn tay đó mở ra. Dưới ánh trăng, lòng bàn tay xòe ra. Một đôi cánh đen vẫy vùng, bay về phía ánh trăng, cố gắng tìm lại tự do.

Đó là con thiêu thân lỡ sa vào căn phòng giam cầm tối.

Chương 5

Âm mưu

Đường Duyệt hít một hơi thật sâu, quay người bước đi. Vốn dĩ ông ấy có thể được đưa về nhà an toàn, nhưng hôm nay ông ấy đã giết một người, chắc chắn Thương đại ca không thể dễ dàng đưa ông ấy về như vậy. Cứ coi như Đường bảo chủ khoan dung nhân từ, coi người chết kia chỉ là một tên nghịch đồ có ý định tông tiền, hay coi hẳn ta là một người điên, thì họ vẫn cần phải giữ ông ấy lại, vì đối với những người bình thường, ông ấy rất nguy hiểm.

Đường Duyệt dừng bước, cái bóng nho nhỏ của nàng in dài dưới bóng trăng. Nàng quay đầu nhìn, hướng đi về thạch thất toàn một màu đen tuyền.

Sân trước sảnh chính của Đường Gia Bảo rất rộng, nhưng cũng chỉ đủ để chứa vài trăm hào kiệt võ lâm, trong chốc lát đoàn người đã kéo đến chật sân, không còn một chỗ trống. Rất nhiều người không vào được sảnh chính, những người ngồi trong đó mới là những nhân vật quan trọng trong giới võ lâm.

Đường Duyệt biết rằng hôm nay là ngày bàn bạc cách xử lý Thương Hành Châu, nhưng nàng không ngờ được rằng những nhân sĩ trong giới võ lâm sau khi ăn uống no nê lại hứng thú với việc trừng phạt người khác như thế. Ai ai cũng ngóng vào bên trong xem xét tình hình.

Nàng rất muốn được biết, đám người đó định xử lý ông ấy như thế nào? Huống hồ, Thương đại ca cũng đang có mặt trong đó. Nàng nghĩ một lát, nhẹ nhàng len lỏi vào đám đông, cố gắng chen vào giữa để không ai nhận ra mình.

Trong sân người người chen chúc nhau, nhưng trong sảnh chính cũng không đông lắm, nhìn qua khoảng hơn mấy chục người. Nàng thấy Đường Mẫn ngồi ở vị trí chủ tọa, Đường Mạc đứng bên cạnh không nói gì. Từ chỗ Đường Duyệt đứng có thể nhìn thấy bên trong sảnh chính rất rõ. Những người đang ngồi trong sảnh có cả nam và nữ. Người nào người nấy đều có phong thái phi phàm, vẻ mặt ngạo mạn, Đường Duyệt nhận ra người ngồi thứ ba ở bên phải chính là vợ chồng Âu Dương.

Không khí rất trang nghiêm, Đường Mẫn chau mày, bộ dạng đầy do dự. Thương Dung đứng trong sảnh, quay lưng về phía Đường Duyệt. Những người ngồi phía quan trên rõ ràng không có đủ kiên nhẫn với tiểu bối Thương gia.

“Thương hiền điệt⁽¹⁾, cháu muốn mang nhị thúc của cháu đi, chúng ta vốn không có ý ngăn cản. Nhưng nhị thúc của cháu hiện nay... Nếu như chúng ta để ông ấy đi, ông ấy rất có thể lại tấn công người khác.” Một người tóc bạc có khuôn mặt hiền từ, trầm ngâm nói với

Thương Dung.

“Tiểu diệt nhất định sẽ trông nom nhị thúc cẩn thận. Sự việc ngày hôm nay nhất định sẽ không xảy ra thêm một lần nào nữa. Xin các vị hãy yên tâm giao nhị thúc cho cháu. Cháu sẽ đích thân đưa nhị thúc về Thương gia.”

Âu Dương Tiểu Thiên trầm ngâm không nói gì, khuôn mặt lộ vẻ tức giận, ông ta nhìn phu nhân Lý Hồng chăm chăm, khiến bà ta cúi thấp đầu xuống. Nhưng càng như bị chọc tức, ông ta đột nhiên ngẩng đầu lạnh lùng nói: “Thương hiền diệt, câu nói này không nên nói sớm như vậy. Tuy nhị thúc của cháu bị điên thật nhưng ông ta vẫn còn võ công, một tiểu bối như cháu có thể không chế nổi ông ta sao? Ngộ nhớ lại mất mạng, danh tiếng Thương gia chẳng phải sẽ bị hủy hoại trong tay hai người sao?”

Thương Dung tiến lên một bước, vừa mở miệng định nói, thì bị một người trung tuổi mặc áo đạo sĩ xua tay ngăn lại, sắc mặt ông ta có chút trắng xanh, giọng nói khàn khàn: “Ây da, dựa vào danh tiếng của Lão Thái Quân Thương gia trong giới võ lâm, chúng ta sao có thể gây khó dễ, chỉ là chúng ta không muốn mất đi một mạng người nữa mà thôi. Thương hiền diệt, mặc dù cháu rất hiếu thuận với nhị thúc nhưng hiện tại ông ta thần trí bất minh, cháu làm thế nào để đảm bảo được sẽ không xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói của Thương Dung vẫn rất bình tĩnh: “Nguyên lấy danh tiếng trăm năm của Thương gia và tính mạng của tiểu diệt làm đảm bảo”.

Cả đại sảnh bỗng trở nên yên tĩnh, từng đám người trong sân thì thầm với nhau, chỉ nghe thấy những tiếng rì rầm.

Qua những lời nói thì thầm của đám người này, Đường Duyệt đã nghe được tất cả những thông tin mà cô không hề biết. Phụ mẫu của Thương Dung đã qua đời từ lúc chàng còn nhỏ. Chàng là do một tay tổ mẫu nuôi lớn, từ năm mười bốn tuổi đến giờ đã gánh trên vai tất cả trách nhiệm của Thương gia. Một điều kỳ lạ là những nam nhân trong Thương gia đều chết rất sớm, dường như không ai sống quá tuổi ba mươi. Hiện nay nam chủ nhân của Thương gia cũng chỉ còn có hai người là Thương Dung và nhị thúc mà thôi.

Đường Duyệt cuối cùng đã hiểu, tại sao một Thương Dung hiền lành lại xử lý việc đưa nhị thúc trở về cương quyết như vậy. Đây không chỉ là sự kỳ vọng của tổ mẫu chàng, mà còn là yêu cầu thiết thực của Thương gia.

“Lấy tính mạng để bảo đảm? Võ công của nhị thúc cháu, cháu có thể ngăn cản được hay sao? Hay là cháu tự tin võ công của mình đã đạt tới một trình độ cao có thể không chế được từng bước đi của ông ấy?” Âu Dương Tiểu Thiên không nhượng bộ, mặt đỏ lên, nhưng một người đa mưu trí như Lý Hồng lại cúi thấp đầu xuống, không lên tiếng, không hợp ý của phu quân bà chút nào.

“Đó là một mạng người đấy, chứ không phải là một con kiến, con sâu đâu. Thương hiền diệt không nên nói như vậy, để tránh tới lúc xảy ra chuyện, cháu cũng khó ăn nói với

chúng ta!” Đạo trưởng nói thêm. Những người khác rất đồng tình với câu nói đó.

Đường Duyệt nhìn từ xa, ngày càng cảm thấy kỳ lạ. Mặc dù nàng không hề quen biết một số người trong sảnh nhưng có lần nàng từng tận mắt nhìn thấy một thị nữ ở trần, toàn thân bầm tím, bị người trong phòng dành cho khách quý khiêng ra ngoài. Đó không phải là mạng người hay sao? Tại sao không khởi binh luận tội như thế này? Người họ muốn nhằm vào là ai? Rốt cuộc họ muốn làm gì?

“Từ trước tới giờ trong giới võ lâm, Thương gia rất có uy tín, tổ mẫu luôn luôn kính trọng những vị thâm minh đại nghĩa, đã dạy cháu có việc gì không hiểu phải hỏi những vị tiên bối. Hôm nay có một việc tiểu diệt chưa được rõ, muốn thỉnh giáo mấy vị. Nhị thúc cháu vì lý do gì mà đột nhiên lại tấn công tên nô tài kia, mọi người có biết không? Thúc ấy một mạch tới đây, mặc dù thần trí bất minh, nhưng lại không gây thương tích cho bất cứ người nào. Chỉ là ngày hôm đó thúc thúc đã làm Tiểu Duyệt bị thương nhẹ. Nhị thúc cũng không dùng nội lực, vì vậy chỉ qua mấy ngày Tiểu Duyệt đã hồi phục lại.”

Tất cả mọi người đều nhìn Đường Mẫn. Ông gật đầu, điều này đã chứng thực lời nói của Thương Dung.

“Tên nô tài đó, hấn lấy vật mà nhị thúc cháu yêu thích ra uy hiếp ông ấy. Loại người tham lam đó, nhị thúc cháu nhất thời tức giận nên đã giết hấn, vậy mà phạm phải tội ác tày đình hay sao?”

Lý Hồng đột nhiên ngẩng đầu lên, môi trắng bệch, người run lên, bà ta buột miệng hỏi: “Vật yêu thích gì vậy?”.

Âu Dương Tiểu Thiên háng giọng rất to, cơ mặt xanh đỏ nổi lên cuồn cuộn.

Thương Dung ngẩng đầu nhìn Đường Mẫn, những người đứng sau khép hờ mắt lại, không nói gì. Thương Dung lắc đầu: “Xin lỗi, Âu Dương phu nhân, tiểu diệt không tiện tiết lộ”.

Đám người đó “ồ” lên một tiếng, Đường Duyệt ngẩng đầu, nhìn thấy diện mạo như đã hiểu được điều gì đó của đám người đứng xung quanh, nhưng lại không biết rốt cuộc thì họ đã nghe được cái gì, hay rõ ràng không hiểu, lại giả vờ như đã hiểu tất cả.

Đạo trưởng đột nhiên nói: “Cháu là một thanh niên thông minh, nếu không thì Thương Lão Thái Quân sẽ không giao toàn bộ gia tộc vào tay cháu. Cho nên ta nói với cháu một lần nữa, tình hình hiện giờ của nhị thúc cháu rất nguy hiểm, chúng ta làm như thế cũng để đề phòng mà thôi. Bất kể là vì lý do gì, ông ta đã giết người ở Đường Gia Bảo là một sự thật không thể chối cãi”.

Thương Dung cười nhẹ một tiếng, Đường Duyệt nghe thấy chàng chậm rãi nói: “Thương Hạc đạo trưởng, vết thương trong trận đánh mười năm trước với nhị thúc cháu đã khỏi chưa?”.

Khuôn mặt bình tĩnh của đạo trưởng bỗng chốc biến mất, ông ta đứng dậy, nhưng đột nhiên lại ngồi xuống, con mắt hình tam giác mở rất to, đám cơ trên quai hàm dường như co lại, tiếng thở khò khè, hồi lâu cũng không nói được lời nào, rất lâu sau mới ồm ồm nói: “Người có ý gì vậy?”.

Ai cũng biết, trong trận đấu đó, Thương Hạc đạo trưởng bị thương rất nặng, qua mười năm rồi nhưng nguyên khí vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, thậm chí còn bỏ lỡ cuộc tuyển chọn chương môn phái Thanh Thành. Nếu như vừa rồi Thương Hạc đạo trưởng biết giữ bình tĩnh một chút, ung dung một chút, chứ không phải nhảy lên giống như một con mèo bị cắn vào đuôi như thế, lời nói của ông ta chắc chắn sẽ có sức thuyết phục.

Thương Dung ồ lên một tiếng, cười nhạt: “Tiểu diệt địa vị thấp kém, không dám có ý gì”.

“Người nói như vậy là ám chỉ ta mượn việc công báo thù tư?”

“Thương Hạc huynh! Không nên tức giận, ta tin Thương hiền diệt không có ý đó, huynh đã nghĩ quá rồi!” Đường Mẫn đột nhiên lên tiếng, lời nói của ông có sức mạnh kỳ lạ làm thu phục lòng người. Thương Hạc đạo trưởng giận dữ nhìn Thương Dung, quay mặt đi không nói gì.

“Rốt cuộc là vật yêu thích gì? Có gì mà không thể nói cho mọi người biết?” Đột nhiên có một giọng nói chen ngang, vẫn là khuôn mặt có chút biến đổi của Âu Dương phu nhân.

Thương Dung vẫn tránh trả lời câu hỏi đó. Nếu chàng nói ra thì sẽ hại đến thanh danh của Đường bảo chủ. Cho nên, dù Âu Dương phu nhân có hỏi thế nào, chàng vẫn một mực không trả lời.

Chương môn phái Không Động Yên Bất Nhược là một người trung niên có nước da trắng nõn, không ai có thể tưởng tượng nổi một nam tử trông vô cùng yếu ớt như thế lại luyện Thất Thương Quyền, một loại võ công rất mạnh mẽ. Ba năm trước chính ông ta cũng bị Thất Thương Quyền đả thương, may mắn được cứu chữa kịp thời, nội lực bây giờ đã đạt tới trình độ thượng thừa, tinh thần dồi dào, thần thái phi phàm: “Chư vị, chư vị không phải căng thẳng. Âu Dương huynh và Thương Hạc huynh nói đều có lý, Thương hiền diệt một lòng hiếu thuận, chúng ta không nên trách mắng nặng nề như vậy. Theo ý ta, sự việc này xảy ra tại Đường Gia Bảo, chúng ta hãy chờ một chút, hãy để Đường huynh định đoạt”.

Đường Mẫn than một tiếng, việc này cuối cùng lại tới tay ông. “Tám lòng hiếu thuận của Thương hiền diệt đã làm mọi người cảm động. Bây giờ, cậu ấy không mang Thương huynh đi cũng không được. Việc đã như vậy, không biết chư vị muốn cậu ấy làm gì mới đồng ý cho cậu ấy mang người đi?”.

Câu nói vừa dứt, mọi người đều im lặng. Rõ ràng Đường Mẫn đã đồng ý yêu cầu của Thương Dung, nếu đã như vậy...

“Điều này rất dễ, để cho tên điên đó tự phế bỏ võ công. Như vậy, ông ta muốn đi đến chân trời góc biển cũng không vấn đề gì.” Âu Dương Tiểu Thiên nói như đinh đóng cột, vừa

nói xong ông lại quay sang phu nhân của mình, phát hiện ra mắt bà đã đỏ lên từ lúc nào, khí hỏa bèn bốc lên ngùn ngụt, cao giọng nói: “Nếu không, đừng mong mang người đi”.

Thương Hạc đạo trưởng vuốt râu, nói tiếp: “Âu Dương huynh nói rất có lý, một kẻ điên như thế, chúng ta làm sao có thể để ông ta làm mất mặt giới võ lâm. Chẳng lẽ đây không phải là cứu tính mạng con người hay sao? Thương hiền diệt, nếu như cháu thực sự muốn mang nhị thúc của cháu đi, hãy khuyên ông ta tự phế bỏ võ công, tránh cho mọi người khỏi phải ra tay, làm tổn thương tình cảm của hai bên”.

Vai Thương Dung run run. Đường Duyệt siết chặt tay, không biết chàng sẽ đưa ra quyết định thế nào.

“Nhị thúc cháu hành tẩu giang hồ đã nhiều năm nay. Mặc dù luôn đối xử tốt với mọi người, nhưng cũng khó tránh khỏi gây thù chuốc oán. Mọi người muốn nhị thúc tự phế bỏ võ công, há chẳng phải muốn những kẻ đó truy đuổi, giết chết ông ấy? Các vị đều là những nghĩa hiệp trên giang hồ, làm sao có thể đưa ra những yêu cầu không thấu tình đạt lý như vậy?”

“Ha ha... Cháu đã nói câu này, vậy chúng ta chỉ có thể giữ Thương Hành Châu lại, không thể để cho ông ta đi! Thanh danh của mình ta tuy nhỏ, lấy đại nghĩa giang hồ làm trọng. Cháu muốn nói ta lấy việc công báo thù tư cũng được, kết oán báo thù cũng được, ta đều tình nguyện chịu tai tiếng! Chỉ cần đổi lại giang hồ được thái bình, thanh danh của mình Thương Hạc ta cũng không có nghĩa lý gì!” Thương Hạc đạo trưởng đập bàn nói, giọng vang lên lạnh lạnh, một lòng vì đại nghĩa: “Cũng đáng, ta làm một người ác vậy!”.

Thương Dung đứng chôn chân, lưng thẳng, toàn thân căng ra như sợi dây đàn: “Các vị tiền bối đều có ý như vậy sao?”.

Yên Bất Nhược cười mĩa, đứng dậy, nhìn Thương Hạc đạo trưởng, ánh mắt dần chuyển sang Thương Dung: “Đạo trưởng không cần phải tức giận, Thương hiền diệt cũng không nên vội vàng. Nếu Văn Phong công tử phế bỏ võ công, chúng ta chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm tới cùng. Chỉ cần Đường huynh nói với các bằng hữu trên giang hồ một tiếng, sẽ không ai dám không nể mặt. Lẽ nào những tên trộm nhỏ nhoi kia dám đến tìm rắc rối? Như vậy Thương hiền diệt có thể yên tâm được rồi chứ?”.

“Người này thật kỳ lạ! Ông ta nói như vậy là đẩy trách nhiệm cho Đường Mẫn. Để xem Thương Dung trả lời như thế nào? Yên tâm? Vậy thì võ công của Thương Hành Châu chắc chắn sẽ bị phế bỏ. Không yên tâm? Há chẳng còn nghi ngờ tài năng của Đường Mẫn?” Đường Duyệt đứng bên cạnh cửa, trầm nghĩ.

Đường Mẫn than rằng: “Yên huynh đã quá lời rồi, tài đức của Đường mỗ, chẳng qua là nhờ các bằng hữu trên giang hồ nể mặt mà thôi”. Ông dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Muoi năm trước, Thương huynh một mình ngao du khắp nơi. Thật sự rất đáng tiếc cho một tài năng võ công như huynh ấy. Ngày hôm nay các vị muốn phế bỏ võ công của huynh ấy, nhưng điều Thương hiền diệt nói cũng đúng. Ta không muốn làm các vị thất vọng, cũng

không muốn làm Thương hiền diệt đau lòng. Như thế này, nếu như Thương hiền diệt đồng ý với yêu cầu của các vị, chúng ta hãy để Thương huynh đi. Sau này nếu như trên giang hồ có người nào muốn gây rắc rối cho huynh ấy, thì cũng có nghĩa là gây khó dễ cho Đường mỗ. Nếu như Thương hiền diệt không đồng ý, tạm thời hãy để Thương huynh lưu lại Đường Gia Bảo, theo dõi một vài ngày, chỉ cần bệnh tình của Thương huynh có chuyển biến, không làm hại người nữa, ta sẽ cho người đưa huynh ấy trở về nhà”.

Nghe xong, sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên có chút thay đổi, Thương Hạc đạo trưởng gật đầu đồng ý, những người khác đều không phản đối.

Xem ra mặc dù Đường Mẫn có lòng muốn giúp đỡ, nhưng cũng không có cách nào loại bỏ ý kiến của mọi người, Đường Duyệt trầm nghĩ. Bây giờ có hai con đường: tự động phế bỏ võ công: có thể đi; không đồng ý: ở lại.

Đúng lúc đó, Đường Duyệt phát hiện ra một ánh mắt đang nhìn mình. Nàng quay mặt đi, toát mồ hôi lạnh.

Đường Mạc vô tình nhìn thẳng mặt nàng, khiến mặt nàng lập tức đỏ lên. Rõ ràng nàng không học võ công mà lại âm thầm chạy ra đây, kết quả là bị phát hiện.

Đường Duyệt rất lo lắng, nàng không biết tại sao nàng lại quan tâm đến Thương Hành Châu như vậy. Thậm chí còn có suy nghĩ muốn giúp ông ấy tháo chạy, nhưng nàng biết chỉ dựa vào sức của mình, chắc chắn không có cách nào đưa một người thần kinh bất thường ra khỏi Đường Gia Bảo.

Trong lùm cây trên sườn núi, có hai người đang thì thầm với nhau. Tiếng nói rất khẽ, dường như sợ người bên cạnh nghe thấy. Một người trung niên mặc áo bào của đạo sĩ, một người mặc áo choàng màu xanh, mình đeo một thanh trường kiếm, khuôn mặt tuấn tú.

Đạo trưởng nhìn quanh một lượt, mới trở lại chỗ cũ nói với người kia rằng: “Âu Dương huynh, huynh nói xem chuyện này nên giải quyết thế nào? Lão già Đường Mẫn rõ ràng có ý thiên vị cho thằng điên đó, chúng ta phải xử nó đi, há không có cách nào hạ thủ hay sao?”.

Người kia chính là Âu Dương Tiểu Thiên. Ông ta chau mày nói: “Thương Hạc huynh, việc này ắt phải tính kế lâu dài, không thể vội vàng”.

Thương Hạc cười lạnh lùng, ghé mắt nhìn ông ta: “Hôm nay ta nhìn thấy tẩu tẩu dường như đối với tên điên đó... Ấy da... Âu Dương huynh thật đúng là rộng lượng!”.

Âu Dương Tiểu Thiên gườm gườm nhìn ông ta rất lâu, cán kiếm dường như cũng rung lên. Một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Nếu như Thương Hạc huynh không có ý hợp tác, nói sớm ra sẽ tốt hơn! Những lời nói đó có ý gì vậy?”.

“Ý gì?” Thương Hạc đạo trưởng cười rằng: “Dù cho có ý gì, Âu Dương huynh cũng nên

bình tĩnh mới phải”.

“Ngươi!”

Thương Hạc đạo trưởng xua tay: “Xin hãy bớt giận, bớt giận. Chúng ta hãy đi vào việc chính, nếu như lão già Đường Mẫn muốn bảo vệ cho Thương Hành Châu thì cũng không dễ đâu. Chỉ cần hai người chúng ta liên thủ với nhau, há không khử nổi tên điên đó hay sao?”.

Âu Dương Tiểu Thiên háng giọng lạnh lùng, Thương Hạc đạo trưởng cười thâm. Năm đó Thương Hành Châu đúng là một nam tử khôi ngô, uy tín nhất trong giới võ lâm, không biết bao nhiêu thiếu nữ đã xiêu lòng vì ông ta, nữ hiệp phái Nga Mi Lý Hồng đã yêu ông ta say đắm không phải chỉ ngày một ngày hai. Điều này tất cả mọi người trên giang hồ đều biết, nhìn bộ dạng là biết Âu Dương Tiểu Thiên vẫn còn canh cánh một nỗi ưu phiền đối với chuyện tình cảm năm đó của phu nhân mình.

Thương Hạc gật đầu cười: “Ta có một cách, không biết Âu Dương huynh có đồng ý phối hợp cùng hay không?”.

“Huynh có cách gì, cứ nói ra đi!”

Thương Hạc lôi từ trong lòng ra một tờ giấy màu vàng, ấn vào lòng bàn tay của Âu Dương Tiểu Thiên: “Hóa công tán”.

“Đằng nào cũng phải khử ông ta, tại sao không dứt khoát?”

Thương Hạc đạo trưởng dùng ngón tay trở gậy guộc khế đưa lên miệng “suyt” một tiếng. Ông ta đảo mắt nhìn tứ phía, xác nhận không có người, mới nói: “Nếu như ông ta chết ở Đường Gia Bảo, Đường Mẫn và tên tiểu tử Thương gia truy cứu, huynh và ta làm thế nào để thoát khỏi can hệ này? Gói này đích thực có tác dụng hóa công tán, uống vào không khác lúc bình thường, chỉ khi nào vận nội lực mới phát huy tác dụng. Như thế, chúng ta nghĩ cách cho người bỏ vào trong thức ăn của ông ta, đợi ông ta ăn vào, chúng ta để cho Thương Dung đưa ông ta về nhà, nếu như trên đường có xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan tới chúng ta”.

Âu Dương Tiểu Thiên nghiêm mặt lại: “Đạo trưởng, kế sách này có thể thực hiện không?”.

“Có phải huynh thấy cách này quá đơn giản?” Thương Hạc cười mỉa: “Lẽ nào huynh không biết, kế sách càng đơn giản, càng có hiệu quả sao?”.

“Nhưng lúc đầu, chúng ta đã ngăn cản ông ta. Bây giờ liệu có làm cho người khác nghi ngờ không?”

“Âu Dương huynh yên tâm. Hôm nay, tên tiểu tử Thương gia chắc chắn sẽ đến tìm huynh. Thương gia là một gia tộc giàu có hiếm hoi trong giới võ lâm, tài sản không dưới

mấy nghìn vạn, ta đoán nó sẽ mang lễ vật hậu hĩnh đến nhờ Âu Dương huynh nói giúp để cho nhị thúc nó được trở về nhà. Đến lúc đó dù lễ vật là gì, Âu Dương huynh cứ việc nhận. Ngày mai trên đại sảnh hãy giả vờ đồng ý giúp đỡ nó, để cho chú cháu nó được trở về nhà.”

“Hừ, ta không ham số tiền bạc đó, mặc dù mấy năm gần đây Âu Dương sơn trang ta không còn rục rờ như lúc lão gia còn sống, nhưng cũng không tới bước đường cùng phải cần tiền của người khác!”

“Đúng, đúng, đúng, ta lỡ lời, xin Âu Dương huynh thứ tội!” Thương Hạc đạo trưởng chấp tay cười rằng: “Huynh không cần. Mỗi năm sơn môn ta bỏ ra rất nhiều tiền bạc, nếu như không dựa vào những nguồn lợi bên ngoài, chẳng phải sẽ chết đói hay sao?”.

“Nhưng”, ông ta đảo mắt, “tiểu tử đó mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng xử lý mọi việc rất chu đáo, huynh nhất thiết phải hành sự cẩn thận. Ngày mai cũng phải nắm lấy danh nhân nghĩa, chúng ta cùng hành động!”.

“Điều này xin đạo trưởng hãy yên tâm!”

“Ai?” Thương Hạc đạo trưởng đột nhiên lên tiếng.

Đường Duyệt giật thót mình, suýt nữa đã tụt từ trên cây xuống.

Một người từ lùm cỏ chui ra, cười cười vòng tay đáp: “Đạo trưởng, đạo trưởng, là tiểu nhân”.

Đường Duyệt sợ toát mồ hôi hột, ôm chặt lấy thân cây, không dám lên tiếng.

Người này có chiếc mũi mỗ quạ, mặc chiếc áo thô, Đường Duyệt nhận ra đó chính là một tên nô tài trong nhà.

Thương Hạc đạo trưởng bình tĩnh lại, ông ta vẫy tay ra hiệu cho người đó bước tới: “Đã mang chìa khóa tới chưa?”.

Người đó gật liên mấy cái, cười nói: “Dạ, tiểu nhân đã mang đến đây ạ. Tiểu nhân làm việc thì xin đạo trưởng hãy yên tâm. Nhưng võ công của tiểu nhân không cao, tiểu nhân... tiểu nhân phải vào đó để theo dõi hay sao?”.

“Ngươi sợ gì! Lúc ông ta ăn cơm, ngươi hãy đứng ngoài nghe ngóng tình hình, sau đó hãy vào!”

“Nhưng... nhưng tiểu nhân... tiểu nhân nghĩ chỉ cần thấy bát cơm còn hay không là đã thành công rồi! Hà tất phải vào bên trong theo dõi, ngộ nhỡ người đó phát điên thật...” Hắn ta vẫn chần chừ không dám nói tiếp.

“Hừ, ngươi thì hiểu gì! Nhất định phải đảm bảo ông ta đã ăn hết chỗ thuốc đó!”

Ba người bọn họ chụm đầu thì thầm vài câu. Đường Duyệt từ trên cao nhìn rất rõ, Âu

Dương đưa gói thuốc độc màu vàng cho tên hầu kia. Đối phương gật đầu cười đầy hàm ý. Ba người thì thầm vài câu, sau đó tên mũi mỏ quạ rời đi trước.

Hắn ta đi được một lúc, Âu Dương Tiểu Thiên có chút lo lắng, “Sau khi xong việc...”. Thương Hạc đạo trưởng cười lạnh lùng, tay phải chém xuống như chém một thanh kiếm rất nhanh gọn. Âu Dương Tiểu Thiên gật đầu đồng ý.

Hai người vừa rời đi. Đường Duyệt liền trèo xuống. Thói quen này của nàng thực sự không tốt, lúc không vui liền trèo lên cây ngồi. Như thế, nàng đã vô tình nghe thấy bí mật của người khác.

Đường Duyệt thâm nghĩ, bọn họ ngấm hạ độc vào thức ăn, còn giả dạng người tốt thả Thương Hành Châu đi, trên đường Thương Hành Châu trở về lại ra tay giết người. Vậy mà nàng vẫn cho rằng bọn họ vẫn là những hiệp khách đáng được mọi người kính trọng trong giới võ lâm. Rõ ràng ép buộc không thành liền giở trò ám hại người khác, lòng dạ hai người bọn họ đúng là ác độc! Nàng vội vàng bước đi, muốn đem chuyện vừa nghe được nói cho Thương Dung biết.

Không thể đợi được nữa, nàng vội vàng đi vào trong sân, nhưng không tìm thấy chàng đâu. Mấy đứa nhỏ nói với nàng rằng Thương Dung đang nói chuyện cùng Đường bảo chủ.

Đàm đạo, đàm đạo, lúc này không được, nhưng việc này rất gấp! Đường Duyệt giậm chân lo lắng, nhưng nàng không tìm được ai có thể cùng bàn bạc. Nàng nghĩ tới mẫu thân, nhưng mẫu thân chắc chắn sẽ không tin lời nàng! Tìm Đường Mạc, nghĩ tới biểu hiện lạnh lùng của huynh ấy trong ngày hôm đó, nàng thấy chắc chắn huynh ấy sẽ không để ý tới việc này đâu!

Mặc dù bình thường nàng cũng có chút thân thiết với Đường Mạc, nhưng rốt cuộc, nàng không có cách nào để tin tưởng người khác. Điều quan trọng là, mặt trời đã ngã về phía Tây, sắp tới lúc đưa cơm rồi! Không kịp nữa rồi! Nàng nhìn lên bầu trời, ánh vàng huy hoàng của mặt trời đã dần chuyển sang màu đen.

Đường Duyệt hít một hơi, siết chặt bàn tay. Nàng nhất định phải cứu ông ấy!

Đình Phúc bưng khay thức ăn, thông thả bước từng bước, bên trong có một bát cơm, một nắm rượu nhỏ, một chiếc cốc, một đôi đũa, bốn loại thức ăn được nấu rất cầu kỳ. Có đậu phụ sốt trứng, tôm thẻ phi thơm, sườn xào, cải xào tứ trân và một bát canh.

Mẹ nhà nó, một thằng điên còn ăn ngon hơn cả ta cơ đấy. Đình Phúc đi được nửa đường, càng nghĩ càng tức, hận một nỗi không thể nhổ một bãi nước bọt vào đồ ăn, để cho tên điên đó ăn bãi nước bọt của hắn, ha ha! Nhưng hắn ta lại nghĩ, dù sao sau ngày hôm nay tên điên đó cũng chẳng còn hung lên được nữa, chỉ bằng đừng làm việc gì khiến cho người khác nghi ngờ!

Đường Duyệt giống như một con thỏ nấp trong đám cây mà chắc chắn hắn ta phải đi

qua, những chiếc lá sắc nhọn đâm vào da thịt khiến nàng thấy đau, nhưng không thể động đây, nàng giống như một bức tượng, chỉ có đôi mắt thì thoảng chớp chớp, trong lòng hồi hộp.

Tay nàng nắm chặt con dao, lòng bàn tay đã ướt hết. Nàng rất lo lắng, nhưng không chút hoài nghi, nàng phải làm như vậy! Bắt buộc phải làm như vậy! Nàng phải cứu ông ấy! Hàng tối nàng đều thấy phụ thân nàng nằm trong bẫy, tiếng than rất náo nê khiến nàng không ngủ được. Nàng tưởng tượng khuôn mặt hiền hòa của phụ thân đang bị nỗi đau giày vò đến khắc khoải, nàng bỗng lo sợ! Nếu như nàng có đủ sức mạnh, nàng có thể biết được phụ thân nàng ở đâu, nàng nhất định phải cứu ông ấy!

Nàng ra tay nhanh gọn mà có hiệu quả, một phát trúng luôn! Chỉ nghe thấy tiếng hự vang lên, tên mô quạ, không, nên gọi hấn là Đinh Phúc, giống như mảnh tường đổ sập xuống.

Chiều này chính Đường Mạc đã dạy nàng, cũng là thế tấn công đầu tiên nàng học bấy lâu nay. Không ngờ vận dụng tốt như thế này, thực sự quá tốt! Không biết Đường Mạc có mặt ở đây thì sẽ nghĩ gì.

Đinh Phúc đương nhiên không chết, hấn ta chỉ tạm thời ngất đi mà thôi. Đường Duyệt chưa hề nghĩ muốn hấn ta chết, mặc dù chỉ cần nàng cầm ngược lại cán dao, hấn ta nhất định sẽ chết. Mặc dù hấn làm chuyện xấu, nhưng nàng vẫn không hề muốn lấy mạng hấn. Nàng phải ngăn lại, phải dốc sức ngăn lại! Nàng nhất định phải nghĩ ra cách, trước khi hấn tỉnh lại, nàng phải đưa được người đi. Đường Duyệt nhìn quanh, không có người nào qua lại nơi đây, nàng thở phào nhẹ nhõm, giống như kéo một chú lợn rừng, nàng nhẹ nhàng kéo hấn đi, không một tiếng động. Phụ thân nói, sức của nàng cũng không kém một chàng thanh niên. Điều này khiến cho mọi người rất ngạc nhiên, nhưng rất tốt, thật quá tốt, nàng nghĩ thầm, lúc cần thiết cũng có thể lôi ra dùng!

“Không xong rồi, hấn bỏ trốn rồi, tên điên đó bỏ trốn rồi!... Người đâu... Có người chết... Trời ơi!” Tên nô tài đi tuần hoảng hốt hét lên, sợ hãi chạy xung quanh Tây Viên.

Lúc Đường Mạc tới, Thương Dung cũng vừa chạy tới. Đường Duyệt lóng nga lóng ngóng đứng trước cửa Tây Viên, dường như không biết nên đi vào hay nên đi ra. Tất cả bọn họ đều không có thời gian chú ý tới nàng, đều vội vã chạy tới hiện trường.

Một người đàn ông nằm sõng soài, trên mặt tụ một đám máu, máu vương vãi khắp nơi trên quần áo, khay đựng cơm bị úp ngược, máu và xì dầu trộn lẫn với nhau, một mớ lộn xộn bày khắp mặt đất. Hấn nằm bất động trên mặt đất.

“Vẫn chưa tắt thở, mau đi gọi đại phu!” Sau khi kiểm tra qua, Đường Mạc quay sang nói với đám người hầu đang vội vã theo sau chàng.

Đường Duyệt âm thầm đứng một bên, quan sát mớ hỗn loạn đó.

“Nhị thúc của ta đâu?” Thương Dung hét hoảng, chàng đương nhiên biết Thương Hành

Châu mất tích đồng nghĩa với việc gì. Nếu như nhị thúc chạy trốn, chỉ sợ lại rơi vào tay kẻ khác, tính mạng sẽ khó bảo toàn! Chàng nắm lấy cánh tay một tên nô tài, bóp thật chặt: “Ông ấy ở đâu?”.

Tên nô tài mặt cắt không còn giọt máu, thực sự hấn ta không nói được lời nào, run lên cầm cập.

“Còn phải hỏi sao, chắc chắn nhị thúc nhà ngươi đã bỏ trốn rồi.” Thương Hạc đạo trưởng vừa chạy tới, nói như đinh đóng cột, sắc mặt rất khó coi, ông ta nhìn chăm chăm đồng phé thái, toàn thân đầy máu đang nằm bất động trên đất, hận một nỗi không thể đạp thêm cho hấn mấy cái, đã không làm được việc lại còn gây thêm rắc rối! Ông ta nghĩ chắc chắn lúc tên nô tài này vừa mở cửa đã để cho tên điên đó chạy ra ngoài! Ông ta vừa biết tin liền lòng sục khắp nơi, nhưng toàn bộ hoa viên đều không thấy hình bóng Thương Hành Châu, chắc chắn đã chạy ra ngoài mất rồi!

“Không phải nói nhiều, mau đuổi theo!” Âu Dương Tiểu Thiên giậm chân tức giận, rít lên.

Tên nô tài đó vẫn còn thở, nhưng không ai để ý tới hấn, hấn đành phải nằm đó chờ đại phu đến, ít nhất cũng phải chờ nửa canh giờ nữa.

Thương Dung định đuổi theo, đột nhiên bị Đường Duyệt kéo nhẹ vạt áo. Thực sự lòng chàng nóng như lửa đốt, nhưng trong giây lát cúi đầu nhìn, thấy ánh mắt của Đường Duyệt, ánh mắt rất kỳ lạ, kỳ lạ tới mức khiến chàng hoài nghi.

“Mọi người mau tập hợp đi tìm người! Hãy tìm từng ngõ ngách trong Đường Gia Bảo, nhất định phải tìm cho ra tên điên đó!”

“Đi thông báo với Đường bảo chủ! Nhanh!”

Âu Dương Tiểu Thiên vừa nói xong, mới phát hiện ra Đường Mạc đang đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn mình, bỗng giật mình, đột nhiên im lặng.

Đường Mạc khẽ gật đầu ra hiệu cho đám người hầu đang đứng chôn chân ở đó, đám người đó mới bắt đầu tỏa đi tìm. “Người đến trông chừng hấn ta! Tiểu Duyệt muội cũng đừng có chạy lung tung! Hãy đứng ở đây chờ mọi người quay về, nghe rõ chưa!” Đường Mạc chỉ một người, ra lệnh cho cậu ta đứng đó trông chừng. Còn mình cùng với đám gia nhân đi tìm Thương Hành Châu.

Đi tới cửa viên, chàng có chút nghi ngờ nhìn về phía Đường Duyệt đang đứng, ánh mắt toàn một màu đen hoài nghi.

Đường Duyệt giật mình, dường như nàng cho rằng đã bị lộ, may mà huynh ấy đã bước thật nhanh, không ngoảnh lại.

Đám người này lật tung cả Đường Gia Bảo lên. Đang định đi ra ngoài tìm thì Đường

quản gia vội vàng chạy tới báo.

Âu Dương Tiểu Thiên nhìn thấy đối phương thì thầm to nhỏ, trong lòng không khỏi sốt ruột.

Sắc mặt Đường Mạc thay đổi, liền hạ lệnh: “Dừng việc tìm kiếm”.

“Tại sao! Lẽ nào để cho một tên điên chạy lung tung bên ngoài hay sao?” Một tên can đảm nói.

“Vừa rồi đã tìm thấy một người.”

“Ai?”

“Đinh Phúc.”

Mọi người nhìn nhau, kinh ngạc.

Quản gia lấy lại hơi, giải thích: “Chư vị, vừa rồi đã tìm thấy Đinh Phúc trong đám bụi rậm ở sau trang, hẳn ta nói đã bị một người nào đó trói và bịt miệng lại”.

“Hắn nói gì?” Thương Hạc đạo trưởng vội vàng bước tới hỏi.

“Hắn nói, lúc hắn đi qua chỗ đó, bị một người trong bụi rậm đánh ngất đi, y phục trên người cũng bị lột sạch.” Quản gia lau mồ hôi nói.

“Hắn ta đã nằm trong bụi rậm. Vậy người lúc nãy chúng ta tìm được là...” Một người ngạc nhiên hỏi.

“Hừ! Bị mắc lừa rồi!” Âu Dương Tiểu Thiên ngửa mặt lên trời than, tức giận giậm chân xuống đất, quay người bước đi.

Thương Hạc đạo trưởng mặt đầy u ám, không thể nói thêm lời nào. Tên đó đã dám giờ trò lừa tất cả mọi người, ắt đã đưa người ra khỏi đây, hết rồi, hết rồi, hết thật rồi.

Người trong Tây Viên đều đã đi khỏi, chỉ còn lại một tên nô tài đang trông coi Đinh Phúc. Hắn ngồi ngay ngắn bên cạnh Đinh Phúc, muốn xem xem rốt cuộc Đinh Phúc bị thương ở chỗ nào, nhưng lại sợ không dám chạm vào đám máu loang lổ trên mặt Đinh Phúc.

Thương Dung tìm trong thạch thất một lần nữa, nhưng cũng không phát hiện điều gì bất thường. Chàng bước tới bên cạnh Đường Duyệt, khẽ hỏi: “Tiểu Duyệt, vừa rồi nàng có điều gì muốn nói với ta phải không?”.

Đường Duyệt gật đầu, đôi mắt đen tuyền ngoảnh sang phía tên nô tài.

Thương Dung thấy nàng do dự, bèn bước đến ra lệnh cho hắn: “Người đi xem xem sao

đại phu giờ này vẫn còn chưa tới! Đi ra ngoài cửa xem thế nào! Đại phu tới hãy nhanh chóng đưa vào đây!”.

Tên nô tài vốn sợ ngòi cạnh một người đầy máu me, nghe thấy Thương Dung nói thế như trút bỏ được gánh nặng, vội vàng chạy đi.

Lúc này Đường Duyệt mới bước tới, dùng vạt áo lau đám máu trên mặt tên nô tài.

Thương Dung run run khẽ gọi: “Nhị thúc?”.

Trong chốc lát, Thương Dung không khỏi kinh ngạc lẫn nghi ngờ, chăm chăm nhìn Đường Duyệt, nàng vội nói: “Thương đại ca, có người muốn hại nhị thúc. Các người mau mau rời khỏi đây!”.

Thương Dung im lặng hồi lâu, mới nói: “Tiểu Duyệt, sao nhị thúc ta lại hôn mê bất tỉnh?”.

Đường Duyệt nói: “Lúc muội đến, ông ấy đã như thế này rồi, muội chỉ đưa ông ấy ra ngoài thôi”.

Thương Dung gật đầu, đưa tay xoa xoa đầu Đường Duyệt: “Ta hiểu rồi. Tiểu Duyệt có thể nghĩ ra được cách này, giỏi quá!”.

Khuôn mặt Đường Duyệt dường như co lại. Thương Dung nắm chặt tay, nói: “Cả một đám người bị một tiêu cô nương xoay như chong chóng, không biết bọn Thương Hạc đạo trưởng biết được sẽ nghĩ gì”.

Đường Duyệt lo lắng, kéo nhẹ vạt áo của Thương Dung: “Mau đi đi, Thương đại ca, đừng chần chừ nữa!”.

Thương Dung có chút do dự, chàng lôi một cây sáo ngắn màu đen nhánh từ trong áo, đưa lên môi khẽ thổi, rõ ràng Đường Duyệt không nghe thấy âm thanh gì cả. Trong chốc lát, nàng nhìn thấy trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một bóng người, sau khi cúi chào Thương Dung, người này cúi người vác Thương Hành Châu lên, chỉ mấy cái nhún người, cả hai đã biến mất vào trong bóng tối.

“Trời cũng đã tối, nàng nên về nghỉ đi.” Thương Dung mỉm cười nói với Đường Duyệt: “Cảm ơn nàng, Tiểu Duyệt”. Lòng mảy của chàng cuối cùng cũng đã dẫn ra, lời nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Đường Duyệt bước ra khỏi Tây Viên. Lúc đó mọi người còn đang vội lòng sục khắp nơi. Chắc chắn sẽ không có người nào nghĩ sự việc này có liên quan tới nàng. Thương Hành Châu đột nhiên mất tích, bọn họ sẽ không nghi ngờ đến một cô gái vừa tròn mười hai tuổi. Chỉ có thể nghĩ tất cả là do Thương Dung làm.

Đường Duyệt nặng nề bước từng bước, đột nhiên đứng lại, người thẳng đờ. Không biết có

phải là ảo giác hay không, nàng dường như nghe thấy một tiếng cười khe khẽ vọng ra từ trong đám cây.

Nàng sợ toát mồ hôi, trong lòng lo lắng, hồi hộp, trong lúc tất cả mọi người đang ra sức tìm Thương Hành Châu, trong rừng sâu chả nhẽ lại có người hay sao? Hay là, theo truyền thuyết, yêu tinh sẽ xuất hiện khi màn đêm buông xuống? Nhớ lại ngày còn nhỏ, nghe những người già kể về truyền thuyết những con yêu tinh, Đường Duyệt nhìn xung quanh lòng đầy sợ hãi.

Một nam tử trẻ tuổi đang ngồi tựa vào gốc cây ngô đồng, gió đêm thổi vào tấm áo choàng màu tím, những bông hoa ngô đồng đang nhẹ nhàng rơi xuống vai chàng. Chàng nhắm hờ mắt, dường như đang lắng nghe tiếng hoa rơi, vẻ mặt say sưa, hạnh phúc.

Giống như một bức tranh tuyệt đẹp, Đường Duyệt trầm nghĩ, trên đời này lại có một yêu tinh như vậy sao?

Trong vô thức nàng bước lên một bước, tiếng lá khô lạo xạo, chàng trai đó đã phát hiện ra điều gì, liền ngoảnh mặt nhìn. Ánh mắt như dòng nước mùa thu, êm đềm, trong sáng. Ánh trăng xuyên qua những kẽ lá, phản chiếu trên mặt chàng, càng làm toát lên một vẻ tuấn tú, nho nhã.

Đường Duyệt không biết nên làm gì, nàng chưa từng gặp người này trong Đường Gia Bảo, có lẽ chàng là khách được mời đến. Nhưng không biết tại sao Đường Duyệt lại có ảo giác mình đã lạc vào lãnh địa của người khác.

Nhưng chàng chỉ nở một nụ cười rạng rỡ, trong đôi mắt trong sáng lướt qua một làn sóng rất dịu dàng, Đường Duyệt ngây người, chàng đã đứng dậy, phất phất bụi ở áo, quay người bước đi.

Rất lâu sau, nụ cười đó lại hiện lên trong đầu Đường Duyệt. Nàng vẫn cảm thấy ma lực của nụ cười đó. Nàng dần dần trở thành một con rối, bị một sợi dây kéo đi, cứ thế đi theo chàng. Điều này thực sự rất đáng sợ, nàng chưa từng gặp người nào có thể chỉ dùng một nụ cười mà đã làm cho người ta hồn xiêu phách lạc như thế.

Đường Duyệt cho rằng sự mất tích của Thương Hành Châu sẽ gây ra một sự xáo trộn rất lớn, nhưng sang ngày thứ hai, trọng tâm bàn luận lại dồn lên một người khác. Đến lúc này nàng mới biết, mọi người sớm đã quên Thương Hành Châu, người mà họ quan tâm chính là vị công tử vừa mới tới Đường Gia Bảo tối hôm qua.

Chương 6

Tuấn kiệt

Ngày thứ hai, như thường lệ Đường Duyệt đến sân tập võ của Đường Mạc, nhưng Đường Mạc lại không cho nàng vào thạch thất, mà bắt nàng đứng ngoài sảnh, trong ánh mắt nàng dường như có sự băn khoăn không thể nói thành lời.

Đường Duyệt lo lắng, nghĩ về những việc nàng đã làm trong ngày hôm qua, khó có thể qua khỏi ánh mắt của Đường Mạc. Quả nhiên một lúc sau, nàng nhìn thấy Thương Dung từ cửa bước vào.

Đường Mạc dường như không có ý muốn truy cứu, nhẹ nhàng mời Thương Dung ngồi. “Lần này Thương tiên bối mất tích, Đường gia thực sự rất áy náy. Gia phụ đã nói, nhất định phải dốc hết sức lực lần tiền bạc giúp Thương huynh tìm được tung tích tiên bối”, Đường Mạc từ tốn nói.

Đường Duyệt giật mình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thương Dung, thấy một hàm ý cảm ơn sâu sắc trên mặt chàng, hờ hững nhìn nàng, nhẹ nhàng đáp: “Cảm ơn ý tốt của Đường gia chủ và Đường huynh. Hy vọng lần này có thể tìm được người, nếu không Thương Dung trở về cũng không biết phải ăn nói thế nào với tổ mẫu”.

Sau đó, hai người bắt đầu bàn bạc về những vấn đề cụ thể liên quan tới việc tìm người. Đường Duyệt thấy kỳ lạ, trong hai người, một người biết rõ nàng đã thả Thương Hành Châu, một người ắt cũng đoán ra lần tìm kiếm này nhất định sẽ không có kết quả, vậy mà còn ngồi bàn bạc kỹ lưỡng như vậy, lòng nàng rối như tơ vò. Tại sao Đường Mạc lại còn muốn nàng ngồi giữa đại sảnh này chứ?

“Nói ra cũng thật là tình cờ. Nếu như Thương tiên bối không mất tích vào lúc này thì đây vốn là một cơ hội tốt để chữa bệnh cho ông ấy.”

“Ồ?” Lòng mày Thương Dung bỗng cong lên, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Lần này ta có mời một người bạn, chắc chắn sẽ trị được bệnh cho Thương tiên bối. Thật đáng tiếc!”

“Không biết người Đường huynh mời đến là người như thế nào?”

“Là...” Đường Mạc chưa kịp nói hết, đã nghe thấy một tiếng cười lạnh lạnh ở ngoài sân vọng tới.

Đường Duyệt quay đầu nhìn ra.

Ánh nắng tỏa chiếu khắp người ấy làm cho nàng xao động. Nghe thấy tiếng người ấy

vọng từ ngoài vào: “Thương huynh, huynh đúng là quý nhân hay quên, đến ta mà cũng quên được sao?”. Chưa dứt lời, đã thấy một chàng trai tuấn tú mặc áo tím mỉm cười, bước vào trong sảnh.

Thương Dung ngậy người ra một lúc, nhìn rõ người mới đến, nói: “Ta cứ tưởng là vị nào, hóa ra là Hàn Vân công tử. Bức tranh Lạc Thủy Lan Đình của công tử, ta vẫn treo trong thư phòng, làm sao quên được. Từ trước tới giờ công việc bận rộn, công tử đâu nhớ tới người bạn cũ này”.

Hàn Vân công tử cười, nói rất chân thành: “Câu nói đó sai rồi, người luôn bận rộn với công việc có lẽ là Thương đại thiếu gia, chứ một người nhàn rỗi như ta, lang thang phiêu bạt quen rồi”.

Thương Dung muốn nói vài lời nữa, Hàn Vân công tử nhìn Đường Duyệt đang ngồi im lặng trên chiếc ghế tròn trong đại sảnh, nhẹ nhàng “o” lên một tiếng, khuôn mặt biểu hiện một sự kinh ngạc khó hiểu.

“Đây là muội muội của Đường huynh.” Thương Dung nhanh nhẩu thay Đường Mạc giới thiệu cho Hàn Vân.

Hàn Vân bước tới chỗ Đường Duyệt, cười và nói: “Chúng ta dường như đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?”.

Đường Duyệt quan sát sắc mặt của huynh trưởng, ngoan ngoãn nói: “Tôi hôm qua chúng ta đã gặp nhau”.

Hàn Vân gật đầu: “Nhưng dường như ta không nhớ ra đã gặp nàng ở đâu”.

“Điều này cũng không lấy làm lạ, xung quanh Tô huynh có nhiều nữ nhi xinh đẹp, sao có thể để tâm đến một tiểu nha đầu như muội ấy.” Đường Mạc bỏ cốc trà trên tay xuống, khuôn mặt nở một nụ cười hiếm hoi.

Hàn Vân bắt tay Đường Mạc: “Đã lâu không gặp, Đường huynh vẫn thích đùa như thế”.

Đường Mạc nói với Đường Duyệt đang mơ mơ màng màng: “Đây là công tử Tô Mộng Châm, người được Đường Gia Bảo đặc biệt mời tới. Huynh ấy tinh thông y thuật, muội có thể gọi huynh ấy là Tô đại phu”.

Đường Duyệt định mở lời, nhưng bị Tô Mộng Châm ngăn lại, chàng cười: “Đường huynh đã mời, ta nào dám không đến. Đến thì đã đến rồi, lễ nghi thông thường này không cần thiết. Nếu như tiểu muội đồng ý, gọi ta một tiếng Tô đại ca là được rồi”.

Đôi mắt đen láy của Đường Duyệt nhìn Đường Mạc, cho đến khi chàng gật đầu đồng ý, mới khẽ nói: “Chào Tô đại ca”.

Sau khi Tô Mộng Châm ngồi xuống, ba người bọn họ không còn để ý đến sự có mặt của

Đường Duyệt nữa.

Ba người bọn họ đúng là long phụng sum vầy. Đường Mạc lạnh lùng, nghiêm khắc, giống như cây tùng, cây bách; Thương Dung có nụ cười hiền hậu nhân từ, giống như cây lan tường; chỉ có Tô Mộng Châm là người khó hình dung nhất, dường như không có một từ nào có thể miêu tả chàng.

Vì nhà có khách, quản gia đã điều bốn thị nữ đến để khách tiện bề sai bảo. Trong đó có một người tên Tiêm Tiêm đang rót trà cho Tô Mộng Châm. Chàng nhìn Tiêm Tiêm cười cười, không biết vì sao, tay của Tiêm Tiêm đột nhiên run run, nước trong bình trà bắn ra khắp người. Bị Đường Duyệt nhìn thấy, Tiêm Tiêm giật mình, không biết làm thế nào, vội vàng xin lỗi. Tô Mộng Châm không để ý, nở một nụ cười xua tay nói rằng không sao. Mặt Tiêm Tiêm bỗng đỏ ửng lên, nâng chiếc váy ướt sũng cáo lui ra ngoài.

Thương Dung lúc này mới nói: “Vốn dĩ Đường huynh mời Tô huynh tới đây, là muốn chữa bệnh cho nhị thúc của ta, nhưng lại xảy ra chuyện hỗn loạn này, đã làm Tô huynh tốn công phí sức, Thương mỗ thấy ái ngại quá!”.

Tô Mộng Châm nói: “Thương huynh không cần phải để tâm, cả ngày ngoài việc bẻ cong ngòi bút, múa đao luyện kiếm, giúp người khám bệnh, ngắm tranh chữ, ta cũng không có việc gì để làm. Lần này được mời đến Đường Gia Bảo, vừa có thể tránh khỏi những lo âu phiền muộn, một lòng thưởng ngoạn cảnh đẹp, còn gì vui hơn!”.

Thương Dung thấy kỳ lạ liền hỏi: “Tô huynh có việc gì phải lo lắng, phiền muộn vậy?”.

Tô Mộng Châm cười và nói: “Ta cũng ăn ngũ cốc lương thực mà lớn lên, sao lại không có lo âu, phiền muộn, không những có, mà có rất nhiều!”.

Đường Mạc lắc đầu, khuôn mặt không còn đáng vẻ lạnh lùng u ám như mọi ngày nữa, hứng thú nói: “Phiền muộn của Tô huynh còn phải hỏi hay sao, không lẽ nào lại là...”.

Tô Mộng Châm cười lớn, tiếp lời: “Không sai, không sai. Việc làm ta phiền muộn chính là những nữ nhi má hồng đó, không cần nói cũng biết”.

Thương Dung cười: “Những nữ nhi má hồng, lẽ ra phải trở thành niềm vui cả đời của Tô huynh mới phải chứ? Đây cũng gọi là phiền não sao?”.

Tô Mộng Châm than rằng: “Một người không phiền, hai người cũng không, ba người cũng không làm gì nổi ta. Nhưng nếu nhiều hơn, tám người, mười người, cũng rất đáng lo đó”.

Đường Mạc nói: “Nếu như huynh thật sự lo lắng, bỏ đi là xong mà, thiết nghĩ huynh cũng là thích vui chơi đúng không?”.

Tô Mộng Châm gật đầu, khóe miệng nở một nụ cười, lộ ra một sự thờ ơ thường thấy của những công tử nhà giàu: “Đúng thế! Đúng thế! Phiền thì có phiền, nhưng đó là niềm vui

của ta, ta chỉ có thể tìm thấy niềm vui trong những chuyện đó”. Lời nói của chàng rất dí dỏm, khiến cho ba nàng thị nữ cũng phải che miệng khẽ cười, chỉ có Đường Duyệt không thấy đáng cười chỗ nào.

Chàng tiếp lời: “Lần này ta đến đây, cũng muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp nổi tiếng khắp giang hồ của Đường Tứ phu nhân, không biết có phúc ngắm nhìn dung mạo nổi tiếng khắp bốn phương ấy không”.

Nhắc đến Ôn Nhã Như, nụ cười trên môi Đường Mạc vụt tắt, chàng lạnh lùng đáp: “Gia phụ đã dặn dò, sẽ mở yến tiệc thết đãi Tô huynh, đến lúc đó sẽ được gặp thôi”.

Mắt Tô Mộng Châm sáng lên, nói: “Không biết muội muội mà Đường huynh nhắc tới, có phải là nhi nữ của Đường phu nhân?”.

Vấn đề này vốn rất nhạy cảm, thậm chí đến người của Đường Gia Bảo cũng tránh không nói tới. Nhưng lời nói của Tô Mộng Châm lại rất tự nhiên, không làm người khác khó xử một chút nào, càng không thể làm người khác tức giận.

Đường Mạc đáp: “Đúng, muội ấy là nhi nữ của dì”.

Không biết có phải là ảo giác của Đường Duyệt không, nàng nhận thấy Tô Mộng Châm dường như thoáng nhìn nàng, trong đôi mắt có chút úp mở, thâm thúy sâu sắc khó hiểu. Lúc nàng để ý đối phương, chàng đang nói chuyện rất chăm chú với Đường Mạc và Thương Dung, dường như không chú ý gì đến nàng.

Khoảng nửa canh giờ sau, Đường Mạc cuối cùng cũng thấy Đường Duyệt có vẻ không thoải mái, ngồi mà như bị kim châm vậy, mới xua tay bảo nàng đi. Đường Duyệt giống như nhận được đại xá, đi rất nhanh, lúc đi ngang qua Tô Mộng Châm, nàng cảm thấy chàng ta dường như đang cố tình nháy mắt với nàng, ánh mắt có chút trầm tư, khiến nàng có cảm giác như có vật gì đang đâm vào sau lưng mình, nàng chạy thật nhanh.

Chỉ còn ba người ngồi nói hết chuyện trên trời dưới bể, Thương Dung mới đứng dậy cáo từ, những việc khác không nhắc tới, chỉ nói muốn tìm khắp nơi, hy vọng có thể tìm thấy một chút dấu tích của Thương Hành Châu. Đường Mạc cười lớn, cũng không nói lời ngăn cản.

Trong đại sảnh chỉ còn một vị khách. Đó là vị khách mới được mời đến - Tô Mộng Châm.

“Tô huynh đã cất công tới đây, xin đừng vội đi, để cho Đường gia có dịp thể hiện lòng hiếu khách.”

“Đa tạ ý tốt của Đường huynh. Ta vừa nghĩ, nếu như Đường huynh không giữ ta ở lại, ta cũng nên ở lại, ta còn chưa đến chào hỏi Đường bảo chủ, bỏ đi như thế, há chẳng phải thất lễ sao?”

Đường Mặc nhìn Tô Mộng Châm, cười cười. Vừa rồi thấy ánh mắt Tô Mộng Châm nhìn Đường Duyệt, chàng cho rằng đó chỉ là cảm giác hứng thú khi một người lớn nhìn một đứa trẻ mà thôi. Điều này cũng không khiến cho chàng để ý.

“Gia phụ lúc này chắc đang ở thư phòng, chắc chắn phụ thân sẽ rất vui mừng khi được tiếp đón huynh, một vị khách quý từ xa tới.”

Quả nhiên đúng như vậy, Đường Mẫn đang ở trong thư phòng. Nhưng ông ấy không ở một mình, phu nhân ông - Đường Tứ phu nhân cũng đang ngồi bên cạnh, bà mỉm cười, giúp chồng rót trà, nói: “Mấy ngày hôm nay bận quá, thật may, bọn họ đều sắp đi rồi”.

Đường Mẫn hồ hững nhìn cốc nước màu tím đang tỏa khói nghi ngút, vẻ mặt cau có đã dần dần dần ra, ông nhìn phu nhân mình, dịu dàng nói: “Nhã Như, mấy ngày này, vất vả cho nàng rồi”.

Ôn Nhã Như cười vô định: “Có thể cùng chia sẻ gánh nặng với chàng, thiếp cũng cam tâm tình nguyện”.

Ôn Nhã Như là người phụ nữ như vậy, vừa hiểu được lòng người, vừa hiền dịu như dòng nước, bà luôn biết các nam nhân muốn nghe điều gì, nhưng lúc này đây bà lại không biết biểu lộ sự quan tâm và lòng kính cẩn như thế nào cho phù hợp, đó cũng là điểm Đường Mẫn yêu bà nhất.

Vì vậy Đường Mẫn khẽ nhìn bà, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Bảo đã ngủ chưa?”.

Nhắc đến Đường Tiểu Bảo, Ôn Nhã Như bỗng như được đánh thức bản năng làm mẹ, giọng điệu mang một niềm vui hiếm có: “Vâng ạ, lúc thiếp đến đây vừa mới đi xem, con đang ngủ ngon lắm, nhũ mẫu đang trông con...”.

Chỉ cần nhắc tới nhi tử, Ôn Nhã Như lại nói nhiều hơn những lúc bình thường, Đường Mẫn cũng rất thích nghe bà nói về Tiểu Bảo. Đối với ông, tuổi già có con đúng là một điều rất đáng vui mừng. Nhưng hôm nay ông không có hứng cùng bà nói chuyện về Tiểu Bảo. Ông mân mê cốc trà, dường như cảm nhận được sức nóng và sự nhẵn bóng lành lạnh, tinh thần có chút lơ đãng.

Ôn Nhã Như nhanh chóng nhận ra, bà ngạc nhiên hỏi: “Chàng có chuyện gì phải lo lắng vậy?”.

Đường Mẫn nói: “Ừm”.

Ông nói tiếp: “Ta có vài lời muốn nói với nàng”.

Ôn Nhã Như nhướn đôi lông mày xinh đẹp, ánh mắt tràn đầy sự thắc mắc.

Đường Mẫn nói: “Ta muốn bàn với nàng về Đường Duyệt”.

Ôn Nhã Như chớp mắt, nhẹ nhàng đáp: “Nó làm sao?”.

“Nó có chút không thích nghi với nơi này. Mặc nhi sớm đã nhắc ta chuyện này, ta cũng nghĩ nên nói với nàng.”

Đường Tứ phu nhân cười nói: “Chàng... đã quá lo lắng rồi, bây giờ nó không phải đã cùng đại công tử học võ hay sao?”.

Bà biết Đường Mạc rất lạnh lùng với bà, cho nên từ trước tới giờ hết sức né tránh, càng không gọi chàng là Đường Mạc trước mặt Đường Mẫn, mà thay vào đó là “đại công tử”, kèm theo một sự khách khí, không muốn thừa nhận địa vị trong Đường Gia Bảo của chàng.

Đường Mẫn quan sát kỹ khuôn mặt Ôn Nhã Như, cười cười: “Nàng không nên quá lo lắng, chúng ta là phu thê. Nhi nữ của nàng cũng chính là nhi nữ của ta, ta chỉ muốn quan tâm đến nó nhiều hơn thôi”.

Ôn Nhã Như cười, cúi thấp đầu xuống.

Đường Mẫn nói: “Đường Duyệt nó...”.

Ôn Nhã Như ngẩng đầu rất nhanh, mắt bà sáng lên: “Tâm ý của chàng thiệp đều hiểu, nhưng Tiểu Bảo lúc này đã tỉnh dậy rồi, không thấy mẫu thân đâu sẽ khóc. Chuyện này chúng ta bàn sau, có được không?”.

Đường Mẫn nghe xong, không đồng ý, nói: “Không được, hôm nay ta nhất định phải bàn với nàng chuyện này”.

Ôn Nhã Như có chút không vui, nói: “Hôm nay ư... chuyện này có gì mà phải vội vàng”.

“Phải, chính là hôm nay”, Đường Mẫn nói.

Mỗi lần Đường Mẫn nói như vậy, Ôn Nhã Như đều hiểu, việc này không có cách thay đổi, nên bà cũng không dám nói nhiều, đành cúi đầu xuống, không biết đang nghĩ gì.

“Mặc nhi không còn mẫu thân từ nhỏ. Công việc của ta bận rộn, không chăm sóc được cho nó, bây giờ ta và nó cũng không mấy thân thiết. Trong lòng ta rất hối hận. Nhưng, nó đã lớn, ta có lòng muốn bù đắp cũng đã quá muộn. Ta chăm nom Đường Duyệt lâu như vậy, nó là một đứa con ngoan, bình thường nàng... nàng chăm sóc cho Tiểu Bảo, không quan tâm nhiều tới nó, nhưng nó chưa hề có nửa câu oán hận. Nhã Như, ta nghĩ nếu có thời gian, nàng hãy chăm nom, chăm sóc, quan tâm nó nhiều hơn.”

Ôn Nhã Như vẫn cúi đầu, không biết có nghe hay không, Đường Mẫn chau mày lại, Đường Duyệt mặc dù không phải là nhi nữ do ông sinh ra, nhưng mỗi lần thấy Đường Duyệt đứng nhìn ở ngoài cửa, ông bất giác nhớ lại hình dáng lạnh lùng, bướng bỉnh của Đường Mạc lúc còn nhỏ, tự nhiên cũng muốn đối xử tốt với cô bé. Nhưng Ôn Nhã Như lại đối xử lạnh lùng với nhi nữ do chính mình sinh ra, những lúc bình thường, Đường Duyệt dường như không tồn tại trong lòng bà ấy, điều này làm Đường Mẫn cảm thấy rất khó hiểu.

Đường Mẫn là một người đàn ông có lòng dạ rộng lượng, không để ý đến quá khứ của Ôn Nhã Như. Nếu như để ý đến điều đó, ông đã không cưới bà. Do vậy ông chưa hề hỏi về những việc trước đây của bà, nhưng nếu vì những việc trong quá khứ mà trút giận lên đầu đứa trẻ, thì đúng là khiến người ta không thể chịu đựng được.

“Nhã Như!” Ông nghĩ như vậy, giọng nói chứa đựng một vẻ uy nghi khiến cho người ta không thể hoài nghi.

Ôn Nhã Như cuối cùng cũng không thể chịu đựng hơn nữa, bèn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, được rồi, tất cả những gì chàng nói thiếp đều đã nhớ, cũng nên để thiếp đi xem Tiểu Bảo thế nào đã”.

Lông mày Đường Mẫn chau lại, trước giờ Ôn Nhã Như không phải là người như thế, bà luôn là người dịu dàng, biết nghe lời, chưa từng dùng giọng điệu miến cưỡng để trả lời ông. Đường Mẫn chậm chậm nói từng chữ một: “Nàng đã đồng ý với ta, phải đối xử thật tốt với nó đó”.

Khuôn mặt của Ôn Nhã Như hơi biến sắc, nhưng vẫn miến cưỡng cười nói: “Thiếp không cay nghiệt với nó”.

Đường Mẫn nói: “Nhưng nàng hoàn toàn không để tâm tới nó”.

Ôn Nhã Như nghe vậy, khuôn mặt biến sắc, nói: “Vậy chàng muốn thiếp đối với nó như thế nào?”.

Đường Mẫn nói rất đơn giản, nhưng ý nghĩa vô cùng sâu xa: “Giống như một mẫu thân đã sinh ra nó”.

Ôn Nhã Như cười, nụ cười rất khế, trong đôi mắt xinh đẹp ấy chứa một sự bất an, bà nói nhỏ: “Thiếp không ngờ, chàng lại nghĩ thiếp như vậy”.

Đường Mẫn bất chợt than lên một tiếng: “Nhã Như, ta nghĩ thế nào cũng không quan trọng, ta chỉ sợ sau này nàng sẽ hối hận. Bây giờ Đường Duyệt vẫn còn nhỏ, nàng có thể bù đắp cho nó, nhưng đến một ngày nó lớn lên, có nhiều chuyện xảy ra, tình cảm giữa hai mẹ con nàng sẽ không có cách nào thay đổi được”.

Ôn Nhã Như tỏ vẻ lạnh lùng, nhất thời khiến cho Đường Mẫn không nhìn ra rốt cuộc bà có thái độ gì nữa, ông cũng không ép thêm, chỉ hy vọng bà có thể suy nghĩ kỹ những điều ông nói.

“Nó không giống như chàng nghĩ, nó khác xa với đại công tử và Bảo nhi”, Ôn Nhã Như chậm chậm nói. “Từ lúc sinh ra, nó đã là một quái thai.”

Mặt Đường Mẫn bỗng nghiêm lại, phẳng lặng như dòng nước, ông không ngờ, một mẫu thân mà lại dùng những từ ngữ đó để nói về đứa con đẻ của mình, đúng là một ý nghĩ quái gở.

Ôn Nhã Như bóp chặt tay mình, dường như rất lo lắng, nhưng giống như đang kìm nén một thứ cảm xúc nào đó, khóe mắt co lại, tiếp tục nói: “Nó sinh ra đã có sáu ngón tay”.

Câu nói vừa dứt, Đường Mẫn ngậy người ra, chỉ có cốc trà đang bốc khói, trong thư phòng bỗng im bật, không một tiếng động, Đường Mẫn nghi ngờ nhìn Ôn Nhã Như, nếu như Đường Duyệt có sáu ngón trên một bàn tay, sao ông không nhận ra, hơn nữa, nếu quả thật khi nàng sinh ra nó đã có vấn đề như thế, thì việc này có liên quan gì tới thái độ của Ôn Nhã Như?

“Bàn tay trái của nó có sáu ngón. Nhưng ngón tay đó khác với các ngón tay còn lại, bị chính nó chặt đứt.”

Trong ánh mắt của Ôn Nhã Như có cảm giác đau đớn, buồn rầu, trong lòng chấn động.

Đường Mẫn nói: “Ồ...”. Ngoài âm thanh đó, ông không biết phải nói về việc này như thế nào, cũng không biết phải đối diện với nó ra sao.

Ôn Nhã Như thung thảng nói: “Từ nhỏ nó đã là một đứa trẻ khác biệt với những đứa trẻ khác. Nếu như thiếp nói với những người khác, ai cũng sẽ không tin, một đứa trẻ tám tuổi lại có đủ can đảm để chặt đứt ngón tay của mình ư?”. Khuôn mặt bà lạnh lùng, xa xăm như lúc đầu.

Đường Mẫn chậm chậm nói: “Vì nó muốn mình giống như bao đứa trẻ khác, nên mới làm như vậy”.

Ôn Nhã Như lạnh lùng đáp: “Không phải, nó muốn thiếp vui nên mới làm như vậy. Vì thiếp nói, nó là một con quái vật”.

Đường Mẫn ngậy ra, ông không dám tin, cái miệng dịu dàng của Đường Tứ phu nhân mà có thể thốt ra những lời cay nghiệt như vậy. Đường Duyệt khi sinh ra đã có sáu ngón tay, điều này càng làm cho ông không thể nào tin được.

“Mọi người thấy nó trầm tĩnh, ít nói, cho rằng thiếp ức hiếp, bắt nạt nó sao, thiếp chỉ sợ sau này nó sẽ làm hại Bảo nhi, làm hại người khác. Chàng hãy thay thiếp khuyên đại công tử một câu, đừng tới gần nó, nó là một người không tốt.” Nụ cười trên mặt Ôn Nhã Như biến mất, im lặng hồi lâu, cuộc nói chuyện chấm dứt.

Bà rời khỏi thư phòng. Cốc Long Tinh trên bàn đã lạnh ngắt.

Đường Tứ phu nhân vừa ra khỏi thư phòng thì gặp Tô Mộng Châm và Đường Mạc, bà nở một nụ cười xinh đẹp, nhẹ nhàng bước đi.

“Thật là đẹp quá!” Tô Mộng Châm thì thầm nói, ngay lập tức cười phá lên như đã nghĩ ra trò gì hay lắm. Nụ cười của chàng như làn gió xuân, lập tức làm lay động mặt hồ, khuôn mặt hai thị nữ theo hầu ở đằng xa đỏ lên, thì thầm với nhau điều gì đó.

Trong lòng Đường Mạc lại nghĩ một chuyện khác. Chàng cảm thấy, Đường Mẫn nhắc tới những việc hồi nhỏ của chàng, nó tựa như một đám mây đen, luôn bao phủ tâm trí chàng. Lại nghĩ đến đôi mắt đen tuyền của Đường Duyệt, chàng không biết, có phải giống chàng hay không, đôi mắt đó ẩn giấu rất nhiều khổ đau. Nỗi đau đến khi chắt đứt ngón tay, nếu không phải là tự mình trải qua, không ai có thể hiểu rõ mùi vị ấy. Không biết, lúc đầu muội ấy rốt cuộc đã quyết tâm như thế nào mới có thể làm ra những việc đáng sợ như vậy. Hôm nay Đường Mạc nghĩ lại, bên tay trái của Đường Duyệt đích thực có một vết sẹo, có lẽ lúc đó nàng còn quá nhỏ, ngón tay dị thường đó cũng chưa hình thành, dấu tích còn lại đến hôm nay cũng không làm cho người khác chú ý.

Quái vật sao? Trong lòng Đường Mạc than một tiếng. Không biết nếu Đường Duyệt nghe thấy, sẽ nghĩ thế nào.

Đường Duyệt hoàn toàn không biết những chuyện này. Nàng chỉ nghĩ, nếu luyện được võ công, nàng có thể bảo vệ mẫu thân, bảo vệ tiểu đệ, trở thành niềm tự hào của mẫu thân. Nếu như mẫu thân vui, có lẽ sẽ cười với nàng.

Mặt trời đã khuất sau lưng núi, màn đêm dần buông xuống, Đường Duyệt từ trong thạch thất đi ra, cảm thấy một nỗi u sầu khó tả. Đường Duyệt nhẹ nhàng bước đi, nghĩ lại những việc xảy ra trong ngày hôm nay, thái độ kỳ quái của Đường Mạc, dường như có gì đó muốn nói với nàng, nhưng cuối cùng chàng trước sau vẫn im lặng.

Nàng mãi suy nghĩ, chân bước càng lúc càng nhanh, đến lúc phát hiện xung quanh mình có gì lạ lắm, mới giật mình vì đã đi quá xa. Đường Gia Bảo rất rộng, cho dù đã thông thuộc nơi này, nhưng không để ý cũng sẽ bị lạc đường, nàng đã hai ba lần như vậy, giờ lại thêm một lần lạc đường nữa. Đường Duyệt không sợ, dần dần phát hiện ra, mình đã vô tình lạc vào Tây Viên, một nơi rất hoang vu. Đây là lạc viên yêu thích nhất của Đường phu nhân đã quá cố, ở đây đã từng giam giữ Thương Hành Châu. Bây giờ nơi đây trống trải, ngay cả những chiếc đèn ở hành lang cũng bị tắt hết, một người trông coi cũng không có, trở thành một khu vườn hoang đúng với danh tiếng thực của nó.

Đường Duyệt vốn quay người định bước đi, chân đột nhiên dừng lại, tâm trạng đầy lo lắng quay nhìn về phía sau. Không biết có phải ảo giác hay không, hình như nàng nghe thấy tiếng người khóc, trong lòng đầy sợ hãi, lẽ nào Thương Hành Châu trở về?

Đúng là có tiếng khóc, nhưng không phải Thương Hành Châu, mà là giọng của một nữ nhi trẻ tuổi. Tiếng khóc được phát ra từ đình bát giác cách đó không xa. Đường Duyệt nhẹ nhàng nấp sau gốc cây quế. Dưới ánh trăng, nàng thấy rất rõ, trong đình có hai người, một nam một nữ. Nhưng chỉ nghe thấy giọng nói của nữ nhi kia: “Việc đã đến nước này, chàng còn lừa thiếp”. Một giọng nói ai oán, đầy bi thương. Đường Duyệt nhìn thấy một người con gái tóc dài như mây, áo trắng hơn tuyết, dưới bóng trăng lạnh lạnh, toàn thân toát lên một vẻ yếu ớt, mong manh, nếu như có một trận gió to nào đó cũng có thể thổi bay cô nương ấy đi.

Một nam tử áo tím than rằng: “Uyển Từ, nàng vượt nghìn dặm xa xôi đuổi theo ta đến

Đường Gia Bảo chỉ đề nói với ta câu này hay sao?”.

Uyển Từ toàn thân run lên, nói: “Chàng cho rằng một con mù theo chàng một quãng đường xa như vậy chỉ để nói với chàng những điều này sao? Chàng... chàng nhẩn tâm lắm!”.

Người mặc áo tím tiến lên một bước, dường như muốn giữ chặt bàn tay của Uyển Từ, cô nương ấy đoán được ý trước, liền lùi lại ba bước, toàn thân dường như đã đổ vào hàng rào chắn. Chàng trai đó khẽ hét lên: “Cẩn thận!”.

Uyển Từ miễn cưỡng đứng vững lại, ánh mắt vô hồn nhìn người đối diện, khẽ nói: “Thật buồn cười, thiếp luôn luôn cho rằng, đôi mắt của mình tuy bị mù, nhưng trái tim thì không, hôm nay mới biết ông nội nói không sai”.

Người mặc áo tím nói: “Ồ, Huyền Cơ lão nhân nói gì ta?”.

Giọng nói của Uyển Từ lúc này cũng run lên, toàn thân giống như đã chịu một sự đả kích rất lớn, sắp ngã xuống đến nơi, nhưng người mặc áo tím vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không có ý tiến lại đỡ cô nương ấy, cô nương ấy nói tiếp: “Ông nội nói, mặc dù chàng tài năng hơn người, võ công cũng giỏi, nhưng chàng quá thông minh, tâm ý không sáng, không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình. Ông còn nói, chàng đối với ta... nếu không vì cuốn... cuốn *Ly hận kinh*, thì sẽ không bao giờ để ý tới ta đâu”.

Người mặc áo tím lạnh lùng đáp: “Nàng đã tin lời ông nội nói, tại sao không đi tìm ông ấy, mà đi theo một người ác độc như ta?”. Chàng nói câu này rất lạnh lùng, không giống một công tử thanh thoát có khí thái vương hầu lúc ban ngày. Toàn thân toát ra một vẻ tàn ác, vô tình. Đường Duyệt nhận ra, người mặc áo tím chính là bằng hữu của đại ca, Tô Mộng Châm.

Uyển Từ nhẹ nhàng nghiêng đầu, dường như đang xác định vị trí của Tô Mộng Châm, lúc ấy Đường Duyệt mới nhìn rõ dung mạo của cô nương ấy, thực tâm mà nói, mặc dù mắt cô nương ấy không nhìn thấy, nhưng đúng là một đại mỹ nhân. Toàn thân toát lên một khí chất rất nho nhã, làm lay động lòng người. Lúc này khuôn mặt nhợt nhạt của cô nương ấy toàn nước mắt.

“Ông nội đã mất, trước khi rời khỏi nhân gian này, ông đã từng đánh cược với thiếp.”

Tô Mộng Châm chau mày, không nói gì.

“Ông nội nói, nếu như thiếp đưa cho chàng quyển *Ly hận kinh* giả, chàng tin đó là thật, chắc chắn sẽ lộ rõ bộ mặt thật của mình. Đến lúc đó, thiếp sẽ biết chàng có thật lòng với thiếp không. Mặc dù thiếp tin chàng thật lòng, nhưng thiếp còn trẻ người non dạ, muốn chứng minh cho ông nội biết, nhưng không ngờ, vừa mới giao quyển *Ly hận kinh* cho chàng, chàng đã biệt tăm biệt tích.”

Tô Mộng Châm cười nhạt, ngay lập tức quay người đi: “Quyển *Ly hận kinh* là giả, nàng

cũng chứng thực được ta giả tình giả nghĩa rồi. Hà tất phải theo ta đến tận Đường Gia Bảo. Nàng đi đi!”.

Uyển Từ chao đảo bước vài bước: “Chàng... chàng không có gì để giải thích với thiếp sao?”.

“Không cần thiết, những người tin ta, tự nhiên sẽ hiểu, không cần phải giải thích.” Tô Mộng Châm lạnh lùng đáp, bước ra khỏi mái đình.

Nhưng vị cô nương mặc áo trắng tên Uyển Từ đó không cam tâm, liền đuổi theo, bị vấp vào hòn đá, dường như sắp ngã xuống đất. Đường Duyệt giật mình kêu lên, nhưng lại bịt chặt miệng mình, nàng nhìn thấy Tô Mộng Châm ôm Uyển Từ giống như đang ôm chặt một bảo bối gì đó, lúc đó nàng mới yên tâm.

Tô Mộng Châm thở dài: “Uyển Từ, nàng luôn làm ta không thể yên tâm được”.

Uyển Từ lại đẩy mạnh Tô Mộng Châm ra, nước mắt trên mặt nàng dường như đã bị gió làm đông lại, hai mắt lại không nhìn được, gương đôi mắt mù lòa không biết nhìn vào một nơi xa xăm nào: “Thiếp là một con mù. Ông nội chết rồi, thiếp không còn ai thân thiết. Thiếp không cần ở chàng một điều gì hết, chỉ mong chàng có thể nói với thiếp một câu thật lòng. Chàng... đối với thiếp... có chút thật lòng nào không?”.

Đường Duyệt nghe thấy những lời nói của cô nương Uyển Từ, trong lòng rất đau đớn, nàng dường như không thể nghe thêm được nữa, càng sợ Tô Mộng Châm nói ra những lời làm người khác thấy đau đớn hơn, trong lòng thấp thỏm, hoàn toàn không có niềm tin.

“Ta đối với nàng... ta đối với nàng một chút thật lòng cũng không có, tất cả đều là lừa dối nàng. Nàng quay về đi, đừng đến tìm ta nữa.” Tô Mộng Châm không có thái độ lạnh lùng ác độc như vừa rồi, dường như không muốn nói ra câu đó, đi được vài bước đột nhiên quay đầu lại, tiến sát lại gần. “Tống Uyển Từ, ta đối với nàng có thật lòng hay không, nàng cũng không nhận ra hay sao? Mắt nàng không nhìn thấy, trái tim nàng cũng không cảm nhận được sao? Là ai đã nghĩ trăm phương nghìn kế khiến nàng mở lòng? Là ai vì nàng đi tìm cây thuốc để chữa đôi mắt mù ấy? Là ai không ngại trèo đèo lội suối, băng rừng, không ngại ngàn gian lao? Là ai vì để cho ông nội nàng chấp nhận đã quỳ dưới núi suốt một ngày một đêm? Nàng chỉ vì câu nói đó mà gạt bỏ tất cả những tâm ý trong hơn một năm qua của ta sao?”

Tống Uyển Từ im lặng hồi lâu, nhẹ nhàng nói: “Không sai... những điều chàng nói đều đúng. Tất cả những việc chàng làm, từng việc từng việc thiếp đều ghi nhớ trong lòng, nhưng tại sao khi chàng lấy được *Ly hận kinh* lại không từ mà biệt?”.

“Đó là vì bạn chí giao của ta cho chim bồ câu vượt ngàn dặm xa xôi chuyển thư tới tìm ta đến chữa bệnh cho một người. Nàng lại cho rằng ta thất tín bội nghĩa, đạt được mục đích liền bỏ rơi nàng?”

Nước mắt của Tống Uyển Từ lại một lần nữa thi nhau lăn xuống, toàn thân ngầy ra,

không động dậy, một lúc sau mới hỏi: “Chàng... tất cả những gì chàng nói đều là sự thật sao?”.

Đường Duyệt cười, đôi mắt đen tuyền ấy nhỏ ra một giọt nước mắt hạnh phúc. Nàng cảm thấy hạnh phúc thay cho Tống Uyển Từ, một người không quen biết. Những vất vả của cô nương ấy đã được đền đáp, Tô Mộng Châm cũng không phải là một người xấu.

Tô Mộng Châm cười lạnh lùng, đột nhiên rút một con dao, đâm vào ngực mình không thương tiếc. Mặc dù Tống Uyển Từ không nhìn thấy, nhưng lại nghe thấy tiếng dao sắc nhọn phát ra, lúc đầu còn cho rằng đôi phương có ý giết người, ngay lập tức đã nhận ra ý đồ của chàng, vội vàng hô lên, lao qua đó: “Đừng!”.

Hai tay nàng run run, lo lắng sờ soạng khắp người Tô Mộng Châm: “Thiếp tin chàng! Chàng nói gì thiếp cũng tin! Chàng có bị thương không, bị thương ở chỗ nào? Bị thương ở chỗ nào?”. Tống Uyển Từ sờ lên ngực chàng, quả nhiên máu đang chảy ra, sắc mặt đột nhiên biến thành trắng bệch. Toàn thân nàng như một con diều giấy bay trong gió, mỏng manh, yếu ớt không thể chịu nổi sự kích động này.

Sắc mặt Đường Duyệt hoàn toàn thay đổi, dưới ánh trăng vàng vạc, nàng thấy rõ khuôn mặt tuấn tú thanh thoát giống như một bức họa của Tô Mộng Châm lộ ra một nụ cười. Nụ cười đó khiến nàng bất giác rung mình. Khuôn mặt nho nhã tuấn tú trong mắt nàng giờ đây đã biến thành một khuôn mặt rất đáng sợ. Trục giác nàng mách bảo đó là những hành động tàn ác, đầy sự tính toán của đôi phương.

Mặc dù nàng không thông minh, nhưng cũng biết một người thật lòng thích một người khác, sẽ không bao giờ dùng cách này để thể hiện. Nghĩ như vậy, tự nhiên nàng nắm chặt tay lại, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, muốn đến nhắc nhở Tống Uyển Từ, nhưng lại sợ Tô Mộng Châm. Nàng muốn quay về tìm đại ca, nhưng không biết trong khoảng thời gian đó ở đây sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong lúc chần chừ lưỡng lự, Tống Uyển Từ ở đằng kia đã vực Tô Mộng Châm đứng dậy. Nhìn dáng hình loạng choạng của cô nương ấy đang cố gắng giúp một người đàn ông đầy mưu mô đứng dậy, Đường Duyệt thấy bức xúc trong lòng, nhưng lại không biết làm thế nào, trân trân nhìn hai người bọn họ dìu nhau đi trong Tây Viên. Đường Duyệt không dám nghĩ nhiều, theo sau họ ở một khoảng cách khá xa, với võ công tột tể hiện tại của nàng, chỉ cần đến gần, đôi phương có thể phát hiện ra ngay. May mà nàng rất thông thuộc Đường Gia Bảo, biết con đường họ đi chỉ có một hướng, đó là thông ra sau núi.

Trong lòng Đường Duyệt tự nhiên dâng lên một linh cảm không tốt, tại sao Tô Mộng Châm lại đưa Tống Uyển Từ ra sau núi, rốt cuộc chàng muốn làm gì? Nếu như mục đích của chàng là cuốn *Ly hận kinh* vừa nói lúc nãy, có phải chàng lừa cô nương đó để lấy lại?

Đầu Đường Duyệt rối tung lên, không biết đang nghĩ gì nữa, một người non nớt và suy nghĩ không thấu đáo như nàng làm sao có thể đoán biết được một kẻ mưu mô xảo quyệt như Tô Mộng Châm, cho nên cuối cùng nàng không nghĩ lung tung nữa, quay người chạy

đi rất nhanh. Hy vọng có thể kịp thời báo cho Đường Mạc biết, hy vọng có thể kịp thời ngăn cản Tô Mộng Châm, trong lòng Đường Duyệt thầm thỉnh cầu...

Càng đi lên núi, gió càng thổi mạnh, khuôn mặt của Tống Uyển Từ càng ngày càng trắng bệch. Lúc hai người bước đến bên vách núi, cũng là lúc không còn đường nào có thể đi được nữa, bọn họ mới dừng lại. Tống Uyển Từ buông tay ra, xoa lên đôi tai, nghe thấy tiếng gió bên tai, nàng nở một nụ cười: “Tô Mộng Châm, ngươi lại lừa ta”.

Vừa rồi một Tô Mộng Châm hơi thở còn thoi thóp, dường như sắp chết, giờ lại lùi về phía sau mấy bước, đứng thẳng người đối diện với Tống Uyển Từ, bàn tay để mãi trước ngực, không chịu bỏ xuống, cười và nói rằng: “Đúng!”.

Tống Uyển Từ khẽ nói: “Ngươi... quả nhiên ngươi...”. Giọng cô nương ấy đã lạc hẳn đi, cổ họng dường như bị gió chặn lại, không biết là sợ hãi, hay là đau lòng cực độ, dù cho nàng đã sử dụng hết sức lực của mình cũng không nói được câu nào.

Tô Mộng Châm cười, nói: “Nàng vốn không nên tin ta”.

Tống Uyển Từ hít một hơi thật sâu, dường như đã bình tĩnh trở lại: “Ngươi... vừa rồi ngươi...”.

Tô Mộng Châm thò tay vào trong ngực, lôi ra một bịch nước rất nhỏ, giơ lên, bất giác làm rơi xuống, bịch nước thuận đường lăn xuống dốc núi, loạng choạng va vào những hòn đá trên đường, phát ra một tiếng “bịch”.

“Ngươi! Ngươi giả vờ bỏ máu vào trong bịch nước đó...” Tống Uyển Từ tỉ mỉ phân tích âm thanh phát ra, run run nói: “Ngươi sớm đã biết quyển *Ly hận kinh* đó là giả”.

“Đúng!” Tô Mộng Châm cười: “Nếu như trên đường đi ta không để lại dấu vết, mắt nàng không nhìn thấy, làm sao có thể dễ dàng tìm được ta như vậy”.

Tống Uyển Từ cười đau đớn: “Ta không hiểu, dựa vào võ công hiện nay của ngươi, *Ly hận kinh* rốt cuộc có tác dụng gì, để ngươi phải nhọc công bày mưu tính kế như vậy?”.

Tô Mộng Châm than rằng: “Lòng tham của con người là vô đáy, một người đã đi đến lưng chừng núi, sẽ luôn muốn đặt chân lên đỉnh núi để khám phá, cũng giống như nàng, rõ ràng biết ta không phải là một người tốt, lại tự tìm vào chỗ chết, đi theo ta bằng được”.

Khuôn mặt Tống Uyển Từ trắng bệch giống như một tờ giấy, môi mấp máy nhưng không nói được lời nào, miễn cưỡng nói: “Tại sao ta lại như thế này, ngươi chắc đã biết”.

Tô Mộng Châm ung dung nói: “Ta đương nhiên biết, có thể làm cho một nữ nhi bất chấp tất cả, ngoài tình yêu ra, còn có thể là việc gì?”.

Tống Uyển Từ khàn khàn nói: “Ngươi đã biết ta một lòng với ngươi, nhưng lại nghĩ ra trăm phương nghìn kế lợi dụng ta, biết rõ rằng vì ngươi, ta có thể không cần gì cả, bất cứ

điều gì cũng có thể làm được, giá trị cuối cùng còn lại của ta người cũng lấy đi hết. Tô Mộng Châm, người đúng là một tên ác nhân!”.

Tô Mộng Châm không để tâm, nói: “Uyển Từ, đúng như những gì nàng nói, ta là một ác đồ độc ác. Nàng đối với ta rất chân thành, cam tâm tình nguyện làm tất cả vì ta, vậy tại sao không thể đưa quyển *Ly hận kinh* cho ta?”.

Tổng Uyển Từ ngẩng người ra, cuối cùng chậm rãi nói: “Tô Mộng Châm, trên thế gian này người nói ra câu ấy mà không thấy tội lỗi chỉ có mình nhà ngươi”.

Tô Mộng Châm cười lớn, đuôi mắt lại ẩn giấu sự lạnh lùng: “Đa tạ quá khen!”.

Tổng Uyển Từ bất giác lùi lại, người lão đảo vài bước, song kịp thời đứng vững lại, lạnh lùng cười đáp: “*Ly hận kinh* là do ông nội ta nghiên cứu năm mươi năm, hao tốn bao nhiêu công sức, đổ bao nhiêu mồ hôi và nước mắt mới viết nên, phần đầu ghi lại con đường và tâm pháp võ công của các gia các phái trong võ lâm gần một trăm năm trước. Quyển sách này rất đáng giá, lấy được nó, cũng giống như người đã lấy được tinh hoa võ công của các bang phái trong giới võ lâm, có thể nghĩ ra cách phá giải, đối đầu với ai, người đều sẽ giành chiến thắng. Theo cách nói vừa rồi của ngươi, nếu như ta đoán không sai, ngươi muốn làm đệ nhất võ công trong thiên hạ này?”.

“Thiên hạ đệ nhất?” Đột nhiên Tô Mộng Châm cười vang: “Những cao nhân trên đời này còn rất nhiều. Một người nếu tự xưng là thiên hạ đệ nhất võ công, sẽ có rất nhiều người đến thách đấu, sẽ chết rất nhanh, nàng cho rằng ta điên hay sao?”.

Rõ ràng người Tổng Uyển Từ đã lung lay sắp đổ, nhưng vẫn cắn răng nói: “Còn một khả năng, ngươi có một kẻ thù có võ công cao hơn ngươi rất nhiều, ngươi không có lòng tin thắng được hắn, định dựa vào *Ly hận kinh* để tìm ra điểm yếu của hắn, đánh bại hắn”.

Tô Mộng Châm im lặng hồi lâu, mới nhẹ nhàng cười: “Tổng Uyển Từ, đôi lúc ta nghĩ, tại sao một nữ nhi thông minh, dịu dàng như nàng, lại không làm cho ta yêu nàng”.

“Thông minh? Không, ta hận sự ngu dốt của mình.” Người Tổng Uyển Từ chợt lung lay, rồi nói tiếp: “Ngươi không yêu ta, chính là do ngươi không có trái tim”.

Tô Mộng Châm cười mà nói rằng: “Nàng nói đúng, trái tim ta đã bị hun đen từ lâu rồi, đã thối nát từ lâu rồi. Nàng mong muốn một người không có trái tim yêu nàng, không phải là chuyện nực cười hay sao? Vì vậy, hãy đưa *Ly hận kinh* cho ta, ta sẽ thả nàng đi”.

Tổng Uyển Từ bất giác che vạt áo, một hành động rất đơn giản, đương nhiên không qua nổi mắt của Tô Mộng Châm, chàng nói tiếp: “Nàng nên biết, sau chân nàng hai bước chính là vách núi, một khi rơi xuống đó chắc chắn sẽ tan xương nát thịt”.

Tổng Uyển Từ lạnh lùng cười, khuôn mặt nhợt nhạt dần hiện lên màu hồng, không có ý trả lời đúng câu hỏi: “Tô Mộng Châm, có một ngày ngươi thật lòng yêu một người. Đến lúc đó người người yêu sẽ không tin tưởng ngươi, càng không bao giờ yêu ngươi. Ta ở dưới

hoàng tuyền đợi ngày đó của người, để chứng kiến trái tim người, giống như thi thể của ta, sẽ thối rữa hoàn toàn”. Nàng ngẩng đầu lên, dường như không muốn để những giọt nước mắt lăn xuống, nhẹ nhàng nói: “Ông nội, người nói đúng, cuối cùng chính vì sự ngu ngốc của con, con phải trả giá”. Tô Mộng Châm chưa kịp nói lời nào, Tống Uyển Từ đã rơi xuống dưới.

Tay chàng chỉ có thể bắt được một thứ trong hư không.

Lúc Đường Duyệt gặp được Đường Mạc, chưa kịp nói lời nào, hai chân đã mềm nhũn, bổ nhào xuống đất, hai đầu gối rất đau nhưng hoàn toàn không cảm thấy gì, nàng bò lên nắm chặt lấy vạt áo của Đường Mạc, thở không ra hơi, nói: “Đại ca, mau mau đi cứu cô nương đó!”.

Đường Mạc nghe nàng thuật lại sự việc, trầm giọng hỏi: “Muội có nhìn thấy Tô Mộng Châm đưa người ta đi đâu không?”.

Đường Duyệt ngậy người ra, nói: “Bọn họ đi ra sau núi”.

“Sao muội không đi cùng qua đó?”

“Muội... võ công của muội thấp kém, hơn nữa nếu theo được họ cũng sẽ bị phát hiện. Đại ca, nếu muộn thêm chút nữa e sẽ không kịp mất, tên Tô Mộng Châm đó, hắc...”

Đường Mạc lạnh lùng hắng giọng: “Việc quan trọng như vậy mà đến bây giờ mới nói với ta, đúng là hành động thiếu thận trọng!”. Chàng biết, Đường Duyệt không biết nói dối. Nhưng lúc này đây, lại không tin Tô Mộng Châm là người như vậy. Cho nên, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới biết được.

Lúc sắp đi, chàng dặn tên nô tài trực đêm: “Đi tìm Thương thiếu gia, báo cho huynh ấy mau ra phía sau núi của Đường Gia Bảo”. Chàng cũng không nói gì thêm, mang theo Đường Duyệt với đôi chân đã mềm nhũn đi, chạy thẳng tới Hạnh Viên nơi Tô Mộng Châm đang sống. Đường Gia Bảo đã dựa vào thân phận và địa vị của khách mà chuẩn bị những lạc viên có quy cách khác nhau, trong đó Hạnh Viên mà Tô Mộng Châm đang ở là loại lạc viên loại một.

Đường Mạc đẩy cửa vào. Trong phòng, nến vẫn chưa đốt hết, phảng phất một loại mùi mờ ám. Dưới tấm màn nhung lụa lộ ra một khuôn mặt khiến Đường Mạc giật mình. Nam tử đó ung dung vén màn lên, đôi mắt mang sắc xuân đập dờn nhẹ nhàng nheo lại, âm thanh có chút mê hoặc hỏi đối phương: “Sao ta không biết, Đường huynh lại có sở thích trong đêm khuya khoắt vào phòng người khác vậy?”.

Đường Duyệt giật mình, đôi mắt chớp chớp, không thể tin nổi, người đàn ông quần áo xộc xệch đó lại là Tô Mộng Châm. Nàng đã dốc hết sức chạy về, lẽ nào Tô Mộng Châm mọc cánh sao? Hơn nữa, làm sao Tô Mộng Châm biết họ sẽ tới đây kiểm tra xem có người ở trong phòng hay không? Điều này... sao lại có thể như vậy?

Lúc nhìn thấy một cánh tay thò ra vén tấm màn sang một bên, mặc dù có chút hoài nghi, nhưng nàng không thể không tin, tất cả mọi việc trước mắt đều là sự thật. Ở đây không chỉ có một mình Tô Mộng Châm, còn có một cô nương dung mạo xinh đẹp, vừa lộ ra đôi mắt hiếu kỳ, đôi mắt ấy đảo qua đảo lại nhìn một lượt hai người mới đến.

Đường Mạc xưa nay lạnh lùng trầm tĩnh, cũng bất ngờ bị cô nương ấy khiến cho mặt chuyển từ trắng sang đỏ, rồi chuyển từ đỏ sang đen. Nguyên nhân không nằm ở Tô Mộng Châm, mà ở nàng mỹ nhân này, mặc dù có cái màn che đi một nửa, nhưng cũng có thể đoán ra cô ta không mặc gì.

“Ồ, ta nhất thời hồ đồ, đã quên không giới thiệu. Sở Sở cô nương, vị này là thiếu chủ của Đường Gia Bảo.”

“Đường huynh, đây là kỹ nữ đẹp nhất của Kỳ Hồng Lâu.” Tô Mộng Châm khoác áo choàng ngoài vào, nở một nụ cười đầy hàm ý, giơ đầu ngón tay hất cằm của mỹ nhân lên, nói: “Sở Sở cô nương, Đường huynh chắc hẳn đã biết được tin, đến để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nàng đó!”.

Đường Mạc mím chặt môi, khuôn mặt u ám, lời Đường Duyệt đang đứng bất động bước ra ngoài.

Trong lúc cửa đóng lại, bên trong phát ra tiếng cười của nữ nhi.

Đường Mạc chau mày lại, Đường Duyệt không nói được câu nào. Hai người trở về nơi ở của Đường Mạc, không nói gì cả, đợi Thương Dung trở về.

“Có phát hiện gì không?”

Thương Dung ngạc nhiên nói: “Ta đã đi ra sau núi, nhưng không thấy gì đặc biệt cả. Rốt cuộc huynh muốn ta đến đó tìm cái gì?”.

“Để cho muội ấy nói!” Đường Mạc đẩy một cái, Đường Duyệt suýt ngã.

Thương Dung thấy đôi mắt đen tuyền của Đường Duyệt long lanh lệ, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Duyệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Đường Duyệt lấp ba lấp bấp kể lại sự việc một lần nữa, những giọt nước mắt lăn xuống.

“Nhưng nếu như huynh ấy phát hiện ra Đường Duyệt, làm sao có thể để cho muội ấy chạy về báo tin, điều này thật vô lý!” Đường Mạc tiếp lời: “Nếu đúng là bị phát hiện, muội ấy sẽ không còn mạng để chạy về”.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của chàng, Đường Duyệt không có cách nào giải thích, rốt cuộc nàng cũng không hiểu việc này như thế nào, phải giải thích thế nào?

“Hàn Vân công tử ngày thường cũng có chút phong lưu, nhưng quả thực không giống người có thể làm ra những chuyện này. Có lẽ do trời tối, Tiểu Duyệt nhìn nhầm chăng?”

Thương Dung thấy Đường Mạc có ý ép hỏi, lập tức nhẹ nhàng sắp xếp miêu tả lại sự việc hôm nay có thể xảy ra.

Nhưng Đường Duyệt lại vươn cổ lên không chịu cúi đầu nhận mình nhìn nhầm, trong lòng nàng giống như gương sáng, dưới ánh trăng nhìn rất rõ, nàng làm sao có thể nhận lầm người? Nàng giống như một đứa trẻ trầm tĩnh ít lời, vừa mới mở lời đã không được người khác tin tưởng, đúng là rất đau lòng. Nhưng bây giờ nàng không có thời gian để đau lòng, nàng không nói lời nào liền bỏ chạy ra ngoài.

“Tiểu Duyệt!” Thương Dung nhìn theo bóng hình nho nhỏ của nàng đang dần biến mất trong màn đêm, chàng muốn chạy lên trước ngăn nàng lại.

Mặt Đường Mạc hầm hầm như mưa gió đang kéo đến, lạnh lùng nói: “Đừng để ý tới nó!”.

Trong đêm, Đường Duyệt tìm đi tìm lại ở sau núi, nhưng không thấy bất kỳ dấu tích của người nào, nàng tự an ủi mình, có lẽ Tống Uyển Từ đã nhận ra bộ mặt ác độc của Tô Mộng Châm, đã sớm thoát thân, nhưng càng không tìm thấy người, nàng càng cảm thấy đây là trách nhiệm của bản thân nàng. Tô Mộng Châm đã bày mưu tính kế để lấy được quyền *Ly hận kinh*, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Tống Uyển Từ. Bây giờ nàng không tìm thấy người, chỉ có thể nói rằng, Tống Uyển Từ lành ít dữ nhiều, Đường Duyệt tìm một mạch tới sáng, nhưng vẫn không từ bỏ để quay về. Một mình nàng đi vào rừng sâu, càng leo càng cao, cuối cùng leo đến trước vách núi. Đường Duyệt lấy hết can đảm nhìn xuống vách núi, dưới đó, mây và sương đan xen vào nhau, không thể nhìn xuống tận đáy, những nhام thạch màu xám nhẵn bóng sắc nhọn, nếu như một người bị đẩy rơi xuống dưới, sẽ không có khả năng sống sót. Lại nhìn thấy trên vách núi cheo leo có một cành cây nhô ra, có một mảnh áo vương lại, trong lòng thấp thỏm lo âu. Nếu như tối qua tới đây xem xét, sẽ nghĩ rằng đó là một chiếc lá.

Khi Đường Duyệt cúi đầu tui ngưu trở về, người đợi nàng là Đường Mạc với khuôn mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi, nói với nàng rằng Thương Dung có việc gấp, phải rời khỏi Đường Gia Bảo, nhờ chàng nói lời cáo biệt với nàng.

Đường Duyệt sớm đã biết, Thương Dung sẽ có một ngày rời đi, do những người tìm kiếm Thương Hành Châu đã bỏ cuộc. Chàng cũng không có lý do để ở lại, chỉ là không kịp nói câu từ biệt.

“Hồn xiêu phách lạc không khác gì hình dáng một con quỷ, tìm cả một đêm, hết hy vọng rồi à?”

Đường Duyệt không nói gì, tóc mái giấu đi đôi mắt, khiến cho người ta không biết, rốt cuộc nàng muốn nói điều gì. Không phải là nàng không có lời nào để nói, mà nàng không muốn nói, nếu nàng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy nụ cười đầy ác ý của nam tử đang ngồi trên sảnh đường kia.

Tô Mộng Châm cười rồi nói: “Không biết Đường cô nương đêm hôm khuya khoắt không ngủ, chạy ra ngoài làm gì vậy?”.

Đường Mạc cúi đầu uống trà, cũng không nói giúp nàng một câu, ngằm quan sát phản ứng của Tô Mộng Châm.

Tay phải Đường Duyệt động đậy, bàn tay mở ra, bên trên có nửa mảnh áo màu trắng.

“Đây là vật gì vậy?” Tô Mộng Châm ngạc nhiên, đôi mắt lộ ra một vẻ nghi hoặc.

Lưng Đường Duyệt ướt sũng, áo đã dính chặt vào lưng, trong lúc chìa tay với, có một hòn nam thạch sắc nhọn đâm nàng chảy máu. Trên vách núi lộng gió, để lấy được mảnh vải này, nàng đã rất vất vả, toát hết mồ hôi, suýt nữa mất đi tính mạng.

“Ta tìm thấy nó trên một cành cây ở vách núi. Tô công tử, công tử không nhận ra mảnh vải này sao?” Đường Duyệt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm không để ý, cười rằng: “Đường cô nương đúng là biết đùa, mảnh vải đó có liên quan gì tới ta, tại sao ta phải nhận ra nó?”.

Đường Duyệt mồ hôi đầy mặt, nàng cắn chặt môi, nói: “Mảnh vải này là của cô nương Tống Uyển Từ. Tôi hôm qua ta đã nhìn thấy cô nương ấy mặc bộ quần áo này...”.

Tô Mộng Châm ngạc nhiên nói: “Tống cô nương?”.

Đường Mạc đột nhiên ngắt lời: “Sao thế, Tô công tử có quen biết với vị cô nương ấy sao?”.

Tô Mộng Châm gật đầu, cười nói: “Không những quen biết, cô nương ấy với ta còn là bạn cũ của nhau”.

Sắc mặt Đường Mạc không thay đổi, trong lòng do dự, hôm qua chàng đã tìm hiểu qua, những ngày gần đây, khách của Đường Gia Bảo lần lượt rời đi, vốn lẽ người đông sẽ hỗn loạn, hơn nữa nữ khách không tiện tìm hiểu, làm sao có thể chứng thực Tống Uyển Từ đã tới Đường Gia Bảo? Coi như Tô Mộng Châm đã giết người diệt khẩu, sao phải chọn giết người tại đây? Tìm một nơi bất kỳ nào đó, có lẽ sẽ an toàn hơn rất nhiều. Huống hồ nếu biết Đường Duyệt có mặt tại hiện trường, tại sao Tô Mộng Châm có thể dễ dàng để cho nàng chạy về báo tin?

Một chuỗi sự kiện hiện ra rất khó hiểu, khiến chàng không có cách nào giải thích nổi.

Tô Mộng Châm tiếp lời: “Ồ, Đường huynh chắc cũng đã nghe qua danh tiếng của Huyền Cơ lão nhân”.

“Huyền Cơ lão nhân? Có phải vị này là lão tiên bối ẩn sĩ rất tinh thông thuật âm dương ngũ hành, kỳ môn độn giáp?”

“Đúng vậy, cô nương Tống Uyên Từ là tôn nữ độc nhất của tiên bối ấy. Có một lần ta đến núi Thiên Sơn để hái tuyết liên, bị kẹt lại ở đó mấy ngày, may mà có tổ tôn hai người họ kịp thời ra tay giúp đỡ, ta làm sao có thể không biết chứ. Chỉ là, mắt của Tống Uyên Từ cô nương không nhìn thấy được, không ra khỏi nhà bao giờ, không biết Đường cô nương nhìn thấy cô nương ấy ở đâu?”

Những câu nói này của Tô Mộng Châm nửa thật nửa giả, khiến cho Đường Duyệt giật mình: “Muội gặp cô nương ấy ở Tây Viên, còn thấy Tô công tử cũng ở đó”.

“Ta ư?” Tô Mộng Châm cười vang. “Tôi qua ta ở đâu, không phải hai vị cũng đều biết sao? Đường cô nương, có phải cô nương bị hoa mắt không?”

Việc đến nước này, Đường Duyệt không có bằng chứng gì để xác thực, nàng nhắm mắt lại, nắm chặt mảnh vải trong tay, cúi thấp đầu, nhẹ nhàng nói: “Vậy là ta... là ta nhìn nhầm. Tô công tử, xin thứ lỗi!”.

Đường Mạc ngây người, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với Đường Duyệt, hôm qua sau khi tận mắt chứng thực Tô công tử vẫn ở trong phòng, nàng vẫn sống chết không chịu nhận mình nhìn nhầm, nửa đêm lên núi, gặp phải gió lạnh, lẽ nào đã tỉnh ra? Việc đã đến nước này, cũng không còn gì để truy cứu nữa, chàng lập tức cười, nói: “Tô huynh khoan dung đại lượng, đương nhiên sẽ không tính toán với muội, còn không mau lui ra đi!”.

Đường Duyệt nghe xong, ngẩng đầu, chăm chăm nhìn Tô Mộng Châm, quay người bước đi nhưng đầu vẫn ngoảnh lại nhìn.

Nhìn ánh nắng ban mai đang mất dần, Tô Mộng Châm nheo mắt, mỉm cười và nói: “Đường huynh, cũng đến lúc ta phải cáo từ rồi!”.

Chương 7

Trưởng thành

Năm năm sau.

Tháng Ba ở Giang Nam đúng vào tiết xuân âm áp, liễu dương lá lướn.

Hương vị thơm ngon của món mỳ tại Quy Vân Lâu ở Dương Thành nức tiếng thiên hạ. Điều kỳ lạ ở Quy Vân Lâu nằm ở kỹ năng độc đáo chuyên làm mỳ bằng một tay của đầu bếp. Món mỳ của gia đình này mỗi mùa mỗi khác: mùa xuân thì có mỳ ba loại tôm, mỳ tôm nõn, mỳ lươn khô; mùa hạ có mỳ thịt to bản và bánh bao nhân rau; thu sang có mỳ cua và bánh bao nhân cua bằm; đông tới có mỳ móng giò... Người đi đường đứng ở đầu phố, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi thơm từ trong tiệm lan tới, không nỡ cất bước, không thể không bước vào quán để được nếm thử mỳ thực.

Một vị công tử mặc bộ đồ trắng đứng trước cửa quán, chăm chú nhìn một lúc lâu, tiểu nhị đón khách của quán lập tức cười hoan hỉ chạy ra chào mời: “Xin mời công tử vào trong!”.

Chàng nhìn cậu ta rồi gật đầu, chậm rãi bước vào trong quán.

Lúc này, mỗi bàn trong quán đều đã đầy khách, cả Quy Vân Lâu đều chật kín. Vị công tử chấp tay đằng sau lưng, có chút bực dọc, rõ ràng đã không còn chỗ ngồi mà vẫn kéo chàng vào trong quán là sao?

Tiểu nhị của quán rất lanh lẹ đưa mắt quét qua một lượt, nhìn thấy chiếc bàn ở trong góc phía bên kia chỉ có một người, đó là một cô nương trẻ vận bộ đồ màu đỏ.

“Cô nương, có thể ngồi chung bàn với vị công tử đây được không?”

Cô nương đang ăn mỳ ngẩng đầu lên, thờ ơ nhìn chàng công tử trẻ tuổi ở trước mặt. Nhìn áo choàng bằng gấm màu trắng có viền màu bạc, trên thân áo còn thêu mấy cảnh hoa mai màu bạc là biết đây là vị công tử nhà giàu, nghĩ ngợi một lát, khẽ gật đầu rồi lại cúi mặt xuống tiếp tục ăn mỳ, không bận tâm tới vị khách mới đến.

Chàng nhìn bộ dạng cằm cúi ăn như con quỷ chết đói của cô nương đó, thấy rất ngạc nhiên. Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ chàng chưa từng thấy cô nương nào ăn uống như vậy, hơn nữa lại là một cô nương còn rất trẻ. Nhưng vị tiểu thư ấy dường như không biết người khác đang nhìn mình, chỉ cằm đầu cằm cổ vào bát mỳ. Cho nên chàng vẫn chưa nhìn rõ dung nhan của người ngồi cùng bàn.

Tiểu nhị của quán hỏi chàng muốn ăn món gì, chàng sững lại, nhìn thấy bát mỳ mà cô nương đó đang ăn rất thơm nên tiện tay chỉ vào rồi nói: “Giống như vị cô nương này đi!”.

Ngay lúc mì được đem tới, chàng vừa cầm đũa lên đã vô cùng ngạc nhiên: Đây là một bát mì chay. Ngoài mì ra thì chẳng có thêm thứ gì: không tôm nõn, không trứng gà, không thịt, thậm chí đến một cọng rau cũng không có. Chàng liếc nhìn vị cô nương đã ăn sục soát hết nửa bát mì, thở dài một cái, nhìn nàng ấy ăn ngon như vậy những tưởng là món ngon nhất ở đây, không ngờ chỉ là một bát mì chay thông thường.

Nhưng chàng đã đói lắm nên tốt hơn hết là ăn bát mì này thôi.

Thật đáng ngạc nhiên, hương vị rất ngon, mì trơn tuột, nước dùng không quá nóng, sợi mì rất dai. Có lẽ vì đói nên chàng thấy rất thơm ngon nhưng vẫn ăn rất nhẹ nhàng, từ tốn. Đầu tiên là uống canh rồi mới chậm rãi ăn mì. Hành động hoàn toàn trái ngược với cô nương kia. Lúc chàng ăn xong bát mì thứ nhất thì cô nương đó đã ăn hết bát mì thứ hai.

Tiểu nhị bước tới cười giả lả cất tiếng hỏi: “Hai vị có cần gọi thêm một bát nữa không ạ?”.

Chàng xoa xoa bụng, cảm thấy hơi no rồi nên lập tức lắc đầu.

Tiểu nhị cười theo: “Vậy có cần mang một cốc trà lên không ạ?”.

Chàng đứng dậy: “Không! Ta phải đi rồi!”.

Tiểu nhị thoáng chút do dự nói: “Vậy phiền công tử trả tiền ạ”.

“Trả tiền?” Chàng chau mày, bối rối nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị liền vội vàng nói: “Một bát mì mười lăm đồng”.

Vị công tử trẻ tuổi nhất thời bối rối, tựa hồ như chợt nghĩ tới việc hóa ra ăn cơm phải trả tiền. Tay lục trong túi, lúc rút ra đều không có gì, mặt chàng đỏ dừ, nói: “Hôm nay... ta vội ra ngoài nên quên mang theo bạc”. Nhìn sắc mặt tiểu nhị thay đổi, chàng vội vã nói: “Ta quay về kêu người lập tức đem tới”.

Tiểu nhị của quán đương nhiên có rất nhiều kinh nghiệm, nhìn thấy khí chất sang trọng và cách nói năng lịch thiệp của vị công tử này, cậu ta cũng không dám khinh suất đắc tội, chỉ cười rồi nói: “Công tử nói vậy nhưng tiệm nhỏ của chúng tôi có nguyên tắc. Nếu không có tiền để trả ngay lúc này thì chỉ bằng hãy đặt vật gì đó ở đây để làm tin, đợi công tử mang tiền tới, nhất định sẽ trả lại đồ cho ngài”.

Chàng nhíu mày nhìn khắp người, nghĩ rất lâu rồi lấy miếng ngọc bội rồng cuộn màu xanh sẫm từ thắt lưng ra. Tay đưa ra đến nửa chừng liền thu lại, đây là tín vật quan trọng, làm sao có thể dễ dàng đưa cho người khác cơ chứ?

Thấy hai mắt của tiểu nhị như một tên trộm nhìn chằm chằm vào miếng ngọc bội trên tay có vẻ rất thèm thuồng, chàng không thể không cảm thấy nghi ngờ. Tên tiểu nhị đưa tay

ra định cầm lấy miếng ngọc thì nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của chàng. Khí chất nhỏ nhẽ, thanh cao không biết từ lúc nào đã chuyển thành sự do dự rất lớn, mồ hôi của chàng chảy ròng ròng.

Sự giằng co này đã thu hút sự chú ý của người ngồi bên cạnh. Vị công tử thờ dài, sự tức giận không biết làm thế nào đã chuyển thành sự tuyệt vọng, vẫn cần đưa ngọc bội ra.

Lúc này, bỗng có một cánh tay từ bên cạnh đưa ra. Cánh tay đó đưa ra một miếng bạc nhỏ. Tiểu nhị lau mồ hôi, nhanh chóng nhận lấy.

Cô nương đó nói: “Trả cả phần của vị công tử này”.

Chàng sững sốt nhìn vị cô nương vừa mới ngồi ăn cùng bàn với chàng. Bộ đồ màu đỏ, khuôn mặt trắng bệch nhưng lại có đôi mắt sáng long lanh như những vì sao. Cô nương ấy rất xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp. Những cô nương xinh đẹp thường rất chú ý tới hình tượng của bản thân, nhất định không thể tùy tiện ở nơi đông người ăn cạn uống sạch bát mỳ khiến chàng không thể nghĩ rằng đó lại là một tiểu thư xinh đẹp đến vậy. Cô nương này lẽ ra phải có một bàn tay mềm mại, mịn màng nhưng lại không phải như thế. Bàn tay ấy không những nứt nẻ mà còn có cả những vết sẹo.

Tim chàng bỗng đập dữ dội rồi ngừng lại, không biết tại sao chàng lập tức cảm thấy một dòng máu nóng chảy vào trong tim mình, chậm chậm dồn lên mặt khiến má nóng bừng.

Nàng là người trong giang hồ, suy nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu chàng. Không ngờ chàng cất tiếng ngăn bước chân nàng: “Cô nương chờ một lát!”.

Cô nương đó dừng bước, quay người lại, lặng lẽ nhìn chàng.

Chàng thấy nàng quay đầu lại, trong lòng vui sướng, mỉm cười và nói: “Cảm ơn sự giúp đỡ của cô nương! Không biết đến bao giờ mới có thể báo đáp?”.

Đôi mắt đen láy của nàng chăm chú nhìn chàng, từ từ lắc đầu rồi quay người bước ra ngoài.

Không không chế được đôi chân, công tử đuổi theo. Nhưng bước chân của cô nương mặc đồ đỏ đó quá nhanh, chàng nhất thời không đuổi kịp.

Đột nhiên, tay áo của chàng bị ai đó kéo lại. “Tiểu vương gia!” Giọng nói ồm ồm của một ông lão vang lên từ phía sau. “Thuộc hạ tìm đã nửa ngày trời rồi! Sao tiểu vương gia lại ở đây?”

Sự tỉnh quay đầu lại nhìn, chàng lấy lại thần hồn vừa để vào việc tìm người con gái mặc đồ đỏ đó thì chỉ nhìn thấy một đám người như dòng nước chứ chẳng thấy hình bóng sắc đỏ ấy đâu nữa.

Dương Thành. Đêm. Vương phủ Tĩnh An.

Khúc tổng quản đang ngồi ngoài cửa gian Thính Vũ. Ông đã ở vương phủ mấy mươi năm, cả đời theo lão vương gia chinh chiến, còn tận mắt chứng kiến tiểu vương gia trưởng thành. Trong mắt ông, tiểu vương gia không khác gì con ruột của mình. Nhưng trong sự gần gũi, ông chưa bao giờ vượt qua ranh giới thân phận. Lúc này, ông đang tự hỏi, không hiểu tại sao tiểu vương gia lại không vui.

Thật vậy, chỉ cần nhìn là ông đã biết tiểu vương gia của ông không vui. Đầu tiên là đến Phật đường của vương phi đã khuất núi ngòi thiên nửa ngày, sau đó còn tự giam mình trong gian Thính Vũ rồi khóa cửa lại, dặn dò bất cứ ai cũng không được quấy rầy. Là việc gì đã khiến tiểu vương gia không vui như vậy? Khúc Lâm Ý nghĩ mãi mà không ra. Bỗng ông nhìn thấy một bóng người. Bóng ma băng qua mái hiên tựa như một chiếc lá nhẹ nhàng tọa trên đỉnh tháp Châu Ngọc.

Tháp Châu Ngọc theo đúng nghĩa của nó là nơi cất giữ kho báu của vương phủ Tịnh An. Ánh mắt của Khúc Lâm Ý chăm chú, sát khí bùng bùng, đã hai mươi năm nay chưa từng có ai dám xông vào vương phủ Tịnh An lấy trộm đồ.

Ông bỗng cảm thấy có chút phân khích. Nhưng ông không động đây, như một bức tượng trước cửa gian Thính Vũ. Có gom tất cả bạc vàng châu báu trong vương phủ Tịnh An này lại cũng không quan trọng bằng người ở trong này. Hơn nữa, tháp Châu Ngọc được các cao thủ canh gác cẩn mật, tên trộm đó có muốn ra tay cũng chẳng hề dễ dàng.

Mặc dù đứng bất động tại chỗ nhưng Khúc Lâm Ý vẫn thận trọng theo dõi động tĩnh bên tháp Châu Ngọc. Một lát sau, có tiếng vàng bạc va vào nhau vang lên. Cứ ngỡ đó chẳng qua chỉ là một tên trộm bình thường, ai dè hần bỗng nhiên né được sự tấn công tới tấp rồi nhằm thẳng hướng gian Thính Vũ mà chạy tới. Đó là lẽ tự nhiên, muốn chạy thoát ra ngoài tất phải qua gian Thính Vũ.

Khúc Lâm Ý nhẹ nhàng vỗ tay, nhanh như chớp có hai người xuất hiện từ trong bóng tối đứng chắn đường ra của tên trộm. Đó là hai ông lão gầy guộc, một người mặc đồ đen, một người mặc đồ trắng, trông giống như hai vị thần nhà trời. Xem ra tên trộm chắc chắn chỉ còn đường chết.

Chỉ nghe thấy ông lão mặc đồ đen lạnh lùng nói: “Là một con tiểu nha đầu! Thật là to gan! Dám tùy tiện vào trong vương phủ!”.

Ông lão mặc đồ trắng cười nói: “Lão Hoàng à, mấy năm nay chúng ta chưa được “động tay động chân” rồi. Không biết con nha đầu này có thể chịu nổi một chương của lão hay không?”.

Người mặc đồ đen được gọi là lão Hoàng lạnh lùng nói: “Lão Tuyên, lão có muốn đánh cược không? Chúng ta đánh cược xem con nha đầu này có chịu nổi một chương của ta không đi!”.

Người được gọi là lão Tuyên cười: “Như vậy cũng hay! Đánh cược cái gì?”.

“Cực tính mạng con nha đầu này!” Lão Hoàng cười nhạt, thân thủ như đại bàng bất ngờ gồng lên, hai tay bỗng nhiên đập vào nhau.

Hai lão là những nhân vật lớn có tên tuổi trong giới võ lâm hai mươi năm trước. Bất kể là ai, nghe thấy tên của họ thì mặt đều biến sắc. Hai người bọn họ tầm sư học đạo trên núi Thiên Sơn, sáu tuổi đã luyện kiếm pháp. Sau khi xuống núi, lưu lạc giang hồ, chính vì tính cách cổ quái, ra tay tàn nhẫn, kiếm pháp linh hoạt mà nổi tiếng. Cho đến năm mươi năm cuối đời này, với chiến tích hàng ngàn lần chiến đấu có thể nói rằng khó tìm thấy địch thủ. Hai mươi năm trước, họ bỗng dưng biến mất. Ai ngờ lại ẩn mình ở vương phủ Tịnh An, họ chính là trở ngại đầu tiên trên đường thảo phạt của tên trộm áo đen.

Người con gái mặc đồ đen chưa kịp phản ứng đã dính một đòn tàn nhẫn của lão Hoàng. Ngay lập tức thấy ngòn ngọt nơi cổ họng, một dòng máu trong miệng sắp phun ra, nàng cố gắng hãm lại nhưng phải lùi về sau năm bước mới có thể đứng vững, tạo ra một luồng gió.

Lão Hoàng “hừ” một tiếng. Lão Tuyền cười rồi bước tới, vỗ vỗ lên vai lão Hoàng: “Dùng mấy phần công lực vậy?”.

Lão Hoàng dường như vẫn chưa phản xạ kịp, cau mày lạnh lùng nói: “Năm phần”.

Lão Tuyền cười lớn: “Tiểu nha đầu này cũng không hề đơn giản nhỉ!”.

Trong lúc không phòng bị, trúng một chiêu của lão Hoàng nội công thâm hậu như vậy nhưng vẫn có thể đứng vững, võ công của người con gái này đã vượt xa dự đoán của hai lão. Thật đáng để rút kiếm.

Lão Hoàng hắng giọng rút ra thanh kiếm Trầm Ngư, lạnh lùng nói: “Binh khí thật sáng!”.

Cô nương đó đã đứng vững, đôi mắt sáng lấp lánh như có sao trời, nàng cũng rút vũ khí từ bên sườn ra. Hai lão chỉ cảm thấy một tia sáng màu đỏ quét qua trước mặt. Đây là một thanh đao đẹp lạ thường. Lưỡi đao mỏng như cánh ve, cán đao màu đỏ tươi, khi chém trong không khí nó tạo nên một sắc đỏ rực rỡ. Trong không gian yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng ngân rất khẽ lay động lòng người.

“Khuynh Thành?” Lão Tuyền kinh ngạc, dường như không dám tin Khuynh Thành vang danh khắp thiên hạ lại có thể rơi vào tay cô nương trẻ tuổi này.

Trầm Ngư trong tay lão Hoàng đã được tuốt ra khỏi vỏ, kêu “u” một tiếng khe khẽ vừa giống như tiếng chim hót, vừa giống như tiếng kêu kinh ngạc của chủ nhân nó.

“Tại sao Khuynh Thành lại có thể ở trong tay ngươi?” Trong mắt lão Tuyền vẫn lên một tia lửa. Đôi mắt chứa đựng sự sững sờ, kinh ngạc.

Ngay lúc đó, vị cô nương ra tay. Toàn thân nàng như một mũi đao, nhắm thẳng vào bụng kẻ địch, nhằm hướng lão Hoàng mà lao đến. Lão Hoàng sức tinh thì nàng đã ở ngay

gần kề. Sắc đỏ trong đêm đen rực rỡ không gì sánh được. Trầm Ngư vốn là một thanh kiếm hảo hạng nhưng so với sự rực rỡ lúc này của thanh đao thì Trầm Ngư đã bị thanh đao nhất thời tước đi giá trị. Ánh sáng và tốc độ lúc đó thật không gì có thể ngăn cản được! Lão Tuyền đứng một bên, sững sờ quan sát trận giao tranh. Từ xưa đến nay, lão chưa từng nhìn thấy đường đao nào nhanh như vậy. Theo lý thuyết, đao chậm hơn kiếm, động tác của người dùng đao không nhanh như người xuất kiếm nhưng đến tận bây giờ lão cũng chưa thấy ai dùng đao nhanh như dùng kiếm đến vậy. Nhất là sao đó lại có thể là một cô nương tuổi còn rất trẻ được kia chứ?

Lúc đao và kiếm giao đầu, đáng lẽ cô nương đó phải bị lực kiếm của lão Hoàng đẩy bay ra ngoài nhưng không hề có chuyện đó. Nàng vẫn ở vị trí ngang bằng với lão Hoàng. Đây quả đúng là không tự lượng sức! Nhưng một lát sau, lão Tuyền không còn nghĩ như vậy nữa. Bởi vì cô nương này đã chịu quá ba mươi chiêu dưới tay lão Hoàng. Thân thủ của nàng biến hóa rất nhanh, bước chân vững chãi mà mạnh mẽ, lúc di chuyển đẹp mắt lạ thường giống như đang phấn khích đi lang thang dưới trời mưa gió.

Lão Tuyền kinh ngạc kêu lên: “Huyền Cơ lão nhân! Ngươi có quan hệ gì với Huyền Cơ lão nhân?”. Bước đi đó, rõ ràng là “man thiên phong vũ ngã độc bộ”⁽¹⁾ của Huyền Cơ lão nhân! Mắt lão Tuyền trở nên lạnh lẽo, ngay tức khắc cùng thanh kiếm Kích Nhận tham gia trận giao tranh.

Hai lão Hoàng, Tuyền vốn là hai người với hai thanh kiếm, nhưng lúc này, vị cô nương trẻ tuổi chỉ cảm thấy hai thanh kiếm đã hòa làm một, hai người đó cũng như đã nhập thành một. Hai người từ những góc khác nhau cùng tấn công, phối hợp nhuần nhuyễn, hoàn hảo khiến cô nương đó dù có tránh né thế nào cũng đều bị kẹt ở giữa đường kiếm mạnh mẽ.

Thân hình nàng mắc kẹt liền bị lão Hoàng đâm trúng một kiếm, bay thẳng lên hiên nhà, ngã mạnh xuống sân, mũi kiếm sáng lóa kẻ vào giữa cổ.

Khúc Lâm Ý lạnh lùng nhìn tên trộm, nói với tiểu vương gia đang vội vàng bước ra vì bị kinh động: “Tiểu vương gia, đã bắt sống được rồi ạ!”. Nói rồi liền dùng kiếm mở mạng che mặt của người đó ra. Mấy người đều sững sờ một hồi bởi dung nhan trắng trẻo và xinh đẹp của cô nương đó. Khúc Lâm Ý lắc đầu thở dài, một cô nương xinh đẹp như vậy mà lại vượt mái băng tường vào đây ăn trộm.

“Ngươi...” Tiểu vương gia vội vã bước mấy bước, nhìn rõ dung nhan của tên trộm, bỗng ngây người trong chốc lát. Hóa ra là cô nương mặc bộ đồ đỏ mà chàng đã gặp ở Quy Vân Lâu chiều nay. Nhưng vai nàng đã trúng một nhát kiếm, môi không còn chút sắc đỏ nào, từ đầu tới cuối mím chặt kiên cường. Nàng không thèm nhìn tiểu vương gia nhưng chàng không rời mắt, chăm chú nhìn nàng.

Khúc Lâm Ý khẽ ho một tiếng, lão Hoàng và lão Tuyền bỗng nhiên biến mất. Nhưng trước khi rút đi, ánh mắt họ đều dừng lại trên thanh đao Khuynh Thành. Trong mắt hai bậc tiền bối võ lâm đều lộ rõ vẻ thêm muốn.

Người canh trong tháp Châu Ngọc đến báo, đã kiếm hết châu báu trong tháp, chỉ mất một thứ là cây trâm phượng lưu ly. Nhưng cây trâm phượng lưu ly đó lại là thứ không có giá trị và không được quan tâm nhất trong tháp Châu Ngọc. Cây trâm này tương truyền từng thuộc về một vị tiểu thư trong một gia đình vô cùng giàu có ở Giang Nam, nhưng không biết tại sao lại lưu lạc rồi ở trong vương phủ Tịnh An. Mặc dù lưu ly huyết yển trên cây trâm lấy từ Tây Vực vô cùng quý giá nhưng trong tháp Châu Ngọc, đây lại là thứ vô cùng bình thường, chẳng có giá trị gì.

Cô nương này không sợ nguy hiểm đột nhập vào đây, bao nhiêu châu báu trong tháp Châu Ngọc đều không ngó tới mà chỉ lấy chiếc trâm này sao? Sự thực quả là khó tin, chiếc trâm này đáng để mạo hiểm cả tính mạng ư? Lẽ nào chiếc trâm này còn có giá trị nào đó mà người trong vương phủ không biết sao?

Khúc Lâm Ý vẫy tay, thị vệ tới chuẩn bị đưa tên trộm vào nhà lao.

Đột nhiên tiểu vương gia cất tiếng. Chàng nói: “Buông nàng ra!”.

Khúc Lâm Ý dường như không tin vào tai mình.

Quả nhiên tiểu vương gia nhắc lại: “Buông nàng ra!”.

Cặp mắt của chàng chăm chú nhìn cô nương đó không rời.

Trong lòng Khúc Lâm Ý run rẩy. Không phải tiểu vương gia của vương phủ Tịnh An trúng tiếng sét ái tình với nữ tặc này chứ? Phải chăng nữ tặc này không những chỉ ăn trộm chiếc trâm phượng lưu ly mà ngay đến cả trái tim của tiểu vương gia, thị cũng đánh cắp luôn rồi? Khúc đại tổng quản sững sốt.

Nàng đứng lên, nhìn tiểu vương gia, cúi đầu nói: “Chàng để ta đi sao?”.

Vật lộn một hồi, sắc mặt nàng trắng lợt thường, cặp mắt sáng khiến người khác phải ngạc nhiên, trang phục tối màu ướt đầm càng làm thân hình yếu đuối của nàng lộ rõ, toàn thân toát lên vẻ đẹp rung động lòng người.

Tiểu vương gia nén không được liền hỏi: “Nàng không nhớ ta sao?”.

Cô nương đó lộ vẻ bối rối.

Tiểu vương gia cảm thấy trong lòng trống rỗng. Chàng vừa mới cảm nhận được sự vui mừng ngạc nhiên vì cuộc gặp gỡ tình cờ, vậy mà cảm giác đó bỗng nhiên biến mất.

“Hôm nay nhờ có sự giúp đỡ của nàng, ta mới có thể thoát thân khỏi Quy Vân Lâu.”

Sự nghi hoặc hiện lên trong mắt nàng: “Cho nên vì tiền một bát mì mà chàng để ta đi sao?”.

Khúc tổng quản đứng bên, nghe câu chuyện. Dù sao cũng không mất thứ gì quý giá, nếu

tiểu vương gia nói thả người thì thả vậy.

“Vị cô nương này, cô hãy mau đi đi, đừng hỏi nhiều như vậy nữa.” Nói xong, Khúc tổng quản lập tức có cảm giác một tia nhìn sắc nhọn lướt qua người mình. Ông ngạc nhiên phát hiện ra sắc mặt của tiểu vương gia không mấy dễ coi.

Nàng cúi đầu nói: “Đa tạ!” rồi đi ngay mà không quay đầu lại.

“Nàng... Nàng tên là gì?” Tiểu vương gia bỗng hướng về phía xa, cất tiếng hỏi.

Vị cô nương đó dừng bước, không quay người lại, khẽ đáp: “Đường Duyệt”.

Đường Duyệt. Đường Duyệt. Hóa ra nàng tên là Đường Duyệt. Tiểu vương gia lẩm nhẩm đọc đi đọc lại cái tên này mấy lần ở trong đầu.

“Truyền gọi lão Hoàng và lão Tuyền tới thư phòng của ta.” Mãi tới khi nàng bước ra khỏi vương phủ, tiểu vương gia vẫn trông theo bóng hình nàng.

Khúc tổng quản lau mồ hôi, đáp: “Vâng”.

Đêm đã khuya, nến trong thư phòng vương phủ Tĩnh An vẫn còn được thắp sáng.

“Vây ý của hai người là vị cô nương đó có quan hệ với Huyền Cơ lão nhân phải không?”

“Tiểu vương gia, Huyền Cơ lão nhân chỉ có một nam đồ đệ và một cô cháu gái, nhưng cô nương đó bị tật nguyên bẩm sinh. Năm năm trước, hai người đó đã mất tích, cho nên cô nương đột nhập vào vương phủ đêm nay không thể là cháu gái của Huyền Cơ lão nhân được. Nhưng không hiểu tại sao lại học được bộ pháp “man thiên phong vũ ngã độc bộ”. Đáng tiếc nội công của cô nương đó còn quá non kém, kinh nghiệm đối địch còn thua xa lão. Bằng không vẫn còn chịu được hơn ba mươi chiêu nữa chứ không đến nỗi bại nhanh đến vậy.”

“Chỉ có một điểm mà lão nghĩ mãi không thông. Tại sao thanh đao Khuynh Thành lại rơi vào tay cô nương đó?” Lão Tuyền đang vuốt ve bộ râu, bỗng lên tiếng.

Lão Hoàng dừng lại, cũng lắc đầu: “Thanh đao nổi tiếng như vậy lại rơi vào tay một người không thể sử dụng nó, thực là đáng tiếc! Quá đáng tiếc!”.

Tiểu vương gia nghi hoặc nói: “Nhưng đao pháp của nàng ra cũng rất nhanh đó chứ!”.

Lão Hoàng nói: “Đúng vậy! Cô nương đó có nội lực bẩm sinh. Những cô nương bình thường khác chịu không nổi một kiếm của lão nhưng cô nương này lại sử dụng Khuynh Thành như một thanh đao bình thường thì thực là lãng phí”.

“Thanh đao Khuynh Thành?” Trên mặt tiểu vương gia có chút thắc mắc.

“Tiểu vương gia có lẽ không biết. Thanh đao Khuynh Thành này hoàn toàn không phải

vật tâm thường, độ sát thương của nó vô cùng lớn. Theo như lão biết, nó lưu lạc trong giang hồ đến nay đã hơn một trăm năm, chỉ có một người có thể sử dụng thanh đao này, cũng chỉ có người đó mới có thể phối hợp sử dụng nó. Ngoài trường hợp ngoại lệ đó ra thì còn lại đều nhận lấy thương vong. Cho nên không những không không chế được Khuynh Thành mà ngược lại còn hại không biết bao nhiêu người. Nhưng hai mươi năm nay, không hề có bất cứ tin tức gì về thanh đao này trong võ lâm. Không hiểu hà cớ gì lại rơi vào tay vị cô nương này”, Lão Tuyền giải thích.

“Cô nương này nắm giữ thanh đao nhưng lại không có ma thuật như người đó cho nên thanh đao này vẫn không thuộc về cô ta”, lão Hoàng thở dài nói.

“Thanh đao này có sát khí nặng như vậy, liệu cô nương đó có gặp nguy hiểm gì không?” Tiểu vương gia lo lắng hỏi.

“Về điểm này... nếu không không chế được Khuynh Thành, cuối cùng không có cách nào trở thành chủ nhân của Khuynh Thành thì chỉ có thể biến thành vật tế đao, bị sát khí của Khuynh Thành làm cho mất mạng...”

“Vậy có cách nào hóa giải không?” Tiểu vương gia không tha, tiếp tục hỏi.

Hai lão nhìn nhau, không dám trả lời.

“Hai người nói chỉ có một người có thể sử dụng thanh đao này. Người đó là...”

“Người này...”

Trong mắt hai lão bỗng xuất hiện thần sắc kỳ quái, có gì đó như sợ hãi tột độ mà lại vô cùng kính trọng nhưng đều không muốn nói ra.

Đường Duyệt ra khỏi vương phủ Tĩnh An thì đến một con ngõ nhỏ, nàng cảm thấy chán nản thất vọng chưa từng thấy.

Nàng bắt đầu luyện kiếm từ năm mười hai tuổi. Mỗi ngày dành ít nhất tám tiếng trong phòng lạnh, chịu đựng sự lạnh lẽo và cô đơn mà người thường không thể chịu được, cứ thế luyện ròng trong vòng năm năm. Nhưng nàng không thể ngờ tới, một vương phủ Tĩnh An lại có thể rút đến tận cùng sự tự tin trong nàng. Nàng cho rằng bản thân đã nỗ lực hết mình, đối diện với tất cả mọi việc đều không dễ đầu hàng. Thế nhưng khi giao tranh với hai lão Hoàng, Tuyền, nàng bỗng cảm thấy sợ hãi. Đó là cảm giác run rẩy khi cận kề cái chết, là cảm giác sợ hãi khi lần đầu tiên gặp kẻ địch mạnh như vậy.

Nàng đâu có biết mình đã đụng phải hai lão Hoàng, Tuyền sớm nổi danh trong giang hồ từ mấy mươi năm trước. Lĩnh chưởng của lão Hoàng mà nàng vẫn có thể cầm cự tới tận bây giờ đã là ngoài sức tưởng tượng. Người bị nội thương nghiêm trọng mà vẫn dám làm bừa. Nàng có thể sống sót mà chạy thoát khỏi vương phủ Tĩnh An, kẻ như là đã vô cùng may mắn.

Cửa chính của quán trọ đã đóng từ sớm, chỉ chừa cửa phụ cho những vị khách tới muộn, có tiểu nhị canh ở cửa. Đường Duyệt từ từ bước đến, nhưng tứ chi bất lực, chân không nhấc nổi, bị vấp ở ngưỡng cửa, toàn thân như đang đi trên nệm bông, không có cảm giác bị ngã xuống. Tiểu nhị giật mình kêu lên, vội vàng chạy lại đỡ, nhưng có một người đến trước cậu ta, kịp thời ôm lấy cô nương đó.

Tên tiểu nhị định nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy vị công tử trước mắt là một người mặc áo gấm đeo đai ngọc, nhất thời không dám lên tiếng.

“Tiểu vương gia, bây giờ làm thế nào ạ?” Một người đàn ông trung niên ở ngoài cửa bước vào, cất giọng trầm trầm hỏi.

“Đưa người về nhà.”

Đường Duyệt bị thương rất nặng, đã không nhận thức được khi vừa rời khỏi vương phủ, đằng sau nàng có người đi theo. Vốn dĩ, tiểu vương gia chỉ muốn biết nàng từ đâu đến, nhưng những câu đối thoại trong thư phòng làm chàng cảm thấy bất an, cho nên sau khi nghe mật thám báo tin, đã âm thầm đi theo sau.

Ngày hôm sau, tại vương phủ Tịnh An.

Hách Liên Minh Ngọc nhẹ nhàng mở cửa, người thị nữ hầu hạ bên trong vội vã hành lễ, chàng xua tay đuổi cô ta ra ngoài, một mình đi thẳng vào trong.

Căn phòng này được bố trí rất trang nhã, khác hoàn toàn so với các nơi khác. Bước vào trong phòng, chàng không dám đến gần giường, chỉ dám ngồi xa xa bên ngoài, cách một bức bình phong.

Lần đầu tiên gặp nàng, chàng không để ý đến diện mạo của nàng, chỉ chú ý đến hình dạng đáng sợ của nàng lúc ăn mỳ. Giờ đây nghĩ lại, nàng ăn như gió cuốn, nhìn dáng hình đó cũng cảm thấy rất đáng yêu.

Chàng cứ nghĩ miên man, nàng ấy từ đâu tới, tại sao phải vào vương phủ ăn trộm đồ?

Đôi mắt của chàng nhìn chăm chú vào bình ngọc trên cửa sổ, không biết tại sao, cuối cùng nghĩ đến làn da của nàng, còn trắng hơn mấy phần so với màu ngọc kia, lại không biết tại sao nàng thích mặc áo màu đỏ tươi như vậy.

Hách Liên Minh Ngọc ngồi ngây ra, nghĩ mông lung, ngồi nghĩ vẩn vơ đến mức thần thờ.

Hách Liên Minh Ngọc trầm nghĩ, Đường Duyệt, Đường Duyệt ơi, Đường Duyệt à, chàng nên xưng hô với nàng thế nào cho phải? Xưng hô thế nào để không thể hiện sự xa cách, lại vẫn thể hiện sự tôn trọng? Đúng là một vấn đề đau đầu.

Đường Duyệt bị nội thương rất nặng, Hách Liên Minh Ngọc đã cho người đi mời danh y

đến vương phủ Tịnh An để chữa trị, và mời hai lão Hoàng, Tuyên thay nhau giúp nàng điều khí, đến tối ngày thứ ba nàng mới tỉnh lại. Nhưng người nàng nhìn thấy không phải là Hách Liên Minh Ngọc mà là Khúc Lâm Ý tới để đuổi khách.

Khúc Lâm Ý nhìn nàng, trầm lặng hồi lâu, cuối cùng cũng từ từ mở miệng: “Đường cô nương, cô nương bị trọng thương chưa khỏi, ta vốn không nên làm phiền cô nương. Nhưng ta có vài lời, cần phải nói rõ ràng với cô nương”.

Đường Duyệt lặng lẽ nhìn ông ta, không nói lời nào.

Không biết tại sao, ánh mắt trong veo của nàng nhìn Khúc Lâm Ý lại khiến cho ông không nói ra được những lời muốn nói, ông ta than một tiếng, nhưng vẫn nói tiếp: “Đường cô nương, có lẽ cô nương biết, tại sao tiểu vương gia cứu cô nương?”.

Đường Duyệt lắc đầu. Khúc Lâm Ý nhìn chăm chăm vào nàng rồi nói: “Tiểu vương gia thích cô nương”.

Thích? Đường Duyệt hoài nghi nhìn Khúc Lâm Ý, nói: “Chúng tôi chưa bao giờ gặp nhau. Khúc tổng quản, ông hiểu lầm rồi”.

Khúc Lâm Ý cười, không muốn tiếp tục vấn đề này: “Coi như ta nhầm. Nhưng, tiểu vương gia trẻ tuổi tài cao, chưa tiếp xúc nhiều, hơn nữa do thân phận của cậu ấy, từ trước tới giờ không giao tiếp với những người trong giang hồ. Đường cô nương, cô nương...”.

Đường Duyệt khẽ nói: “Khúc tổng quản, ta hiểu ý của ông, ta đã làm phiền lâu như thế, cũng đến lúc nên đi rồi”.

Khúc tổng quản đỏ mặt, ông vốn cho rằng đối phương thực sự là một cô nương giang hồ có lai lịch bất minh, thực sự không thể kết thâm giao với tiểu vương gia. Khúc Lâm Ý tự bắt mình phải gánh vác trách nhiệm nặng nề của tiểu vương gia, nếu như xảy ra chuyện gì, không biết phải ăn nói với vương gia và vương phi quá cố như thế nào? Cho nên ông đành nói: “Trời cũng đã tối, cô nương có thể ở đây nghỉ ngơi, sáng sớm mai ta sẽ dùng xe ngựa đưa cô nương ra khỏi thành”.

Đường Duyệt lại lắc đầu, nói: “Không cần thiết, làm ơn cho ta gửi lời cảm ơn đến tiểu vương gia, hãy nói với chàng ấy Đường Duyệt có việc gấp phải đi. Ân đức của chàng ấy, Đường Duyệt sẽ không bao giờ quên. Ngoài ra còn...”.

Đường Duyệt đột nhiên ngừng lại không nói, dường như có chút do dự, rồi rút một vật từ trong tay áo, dùng hai tay đưa cho Khúc tổng quản: “Đây là chiếc trâm phượng, ta vốn không nên lấy đi, xin trả lại quý phủ”.

Khúc Lâm Ý vội vàng xua tay, đẩy vật đó trở về chỗ cũ: “Cô nương đem hôm vào vương phủ đoạt bảo vật, nhưng lại không lấy đi những vật bảo bối đáng giá, chỉ lấy cây trâm phượng này. Thiết nghĩ cây trâm này có ý nghĩa rất lớn đối với cô nương. Đường cô nương, vật này, ta có thể làm chủ. Xin cô nương hãy mang theo, coi như để cảm ơn cô nương đã

lượng thứ cho lỗi lầm của ta”.

Đường Duyệt mím môi, sắc mặt thay đổi, dường như trong lòng đang có sự xáo trộn, cuối cùng cũng nắm chặt cây trâm phượng, khẽ nói: “Đa tạ ông, Khúc tổng quản”.

Đường Duyệt không do dự, không làm kinh động bất cứ ai, nàng thu dọn đồ đạc đi ngay trong đêm.

Chương 8

Đau lòng

Pải mất một tháng trời, vượt qua những chặng đường đầy khó khăn, cuối cùng Đường Duyệt đã trở về Đường Gia Bảo.

Lần này nàng ra đi để tìm cho mẫu thân ba món đồ trang sức đã lưu lạc bên ngoài nhiều năm trước. Thất bảo châu liêm, khuyên tai màu xanh của tổ mẫu, món đồ cuối cùng là cây trâm phượng lưu ly. Đã mất cả nửa năm, nàng mới tìm lại đầy đủ ba vật đó. Nguyên nhân là do món đồ cuối cùng lại nằm ở vương phủ Tịnh An, cũng là món đồ khó lấy lại nhất, cho nên đến tận bây giờ nàng mới có thể trở về Đường Gia Bảo.

Không ngờ vừa mới trở về, nàng liền bị Đường Mạc bắt được. Còn không đợi nàng mở lời, Đường Mạc mặt u ám nói: “Đường nữ hiệp sao đã trở về rồi? Phiêu du bên ngoài nửa năm, vẫn còn nhớ cánh cửa của Đường Gia Bảo mở hướng nào sao, vinh hạnh quá!”.

Đường Duyệt ngây người, khuôn mặt có chút ngượng nghịu, nói: “Đại ca, huynh có phải đang trách muội không từ mà biệt, muội ra ngoài tìm cho mẫu thân...”.

Đường Mạc lạnh lùng đáp: “Muội không cần phải giải thích với ta, ta đối với muội không là gì cả, muội chỉ cần biết đến mẫu thân độc nhất vô nhị của muội là được rồi”.

Mặt Đường Duyệt trắng bệch, nàng biết đại ca nói như vậy, nhất định đã rất tức giận. Nàng nghĩ một lúc, lấy dũng khí nói: “Đại ca, huynh đừng nói như vậy, huynh nói như vậy muội... muội thấy rất buồn”.

Đường Mạc lạnh lùng nhìn Đường Duyệt: “Ồ, người như muội lại có thể buồn phiền sao? Muội đi, sao có thể không nói một tiếng? Ta đã nói với muội những gì, ra ngoài nhất định phải nói với ta! Muội đi nửa năm liền, lúc phụ thân hỏi, ta phải giải thích như thế nào? Muội đã xem ta là đại ca, cũng nên nói với ta một tiếng rồi đi chứ!”.

“Nhưng... nhưng muội đã viết thư để lại cho huynh rồi mà.” Đường Duyệt do dự nói, từ trước tới giờ Đường Mạc không có ấn tượng tốt đẹp với mẫu thân, nếu như biết được mẫu thân muốn nàng ra ngoài, chàng sẽ dễ dàng bỏ qua sao?

“Một tờ giấy mỏng manh có thể thay mặt muội nói với ta sao? Muội có coi ta là người thân của muội không đó, hay là trong lòng muội chỉ có một mình mẫu thân?”

“Huynh... đương nhiên là đại ca của muội mà!” Đường Duyệt không phải là người mồm miệng lanh lợi, ở một số phương diện nào đó vẫn rất chậm chạp, trả lời rất rành mạch. “Đại ca, huynh đừng giận, muội ra ngoài lần này, đã tìm về đầy đủ những món đồ mà mẫu thân cần, mẫu thân biết được chắc chắn sẽ rất vui!”

Câu nói này vô tình làm ngọn lửa trong lòng Đường Mạc bốc lên. Đường Mạc lạnh lùng cười, sự lạnh lùng đã bao phủ khắp khuôn mặt tuấn tú ấy. “Muội cho rằng làm như vậy, bà ấy sẽ thích muội sao? Bao nhiêu năm qua, đây không phải là lần đầu tiên bà ấy giao cho muội làm những việc không thể làm được, muội ngốc đến nỗi không suy nghĩ nổi sao? Hay mắt đã bị mù nên không nhìn thấy?”

Đường Duyệt ngây người, đôi mắt hiện lên một nỗi đau vô hình: “Đại ca, muội biết huynh rất tốt với muội, nhưng... bà ấy là mẫu thân của muội”.

“Đi đi, đi đi, ta mong lần này muội sẽ làm cho bà ấy vui!” Đường Mạc xua xua tay giống như đang đuổi một con ruồi, đầu không ngoảnh lại, cứ thế bước đi.

Đường Duyệt đứng chôn chân ở đó, ngây ra rất lâu mới lấy lại dũng khí đi về Khởi Âm Viên của Đường Tứ phu nhân. Đó vốn là chỗ ở của mẫu thân nàng, nàng đã không đến đây năm năm rồi, cũng nên trở lại nơi này. Nhưng giờ phút này khi đứng ở đây, nàng lại có cảm giác từng nhánh cây ngọn cỏ đều xa lạ, thấy mình như người ngoài. Mỗi lần có thị nữ đi qua nàng, họ đều thì thầm điều gì đó.

Đường Duyệt đành phải giả vờ không nghe thấy, nén lòng đi thẳng về phía trước, vừa mới bước lên bậc đá, đột nhiên nghe thấy giọng nói của một người: “Tiểu thư đến có việc gì ạ?”.

Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn, thị nữ tên Ngân Tâm đứng ở trên bậc đá.

“Ta... muốn gặp mẫu thân, mẫu thân có bận không?”

Ngân Tâm cười rất khách sáo: “Tiểu thư thứ lỗi, phu nhân đang nghỉ trưa, chỉ sợ giờ này không tiện đánh thức phu nhân dậy. Tiểu thư có việc gì xin hãy dặn dò nô tỳ”.

Đường Duyệt chau mày nói: “Nhưng ta có vật này, muốn tận tay giao cho mẫu thân”.

Ngân Tâm cười rất ngọt ngào nói: “Tiểu thư, phu nhân đã dặn, nếu như là ba vật có phẩm đó, tiểu thư có thể trực tiếp giao cho tiểu nhân”.

Đường Duyệt không muốn đưa ba món đồ đó cho Ngân Tâm, nhưng nàng có thể nói gì hơn? Chỉ có thể ngoan ngoãn giao ba vật đó cho cô ta, ngay cả một câu phản đối cũng không thể nói, hay đứng ra là không dám nói.

“Mẫu thân, người cho Bảo nhi chuỗi ngọc minh châu để Bảo nhi chơi đi, đi mà!”

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng trẻ con trong nhà vọng ra, giọng nói rất đáng yêu. Đường Duyệt ngây người, lặng lẽ nhìn cánh cửa đóng chặt một hồi lâu, không nói được câu nào, trong lòng muốn khóc.

Từ lúc đi khỏi Đường Gia Bảo, nàng dường như đã nghĩ hết cách để tìm tung tích của ba bảo vật đó. Vật thứ nhất lấy được từ trong tay phu nhân bang chủ bang Cự Sa, để có thể đổi

lấy vật đó, nàng đã không tiếc thân mình thay vị phu nhân đó đi đến tận Nam Hải tìm về một viên ngọc châu to nhất, không có chút tỳ vết nào. Vật thứ hai đổi được từ trong tay một nữ tỳ làm việc cho Ôn gia ngày trước. Để bà ấy cam tâm tình nguyện giao nó ra, nàng đã phải trèo lên Hiểm Sơn để tìm thuốc chữa bệnh cho nhi tử bị bệnh nằm liệt giường của bà ấy, loại thuốc đó chính là mật của con rắn độc, nàng đã bị con rắn độc đó cắn một miếng, suýt nữa thì mất mạng. Vật cuối cùng, nàng bí mật vào vương phủ Tịnh An, bị hai lão Hoàng, Tuyên đánh một chưởng, hàn độc công tâm. Nhưng không ngờ, đến mật mẫu thân cũng không được nhìn, càng không thể tận tay giao những vật đó cho mẫu thân, không được nhìn thấy nụ cười của mẫu thân, huống hồ là một câu khen ngợi.

Mẫu thân rốt cuộc đang nghỉ trưa, hay không muốn nhìn thấy nàng? Dường như có con dao sắc nhọn đang cứa vào lòng nàng, cổ họng cũng thấy nghẹn đắng.

Ngân Tâm dường như có chút do dự, khuôn mặt ửng hồng: “Tiểu thư, những vật này nô tỳ sẽ giao tận tay phu nhân, xin tiểu thư hãy trở về đi ạ”.

Đường Duyệt quay đầu, nàng đi rất nhanh, không thể lưu lại thêm một phút nào nữa, nàng sợ nàng sẽ phát điên, không kiềm chế nổi bản thân mà đi vào đó, hỏi mẫu thân tại sao. Tại sao, tại sao, tại sao? Rốt cuộc nàng đã làm sai điều gì, bao nhiêu năm như vậy mà nàng vẫn phải chịu đựng sự đối xử này? Tại sao mẫu thân lại ghét nàng như vậy, tại sao đến nhìn nàng một lần thôi bà cũng không muốn, tại sao phải như vậy? Tại sao? Đường Duyệt chạy một mạch, va phải người khác cũng không quay đầu nhìn. Tới vách đá sau núi, nàng quỳ xuống đất, những giọt nước mắt thi nhau lăn xuống, ướt sũng cả khuôn mặt.

Nàng cũng là nhi nữ do chính mẫu thân sinh ra, tại sao mẫu thân lại xem nàng như một người thừa, tại sao luôn luôn lạnh lùng, tại sao trông thấy nàng mà coi như không thấy? Đã hận nàng như thế, tại sao lúc đầu còn sinh ra một nữ nhi như nàng? Đường Duyệt cứ thế khóc, dường như máu cũng theo những giọt nước mắt của nàng chảy ra.

“Lần nào gặp muội, cũng thấy muội khóc.” Đột nhiên có một giọng nói dịu dàng từ phía sau vang lên.

Đường Duyệt không ngoảnh đầu, nước mắt không ngừng rơi, đầu nàng vẫn cúi rất thấp, cảm thấy toàn thân lạnh buốt, má nóng hừng hực, nước mắt lạnh băng.

“Biết rõ được kết quả sẽ thế nào rồi, muội vẫn cố chấp. Tiểu Duyệt, muội thật ngốc quá, ngốc hơn cả ta”, người đó nói tiếp. “Trong đời người, có nhiều điều mình muốn nhưng lại không đạt được. Người mà muội thích, chưa chắc đã thích muội; thứ mà muội cần chưa chắc đã thuộc về muội; muội hao công tốn sức để có được tình yêu của người ấy, người ấy chưa chắc tiếp nhận. Yêu như thế, muốn đạt được như thế, nỗ lực như thế, cuối cùng vẫn giống nhau, vẫn không giành được. Tiểu Duyệt, ta nói, muội có hiểu không?”

“Nhưng... nhưng muội đã rất cố gắng, tại sao...”

“Tiểu Duyệt, muội vẫn chưa hiểu. Cứ coi như muội cố gắng thêm nữa, người không

thích muối thì mãi mãi vẫn không thích muối. Những việc tốn công vô ích, mấy năm nay, muối cố gắng làm, mỗi lần làm muối đều nói với ta, lần này mẫu thân muối sẽ nhìn muối với con mắt khác, nhất định sẽ thay đổi thái độ với muối, kết quả như thế nào? Một lần, hai lần ta đều thấy muối khóc, mẫu thân muối sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, muối cũng không thay đổi, nhiều năm như vậy, đều không từ bỏ. Cứ coi như muối có khóc đứt ruột, khóc mù hai mắt, có thể thay đổi được mẫu thân muối hay sao? Tất cả những việc muối làm, bà ấy đều không nhìn thấy. Muối biết không, đôi mắt ta không nhìn thấy, nhưng trái tim của mẫu thân muối đã mù rồi, bà ấy ghét muối, không chút động lòng với những việc muối làm, muối có thể làm bà ấy thay đổi như thế nào?”

“Muối chỉ cần cố gắng thêm chút nữa... muối cho rằng... chỉ cần cố gắng thêm chút nữa...” Tiếng khóc của Đường Duyệt càng ngày càng nhỏ, cổ họng đã khản đặc.

“Có nhiều việc, bản thân muốn làm, nhưng không làm nổi. Cũng giống như ta, sinh ra đã là một con mù, ông trời cũng sẽ không vì ta không thích, ta không đồng ý, ta không muốn mà thay đổi tất cả. Tiểu Duyệt, nếu như muối không muốn trở thành ta như ngày hôm nay, đừng cố chấp như vậy nữa, nó chỉ làm cho muối thêm đau khổ mà thôi, càng không thể thoát khỏi nó.”

Người đó ngừng một lúc, rồi dịu dàng nói: “Đến bây giờ muối cũng biến sự cố gắng thành thói quen rồi, lúc này muối khóc rất nhiều, nhưng chỉ cần mẫu thân muối nói một câu, muối vẫn có thể nhảy vào nước sôi lửa bỏng, vì bà ấy muối có thể làm tất cả, vì muối đã biến sự quan tâm của bà ấy thành mục tiêu lớn nhất của đời muối rồi. Cứ coi như ta khuyên muối từ bỏ, muối cũng không làm được. Chỉ cần muối thực sự từ bỏ tham vọng ấy, những việc vô công tốn sức mới có thể dừng lại, nỗi đau của muối mới có thể tan biến”.

“Tổng tử tử, đúng là sẽ có ngày không còn đau khổ sao?” Đường Duyệt đột nhiên quay đầu hỏi, đứng sau nàng là cô nương Tống Uyên Từ xinh đẹp lẽ ra đã hương tàn ngọc vỡ từ năm năm trước.

Tống Uyên Từ nhẹ nhàng cười, nói: “Lúc nào người ấy vô tình, muối hãy vô tình hơn người ấy, muối sẽ không thấy đau khổ. Trên đời này, có rất nhiều việc không có cách nào để thay đổi, muối là người phạm, muốn mình không đau khổ, nên từ bỏ tất cả những tham vọng vô nghĩa kia, nếu không, chỉ sợ vĩnh viễn muối sẽ không bao giờ có được ngày đó”.

Tống Uyên Từ nói tiếp: “Tiểu Duyệt, ta biết, muối là một người rất kiên trì. Năm đó nếu như không phải là muối kiên trì, không từ bỏ tìm kiếm, phát hiện ra một con đường nhỏ từ trên núi thông xuống lưng chừng vách núi thì có lẽ ta đã chết ở đó từ lâu rồi”.

Đường Duyệt lau nước mắt, lắc đầu: “Không, Tổng tử tử, đó là ông trời không muốn tử tử chết oan, mới để cho tử tử rơi xuống đoạn đài ở không trung mà không rơi thẳng xuống vực thẳm. Nếu như tử tử không có ý chí sinh tồn, cố gắng sống, coi như muối tìm thấy tử tử cũng không có ý nghĩa gì. Hướng hồ, người cứu tử tử chính là Đào đại ca”.

Đôi mắt nàng tự nhiên hướng về phía rừng cây xa xa, nơi ở của Tống Uyên Từ cách đó

không đến một trăm bước, nơi ấy cũng có thể tìm thấy Đào Vân. Sau khi sự việc năm năm trước xảy ra, Đào Vân không để Tống Uyển Từ đi quá xa, chàng chỉ sợ chăm sóc không tốt sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn.

Đường Duyệt nói tiếp: “Năm đó muội đưa tỷ tỷ lên trên, tỷ tỷ đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa muội không hiểu y thuật, cũng không biết cách chăm sóc người khác, sức khỏe của tỷ tỷ rất yếu, nếu như không có Đào đại ca đến kịp thời, chỉ sợ muội cũng không thể sống sót quay về”.

Tống Uyển Từ cười: “Ta biết, nhưng Đào Vân là đệ tử cuối cùng của ông nội ta, bằng hữu ta quen biết từ nhỏ, huynh ấy vì ta mà chạy vạy khắp nơi, nhưng là có nguyên nhân. Muội và ta không quen không biết, lại tình nguyện vì ta chịu khổ chịu cực, làm bạn với ta trong lúc gặp khó khăn, điều đó mới thật đáng quý”.

Đường Duyệt run run nói: “Muội chưa làm được gì cho tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ và Đào đại ca trong những năm qua đã ngâm dấp muội võ thuật, muội mới có thể nhanh đạt tới cảnh giới như vậy. Bằng không nếu chỉ với tố chất của muội, chỉ sợ năm năm cũng không có được một thành tích nào cả. Lăn ra ngoài này, trong những tình huống khó khăn có thể sử dụng những chiêu thức mà Đào đại ca đã dạy, muội chỉ sợ có người nhận ra, nếu như vì muội mà làm liên lụy đến tỷ tỷ, làm cho người khác phát hiện ra tỷ tỷ, trong lòng muội càng cảm thấy khó chịu”. Người mà Đường Duyệt nhắc đến chính là Tô Mộng Châm.

Tống Uyển Từ đứng một bên, khuôn mặt dịu dàng bỗng nhiên thay đổi, sự phẫn nộ đã cất giấu trong lòng nàng bao nhiêu năm nay, khi nghe Đường Duyệt nhắc đến liền lạnh lùng đáp: “Đạo lý trên thế gian này đúng là bị thay đổi rồi, những kẻ làm việc ác không sợ người ta biết, ngược lại, những người bị hại lại phải cố gắng ăn năn khắp nơi”.

Đường Duyệt nhận ra mình đã vô tình nhắc đến nỗi đau của Tống Uyển Từ, tự nhiên trong lòng thấy thấp thỏm, bao năm nay nàng luôn luôn tránh không nhắc tới tên Tô Mộng Châm trước mặt Tống Uyển Từ, không hiểu tại sao hôm nay lại lỡ miệng, khuôn mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Tống Uyển Từ mặc dù không nhìn thấy sự thay đổi trên nét mặt của nàng, nhưng nhận thấy khẩu khí nghiêm khắc, bèn có ý nói lỏng ra: “Lúc đầu Đào đại ca đưa ta đến Đường Gia Bảo, vốn đã rời đi, nếu như trong lòng huynh ấy không cảm thấy bất an giữa đường quay lại, chắc ta cũng không sống được đến ngày hôm nay. Tiểu Duyệt, những gì muội nói ta đều hiểu, có rất nhiều chuyện không phải muội muốn tránh mà có thể tránh được. Muội không tìm hấn, hấn cũng sẽ tìm thấy muội, chỉ sợ nhắc lại chuyện cũ, không tránh khỏi đau lòng”.

Gió lạnh thổi vù vù, vạt áo Tống Uyển Từ bay phấp phới, toàn thân lộ ra một vẻ đẹp mỏng manh, yếu ớt.

Đường Duyệt than một tiếng, nàng không hiểu, tại sao Tống tỷ tỷ đẹp như vậy mà lại có kẻ nhẫn tâm đối xử với tỷ tỷ ấy như thế, vèn vèn chỉ vì một quyển *Ly hận kinh*, lẽ nào một

tình nhân sống sờ sờ lại không bằng một quyển sách sao?

Tai Tống Uyển Từ rất thính, nghe thấy tiếng than của Đường Duyệt, nàng cười rất miễn cưỡng: “Muội không nên buồn vì ta, mỗi người đều có một số phận. Nếu như thực sự muội không có cách nào từ bỏ, hãy tiếp tục cố gắng. Ta hy vọng, một ngày nào đó mẫu thân muội sẽ tiếp nhận muội”.

Đường Duyệt vừa muốn nói gì đó nhưng Tống Uyển Từ đã xua tay ngăn nàng lại.

Quả nhiên không lâu sau thì thấy Đào Vân với khuôn mặt trầm tĩnh đang bước tới: “Ồ đây gió rất lớn!”. Chàng gật đầu với Đường Duyệt, dìu Tống Uyển Từ chậm chậm bước đi. Đường Duyệt nhìn đằng sau lưng họ, bỗng nhiên có chút khó chịu. Đào Vân vì Tống Uyển Từ, năm năm vẫn quanh quẩn sau núi, đi theo, chăm sóc Uyển Từ. Nhưng mặc dù hận Tô Mộ Dung Châm, Tống Uyển Từ vẫn không thể quên được người đó. Cứ như thế, tám chân tình của Đào Vân đại ca cũng bị phó mặc cho dòng đời trôi nổi.

Cho đến tận lúc hai người đồng cam cộng khổ đó dần biến mất khỏi tầm mắt, Đường Duyệt mới đứng dậy, nhìn những đám mây xa xa, ánh mắt mơ màng, nàng không hiểu, thực sự không hiểu, những việc trên đời này, tại sao đều khó thực hiện như vậy, những người trên đời này, vì có gì mà lại gắn chặt với nhau đến thế?

Đường Mạc chia tay Đường Duyệt, trở về lạc viên của mình, sau khoảng nửa tuần hương, thấy từng đoàn người vội vàng chạy qua, chàng chau mày: “Quản gia, xảy ra chuyện gì vậy?”.

Sắc mặt Đường quản gia rất nghiêm trọng, khẽ nói với Đường Mạc: “Đại thiếu gia, vừa rồi ở Biệt Viện đến báo, Cương thiếu gia, cậu ấy... bị người ta giết chết rồi”.

Sắc mặt Đường Mạc thay đổi hẳn, Đường Cương là con trưởng của tam thúc, võ công trí tuệ thuộc loại bậc nhất trong Đường Gia Bảo, mấy năm gần đây đã tự mình phụ trách nhiều việc, hưởng hờ, người đang ở Đường Gia Bảo, làm sao có thể bị người khác giết chết?

Đường Mạc vội vàng hỏi: “Gặp nạn ở đâu?”.

Đường quản gia đáp: “Ở dốc Lạc Nhật”.

Đường Mạc không chút do dự: “Chuẩn bị ngựa!”.

Đường quản gia lưỡng lự hỏi: “Đại thiếu gia, lão gia đã biết tin...”.

Đường Mạc lạnh lùng đáp: “Ta biết phải xử lý như thế nào, việc này không nên để nhiều người biết, tốt nhất hãy đi nói với tam thúc trước”.

“Vâng!”

Đường Mạc vừa đánh ngựa ra khỏi chuồng ngựa thì nhìn thấy Đường Duyệt đang cúi đầu bước tới, chàng ghìim dây cương dừng lại trước mặt Đường Duyệt: “Lên ngựa!”.

“Dạ?” Đường Duyệt ngẩn người nhìn Đường Mạc đang ngồi trên ngựa nhìn nàng, nhất thời không có phản ứng gì.

Đường Mạc giơ tay kéo Đường Duyệt lên lưng ngựa: “Ngồi cẩn thận!”. Quất một cái, con ngựa chồm lên, phi rất nhanh ra khỏi Đường Gia Bảo, chạy một mạch tới con dốc.

“Đại ca, đã xảy ra chuyện gì, chúng ta đi đâu vậy?” Đường Duyệt ôm chặt eo của Đường Mạc, ngạc nhiên hỏi.

Mặt Đường Mạc u ám, lo lắng nói: “Đường Cương chết rồi!”.

Đường Duyệt ngây người, nhất thời không nói được câu nào. Trong ấn tượng của nàng, Đường Cương là một người có võ công cao cường, một cao thủ trong thế hệ trẻ của Đường Gia Bảo, làm sao có thể...

Không bao lâu đã đến được dốc Lạc Nhật.

Ở đây có người của Đường Gia Bảo đang xem xét, nhìn thấy hai người Đường Mạc và Đường Duyệt đến, bèn vội vàng hành lễ: “Đại thiếu gia...”, rồi người đó đứng ngây một lúc, chuyển ánh mắt sang phía Đường Duyệt đang mặc một bộ áo màu đỏ, “Tiểu thư...”.

Đường Duyệt cũng ngây ra, qua bao nhiêu năm, nàng vẫn chưa quen với cái tên tiểu thư mà người trong Đường Gia Bảo gọi nàng. Bọn họ ngắc ngứ, trong lòng nàng cũng thấy không thoải mái. Cho nên những lúc bình thường, có nhiều người nhìn thấy nàng mà coi như không gặp, còn nàng thấy trong lòng nhẹ nhàng hơn. Rốt cuộc nàng không phải là tiểu thư chính thống của Đường Gia Bảo, cách xưng hô này với nàng cũng chỉ khiến nàng thấy thêm nặng nề mà thôi.

Đường Mạc đi thẳng tới xem xét thi thể của Đường Cương.

“Đại thiếu gia, Cương thiếu gia bị người ta đâm chính diện, một nhát trúng tim, thiếu gia xem, vết thương ở đây.”

Đường Mạc nhìn vết thương ở trước ngực Đường Cương, sắc mặt có chút sợ hãi: “Một nhát xuyên tim?”.

Không, Đường Cương không thể nào bị một người chính diện đâm một nhát xuyên tim được, mặc dù võ công của địch thủ giỏi đến cỡ nào, chàng ấy cũng không có một cơ hội phản kháng sao? Nếu như không có cách nào chống trả, Đường Cương cũng không ngu ngốc đến nỗi đứng nguyên một chỗ đợi đối phương giết chết. Chàng từ từ quan sát, ở phía sau tai của Đường Cương có một vết máu màu đỏ rất đáng nghi. Đường Mạc nghĩ một lúc, liền đứng dậy, tìm khắp xung quanh xem có điểm đáng nghi ngờ nào không.

Đường Duyệt từ từ bước tới, ngồi xuống, đặt tay lên mặt của Đường Cương, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt chàng khép lại. Không ngờ, một cao thủ trong thế hệ trẻ của Đường Gia lại có

thể chết không minh bạch ở con dốc Lạc Nhật này.

Dốc Lạc Nhật. Lúc này, mặt trời đã khuất sau núi, bóng tối chạng vạng khiến trong lòng mọi người dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình.

“Đại ca, huynh có nhận ra đây là hành động của kẻ nào không?” Đường Duyệt do dự hồi lâu mới hỏi.

Đường Mạc lạnh lùng đáp: “Ma Giáo”.

Đường Duyệt ngây người. Mặc dù Ma Giáo từ lâu đã bất hòa với Đường Gia Bảo, nhưng mấy năm gần đây cũng không có động tĩnh gì lớn, tại sao lại tấn công một tiểu bối của Đường gia? Huống hồ lại chọn một địa điểm cách Đường Gia Bảo gần như vậy, điều này chẳng phải đồng nghĩa với việc chính thức khiêu khích Đường Gia Bảo hay sao?

“Đại hội kiếm pháp đang tới gần, Đường Cương là một trong những cao thủ của Đường Gia Bảo tham dự đại hội này. Hành động lần này của Ma Giáo chẳng qua là sự đánh động trước đại hội. Nếu như đối phương hoang mang, nhất định sẽ trúng kế của họ.” Trầm ngâm một hồi lâu, Đường Mạc nói: “Về thôi!”.

Tên thị vệ đứng bên kia đã dùng vải trắng che lên thi thể của Đường Cương, một tay thò xuống định cõng chàng lên.

Tay của Đường Mạc đã đặt lên yên ngựa.

Bỗng trước mắt xuất hiện một vệt sáng, một giọng nói ngọt như đường cát lên: “Đường đại thiếu gia muốn đi đâu vậy?”.

Tất cả mọi hành động đều ngưng lại, mắt Đường Duyệt chớp chớp nhìn về phía người mới đến.

Một nữ nhi dung mạo xinh đẹp khoác trên mình một bộ y phục màu xanh đậm, giống như một làn gió, bước nhanh tới trước mặt mọi người. Đôi lông mày đẹp như vàng trắng khuyết, nụ cười ngọt ngào, đôi mắt hướng về phía Đường Duyệt. Trong một đám người, người đầu tiên cô nương ấy chú ý đến không phải là một nam nhân, mà là một cô nương xinh đẹp giống như mình vậy, trước tiên nhìn quanh một cái rồi mới đi vào chủ đề chính.

Ánh mắt của Liễu Nguyệt Mi nhìn khắp Đường Duyệt một lượt, thấy làn da nàng trắng như tuyết, đôi mắt như một vì sao long lanh tỏa sáng, ánh mắt có chút lạnh lùng, sau đó đôi mắt đen tuyền ấy mới nhìn sang phía của Đường Mạc, nhẹ nhàng nói: “Đường đại thiếu gia chưa hỏi ta có đồng ý hay không mà đã đưa huynh ấy đi sao?”.

Đường Mạc cười lạnh lùng: “Đường Cương là người của Đường Gia Bảo, ta mang huynh ấy đi, có gì không đúng?”.

Đôi lông mày của Liễu Nguyệt Mi nhướng lên, chiếc roi đen bóng loáng trên tay nàng

đang xoay đi xoay lại: “Vật gì ai săn được, nghiêm nhiên là của người ấy, đến đạo lý đơn giản như thế mà Đường đại thiếu gia cũng không hiểu sao?”.

Ân ý trong lời nói ấy quá rõ ràng, Đường Cương không phải là người, mà là một con vật mà nàng săn bắt được. Ánh mắt Đường Mạc lạnh như băng, Đường Duyệt lo lắng quan sát tình hình, trong lòng có một dự cảm không lành.

Câu nói vừa dứt, Liễu Nguyệt Mi liền cười lớn bước tới phía thi thể của Đường Cương. Không đợi Đường Mạc mở lời, bốn người thị vệ bước lên trước. “Cô nương, xin dừng bước!”

Liễu Nguyệt Mi khẽ cười, nhẹ nhàng nói: “Ta không dừng!”.

Bốn thị vệ nhìn nhau, vừa mới mở lời ngăn chặn, đột nhiên trước mắt một tia sáng lóe lên. Sự việc đột nhiên thay đổi! Chỉ nghe thấy một tiếng “hự”, bốn tên thị vệ không kịp phản ứng ngã xoài ra đất!

Đường Duyệt mở to mắt kinh ngạc: “Đại ca, cẩn thận!”.

Đường Mạc khi chưa biết rõ ý định của đối phương thì không muốn ra tay ngay, nhưng lúc này chàng không còn quá thận trọng nữa. Bốn tên thị vệ đã chết, cô nương này ra tay rất nhanh, thậm chí chàng còn không kịp nhìn rõ, bốn tên thị vệ cũng không kịp kêu lên một tiếng, vị cô nương này quả thực ra tay rất tàn bạo!

Trong nháy mắt, hai người đã xuất chiêu, mỗi bên đều lùi lại.

Liễu Nguyệt Mi lùi lại mười bước mới miễn cưỡng dừng lại, cười mỉa nói: “Đường đại thiếu gia danh bất hư truyền, quả nhiên nội công thâm hậu, Nguyệt Mi bái phục!”.

Đường Mạc hắng giọng lạnh lùng: “Người giết Đường Cương, giờ lại muốn ngăn cản ta, lẽ nào muốn biểu thị sự ngưỡng mộ?”.

Liễu Nguyệt Mi cười lạnh lùng, chiếc roi quất xuống đất vùn vụt: “Đương nhiên không phải. Hôm nay ta muốn xin sự chỉ giáo của Đường thiếu gia”.

Ánh mắt Đường Mạc nảy lửa: “Ta không thêm đấu với một người vô danh tiểu tốt, rốt cuộc ngươi là ai?”.

Liễu Nguyệt Mi khẽ cười: “Bái Nguyệt Giáo Thanh Mộc sư giả Liễu Nguyệt Mi, xin Đường đại thiếu gia chỉ giáo!”.

Bái Nguyệt Giáo? Đường Duyệt kinh ngạc, không phải chính là Ma Giáo mà chúng nhân chính đạo xem thường ư? Sao lại xuất hiện ở nơi này, không những đã giết chết Đường Cương, thậm chí còn muốn thách đấu với Đường Mạc?

Trong lúc nói, Đường Mạc đã rút kiếm ra. Ánh kiếm sắc lạnh, thanh kiếm Lưu Sương hướng xuống dưới đất, lạnh lùng chỉ thẳng vào Liễu Nguyệt Mi.

“Không ngờ một sứ giả Ma Giáo lại xuất hiện ở nơi này, xem ra lần này muốn mang đầu Đường mỗ đi?” Đường Mạc cười nói, khóe miệng nhếch lên, hiện ra một đường cong sắc nhọn.

Liễu Nguyệt Mi rất tự tin nói: “Sớm đã nghe trên giang hồ đồn đại về sự lợi hại của Cửu Thúc Đường gia, nhưng không ngờ đến người cũng tuấn tú như vậy, Nguyệt Mi rất muốn đưa người về làm tướng công của ta”.

Đường Duyệt nghe thấy rất kinh ngạc, một người lạnh lùng như đại ca Đường gia, lại... lại bị trêu ghẹo một trận như vậy. Quả nhiên, đúng với suy nghĩ của nàng, sau khi nghe xong, Đường Mạc nổi hết gân xanh, rất tức giận.

Liễu Nguyệt Mi miệng nói thì dễ nhưng không dám ra tay, chiếc roi vùn vụt bay trong không trung, thân hình di chuyển rất nhanh, chiếc roi trong tay vung ra càng mạnh, trong nháy mắt, dường như đang ngằm hướng về Đường Mạc. Đường Mạc sớm đã biết ý định ẩn trong những hành động đó, kèm với sự giấu cợt trong những lời nói, trong lòng rất tức giận, ngay lập tức xuất chiêu, sẵn sàng đánh trả.

Chỉ nghe thấy tiếng “bốp”, chiếc roi đen bóng cuộn lại cùng với thanh kiếm màu bạc, dường như gắn chặt vào nhau!

“Đường tướng công, coi như chàng muốn cùng ta trở về, cũng không nhất thiết phải gấp gáp như thế này!” Liễu Nguyệt Mi cười nói, lông mày dường như đang chau cả lại.

Đường Duyệt đứng bên cạnh theo dõi, lau đám mồ hôi lạnh vừa toát ra. Từ trước tới giờ nàng chưa từng gặp một cô nương nào to gan đến vậy, giữa thanh thiên bạch nhật, lại dám giấu cợt Đường đại thiếu gia.

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng cô nương ấy kinh ngạc kêu lên, sắc mặt thay đổi hoàn toàn, “soạt, soạt, soạt, soạt”, chiếc roi của Liễu Nguyệt Mi bỗng bị Đường Mạc chém thành chín đoạn.

“Ngươi... ngươi...” Liễu Nguyệt Mi ngây người nhìn những đoạn roi bị chém đứt, trên mặt lộ vẻ sợ hãi. Trong lúc đánh nhau, nàng còn phân chia nội lực trên khắp cơ thể, vốn không thể nào bị đánh bại, nội lực có thể làm tan hết đất đá, làm sao có thể dễ dàng bị bại trận như vậy được?

“Cửu Thúc Đường gia”, Liễu Nguyệt Mi rất tức giận, dường như hàm răng đã bị nàng nghiền nát hết. Nàng không ngờ rằng chiêu đầu tiên mà đối phương xuất ra lại là tuyệt kỹ thành danh của Đường gia, mà nàng dường như không thể đối phó lại được, bất ngờ “A” lên một tiếng: “Quả nhiên lợi hại, không hổ thẹn là tuyệt học của Đường gia!”.

Đường Mạc lạnh lùng nhìn Nguyệt Mi: “Còn dám đưa ta về nhà không?”.

Đường Duyệt suýt nữa ngã nhào, dường như không dám tin Đường Mạc lại nói ra những lời như vậy, đúng là...

Lạnh lùng hắng giọng, Liễu Nguyệt Mi giậm chân tức giận, nhẹ nhàng nói: “Còn không mau ra đây, chờ ta bị bọn họ đánh chết hay sao?”.

Đường Duyệt chỉ thấy trong nháy mắt lại xuất hiện thêm ba người nữa.

“Một đầu bốn, xem ra muốn lấy mạng Đường mỗ đây?” Đường Mạc mỉm cười, nhìn ba người mới xuất hiện.

“Biết thế là tốt!” Liễu Nguyệt Mi tức giận nói.

Người mặc áo xám nói: “Tên kia chết chắc, không cần nhiều lời”.

Người áo trắng nói: “Ta muốn cô nương kia, nàng ấy trông đẹp quá!”.

Người áo xanh vỗ tay, cười vang: “Đã sắp xếp ổn thỏa, cứ như thế đi”. Ngay lập tức, người áo xanh quay sang nhìn Đường Duyệt chăm chăm, rồi nói với tên áo trắng: “Vây, nương tử kỹ nữ tối nay sẽ thuộc về ngươi, còn cô nương ấy để cho ta!”.

Người áo trắng lắc đầu: “Không được, không được, ta muốn cô nương ấy!”.

Liễu Nguyệt Mi tức giận không biết làm thế nào, nếu chiếc roi không bị chém đứt, nàng ta sẽ đánh cho tên áo trắng một cái: “Ngươi bị cô nương ấy làm cho điên đảo rồi sao? Dám không chịu chấp hành mệnh lệnh!”.

Người áo trắng đứng ngậy người nhìn Liễu Nguyệt Mi: “Bề trên muốn chúng ta giết chết Đường Mạc, nhưng không nói muốn giết cô nương ấy!”. Hắn nói, trên mặt lộ ra một vẻ rất hiền lành, sau đó lại ngậy người nhìn Đường Duyệt, nói: “Mỹ nhân, làm phu nhân của ta nhé!”. Sau đó chỉ sang người mặc áo xanh nói: “Hắn rất đào hoa, đã có rất nhiều nương tử rồi. Còn ta một người cũng chưa có, làm nương tử của ta nhé!”.

Người áo xanh lạnh lùng nói: “Ngươi không thấy bên cạnh đang có người cần giải quyết kia sao, giải quyết hắn trước rồi nói sau!”.

Đường Duyệt trợn trừng mắt, Ma Giáo chúng nhân đều không tuân theo phép tắc đạo lý mà hành động như vậy sao? Làm sao mới gặp mặt mà đã xưng một điều tướng công, hai điều nương tử như thế chứ? Nhìn thấy Đường Mạc đang bị bao vây tứ phía, nàng có phần lo lắng, khẽ nói: “Đại ca, bọn họ dường như đến có chủ định, chúng ta...”.

“Muội không nghe thấy bọn chúng muốn giải quyết ta ư?” Đường Mạc nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Bọn chúng đã tới đây, sẽ không dễ dàng đi như vậy đâu”.

Đường Duyệt nghe Đường Mạc nói, tay cũng bất giác nắm chặt cán đao.

“Một cô nương xinh đẹp như vậy mà cũng biết võ công!” Người áo trắng ngạc nhiên nói, mắt mở to.

Đường Mạc đứng chắn trước Đường Duyệt, trong ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng.

Người áo xanh lạnh lùng cười, ra tay. Hắn phi một nhát, ít nhất có mười loại ám khí khác nhau nhất loạt hướng về Đường Mạc. Hành động rất nhanh, tàn nhẫn, chính xác, lạnh lùng.

Cùng lúc đó, người áo trắng nhanh chóng tung đạn ra, nhìn hình dáng hắn thực sự giống một người đứng ngoài cuộc, nhưng đạn mà hắn tung ra, dường như đã có âm mưu từ lâu. Tay hắn múa đôi đao sáng lóa, nhằm thẳng hướng Đường Mạc. Nếu như tránh ám khí, Đường Mạc nhất định phải nhảy lên trên, vậy chỉ có một con đường chết, chàng bị người áo trắng bao vây chặt.

Đường Duyệt đứng sau Đường Mạc, thấy rất rõ, một nửa ám khí đều rất tinh vi, ánh lên màu xanh nhạt, trong ám khí đó chứa chất độc! Bọn họ phối hợp với nhau rất nhịp nhàng, rõ ràng lúc nói chuyện vừa rồi đã bố trí người lấy tính mạng Đường Mạc.

Đường Mạc lại không né tránh, thanh kiếm trong tay di chuyển rất nhanh.

Đường Duyệt biết, chiêu thức Đường Mạc dùng là chiêu thức thứ ba trong Cửu Thức Đường gia: Nhật Chiếu Cửu Châu! Trong nháy mắt, nàng đột nhiên hiểu ra, Đường Mạc không muốn tránh là do sợ ám khí làm hại nàng! Hai bên giao đấu khiến cho long trời lở đất, sắc trời thay đổi!

Trong nháy mắt, toàn bộ ám khí đã biến mất.

Đường Mạc đã bay lên không trung tiếp chiêu người áo trắng. Hai người giao đấu nhiều lần, hình dáng hai người trên không trung phân rõ hai đường.

Đường Duyệt không suy nghĩ, rút đao ra.

“Lão đại, nhìn xem, Khuynh Thành!” Liễu Nguyệt Mi chau mày ngậy người nhìn, đột nhiên hét lên.

Người áo xám đứng yên này giờ cũng xuất chiêu, phi nhanh áp sát Đường Duyệt.

Đường Duyệt rút đao ngăn được hai thanh đoản đao của đôi phương.

Trong ánh mắt của đôi phương tràn đầy sự tức giận, trận đấu lại xảy ra với tốc độ rất nhanh. Trong nháy mắt binh khí va chạm vào nhau, hắn đột nhiên cười rất lạnh lùng, cán đao xoay một vòng, thanh đao hai lưỡi đột nhiên bị chẻ ra.

Đường Duyệt kinh ngạc vạn phần, thanh đao thực sự đã bị chẻ ra, lưỡi đao bị chia thành nhiều phần, giống như một bông hoa tươi sắc nhọn, xuyên qua Khuynh Thành, đâm thẳng vào nàng. Đường Duyệt đành phân lực Khuynh Thành ngăn cản bông hoa sắc nhọn nhất trên thế gian này, không ai ngờ tâm đao đột nhiên thay đổi, từ nhị hoa phóng ra một quả nho nhỏ tròn tròn.

Thậm chí Đường Duyệt không kịp thấy rõ đó là vật gì, đã bị người đó dùng sức đẩy lùi.

“Đại ca!” Nàng hốt hoảng kêu lên, nhìn thấy vật đó luồn vào vai trái của Đường Mạc.

Người mặc áo trắng từ trên không trung hạ dần xuống đất, lập tức cười vang, đứng cùng với ba người kia.

“Đường đại thiếu gia, ngươi có thể chống lại sức mạnh thanh đao sắc nhọn của ta, quả nhiên không đơn giản!” Người áo xám cười, nói, nhưng trong ánh mắt không có ý cười.

“Vừa rồi ta phát hiện có một vết thương rất nhỏ sau tai của Đường Cương, các ngươi chẳng qua muốn dùng vết thương trên ngực để che giấu vết thương thật dẫn đến cái chết của huynh ấy”, Đường Mạc ôm cánh tay phải, lạnh lùng nói.

Thì ra đầu đao có chứa ám khí, người bình thường không chú ý sẽ không phát hiện ra, cũng không phòng bị. Tên áo xám lợi dụng thanh đao hai lưỡi đâm từ đằng sau, Đường Cương tất nhiên sẽ không kịp phản ứng liền trúng kế, người đối đầu với chàng nhằm cơ hội này đâm một nhát vào ngực, do đó Đường Cương mới không thể tin được, chết không nhắm mắt.

Đường Mạc mặc dù đã ngầm đoán ra, nhưng chàng thực sự không biết ám khí nằm trong tay kẻ nào, vừa rồi tên áo xanh phóng ám khí, chàng nhất thời không chú ý, cho rằng chính hắn là sát thủ phóng ám khí, không ngờ ám khí không phải nằm trong tay hắn ta, mà lại được cất giấu trong thanh đao kia, thực sự làm người khác không thể phòng bị.

Liễu Nguyệt Mi cười lớn: “Đường đại công tử, ngươi có biết thì cũng đã quá muộn, ngươi đã biết ám khí độc môn của lão đại nhà ta, vậy thì lão đại nhà ta không thể không giết ngươi! Chỉ bằng ngươi cầu xin ta, tự phế bỏ võ công, ta có thể ban cho ngươi chút ân huệ là theo ta về nhà làm tướng công, cùng ta động phòng hoa chúc!”.

Người áo xanh cười lạnh lùng: “Thanh Mộc sứ giả, câu nói này nếu để người khác nghe thấy, há chẳng cho rằng trong Bái Nguyệt Giáo không có anh tài hay sao? Mà phải đưa một tiểu tử mặt lạnh về nhà?”.

Liễu Nguyệt Mi cười: “Lam Thiên Tinh, ngươi nói gì vậy? Thập nhị đường chủ toàn là người tuấn tú, phi phàm, nhưng đáng tiếc ta nhất gan, chỉ dám nhìn chứ không dám làm!”.

Người áo trắng và người áo xám vẫn nhìn chằm chằm vào Đường Duyệt.

Lão đại đột nhiên nói: “Bạch Tiểu Tàn, ta đã đợi thanh đao đó mười mấy năm nay, quyết không thể nhường, chủ ý của ngươi có chắc chắn không?”.

Người áo trắng được gọi là Bạch Tiểu Tàn cười rằng: “Khôi lão đại, ta nào dám tranh, ta chỉ muốn cô nương xinh đẹp kia thôi!”.

Khôi lão đại lạnh lùng cười: “Xem ra hai người tình thâm nghĩa trọng, Bạch tiểu đệ, không nên vội vàng”.

Khuôn mặt nhỏ của Bạch Tiểu Tàn sa sầm lại: “Người ta có tình ý chính là của ta! Khôi lão đại, ta giúp huynh, giết tên tiểu tử kia trước!”.

Khôi lão đại cười thâm: “Nhìn kỹ một chút, cô nương đó còn xinh hơn mỹ nhân trong tranh gấp ba lần, trong giang hồ có một đại mỹ nhân như thế này từ bao giờ vậy, Bạch lão đệ, hay là để ta ném thử trước!”.

Bạch Tiểu Tàn chau mày lại, không kịp mở lời.

Thân hình Đường Mạc như có quỷ thần xuyên qua. Người và kiếm cùng lao tới! Bạch Tiểu Tàn đứng sau Khôi lão đại nhìn thấy rất rõ một đường kiếm giống như vệt lưu tinh vạch qua cổ của Khôi lão đại, máu tuôn ra! Cổ của Khôi lão đại trống hoác!

Bạch Tiểu Tàn kinh ngạc kêu lên: “Ngươi!”.

Khôi lão đại vừa rồi hãy còn nói chuyện vui cười với bọn họ, trong nháy mắt đã đổ sụp xuống như một cái cây bị chặt đứt.

Đường Mạc đã trúng ám khí phí hỏa, có thể đủ sức để đứng vững đã rất khó, sao có thể phản kháng lại, thậm chí chỉ một nhát đã tấn công chính xác, giết chết lão đại, ba người còn lại đứng nhìn sững sờ.

Bạch Tiểu Tàn đang định nhào lên, bỗng trước mắt lóe lên một ánh sáng chói lóa màu đỏ, một đường đao chém xuống! Bạch Tiểu Tàn vừa nghĩ song đao Phượng Hoàng của mình có thể không chế được lưỡi đao tưởng chừng không thể cản đó, liền cảm thấy nhói đau bên vai trái, đau đến nỗi xuyên tim, đột nhiên hắn thấy chóng mặt, dường như sắp gục xuống. Hắn mở trừng mắt, không dám tin cô nương xinh đẹp ít nói trầm tĩnh ấy lại ra tay.

Nàng mặc một bộ y phục màu đỏ, khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng đôi mắt trong sáng như ngôi sao. Hắn vốn cho rằng kỳ phùng địch thủ chỉ có một mình Đường Mạc, ai ngờ cô nương ấy có thể ra tay lợi hại như vậy, xuất đao nhanh như chớp. Tốc độ nhanh và mạnh khiến người khác không khỏi ngạc nhiên, khiến hắn không kịp phản ứng. Liễu Nguyệt Mi đã từng tiếp qua võ công của Đường Duyệt, đã giao đấu với nàng, trong tay chỉ có thanh đao hai lưỡi của Khôi lão đại. Thanh đao đó đã hồi phục nguyên trạng, trong một ngày chỉ có thể dùng hai lần. Một lần phóng vào sau tai Đường Cương, một lần phóng vào vai trái của Đường Mạc. Hiện tại, nó chẳng qua chỉ là một thanh đao bình thường.

Lam Thiên Tinh cũng rút kiếm, tấn công Đường Mạc. Bạch Tiểu Tàn đau đến nỗi quỳ hẳn xuống, tay nắm chặt song đao Phượng Hoàng, nhưng chỉ có thể cắm đao xuống đất, đỡ cơ thể của mình, đứng nhìn tình hình trước mắt.

Một bên Đường Mạc đấu với Lam Thiên Tinh. Lam Thiên Tinh có sở trường dùng ám khí, khinh công rất tốt nhưng đáng tiếc luận về võ công thực sự kém xa Đường Mạc. Hiện tại Đường Mạc bị trúng ám khí, công lực đã bị giảm đi một phần năm, nếu không Lam Thiên Tinh cũng không thể cầm cự lâu như vậy.

Còn một bên là Liễu Nguyệt Mi bị Đường Duyệt dùng đao Khuynh Thành từng bước, từng bước đánh bại.

Bạch Tiểu Tàn nghiêng răng nói: “Rút lui!”.

Lam Thiên Tinh, Liễu Nguyệt Mi nhìn nhau, không nói gì, dốc hết sức rút lui khỏi đối thủ của mình! Lam Thiên Tinh rút lui về chỗ cũ, đỡ Bạch Tiểu Tàn lên, lạnh lùng cười: “Đường thiếu gia, gặp lại sau!”. Nói rồi cùng Liễu Nguyệt Mi dùng khinh công bỏ chạy.

Đường Duyệt không dám đuổi theo, lúc này mới dám chạy đến bên Đường Mạc. Người Đường Mạc lạnh toát, nhưng võ công không hề suy giảm, thậm chí còn khiến cho Đường Mạc cố gắng hơn, nhận thấy rõ thực lực của Ma Giáo, đích thực không nên đánh giá thấp bọn họ. Nghĩ như vậy, một Đường Mạc rất mạnh mẽ khi này đã ngã nhào vào lòng Đường Duyệt!

Đường Mạc nằm trên giường, đại phu đã tới xem một lần, nói rằng ám khí đã phát độc, nhưng đến ông ta cũng không biết rốt cuộc là loại độc gì, càng không thể biết cách chữa trị như thế nào. Đường Duyệt lo lắng đứng ngồi không yên, may mà Đường quản gia kịp thời sang Biệt Viện tìm Đường bảo chủ quay về.

Đường Mẫn vốn ở Biệt Viện, tự mình nói cho Đường tam thúc biết tin Đường Cương đã chết, không ngờ rằng nhi tử của mình đã bị bọn thích khách làm cho bị thương, ông vội vàng vàng quay về, xem xét tỉ mỉ vết thương của Đường Mạc, mới yên tâm: “Ám khí đó chưa phát độc, chẳng qua là hóa công tán cực lợi hại thôi. Nó chắc chắn sẽ không gây ra chuyện gì, con yên tâm đi”. Đường Mẫn cười rất miễn cưỡng, nói với Đường Duyệt.

“Nhưng Đường... phụ thân, con nghĩ...” Trán Đường Duyệt toát mồ hôi, ngập ngừng nói.

Đường Mẫn hiểu rõ tâm ý của nàng, cười nói: “Con muốn ở lại đây cũng được, Mạc nhi cũng cần có người chăm sóc”.

“Đa tạ phụ thân!” Đường Duyệt thật lòng cảm kích nói.

Đường Mạc nằm trên giường, lúc này không biết gì cả, toàn thân đột nhiên run lẩy bẩy, hàm răng va vào nhau, Đường Duyệt vội vàng nắm chặt tay chàng.

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, nàng quay đầu nhìn Đường Mẫn, nhưng không thấy ông có biểu hiện khó chịu, trên mặt còn nở một nụ cười hiền từ. Đường Mẫn cũng bước lại ngồi xuống cạnh giường, nói rất dịu dàng: “Tiểu Duyệt, hàng ngày ta bận công việc, cũng không có nhiều dịp nói chuyện với con, bây giờ nhân lúc Đường Mạc chưa tỉnh, chúng ta nói chuyện một lát”, ông vừa nói, vừa chờ đợi.

Đường Duyệt vội vàng buông tay Đường Mạc, ngồi xa xa nơi cuối giường.

Nói thật lòng, Đường Mẫn rất tốt với Đường Duyệt. Với thân phận một người cha dượng mà nói, ông đã rất có trách nhiệm, rất hiền hòa, nhưng Đường Duyệt vẫn sợ ông.

“Tiểu Duyệt, Mạc nhi nói trong năm năm võ công của con có thay đổi rất đáng kể, làm ta rất ngạc nhiên. Ta nghĩ, trong đại hội kiếm pháp giữa tháng tới, con cũng nên thay mặt Đường Gia Bảo tham dự.”

“Con ư?” Đường Duyệt ngạc nhiên, từ trước tới giờ nàng chưa hề nghĩ tới việc mình có đủ tư cách tham gia đại hội đó, càng không nghĩ tới việc mình có thể thay mặt Đường Gia Bảo tham dự. “Nhưng con... võ công của con không giỏi như đại ca nói, con lại còn rất ngốc...”

Đường Mẫn xoa tay nói: “Không, ta tin con mắt của Mạc nhi, tiêu chuẩn của nó rất cao, rất ít khen người khác. Trước mặt con nó chưa từng khen, không có nghĩa là nó không thích con, không khen ngợi con. Nó từng nói với ta, nghị lực và sự nhẫn nại của con cao hơn nhiều so với đám người trong Đường Gia Bảo. Nó vốn lo lắng về nhận thức của con, nhưng biểu hiện trong năm năm qua của con đã làm cho nó thay đổi cách nhìn”.

Đường Duyệt có chút lo lắng. Đường Mẫn không biết rằng, dựa vào cái đầu của nàng, nàng không thể nào tiếp thu những tuyệt kỹ võ công mà chàng dạy, tất cả đều là Tống Uyển Từ dạy nàng, chỉ bảo cho nàng. Chẳng qua nàng đã mượn trí tuệ của Tống tỷ tỷ, nên mới tiến bộ như thế. Nếu như đôi mắt của Tống tỷ tỷ không mù, chỉ e trí tuệ, nhận thức của tỷ tỷ ấy sẽ khiến cho tất cả những ai tự xưng có võ công cao cường phải thấy hổ thẹn.

Đường Mẫn thấy mặt nàng đỏ bừng, cho rằng nàng đang xấu hổ, trong lòng càng cảm thấy Đường Duyệt là một đứa trẻ rất đáng quý, bèn cười nói rằng: “Con không cần phải xấu hổ, Mạc nhi từ nhỏ đã rất lạnh lùng, cũng không thân thiết với những đứa trẻ khác trong Đường Gia Bảo, rất kiêu ngạo, tự phụ. Không ngờ nó quý con như vậy, coi như đây là duyên phận của các con, ta cũng rất vui. Hơn nữa, luyện võ còn dựa vào ý trời, dựa vào thực lực của con hiện nay, hoàn toàn có thể thay mặt Đường Gia Bảo tham dự. Mẫu thân con mà biết cũng sẽ tự hào về con”.

Đường Duyệt nghe nhắc tới Ôn Nhã Như, tự nhiên ngậy người ra, vẻ mặt trở nên u ám, nhất thời không nói câu nào.

Đường Mẫn nhìn đôi mắt lim dim của Đường Mạc, lắc đầu nói: “Tiểu Duyệt, ta biết Đường Mạc không thích mẫu thân của con, những hành động của con, nó không thể giải thích nổi, thậm chí có những lúc sẽ nói những điều rất khó nghe, nhưng ta hy vọng con có thể hiểu, không phải là nó không ưa con, nó rất thương con đấy”.

Đường Duyệt giật mình mở to mắt.

Đường Mẫn giơ tay ra hiệu im lặng, rồi mới nói tiếp: “Không nên để cho Mạc nhi biết, nó mà biết chắc chắn sẽ rất tức giận. Bản tính nó lương thiện, nhưng sinh ra đã không biết cách diễn đạt, nó thực sự thương yêu con như muối muối của mình, thấy con đối đãi với Nhã Như như vậy, lại không nhận lại được bất kỳ phản ứng nào từ bà ấy, đương nhiên nó cảm thấy rất đau lòng. Nó sợ không tìm được phương pháp đúng để hướng dẫn con, giúp con, chỉ có thể dùng những lời lẽ lạnh lùng vô tình sát thương con, hy vọng con có thể

nhận ra để quay đầu lại. Đó cũng là lỗi của ta, ta dạy dỗ đứa trẻ này không tốt, khiến cho nó rất vụng về về mặt này”.

Đường Mạc động dậy, làm cho hai người giật thót mình, nhìn chàng hồi lâu, phát hiện ra chàng vẫn chưa tỉnh, đó chỉ là những cử động trong vô thức, mới nhìn nhau hồi lâu không nói gì.

Đường Mẫn cười: “Nói thực, ta còn có chút sợ đứa trẻ này”.

Đường Duyệt cũng cười. Đường Mẫn đột nhiên phát hiện ra, nụ cười của nàng rất ngọt ngào, rất đẹp, rất thánh thiện. Ông than một tiếng. Một đứa trẻ như vậy, phụ nhân làm sao có thể ghét nó như thế chứ, trong chuyện này rốt cuộc là có ẩn tình gì?

Đường Duyệt nhìn đôi mắt vô hồn của Đường Mạc, trong đôi mắt trong sáng ẩn giấu một sự ngưỡng mộ: “Phụ thân nói sợ huynh ấy, không phải vì người thực sự sợ huynh ấy, mà vì người yêu thương huynh ấy. Bất luận phụ thân làm việc gì, thực sự đều nghĩ cho đại ca, để tốt cho đại ca”.

Đường Mẫn ngây người, bị trực giác nhạy bén của Đường Duyệt làm cho kinh động, mới giật đầu, mỉm cười: “Con nói đúng, đáng tiếc Mạc nhi lại không hiểu, nếu như nó có thể hiểu được như con, ta thực sự rất vui mừng”.

Đường Mẫn muốn nói chuyện, thấy sắc mặt bình tĩnh của Đường Duyệt, lại cảm thấy bây giờ nói gì cũng trở nên thừa thãi. Ông nghĩ thầm, đứng dậy, muốn đi ra ngoài, lại vờ vai của Đường Duyệt: “Lúc nào con mệt, hãy đi nghỉ nhé!”.

Đường Duyệt lặng lẽ giật đầu, không ngoảnh mặt lại.

Đường Mẫn trong lòng than một tiếng, bước ra ngoài.

Ông vừa đi khỏi, Đường Duyệt bật khóc như mưa. Lúc Đường Mẫn ở đây, nàng đã cố gắng kiềm chế, nhưng cuối cùng cũng không nén nổi, đợi đến lúc không có ai nhìn thấy, nước mắt lập tức tuôn rơi. Vì những lời nói của Đường Mẫn, từng câu từng chữ đều làm nàng cảm thấy rất buồn. Nhìn thấy Đường Mẫn thương yêu Đường Mạc, nàng tự nhiên lại nhớ đến phụ thân nàng, nếu như ông ấy còn sống, nhất định cũng sẽ lo lắng, bảo vệ nàng như vậy.

Nàng từng hỏi mình: “Tại sao bây giờ nàng không có gì cả, phụ thân không, mẫu thân cũng nhất định không nhận nàng? Tất cả những điều này, nếu không phải do sự nhầm lẫn của ông trời, lẽ nào do nàng làm sai?”. Những ngày qua xảy ra nhiều chuyện, đi tìm kiếm ba bảo vật, trải qua bao nhiêu khổ cực mới tìm thấy, sau đó lại bị lạnh lùng từ chối ngay trước cửa, nhưng không biết tại sao, trong đầu Đường Duyệt, những việc đó chỉ lưu lại một chút ấn tượng nhỏ nhoi, còn lại nàng đã quên hết. Nhưng tất cả những gì trong năm năm qua, dường như lại tái hiện, mặc nàng xóa bỏ thế nào cũng không được.

Năm Tiểu Bảo hai tuổi, mẫu thân muốn đi Trân Phẩm Trại mua ít bánh ngon, Đường

Mẫn đã nói cho Đường Duyệt đi theo. Đường Duyệt thực sự rất vui mừng, không chỉ vì được đi chơi, quan trọng hơn là nàng có thể cùng mẫu thân và tiểu đệ đi ra ngoài, có cảm giác mình đã hòa hợp được với mọi người. Chỉ ít, đó cũng giống như một gia đình. Nhưng lúc nàng chuẩn bị xong tất cả, Ôn Nhã Như lại nói với nàng: “Người ở lại, cũng không cần trở về Đường Gia Bảo, hãy ở bên ngoài, đợi chúng ta trở về rồi hãy về”. Đường Duyệt chỉ có thể từ từ vén rèm ra, xuống ngựa, nhìn chiếc xe dần dần đi khuất...

Đây không phải một lần, cũng không phải hai lần, mà mỗi lần mẫu thân đưa Tiểu Bảo ra ngoài, bà đều đuổi nàng như thế, cho dù Đường Mẫn muốn bà đưa Đường Duyệt ra ngoài, bà đều nghĩ cách tìm một nơi nào đó để Đường Duyệt xuống ngựa, nàng có thể đợi ở bất cứ đâu, chỉ cần không trở về Đường Gia Bảo, bị Đường Mẫn phát hiện là được.

Lúc Tết đến là lúc Đường Gia Bảo bận rộn náo nhiệt nhất, mỗi năm mẫu thân đều nghĩ cách lờ đi, làm cho tất cả mọi người đều quên mất Đường Duyệt. Tiệc tất niên nàng không tham gia, vì không có ai nhớ đến nàng, mỗi năm nàng đều ở một mình trong một sân nhỏ, nhìn từng đợt pháo hoa bay lên trời. Đường Mạc có lẽ cũng biết, hoặc có lẽ cũng không biết, chẳng qua chàng là người không biết lễ tết, từ trước tới giờ chàng đều không đón Tết, tất cả mọi náo nhiệt đều không liên quan đến chàng. Đương nhiên, chàng cũng không nghĩ đến chuyện đưa Đường Duyệt đi đón Tết. Nhưng chàng là một người tốt, một trong những người trong năm năm qua đã giúp đỡ nàng rất nhiều.

Còn một người... còn một người là... Đường Duyệt nghĩ tới người đó, không biết tại sao tim đập rất nhanh. Ngày trước, nàng nằm trên giường, không nghĩ ngợi gì, cảm thấy mình có lẽ sẽ không qua nổi cuộc sống đơn độc này, nghĩ rằng nàng sẽ giống phụ thân mình, nhanh chóng rời khỏi cuộc đời này, có thể là hôm nay, có thể là ngày mai, cũng có thể là một khoảng thời gian nào đó. Nhưng chỉ cần nghĩ đến một người rất dịu dàng có đôi bàn tay ấm áp, nàng liền cảm thấy mình có thể tiếp tục chịu đựng, cảm thấy trong lòng có chút ấm áp.

Chương 9

Chuyện cũ

Khi Đường Mạc tỉnh dậy, mưa đã ngừng rơi. Ngọn nến trong phòng đã cháy hết, quãng thời gian ban đêm tưởng chừng dài vô tận giờ đã trôi gần hết. Đường Mạc chợt mở bừng mắt, phát hiện có một bóng người đang ngồi trước mặt mình, cái bóng ấy nhìn không rõ lắm, mờ mờ ảo ảo, mơ hồ, tựa như hình dáng của một người con gái.

“Tại sao muội lại ở đây?” Chàng nghe thấy mình lạnh lùng cất tiếng hỏi. Giọng chàng không hề có chút cảm xúc nào, hoàn toàn không thể hiện được chút gì gọi là cảm kích trước tấm lòng, sự quan tâm chăm sóc của đối phương, người ngoài nghe thấy cứ nghĩ rằng chàng đang muốn xua đuổi khách vậy. Nhưng giọng chàng cất lên hơi yếu ớt, xem ra rất đau đớn, mệt mỏi, Đường Duyệt thấy vậy chỉ mỉm cười đáp: “Đại ca đã đói chưa? Trong bếp có cháo, để muội mang đến cho huynh”.

Nói xong, nàng vội quay gót bước ra ngoài. Trong phòng lúc này càng trở nên tĩnh lặng hơn, Đường Mạc ngồi dựa lưng vào thành giường, bỗng cảm thấy cô đơn, trống trải, và cảm thấy hơi có lỗi. Đường như chàng đã vô tình nói ra những lời làm tổn thương người khác...

Đường Duyệt đã quay trở lại, vừa đặt bát cháo xuống nàng đã vội vã đưa tay lên xoa xoa tai, ngón tay đỏ ửng lên vì nóng.

Đường Mạc mỉm cười, đồ nóng như vậy mà không biết dùng vải lót vào để bụng, đúng là ngốc thật mà. “Lại đây!”

“Đại ca, vừa rồi... vừa rồi, phụ thân ghé qua”, Đường Duyệt cúi đầu, khẽ nói.

“Chuyện này không liên quan đến muội.” Đường Mạc hạ thấp giọng một cách lạnh lùng tới mức dường như có thể khiến người khác phải đóng băng, bàn tay đưa ra càng nắm chặt, suýt chút nữa khiến Đường Duyệt tuột cả da.

Đường Duyệt vội vã rút tay, thu lại ra đằng sau lưng: “Đại ca, huynh vẫn còn mệt mà, không cần phải lo cho muội đâu”.

Đường Mạc nhìn nàng, khẽ ho một tiếng rồi tiếp lời: “Đúng, ta đang bệnh, mà tại sao chưa thấy muội bị bệnh bao giờ cả, xem ra mọi người nói quả nhiên không sai”.

“Mọi người nói gì vậy?”

“Ừ, họ nói muội rõ ràng là được đẽo ra từ khúc gỗ, không biết đau, không biết mệt, không biết khóc, không biết cười, muội không biết hay sao? Mấy năm nay muội cứ nín chịu giày vò, nín nhịn như vậy làm sao có thể là con người được cơ chứ?”

Ánh mắt Đường Duyệt thoáng chút lo buồn, nàng nói: “Mọi người không hiểu được đâu, muội cũng không cần phải nói”.

Đường Mạc say sưa ngắm nhìn cô bé Đường Duyệt đang đứng trước mặt bằng ánh mắt sắc như dao: “Muội không nói, mọi người cũng sẽ không hiểu”.

Nghe chàng nói vậy, ánh mắt Đường Duyệt toát lên một vẻ hoang mang. Đường Mạc dường như thấy được trong đó có một tia sáng mỏng manh nhưng rõ ràng tới mức có thể chiếu rọi được cả hình bóng của chàng.

“Muội nhận nại, chịu đựng là do muội biết sẽ không có ai để ý tới muội. Đại ca, tâm trạng này huynh có hiểu được không? Muội không bị ốm là vì muội không thể để mình bị ốm, không được phép ốm, huynh có biết không? Khi huynh bị ốm sẽ luôn có người bên cạnh chăm sóc. Khi huynh không được vui sẽ có người quan tâm đến huynh. Còn muội thì không có ai cả, đại ca, muội không có gì cả, nếu ngay cả chút tự giác này cũng không có, chẳng phải sẽ càng khiến người khác ghét bỏ hay sao?” Trên gương mặt nhợt nhạt của Đường Duyệt vẫn lộ rõ vẻ đau đớn dù đã cố gắng kiềm chế.

Đường Mạc cười lạnh lùng, nói: “Người khác không để ý thì kệ họ. Muội vì những người lạnh lùng đó mà giấu giếm cả những cảm xúc buồn vui, đau khổ hay sao, muội sẽ cứ như thế này mãi sao?”.

Đường Duyệt ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Đại ca, muội đã quen với những ngày tháng thế này rồi, muội chưa bao giờ đặt hy vọng ở mọi người cho nên lẽ tất nhiên cũng sẽ không cảm thấy thất vọng, lẽ nào không đúng ư?”.

“Muội không hy vọng gì ở người khác, vậy còn với mẫu thân của muội thì sao? Muội dám nói rằng muội không hy vọng hay không, hay là muội vẫn luôn cố gắng níu kéo, dựa vào chút hy vọng mỏng manh ấy để có thể tiếp tục lưu lại nơi đây? Hay là muội chỉ như một đứa trẻ ngốc nghếch, có bị giẫm đạp thế nào cũng cố chịu?”

Lời của Đường Mạc nghe thật nghiệt ngã, Đường Duyệt không hề phản ứng gì. Năm năm nay, những lời Đường Mạc nói ra không lời nào là không cay nghiệt như thế. Chàng là kiểu người như vậy đó, lúc nào cũng giữ thái độ lạnh lùng để che giấu sự quan tâm của mình. Thiếu gia nhà họ Đường trong sâu thẳm trái tim thực sự là một chàng trai rất tốt bụng và biết quan tâm. Tuy nàng không phải là muội muội ruột thịt của chàng nhưng chàng luôn cố gắng, tận tâm truyền dạy võ công cho nàng, thậm chí còn bỏ bao tâm huyết vẽ ra kế hoạch để dạy nàng, tuy phương pháp dạy có chút vắn đề nhưng đều xuất phát từ sự quan tâm dành cho nàng.

“Đại ca, không cần nói nữa đâu, huynh nên nghỉ ngơi đi, muội quay về thư phòng đây.” Đường Duyệt cười một cách miễn cưỡng rồi quay gót rời đi.

“Đường Duyệt! Muội cũng là người họ Đường, đại hội kiếm pháp lần này, muội nhất định phải tham gia.” Đường Mạc lạnh lùng nói. Đường Mẫn còn hay dùng cái giọng thương

lượng, nhưng Đường Mạc thì lại có cái kiêu đưa ra tuyên bố danh thép, chắc như đinh đóng cột, không thể hoài nghi.

“Được, đại ca.” Đường Duyệt khép cửa lại, ngoài trời lúc này đã sáng hẳn, nàng suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi lê bước về phòng. Vừa bước đến chỗ tán cây Phượng Nhãn Bồ Đề, nhớ đến cảnh tượng năm nào người đó hái một đóa hoa từ trên cây xuống cho nàng, nàng bất giác cứ đứng sững như vậy dưới gốc cây. Bỗng nhiên nàng nghe thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng đến bên, Đường Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn hướng ra một nơi cách đó không xa. Khi đã nhìn rõ người đó, Đường Duyệt cảm nhận được rõ rệt dòng máu nóng như đang cuộn chảy trong người, nàng không nén nổi một cơn run rẩy.

Đường Duyệt vẫn lặng lẽ đứng đó, bàn tay vô thức nắm chặt lấy cán đao, ánh mắt nhanh chóng hướng về phía người đang bước lại gần.

Tô Mộng Châm! Đã năm năm trôi qua, người đó lại một lần nữa đến Đường Gia Bảo! Đường đường một đấng công tử, phong độ vẫn như xưa. Nhưng có ai nghĩ được rằng, một vị công tử hào hoa, tuấn tú như vậy lại là người có thủ đoạn thâm độc, tàn ác. Trong đôi mắt trong veo, đẹp đẽ như nước mùa xuân ấy lại ẩn chứa những mưu tính đáng sợ. Đường Duyệt lạnh lùng dõi nhìn Tô Mộng Châm cho đến khi hắn lại gần, chỉ còn đứng cách nàng năm bước chân.

“Đường cô nương, lâu rồi không gặp”, Tô Mộng Châm mỉm cười, cất tiếng chào hỏi.

Đường Duyệt vẫn giữ nguyên nét mặt: “Đúng là lâu rồi không gặp”.

Ánh mắt Tô Mộng Châm tập trung vào bàn tay của Đường Duyệt, mắt hơi nheo lại: “Đường cô nương có vẻ không hoan nghênh ta lắm”.

Đường Duyệt đáp: “Chẳng có ai hoan nghênh một tên sát nhân bao giờ cả”.

Sắc mặt Tô Mộng Châm không chút gì là tỏ vẻ kinh ngạc, trái lại hắn mỉm cười mà đáp: “Đường cô nương, có rất nhiều việc không thể phân biệt trắng đen rõ ràng, với tính cách của nàng như vậy làm sao có thể tồn tại trên thế gian này?”.

“Ta không cần quan tâm trắng hay đen, ta chỉ biết rằng, người không phải người tốt.” Đường Duyệt nhìn chằm chằm vào hắn.

“Người tốt thì như thế nào, người xấu thì như thế nào? Ta là người xấu, nàng có thể đứng ra mà diệt gian trừ ác hay sao?”

“Đúng, rồi sẽ có một ngày.” Đường Duyệt nói rõ ràng từng từ một.

Tô Mộng Châm tỏ vẻ như vừa nghe xong một chuyện gì nực cười lắm: “Ôi, chắc võ nghệ của Đường cô nương đã tiến bộ lắm rồi, nhưng nàng hãy tin rằng, dưới tay ta thì nàng không ra được quá mười chiêu đâu”.

Đường Duyệt không phải là người dễ dàng nổi giận, tinh thần nàng luôn ổn định, cân bằng nhưng lúc này lại bị những lời của Tô Mộng Châm làm cho cực kỳ phần nộ. Khi một người cảm thấy phần nộ, nguyên nhân hẳn là do lòng tự trọng đã bị tổn thương. “Hãy xuất kiếm đi!” Đường Duyệt nói.

Tô Mộng Châm khẽ cười, ra hiệu mời nàng xuất chiêu trước, Đường Duyệt không đợi nói nhiều, nhanh chóng rút đao ra.

Tô Mộng Châm gật đầu đáp: “Thanh đao này, mấy chục năm trước rõ ràng là một thanh đao quý. Nhưng đáng tiếc là, thời gian đã qua lâu như vậy rồi, nó cũng chẳng còn phát huy được gì nữa”.

Đường Duyệt không đưa ra lời giải thích nào, lúc này nàng chợt để ý đến thanh kiếm của Tô Mộng Châm. Thanh kiếm vừa được rút ra khỏi bao, Đường Duyệt nhanh chóng cảm nhận được một cách rõ ràng rằng dường như tinh thần của cả con người Tô Mộng Châm và thanh kiếm đã hòa làm một. Rõ ràng hẳn là một vị công tử phong độ đường đường, tướng chùng như ngay cả một thanh kiếm cũng không cảm nổi, vậy mà lúc vung kiếm ra ánh mắt cũng theo đó mà biến đổi, dường như trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Nhưng hẳn lại sử dụng một thanh kiếm rất đời bình thường, không có gì đặc biệt. Nó bình thường đến nỗi khiến người ta cảm thấy nó không tương xứng chút nào với ánh hào quang tỏa ra từ vị chủ nhân, giống như nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt thế nhưng trên người lại khoác một tấm áo xấu xí, rách rưới, thật là quá nực cười.

“Đường cô nương, nàng dùng thanh đao Khuynh Thành danh tiếng lẫy lừng, ta thì dùng một thanh kiếm quá đời bình thường, có thể tìm được ở bất cứ đâu. Trận đấu này, rõ ràng không phải là ta ức hiếp nữ nhi đâu đấy!”

“Đấu võ thì chỉ có sinh tử, thắng thua, không phân biệt nam nữ.” Đường Duyệt đáp, gương mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, giọng điệu có chút mỉa mai, vạt áo đỏ tung bay trong gió đến lóa mắt.

Dưới tán cây Phượng Nhãn Bồ Đề, hai người, một bóng áo đỏ, một bóng áo trắng, tương phản dưới ánh nắng rực rỡ, dường như múa lượn vô cùng đẹp mắt.

Chẳng qua chỉ là một thanh kiếm bình thường, dưới ánh sáng đỏ tới chói mắt của thanh đao Khuynh Thành rõ ràng là kém phân hơn, xem ra thậm chí tới mức không chịu nổi một đòn. Nhưng trong tay của Tô Mộng Châm, thanh kiếm đó bỗng trở nên khác lạ, như được truyền sức mạnh, trở nên mạnh mẽ, vô song, tỏa sáng rực rỡ. Đường đâm của mũi kiếm rất nhẹ, dùng chiêu thức khá đơn giản, Đường Duyệt phán đoán và tự tin rằng mình có thể dễ dàng tránh được. Nhưng trong chớp mắt, góc độ xuất chiêu của Tô Mộng Châm đột nhiên thay đổi, biến hóa khôn lường, khéo léo như lưu thủy hành vân, múa lượn đẹp mắt khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Mái tóc lòa xòa trước trán của Tô Mộng Châm tung bay trong gió, một sợi vương lại bên

thái dương, đôi mắt ánh lên tia nhìn hung dữ tựa như có thể nhìn xuyên thấu trái tim Đường Duyệt. Tất cả sự lạnh lùng, dữ dội, cùng với giây phút chớp nhoáng khi Tô Mộng Châm thay đổi chiêu thức xuất chiêu, đi thẳng vào trái tim Đường Duyệt, từng chút một, thắt chặt trái tim nàng, khiến nàng thấy ngạt thở.

Đường Duyệt không thể tránh được đường kiếm đó, lập tức bị dòn vào thế bí, thanh đao Khuynh Thành trong tay từ thế tấn công nhanh chóng phải chuyển sang thế phòng ngự. Kiếm pháp của Tô Mộng Châm linh hoạt, thanh thoát, thanh kiếm tầm thường trong tay hần bỗng trở thành thứ vũ khí có linh hồn, đầy sức mạnh. Sự biến hóa trong từng đường kiếm của Tô Mộng Châm diễn ra với tốc độ khá chậm, Đường Duyệt dường như có thể nhìn rõ được từng động tác biến hóa nhưng không hiểu sao, dường như mọi đường chiêu của nàng đều bị chặn lại, khó có thể tự cứu vãn được thế cục thất bại.

Khi đao Khuynh Thành của Đường Duyệt và kiếm của Tô Mộng Châm giao nhau, trong thời khắc quan trọng này, dường như tất cả sát khí đã bị chặn ngưng lại. Được cứu rồi! Trong đầu Đường Duyệt chột vang lên tiếng nói. Nhưng trong chớp mắt, Đường Duyệt mở to mắt nhìn thanh đao bị đánh bật ra xa. Keng một tiếng, thanh đao bị bay ra cắm sâu vào thân cây bồ đề. Thanh kiếm vốn đang rung lên bỗng yên ắng lạ thường. Giống như mây trên trời đang lơ lửng bỗng ngừng trôi, nước trên sông bỗng ngưng chảy, thanh kiếm đó lúc này đang chĩa ngang trước cổ nàng.

“Nàng thua rồi.” Tô Mộng Châm bình thản cất tiếng như thể đang trần thuật một câu chuyện.

Chín chiêu, không đến mười chiêu, lời hần nói quả nhiên không sai. Đường Duyệt khó có thể tin được, trước mặt cao thủ lão Hoàng, lão Tuyền, nàng cũng có thể dễ dàng vượt qua được hơn ba mươi lăm chiêu, nhưng trước Tô Mộng Châm, nàng lại không đỡ được quá mười chiêu, là do nàng đã kém đi nhiều hay là do Tô Mộng Châm quá lợi hại ngoài sức tưởng tượng?

Nàng cứ thế đứng sững tại chỗ, ngay cả người đã đi xa rồi cũng không hề nhận ra...

“Muội thật sự phải làm như vậy sao?” Đào Vân sa sầm sắc mặt, cất giọng vẻ không tán thành.

Người con gái mặc đồ trắng ngồi trước cửa sổ chính là Tống Uyển Từ, người vẫn sống ẩn dật ở căn nhà nhỏ sau núi. Nghe lời chất vấn của Đào Vân, nàng ngẩng người ra mắt một lúc rồi khẽ thở dài, cất tiếng trả lời: “Lẽ nào huynh không nữ hay sao?”.

Đào Vân cười nhạt: “Người mà ta thực sự quan tâm đến là ai, muội là người còn hiểu rõ hơn ta mà”.

Tống Uyển Từ lại thở dài: “Huynh nên tha thứ cho muội, một người con gái khi thấy có người xinh đẹp hơn mình, trong lòng tất phải cảm thấy ganh ghét, đố kỵ”.

“Muội không nhìn thấy gì, làm sao biết được là nàng ấy xinh đẹp?”

Tổng Uyên Từ mỉm cười: “Huynh yêu muội như vậy nhưng vẫn luôn quan tâm đến nàng ấy, thì làm sao nàng ấy có thể xấu hơn muội cơ chứ?”.

Đào Vân chậm rãi cất tiếng: “Nhưng nàng ấy không có lỗi gì”.

Tổng Uyên Từ cười nhạt: “Cho nên muội cũng đâu có ý muốn hại nàng ấy. Muội chỉ muốn nàng ấy giúp đỡ một chút thôi”.

“Nàng ấy coi muội như tỷ tỷ, muội lại lợi dụng nàng ấy.”

Tổng Uyên Từ vô cùng ngạc nhiên, sau đó nàng khẽ cười rồi nói: “Trên thế gian này không thể cái gì cũng phân biệt trắng đen rõ ràng được, Đường Duyệt là người không hiểu được đạo lý đó. Muội chỉ hy vọng có một ngày nàng ấy sẽ hiểu ra được rằng, muội không phải là người con gái lương thiện, tốt bụng, dịu dàng như trong tưởng tượng của nàng ấy. Muội là người rất xấu xa, rất ác độc, cũng không tốt đẹp hơn Tô Mộng Châm là bao nhiêu, đến một lúc nào đó muội còn có thể trở nên xấu xa hơn cả hấn ta. Huynh vẫn còn nhớ người thị nữ xinh đẹp bên cạnh Tô Mộng Châm chứ? Người ấy bị rắn độc cắn chết như thế nào, lẽ nào huynh không biết? Huynh cũng giống như Đường Duyệt mà thôi, rất quý mến người con gái Tổng Uyên Từ bị mù đáng thương, trong sáng, dịu dàng, lương thiện đúng không?”.

Đào Vân ngơ ngẩn người, cất lời không chút do dự: “Ta thích kiểu người như thế nào, muội càng là người hiểu rõ hơn ta”.

Tổng Uyên Từ cười phá lên: “Muội đã sớm lên kế hoạch từ rất lâu rồi, vì kế hoạch này muội đã phải tính toán suốt năm năm trời, cố gắng tìm được một người thích hợp. Rồi đến một ngày, muội bỗng nhiên phát hiện ra, nàng ấy chính là người thích hợp nhất. Huynh yên tâm, muội sẽ không làm hại nàng ấy đâu. Nàng ấy sẽ mãi mãi không bao giờ yêu Tô Mộng Châm, có phải không?”.

Đào Vân ngẩn ra: “Hả?”.

Tổng Uyên Từ đáp: “Một người như Tô Mộng Châm, nếu muốn tỏ ra ân cần với người con gái nào thì người đó khó mà cự tuyệt. Đáng tiếc là trên thế gian này có một người là ngoại lệ, Đường Duyệt chính là ngoại lệ đó, vì nàng ấy đã tận mắt nhìn thấy con người thật của Tô Mộng Châm, một người con trai lạnh lùng, tàn ác như vậy lại có thể rơi vào lưới tình được ư? Trừ phi là nàng ấy điên rồi, hoặc là quá ngu ngốc. Thực tế, nàng ấy đã không thông minh lại còn cố chấp, quan trọng là, nàng ấy rất căm ghét Tô Mộng Châm, sẽ không bao giờ có thể yêu hấn ta. Đối với muội mà nói, đó mới là điều quan trọng”.

Đào Vân lên tiếng: “Nhưng nàng ấy rất yêu quý muội, luôn bảo vệ muội, đối xử với muội tốt như tỷ tỷ của nàng ấy. Muội lại đối xử, báo đáp với nàng ấy như vậy sao? Năm đó, nếu không phải là nhờ nàng ấy thì muội có thể kiên trì đến lúc huynh tìm ra muội hay không?”.

Tổng Uyển Từ thở dài nói: “Muội sẽ bù đắp cho nàng ấy, những gì có thể cho nàng ấy, muội đều cho, kể cả *Ly hận kinh*.”

“Nhưng muội thậm chí còn không thèm quan tâm hỏi là nàng ấy có muốn hay không.” Đào Vân đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, từ tốn đáp.

“Muội đã quyết định rồi, từ năm năm trước muội đã nuôi dưỡng loại sâu độc này. Lúc đầu là muội muốn làm cho hấn toàn tâm toàn ý với muội, nhưng khi hấn bức muội tới bước đường cùng, muội đã quyết định thay đổi chủ ý.”

“Nếu muội có thể khiến hấn yêu bất cứ người con gái nào, vậy tại sao không dùng cách đó để khống chế hấn?” Thần sắc Đào Vân càng trở nên lạnh lùng.

Tổng Uyển Từ im lặng một hồi rồi đáp: “Vì muội không thể cưỡng lại được sức hút của hấn. Cho dù có khống chế được hấn cũng không thể đang tâm giày vò hấn.”

Đào Vân tức giận tiến lại gần Tổng Uyển Từ, hơi thở giận dữ toát ra như bao trùm lên người nàng. Đào Vân bỗng dừng bước, quay người lùi lại mấy bước rồi bắt đầu đi qua đi lại, tâm trạng vô cùng hỗn loạn, đến Tổng Uyển Từ không nhìn thấy gì cũng có thể cảm nhận được. Chàng bỗng quay đầu lại hỏi: “Muội thực sự hận hấn ta đến thế sao?”

Tổng Uyển Từ như không hề để ý đến những lời vừa rồi mà khẽ đáp: “Muội không có được hấn nên bây giờ muội muốn hủy hoại hấn! Dù muội không nở giày vò hấn thì sẽ có người thay muội báo thù”.

“Muội không sợ huynh sẽ nói những điều này với Đường Duyệt sao?” Đào Vân hỏi dồn.

Tổng Uyển Từ cười thật tươi: “Huynh sẽ không làm như vậy đâu”.

“Muội dựa vào cái gì mà dám khẳng định như vậy?”

“Vì huynh yêu muội, vả lại...” Tổng Uyển Từ nhẹ nhàng đáp, giọng rất dịu dàng, “... muội hứa với huynh, sau khi thả con sâu độc này ra, muội sẽ cùng huynh cao chạy xa bay”.

Đào Vân vô cùng kinh ngạc, định mở miệng nói gì đó.

Tổng Uyển Từ lắc đầu ra hiệu: “Nàng ấy đến rồi”.

Đường Duyệt gõ cửa, Đào Vân nhanh chóng bước tới mở cửa rồi đi thẳng ra ngoài mà không hề ngoái đầu nhìn lại.

Đường Duyệt nhìn người con gái đang ngồi cô độc trong căn phòng nhỏ một cách nghi hoặc: “Tổng tỷ tỷ?”.

Tổng Uyển Từ nở nụ cười, điềm tĩnh đáp: “Không sao đâu, không cần phải lo lắng”.

“Tỷ tỷ cãi nhau với Đào đại ca à?”

“Huynh ấy là người dễ dàng to tiếng với ta hay sao?” Tống Uyển Từ thờ ơ hỏi lại.

Đường Duyệt nghĩ một hồi, Đào Vân xưa nay vốn trầm mặc, ít nói, luôn luôn nhẹ nhàng và rất nghe lời Tống Uyển Từ, tuyệt đối không có chuyện to tiếng, gay gắt với nàng ấy.

Tống Uyển Từ đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Duyệt!”.

“Dạ?”

“Ta thực sự rất muốn nhìn xem muội đã lớn như thế nào rồi.”

Đường Duyệt thấy lòng mình ấm áp, nàng chậm rãi bước đến bên Tống Uyển Từ, nắm lấy tay nàng ấy rồi nhẹ nhàng nói: “Tỷ có thể sờ lên mặt của muội thì sẽ biết muội trông ra sao”.

Tống Uyển Từ như thể bị kim đâm phải, vội vã rút tay lại.

“Sao vậy?” Đường Duyệt nghi hoặc hỏi.

Tống Uyển Từ quay mặt đi giả vờ như không có chuyện gì: “Không cần phải sờ ta cũng có thể tưởng tượng được muội đã lớn thế nào”.

“Hả?”

“Ta có Đào Vân bên cạnh, huynh ấy chính là đôi mắt của ta.” Tống Uyển Từ cười nói, giọng hơi run run.

Tống Uyển Từ không dám sờ, không dám nhìn, không dám biết, vì nếu lỡ xúc động thì sợ sẽ để lộ ra tình cảm, ảnh hưởng đến kế hoạch đã dự tính của mình. Bản chất nàng cũng là một người kiên quyết, lạnh lùng, nhưng trong lúc này nàng lại thấy mình đang có chút do dự. Đường Duyệt! Chỉ có người con gái này mới có thể cự tuyệt được sức hút từ con người Tô Mộng Châm. Tống Uyển Từ đang tự than trong lòng.

Những gì Đào Vân nhìn thấy chỉ là bề ngoài của Đường Duyệt mà thôi, chàng hoàn toàn không thể hiểu được thế giới nội tâm của người con gái ấy. Tống Uyển Từ có thể hiểu được vì nàng cũng là một người phụ nữ. Vì vậy nàng có thể thấy rõ nơi sâu thẳm trong trái tim Đường Duyệt có một sự cố chấp đáng sợ.

Đường Duyệt đột nhiên lên tiếng: “Tống tỷ tỷ, muội đã nghĩ rất lâu rồi, muội muốn nói với tỷ chuyện này”.

Tống Uyển Từ mỉm cười, một nụ cười rất dịu dàng: “Có chuyện gì vậy?”.

“Hôm nay muội đã gặp Tô Mộng Châm, lại còn giao đấu với hắn nữa. Tống tỷ tỷ, muội xin lỗi!”

Tổng Uyên Từ hơi kinh ngạc, mất một hồi lâu mới lên tiếng: “Muội không cần phải nói xin lỗi, muội đâu có lỗi gì với ta, phải là ta có lỗi với muội mới đúng”.

Đường Duyệt không hiểu những lời của Tổng Uyên Từ là có ý gì, nàng chỉ cảm thấy rất buồn: “Nhưng ngay ở chiêu thứ chín thì muội đã thua Tô Mộng Châm rồi”.

Tổng Uyên Từ cúi đầu nói: “Ngay cả đại ca của muội cũng không thể thắng nổi hấn đâu, việc gì mà muội phải cảm thấy buồn chứ”.

Đường Duyệt đáp: “Tô Mộng Châm lợi hại đến thế hay sao?”.

Tổng Uyên Từ cất giọng nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng lại có sức mạnh khiến người khác cảm thấy yên lòng: “Tiểu Duyệt, Tô Mộng Châm tư chất cao siêu, ngay cả ông nội của ta cũng phải ngưỡng mộ. Muội có thể tiếp hấn đến chiêu thứ chín cũng có thể nói là việc rất hiếm có trong giang hồ. Muội không nên vì vậy mà cảm thấy buồn, trái lại muội nên cảm thấy tự hào vì điều này”.

Chịu thất bại dưới tay Tô Mộng Châm, không qua nổi chiêu thứ chín, không cảm thấy hổ thẹn mà lại nên cảm thấy tự hào hay sao? Đường Duyệt thấy trán mình rịn mồ hôi lạnh, nàng hoàn toàn tin tưởng vào sự phán đoán của Tổng Uyên Từ. Điều này thể hiện rằng, Tô Mộng Châm không hề tương xứng với nàng, thậm chí trong trận đấu hôm nay, hấn có phần ra tay không được quyết liệt, đúng sức cho lắm.

“Nhưng hấn lại chỉ dùng một thanh kiếm rất bình thường.”

Tổng Uyên Từ khẽ cười: “Tô Mộng Châm là một người rất kiêu ngạo, hấn ta không cần phải dùng một thanh kiếm thật tốt cũng có thể đánh bại muội. Huống hồ, trận đấu hôm nay chỉ có lợi với muội mà thôi. Chỉ ít muội có thể hiểu được một điều rằng, vũ khí tốt cũng chỉ giúp ích cho muội một phần giống như hổ thêm cánh. Nhưng với một cao thủ thực sự thì cho dù chỉ là một thanh sắt vô dụng cũng có thể trở thành thứ vũ khí giết người lợi hại. Trong đạo lý dùng kiếm, quan trọng không phải là muội dùng thanh bảo kiếm đệ nhất thiên hạ mà là muội chính là đệ nhất thiên hạ. Muội có trong tay thanh đao Khuynh Thành có thể xem là cao thủ đứng hàng thứ hai trong võ lâm, nhưng trước một cao thủ thực sự, chút ưu thế này quả là không đủ, thậm chí còn có thể chuốc lấy họa sát thân, muội có hiểu không?”.

“Nhưng mà muội đã thất bại trong vòng mười chiêu. Tổng tỷ tỷ, muội ra sức khổ luyện võ công lâu như vậy, lẽ nào chỉ có thể dựa vào thanh đao này để hành tẩu giang hồ hay sao?”

“Tiểu Duyệt, Tô Mộng Châm chịu xuất kiếm khi đấu với muội cũng xem như là đã coi trọng muội. Nếu võ công của muội kém hơn một chút thì chắc hấn ta sẽ không cần phải dùng đến kiếm đâu. Một cái lá, một cành cây, một viên đá trong tay hấn đều có thể trở thành thứ vũ khí để kết liễu muội. Thanh đao Khuynh Thành quý báu trong mắt mọi người nhưng đối với hấn chẳng qua chỉ là một thanh sắt vô dụng mà thôi.” Tổng Uyên Từ ngừng

một lát rồi tiếp tục nói: “Huống hồ, cho đến bây giờ muối vẫn chưa thể thực sự phát huy được hết uy lực của thanh đao Khuynh Thành. Nó chẳng qua vẫn chỉ là một thanh đao mà thôi, không phải là một nô bộc tận tụy của muối, càng không phải một người bạn của muối, muối hiểu không?”.

Đường Duyệt lắc lắc đầu, sắc mặt nhợt nhạt: “Muối không hiểu. Tống tử tử, có phải muối rất ngốc không?”.

Tống Uyên Từ nói rất chậm rãi, như thể cần phải suy nghĩ rất lâu: “Tiểu Duyệt, cho dù là dùng đao hay dùng kiếm đều có những cảnh giới khác nhau. Ông nội ta đã từng dạy, phàm những người dùng kiếm trong thiên hạ đều có năm loại cảnh giới. Cảnh giới thứ nhất chính là bản thân thanh kiếm, trong mắt người đó, kiếm chính là kiếm, là thứ vũ khí có thể giết người, là công cụ để luyện võ. Cảnh giới thứ hai là chế ngự kiếm, trong tay người đó, kiếm chính là người nô bộc, có thể không chế, ép buộc tùy theo ý mình. Cảnh giới thứ ba chính là phải coi kiếm như người bạn. Kiếm không chỉ là công cụ, là nô bộc mà còn là người bạn thân thiết, người bạn gắn bó, tương trợ cho mình. Cảnh giới thứ tư chính là tâm kiếm. Đối với các cao thủ, trong tay có kiếm hay không cũng không quan trọng. Trong tay không có kiếm nhưng bất cứ thứ gì tương tự đều có thể trở thành kiếm để họ sử dụng”.

“Vậy còn cảnh giới thứ năm?” Đường Duyệt hỏi tiếp.

“Cảnh giới thứ năm, cho đến nay có rất ít người đạt tới, khi đạt đến cảnh giới này nghĩa là ta đã hiểu được cái gọi là nhân kiếm hợp nhất. Người chính là kiếm, kiếm chính là người. Kiếm hiện hữu ở trong tim và hiện hữu ở bất cứ đâu. Cũng có thể nói rằng, người đạt được cảnh giới thứ tư vẫn còn phải dựa vào ngoại lực để giết người. Nhưng khi đạt được cảnh giới thứ năm, họ không cần phải dựa vào điều gì. Thực ra ngay cả ta cũng không hiểu rõ lắm vì từ trước đến nay ta chưa từng gặp người nào đạt được cảnh giới này. Nếu không thể nhìn thấy tận mắt thì cũng coi như là không có gì chứng thực.”

“Theo như tử tử nói, có phải Tô Mộng Châm đã đạt được tới cảnh giới thứ tư?”

Tống Uyên Từ cười buồn bã rồi nói: “Điều này ta cũng không rõ, nhưng khi giao đấu, hấn thường không hay sử dụng kiếm quá lợi hại. Có khi chỉ cần một sợi tóc, hấn cũng có thể giết người. Do vậy, việc muối thua hấn ngày hôm nay là một chuyện rất bình thường. Ta hy vọng sau này, muối sẽ không tiếp tục thách đấu với hấn nữa”.

Đường Duyệt nhìn khuôn mặt dịu dàng của Tống Uyên Từ mà chợt cảm thấy có một cảm giác thương tiếc trào dâng, không nén nổi mà lên tiếng: “Nhưng muối sẽ vẫn tiếp tục rèn luyện võ công, có một ngày muối sẽ thắng được hấn”.

Tống Uyên Từ mỉm cười đáp: “Đánh bại một người, không phải cứ dựa vào trình độ võ công. Nhất là để đối phó với người như Tô Mộng Châm. Cho dù võ công của muối có thể thắng được hấn, có một ngày có thể giết được hấn, nhưng cũng chưa chắc có thể đánh bại hấn”. Tống Uyên Từ nói tiếp một câu ẩn chứa nhiều ý nghĩa: “Tiểu Duyệt, hy vọng muối nhớ lấy câu này, hành tẩu giang hồ, sức lực không bằng mưu trí”.

Trong đầu Đường Duyệt cứ vẩn vương nghĩ mãi tới câu nói này. Cuối cùng cũng không thể không thừa nhận, Tống Uyển Từ quả thật là một người con gái rất thông minh, nếu nàng ấy có một đôi mắt sáng thì không rõ sẽ có thể gây ra sóng gió thế nào trong giang hồ. Đường Duyệt gật đầu: “Tống tử tử, những lời tử tử nói, muội đều ghi nhớ cả rồi”.

Tống Uyển Từ ngẩng mặt lên hướng về phía Đường Duyệt.

“Huống hồ, cho dù muội có chăm chỉ khổ luyện võ công thì cũng không thể một sớm một chiều, một năm hai năm là có thể đánh bại được hần. Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm ư? Đợi đến khi khả năng của muội có thể thắng được hần thì hần cũng đã tự do tiêu dao trên thế gian này cả một đời rồi, báo thù như vậy liệu có còn ý nghĩa gì không?” Tống Uyển Từ thở dài nói tiếp: “Nếu thực sự muốn báo thù một người thì phải khiến cho người đó đau khổ cả một đời, tới mức muốn sống không được, chết không xong”.

Đường Duyệt cảm thấy rợn tóc gáy, đường đường một tiểu thư đoan trang dịu dàng như Tống Uyển Từ mà lại có thể nhắc đến việc báo thù bằng giọng điệu nhẹ nhàng đến vậy sao?

“Cái gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn chẳng qua chỉ là cách tự dối mình, tự xoa dịu mình mà thôi. Đợi đến mười năm thì lúc đó cái ý chí báo thù đã sớm bị phai nhòa, chẳng còn chút dư âm nào rồi, vậy lấy gì để báo thù cơ chứ?”

Đường Duyệt cúi đầu, nhất thời không biết phải nói thế nào với Tống Uyển Từ. Cho dù nàng cảm thấy nàng ấy nói vậy không đúng, nhưng cũng không biết nên phản bác lại thế nào, chỉ vì nàng quả thực không phải là một cô gái thông minh cho lắm. Nàng luôn luôn chọc cười người khác khi thử khuyên giải họ chỉ vì sự vụng về của mình, do vậy nàng dứt khoát chọn giải pháp im lặng.

Tống Uyển Từ tuy không nhìn thấy được những nét biến đổi của Đường Duyệt nhưng dựa vào những gì đã hiểu về Đường Duyệt, nàng cũng có thể ngầm đoán được tâm tư của Đường Duyệt. Tống Uyển Từ mỉm cười rồi tiếp tục.

“Nói cho cùng, Tiểu Duyệt, ta không kiên cường, dũng cảm như muội, cũng không hề giống muội cứ mãi ôm cái hy vọng về một điều không thể nào trở thành sự thực mà sống. Bất luận là yêu hay hận đều cần có một nghị lực bền bỉ để duy trì. Yêu một người là như vậy mà hận một người cũng như vậy. Trái tim ta không đủ lớn để có thể giữ mãi một tình yêu và sự hận thù suốt mười năm, hai mươi năm. Hơn nữa ta lại là một người lòng dạ hẹp hòi, ta nhất định không thể tha thứ cho kẻ phản bội mình, cho nên ta chỉ có thể cố gắng tìm bằng được cách nào đó để trả thù cho bản thân.” Tống Uyển Từ thực sự đã không thể rộng lượng, không thể nhẫn nại thêm được nữa nên mới tìm đến cách này.

Đường Duyệt dịu dàng nói: “Tống tử tử, nếu tử tử nhìn lại xung quanh, có lẽ sẽ thấy được người đáng để tử tử trân trọng ở ngay bên cạnh”.

Tống Uyển Từ đột nhiên ngắt lời: “Nếu người muội muốn nói đến là Đào Vân thì ta đã hiểu ý của muội rồi”.

Đường Duyệt đáp: “Dù muội không hiểu rõ về chuyện của hai người nhưng muội biết, Đào đại ca đối với tỷ rất chân tình, có thể tỷ sẽ cho là muội nhiều chuyện, nhưng muội...”.

Tổng Uyển Từ mỉm cười: “Tâm ý của Đào Vân ta cũng đã biết từ lâu. Quen biết huynh ấy lâu như vậy, làm sao ta có thể không nhận ra tình cảm của huynh ấy cơ chứ. Nhưng đáng tiếc là, cho dù có tốt bao nhiêu thì huynh ấy cũng không phải là người ta cần, nên cho đến nay ta vẫn chưa hề nhận lời huynh ấy. Nhưng đến lúc này, ta cũng đã có lý do để không thể không chấp nhận huynh ấy, cho nên muội cũng không cần phải lo lắng thay ta”.

Đường Duyệt đột nhiên quay sang nói với Tổng Uyển Từ: “Tổng tỷ tỷ, muội muốn tham gia đại hội kiếm pháp”.

Tổng Uyển Từ khẽ kêu lên một tiếng nhưng vẫn không thể hiện ra vẻ kinh ngạc trên nét mặt: “Muội là một người tài giỏi trẻ tuổi của Đường Gia Bảo. Việc tham gia đại hội lần này là lẽ tất nhiên thôi”.

“Nhưng muội không hề có lòng tin”, Đường Duyệt do dự đáp.

“Muội nên có lòng tin, có một người tài giỏi hàng đầu về kiếm pháp như Đường Mạc bên cạnh dạy dỗ như vậy, lại còn có thêm một người tư chất thông minh như ta hỗ trợ phía sau, muội còn sợ gì cơ chứ?” Tổng Uyển Từ vui vẻ nói, vẻ mặt có nét gì đó ngây thơ chỉ có ở một cô gái trẻ.

Đường Duyệt thở dài: “Tổng tỷ tỷ, mấy năm nay tỷ đã nhìn thấy muội khóc rất nhiều lần rồi, muội không hề kiên cường như tỷ nói đâu. Nhưng từ trước đến nay muội chưa hề thấy tỷ rơi một giọt nước mắt, vậy tỷ chẳng phải là người kiên cường hơn muội gấp trăm lần hay sao?”.

Tổng Uyển Từ mỉm cười đáp: “Ta không khóc vì ta biết rằng nước mắt sẽ không thể xóa sạch được sự phẫn nộ, nổi tức giận của ta, không thể sửa chữa được sai lầm của ta, khóc có ích gì kia chứ. Muội khóc là vì muội đau đớn tới cùng cực, không thể chịu đựng hơn được nữa. Điều quan trọng là, ta sợ rằng một khi ta thực sự khóc thì sẽ không thể đứng dậy được nữa. Nhưng muội lại khác, bất luận muội khóc bao nhiêu lần nhưng vẫn sẽ đứng dậy được mà tiếp tục hướng về phía trước, chẳng phải là muội hơn ta ở chỗ đó hay sao?”.

Đường Duyệt lắc lắc đầu, nói: “Tổng tỷ tỷ, tỷ đúng là người con gái thông minh nhất mà muội từng gặp”.

Tổng Uyển Từ tiếp lời: “Đó chẳng qua là do muội chưa hề nhìn thấy ta lúc phạm sai lầm đó thôi”.

Câu nói này khiến cả hai người đều ngẩn ra một hồi, không khí bỗng nhiên chùng hẳn xuống, chỉ là cả hai người đều vô tình không hẹn mà cùng nghĩ đến Tô Mộng Châm. Đúng rồi, người con gái tài trí, thông minh như Tổng Uyển Từ lại trượt ngã dưới tay một người con trai, người con trai ấy có thể đáng sợ như thế nào cơ chứ?

“Đúng rồi, cuốn sách này, muội cầm lấy đi.”

Đường Duyệt ngăn người, cuốn sách Tống Uyển Từ đưa cho nàng bất ngờ lại là cuốn *Ly hận kinh*.

“Lần này nếu muội giao đấu với cao thủ của Bái Nguyệt Giáo, nhất định sẽ cần dùng tới nó. Cuốn sách này không chỉ là những tổng hợp của ông nội ta về tâm pháp võ công của các môn phái mà nó còn ghi chép rất nhiều các bí mật thuật pháp độc môn của các cao thủ võ lâm. Các cao thủ của Bái Nguyệt Giáo thường sử dụng nhiều tà thuật, theo như ta biết, bất luận là hạ độc hay là thuật nhập hồn từ nơi khác lưu truyền tới đều có liên quan đến những người trong Bái Nguyệt Giáo. Nếu muội có cuốn sách này trong tay, chí ít cũng có thể học được cách phòng vệ...”

“Không, muội không thể giữ nó”, Đường Duyệt không chút do dự từ chối. “Đây là thứ mà Tô Mộng Châm muốn có, nếu muội giữ nó thì lúc tỷ bị hắn tìm thấy, chẳng phải sẽ không có thứ gì đem ra để không chế hắn hay sao? Như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm cho tỷ, muội không thể giữ nó được.”

Tống Uyển Từ đưa tay ra ngăn lại: “Ta đã muốn đưa nó cho muội thì muội không nên từ chối. Ta và muội quen biết nhau đã năm năm rồi, muội đã quá hiểu ta, nếu như muội không nhận nó thì xem như đã không coi trọng người tỷ tỷ này”.

Trên thế gian này, điều khó có thể từ chối nhất chính là tình cảm, đối với người vụng về trong việc chối từ như Đường Duyệt mà nói thì việc từ chối lời đề nghị của Tống Uyển Từ xem ra là một việc khó mà thực hiện được. Do vậy, dùng dằng một hồi lâu, cuối cùng nàng cũng đành lòng nhận lấy, nàng nói với Tống Uyển Từ: “Muội sẽ xem và ghi nhớ trong đầu, đợi khi đại hội kiếm pháp qua rồi, muội sẽ đem trả lại cho tỷ”.

Tống Uyển Từ mỉm cười, lặng im không nói lời nào.

Đường Duyệt lại tiếp lời: “Lần này muội đi sẽ tự biết hành sự cẩn thận, không để lộ bộ pháp mà Đào đại ca truyền dạy cho muội trước mặt Tô Mộng Châm”.

“Không, nếu Tô Mộng Châm thực sự muốn tìm ta thì hắn nhất định sẽ tìm được. Muội có cố gắng che giấu thế nào cũng vô ích thôi. Có gì ta sẽ một mình gánh chịu, cho dù không giúp được gì nhiều cho muội nhưng đây cũng là bộ pháp có giá trị trong giới võ lâm, có lúc sẽ cần dùng đến, muội không nên bỏ lỡ. Đúng rồi, vẫn còn một thứ ta muốn giao cho muội.” Tống Uyển Từ lấy trong người ra một chiếc túi gấm thêu hoa vàng rồi đặt vào lòng bàn tay Đường Duyệt: “Muội hãy giữ nó bên người một thời gian, bất luận xảy ra việc gì cũng không được lấy ra, đợi đến khi đại hội kiếm pháp kết thúc thì muội hãy thay ta đưa tận tay Tô Mộng Châm”.

Đường Duyệt nhìn Tống Uyển Từ, lòng đầy thắc mắc. Tống Uyển Từ liền vội vã giải thích qua loa: “Không cần phải hỏi đó là thứ gì, đến lúc đó muội sẽ được biết thôi”. Đường Duyệt chăm chú nhìn Tống Uyển Từ một hồi, đôi môi nàng mím chặt lại, đoạn đưa tay cất chiếc

túi gắm vào trong người.

Khi nàng quay trở về Đường Gia Bảo thì đã là buổi trưa. Đường Duyệt đến phòng của Đường Mạc. Khi mới đi đến cửa phòng, nàng bỗng nhiên dừng bước.

Có người đã đứng sẵn ở bên trong phòng. Ai? Một người trẻ tuổi nhưng vô cùng đáng sợ, Tô Mộng Châm. Đường Duyệt không cần nghĩ ngợi gì, vội vã quay người định bỏ đi.

“Vào đây!” Trong phòng bỗng vọng ra tiếng của Đường Mạc, Đường Duyệt chững lại, từ từ quay bước trở lại phòng.

Nếu mà có thể, nàng thực sự không muốn gặp Tô Mộng Châm vào lúc này. Một giờ trước hắn đã đánh bại nàng, vậy mà bây giờ lại ngồi đây, cười với nàng rất dịu dàng.

“Đường cô nương, tại sao mới đến cửa đã bỏ đi vậy?” Tô Mộng Châm lên tiếng.

Đường Mạc nhìn nàng như chờ đợi câu trả lời.

Nét mặt Đường Duyệt không biểu lộ gì, nàng không thèm nhìn Tô Mộng Châm mà quay sang nói với Đường Mạc: “Đại ca, muội nhớ ra vẫn còn một số việc chưa làm xong, lát nữa muội sẽ quay lại thăm huynh”.

Đường Mạc không đồng ý để nàng rời đi, chàng vội lên tiếng: “Tô công tử cũng ở đây, tại sao muội không chào hỏi huynh ấy một câu?”.

Đối diện với một kẻ mà mình ghét cũng là một điều cần phải học. Về việc kiềm chế và nhẫn nại thì Đường Duyệt cần phải học hỏi, rèn luyện nhiều, Đường Mạc nghĩ trong bụng.

Đường Duyệt thờ ơ đáp: “Đường Duyệt thất lễ, Tô công tử thứ lỗi”.

“Không sao. Nếu Đường cô nương thực sự muốn chuộc lỗi, chi bằng hãy giúp Tô mỗ đây mài mực.”

Mài mực? Đường Duyệt mở to mắt ngạc nhiên, không dám tin vào tai mình mà trân trân nhìn Tô Mộng Châm.

Đường Mạc gật đầu: “Vậy muội hãy mài mực đi!”.

Chương 10

Yêu thầm

Tô Mộng Châm muốn thay lời đề từ trong bức tranh thủy mặc của Đường bảo chủ. Đường Duyệt cảm thấy vô cùng phần nộ. Vì sao hắn thay lời đề từ mà nàng lại phải mài mực cho hắn chứ? Đặc biệt là cả buổi sáng hắn chẳng làm gì, đến giấy và bút đều không động tới, có sao nàng lại phải cầm bút mực theo hắn đi khắp nơi một cách ngốc nghếch, lãng phí thời gian như thế?

“Tô công tử, chẳng phải là công tử muốn đề từ sao?”

“Đúng vậy”, Tô Mộng Châm vẫn ung dung mở cửa sổ, ngắm cảnh sắc bên ngoài. “Cả buổi sáng nay phải vác nhiều thứ như thế này đi cùng ta, nàng không mệt sao?”

“Tô công tử, chẳng phải hôm qua công tử muốn ta thay công tử mài mực sao. Chẳng lẽ công tử đã quên rồi ư?” Đường Duyệt nói một cách lạnh lùng, vùng vằng bỏ nghiên mực trong tay lên trên bàn.

Tô Mộng Châm nghiêm nghị nói: “Đã vậy thì xin mời tiểu thư mài mực”.

Đường Duyệt chỉ cảm thấy trong đầu xuất hiện một luồng khí nóng, nổi tức giận đè nén trong lồng ngực. Nhưng thực tế nàng lại vén tay áo lên, bắt đầu mài mực.

Tô Mộng Châm nhìn nàng một lát, trong lòng cảm thấy rất vui. Bất nạt cái cô bé Đường Duyệt này quả là một điều thú vị, khiến tâm trạng thoải mái lên rất nhiều. Thế là Tô Mộng Châm liền đứng trước bàn, cười một cách vui vẻ, nói với Đường Duyệt: “Thứ nàng cầm trong tay là thỏi mực đáng giá ngàn vàng. Mực mài ra từ nó lại càng hiếm có trên thế gian này. Nàng mài mực như thế ép đậu phụ như thế, chẳng phải là tàn nhẫn quá sao? Nàng phải biết rằng, nếu có ai đó tùy tiện vứt thỏi mực này xuống nước, nửa tháng sau vớt lên, cũng không hề bị gỉ sét một chút nào. Lẽ nào nàng còn không chịu thừa nhận, nó là một vật báu hiếm thấy?”.

Đường Duyệt ngừng mài mực, nói: “Thỏi mực tốt như vậy, ta không điên mà cũng không ngốc, làm sao lại phải ném xuống nước?”.

Tô Mộng Châm liếc nàng một cái, càng cười to hơn, nói: “Nhưng nàng chỉ có thể sống được mấy chục năm, còn nó có thể tồn tại được hàng trăm năm đấy”.

Đường Duyệt thở hắt ra một tiếng, tiếp tục mạnh tay mài mực: “Mực này có thể dùng được hai, ba năm, nhưng một trăm năm sau, đến cái cặn cũng chẳng còn”.

Tô Mộng Châm gần như cười thành tiếng, nhưng không biết là cười vì lời nói của nàng, hay là cảm thấy cô nương này rất thú vị: “Thỏi mực này có thể mài ra loại mực đen tinh

khuyết nhất thế gian”.

Đường Duyệt giờ đã mất đi chút kiên nhẫn cuối cùng về việc phải đối mặt với hắn, tức tối nói: “Thế gian này có mực màu trắng không?”.

Tô Mộng Châm cười lớn, vén tay áo lên, quay trở lại ngồi vào ghế, “Nói rất hay!”. Hắn ngồi lên ghế, hai bên lông mày chau lại, nghiêm túc nói chuyện với Đường Duyệt. “Đường tiểu thư, trước đây ta không nhận ra nàng lại là người thú vị như vậy!”

Đường Duyệt không hề có chút phản ứng nào, mấp máy môi: “Thật là vinh hạnh cho ta quá!”. Sự căm ghét đối với hắn trong lòng nàng vẫn chưa bật ra, giờ lại bị hắn trêu tức, tự nhiên lòng căm ghét con người này đã lên đến đỉnh điểm. Một người đàn ông quái gở như vậy, lại có lòng dạ độc ác. Đường Duyệt càng có cảm giác như muốn nôn ra một con ruồi, sự căm ghét thực sự đã lên đến tận cùng.

“Vậy xin hỏi tiểu thư, mực đã chuẩn bị xong chưa?”

Đường Duyệt mở giấy ra: “Công tử không nhìn thấy à?”.

“Ây da, chẳng phải muốn ta đề từ sao? Nàng lấy tờ giấy trắng ra để làm gì?”

“Bức tranh đó là bức mà phụ thân ta thích nhất, mời công tử tập viết ra giấy trắng trước đã, để tránh làm hỏng cả bức tranh!” Đường Duyệt cười lạnh nhạt, giọng điệu mỉa mai.

Tô Mộng Châm ngạc nhiên đáp lại: “Không ai nói cho nàng biết, bức tranh đó... là do ta vẽ sao?”. Nếu giọng điệu của hắn không vui vẻ như thế thì có lẽ Đường Duyệt đã thực sự cho rằng hắn rất ngạc nhiên. Nhưng trông bộ dạng hắn thì rõ ràng là đang cười sự ngớ ngẩn của nàng.

Đường Duyệt im lặng suy tư, hai tay run run lấy bức tranh ra, sự nhẫn nại của nàng đã lên đến đỉnh điểm. Tô Mộng Châm thực sự rất có bản lĩnh làm cho người khác phải tức giận. Thì ra tài làm người khác tức giận của hắn cũng xuất quỷ nhập thần giống như bản lĩnh đối phó với nữ nhi của hắn vậy.

Tô Mộng Châm mỉm cười, vẫy tay với hai a hoàn đứng cách đó không xa khép nép lên nhìn này giờ. Quả nhiên, hai cô gái trẻ cứ đùn đẩy nhau vào.

Đường Duyệt vẫn lạnh lùng quan sát, không biết hắn muốn làm những gì. Chắc không phải là vừa mặt đối mặt với nàng, lại tiếp tục nói lời tán tỉnh với những cô gái trẻ đẹp khác chứ? Ở trong Đường Gia Bảo, hắn vẫn trắng trợn thế này sao?

Nhưng Tô Mộng Châm lại ra hiệu cho hai a hoàn kia mở bức tranh thủy mặc mà Đường Duyệt cố ý để sang bên cạnh. Đường Duyệt đoán là đã đến lúc hắn viết đề từ rồi, liền cố ý quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn. Nhưng một lúc sau, hai cô gái kia đột nhiên hét lên, làm nàng không nén nổi phải ngoảnh lại nhìn.

Tô Mộng Châm thực sự là đang viết lời đề từ. Nhưng hắn không trải bức tranh lên trên bàn như bình thường, mà bắt hai a hoàn giữ hai đầu bức tranh trong không trung. Còn hắn, tay cầm bút lông, mực rơi từng giọt. Một lát sau, Tô Mộng Châm liền ung dung đặt cây bút trong tay xuống, nhìn về phía Đường Duyệt.

Đường Duyệt tiến lại nhìn. Nét chữ trên bức tranh rất khỏe khoắn nhưng tờ giấy chẳng hề tổn hại gì. Dù nàng không hiểu gì về hội họa, nhưng cũng biết được rằng, bức họa có thể khiến Đường bảo chủ trân trọng như vậy chắc chắn là rất xuất chúng. Nàng nhìn Tô Mộng Châm với ánh mắt nghi ngờ. Cuối cùng cũng không thể không thừa nhận rằng hắn là một kẻ xấu rất có tài. Nàng đột nhiên nhớ đến những lời mà Tống Uyển Từ nói về Tô Mộng Châm. Hắn không chỉ cầm kỳ thi họa vô cùng tinh thông, mà y thuật cũng rất giỏi, võ nghệ thì chẳng cần phải nói. Đường như là chẳng có cái gì mà hắn không biết cả. Có lẽ sự khác biệt giữa người với người là do trời định. Nàng vất vả khổ luyện, ngoài võ công ra thì chẳng biết đến những thứ khác. Còn đối phương thì cái gì cũng biết, cái gì cũng tinh thông. Thế này thì đúng là chẳng có chút ngang sức ngang tài nào, và nàng sẽ thua một cách ngớ ngẩn cho mà xem.

“Đường tiểu thư, hình như nàng có ác cảm với ta thì phải?”

Đường Duyệt nhìn Tô Mộng Châm với ánh mắt hình viên đạn, nhưng giọng nói thì rất bình thản: “Công tử đã biết rồi, hà tất phải hỏi lại?”.

“Vậy thì ta có thể biết nguyên nhân không?” Các ngón tay bên bàn tay trái của Tô Mộng Châm cong lên, gõ nhẹ lên mặt bàn, lộc cộc lộc cộc, khiến Đường Duyệt càng thêm bực mình.

Đường Duyệt vừa bày bức tranh thủy mặc ra cho khô mực vừa nói: “Đáng lẽ công tử nên biết nguyên nhân, nếu công tử còn nhớ những việc mình làm năm năm về trước”.

Tô Mộng Châm gật đầu nói: “Ta hiểu rồi”.

“Công tử hiểu cái gì?”

“Buổi tối hôm đó, quả nhiên là nàng đã nhìn thấy hết.”

Đường Duyệt mắt hướng sang phía khác, không nói gì. Căn phòng bỗng chốc yên tĩnh lạ thường.

“Nàng cho rằng tội ác của ta lớn lắm phải không?”

“Ta còn có cách nghĩ khác sao?” Đường Duyệt đáp lại. Mặt nàng trắng bệch nhưng đôi mắt thì sáng đến lạ thường, ẩn giấu bên trong khí chất sắc lạnh.

Tô Mộng Châm cười: “Nàng không cảm thấy một cô nương trẻ đẹp, lại lộ ra cái dáng vẻ sắc lạnh như nàng bây giờ, là một việc vô cùng đáng sợ sao?”.

“Ta có đáng sợ thế nào đi chẳng nữa, cũng vẫn là Đường Duyệt. Công tử có cười như thế nào, cũng sẽ chẳng bao giờ thành người tốt được.”

“Cứ cho là đúng đi. Nhưng những việc nàng ấy đã làm, theo như cách nói của nàng, cũng là có tội lớn, chết cũng chẳng có gì oan ức. “

Đường Duyệt phần nộ tới mức đôi mắt như rực lửa: “Người còn mặt mũi nói như vậy sao?”.

Tô Mộng Châm lại cười: “Nàng ấy chỉ là một cô nương bình thường, có mặt lương thiện dịu dàng, cũng có mặt độc ác xấu xa. Khác biệt ở chỗ, nàng ấy không hề biểu hiện ra trước mặt nàng mà thôi”.

Đường Duyệt đương nhiên là không tin vào những lời của một tên tội đồ không từ một thủ đoạn nào.

“Nàng ấy vì đồ ky đã tìm cách hãm hại một a hoàn bên cạnh ta. Đối với người phụ nữ như vậy, ta hà tất phải lãng phí lòng nhân từ của mình? Ta chẳng qua chỉ là cho nàng ấy một sự trừng phạt nhỏ mà thôi”, Tô Mộng Châm cười nhạt.

Đường Duyệt ngây người ra một lát, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không, Tống tử tỷ không phải là người như vậy. Tỷ ấy vô cùng lương thiện, chắc chắn là không...”. Đường Duyệt đột nhiên ngừng lại. Nàng nhận ra mình đang vô tình làm lộ một bí mật mà nàng muốn giấu, bí mật Tống Uyển Từ chưa chết.

Tô Mộng Châm cười rất tự nhiên, dường như không để ý đến nét mặt Đường Duyệt đang biến sắc, chỉ nói rằng: “Thế thì nàng có mặt mà như mù rồi!”.

Đường Duyệt im lặng không nói được gì, cũng chẳng muốn nói. Đứng trước mặt Tô Mộng Châm, càng nói nhiều thì càng sai nhiều.

Tô Mộng Châm nhìn nàng với ánh mắt như nước mùa xuân, chậm rãi nói: “Mọi người đều giống nhau cả, ta như vậy, Tống Uyển Từ như vậy, nàng cũng như vậy, chỉ cần đạt được mục đích của mình, đều không từ một thủ đoạn nào cả. Trước khi sự việc chưa xảy ra, thì đều là những người lương thiện tốt bụng. Nhưng chỉ cần có điều gì đó rơi xuống đầu mình, liền trở mặt vô tình ngay. Đây chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Thế nên, nàng không cần sợ hãi, ta sẽ không đối xử với nàng như với Tống tử tỷ của nàng đâu”.

Đường Duyệt nhìn hẩn rồi hỏi: “Người sớm đã biết tỷ ấy còn sống?”.

Tô Mộng Châm cười, với tay lấy thỏi mực trên bàn, đặt lên lòng bàn tay thon thon nhỏ nhắn: “Quả nhiên chỉ là một thỏi mực mà thôi, chẳng có gì đặc biệt cả”.

Đường Duyệt chạy lên mấy bước, vội vàng nói: “Hãy trả lời ta!”.

“Nàng ấy bị mù, nếu không có người giúp đỡ, có thể từ nơi xa xôi ngàn dặm đến Đường

Gia Bảo tìm ta được không? Chỉ dựa vào một mình nàng ấy, làm sao có thể tránh được bao nhiêu tai mắt của Đường Gia Bảo, báo tin cho ta? Người này đã không màng gian khổ bảo vệ nàng ấy, đương nhiên là sẽ không để nàng ấy phải chết.”

“Nhưng vách núi cheo leo như vậy, cứ cho là có người giúp đỡ. Tại sao ngươi lại có thể đối đãi tàn nhẫn với tỷ ấy như thế?”

Tô Mộng Châm cười: “Nàng ấy sống hay chết đều là do nàng ấy tự chuốc lấy, chẳng có liên quan gì đến ta cả”. Mặc dù biết có người ngầm giúp đỡ Tống Uyển Từ, nhưng Tô Mộng Châm không hề quan tâm người đó có xuất hiện kịp thời để cứu Tống Uyển Từ hay không. Câu trả lời chỉ đơn giản như vậy nhưng Đường Duyệt lại không thể chấp nhận. Tô Mộng Châm nhìn nàng, đột nhiên thở dài một cái: “Nàng ấy từ trước đến giờ cũng không hy vọng nàng có thể giữ kín bí mật. Bất kỳ ai chỉ cần nhìn thấy nét biểu cảm trên khuôn mặt nàng cũng đều biết nàng đang nghĩ gì”.

Mặt Đường Duyệt lúc thì đỏ ửng, lúc lại trắng bệch, cứ đứng trân trân ở đó, không nói nên lời. Lại một lần nữa bị người khác đánh giá là mình ngốc nghếch, thực sự chẳng dễ chịu chút nào. “Đúng là ta rất ngốc, nhưng ta không hại người khác.”

Tô Mộng Châm quăng luôn thỏi mực trên tay, thỏi mực lăn trên tờ giấy trắng tạo thành một vệt đen dài, nụ cười tắt trên khuôn mặt, lạnh lùng đáp: “Nàng cũng sẽ như vậy, nếu cần thiết, nàng còn có thể độc ác hơn bất kỳ ai”.

Đường Duyệt chỉ nhìn hẩn với ánh mắt đầy sự khinh bỉ.

Tô Mộng Châm lại nói: “Một tờ giấy trắng tinh, không may bị vấy mực. Vết mực sẽ càng ngày càng lan rộng hơn. Một cô gái trong sáng cũng giống như vậy, một khi đã trở nên độc ác, thì đàn ông có cưới ngựa đười theo cũng không kịp”.

Đường Duyệt cau mày lại, nàng không biết tại sao Tô Mộng Châm lại nói như vậy. Điều duy nhất nàng quan tâm đó là: “Hiện giờ ngươi không còn màng tới cuốn *Ly hận kinh* sao?”.

Tô Mộng Châm ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói: “Ta đã tìm ra cách hay hơn, nàng có muốn biết không?”.

Đường Duyệt lùi lại một bước: “Không cần đâu, chỉ cần ngươi không làm tổn thương Tống tỷ tỷ, dùng cách gì thì dùng, không cần phải nói cho ta biết”.

Tô Mộng Châm lại lắc đầu, nhìn chằm chằm vào Đường Duyệt nói: “Đúng là không ngờ, một khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp như vậy lại có thể thốt ra những lời vô tình vô nghĩa như thế. Nàng không biết đàn ông không thích những cô nương nói giọng đánh thép như vậy sao?”.

Nghe xong, giọng Đường Duyệt càng đánh thép hơn, giống như chiếc bánh bao đã đông cứng sau một đêm: “Ta chẳng cần ngươi phải thích, lại càng không thích ngươi”.

Tô Mộng Châm đang muốn nói gì đó, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì liền hỏi: “Vậy thì nàng thích ai?”.

Đường Duyệt tức giận đến nổi mặt đỏ bừng lên: “Sao ta lại phải nói cho người biết chuyện đó!”.

Tô Mộng Châm cười lớn: “Để ta còn nói trước với người đó, cho huynh ấy có sự chuẩn bị kéo lại bị cái miệng của nàng làm đông cứng mà chết”.

Đường Duyệt tức muốn chết! Bất kỳ cô gái nào nghe thấy những lời xúc phạm như vậy đều sẽ vô cùng phẫn nộ. Đặc biệt con người này lại nhắc đến người con trai trong lòng nàng. Đường Duyệt đương nhiên là biết dung mạo của mình không đến nỗi nào, nhưng trong lòng nàng biết rất rõ, nàng không bằng rất nhiều cô gái khác. Ngoài võ công ra, nàng chẳng biết gì về cầm kỳ thi họa, càng không biết thêu thùa may vá. Ngay cả trang điểm, ăn mặc là điều mà cô gái nào cũng biết, vậy mà nàng chẳng biết gì. Cuộc sống của nàng giống như một bà cụ bảy, tám mươi tuổi, không hề giống với cuộc sống của một cô gái trẻ đang thời xuân sắc. Vì vậy những lời Tô Mộng Châm nói, vô hình trung đã động đến nỗi đau của nàng.

Thương Dung, chàng trai luôn đối xử tốt với nàng, luôn cười với nàng, có phải cũng thích những cô gái xinh đẹp, dịu dàng chăng? Sắc mặt và giọng nói của nàng đột nhiên thay đổi: “Không phải ai cũng độc ác như người, làm cho người ta thực sự căm ghét!”.

Tô Mộng Châm nghiêng đầu nhìn nàng: “Xem ra ta đã đâm vào vết thương của nàng rồi. Nếu không nàng cũng sẽ không giống như con mèo bị giẫm vào đuôi như thế này”.

Đường Duyệt vênh mặt lên nói: “Trong đầu người vốn đã toàn những suy nghĩ độc ác. Ta thực sự không nên nói chuyện với người nữa”.

“Sai rồi, trong đầu ta đôi khi cũng có suy nghĩ khác.” Giọng Tô Mộng Châm dài ra. Nụ cười của hắn rất bí hiểm. Đường Duyệt suýt nữa thì không kìm nổi, định hỏi hắn rốt cuộc là đang nghĩ gì. Nhưng chưa kịp hỏi thì đã kịp thời kìm nén, nàng giả vờ như không nhìn thấy, vẫn đứng bất động ở đó.

Tô Mộng Châm cũng không để nàng thất vọng, cười vô cùng sảng khoái nói: “Vừa rồi ta mới nghĩ ra một ý nghĩ xấu là làm thế nào mới có thể làm cho nàng tức muốn chết”.

Đường Duyệt không chỉ tức giận, mà giờ phút này nàng thực sự muốn nhảy lên vò đầu bứt tai, ép mình phải tránh xa con người xấu xa này. Nàng đứng ở đây, chỉ là lãng phí thời gian và công sức. Nàng không thể chịu đựng nổi nữa.

Tô Mộng Châm nói: “Lúc này nàng mới giống như một mỹ nhân tuyệt sắc. Sau này nàng càng phải để ta chọc tức nàng. Biết đâu lại có thể khiến người trong mộng của nàng nhìn nàng bằng ánh mắt khác”.

“Bộ dạng này của nàng, thực sự vô cùng đẹp!” Tô Mộng Châm lại cười phá lên, thực sự là

cười không biết trời đất là gì.

Đường Duyệt đẩy cửa sầm một cái, bỏ ra ngoài, dùng âm thanh lớn đó để trả lời hẳn.

Tang lễ của Đường Cương, Đường Duyệt không tham gia. Chỉ nghe nói Đường Cương sớm mồ côi mẹ, do Như phu nhân nuôi dưỡng. Vì Như phu nhân này đối xử với chàng như con ruột. Khi nghe tin chàng mất, bà đã khóc liên mấy ngày. Đường Duyệt chỉ cảm thấy rằng, Đường Cương rốt cuộc vẫn như còn sống. Chàng mất rồi, nhưng vẫn có rất nhiều người quan tâm, tưởng nhớ tới chàng, nói sẽ báo thù cho chàng. Như thế, rốt cuộc chàng cũng không đến với thế giới này một cách vô ích.

Khi Đường Mạc và tất cả mọi người tham gia tang lễ, Đường Duyệt ngồi dưới gốc cây. Nàng nhớ tới người đó, vô thức lấy một thứ cất trong người ra xem. Đó là một cái chuông, lắc nhẹ là kêu tinh tang, rất hay, rất đáng yêu. Nàng yêu quý cái chuông này, thường hay lấy ra ngắm nghía, vuốt ve. Không phải vì nàng thấy nó đáng yêu, mà là vì người tặng chiếc chuông này thực sự rất đáng yêu.

Đã năm năm rồi, nàng không hề gặp chàng, nhưng vẫn luôn nhớ tới chàng. Thích chàng, nhưng từ trước đến giờ nàng nào dám nói, lại càng không dám có ý nghĩ bộc lộ lòng mình. Chỉ sợ đứng trước mặt người ta, nàng vẫn giữ cái bộ dạng lạnh như băng, cứng đờ như vậy.

Yêu một người luôn là điều hạnh phúc, nhưng cũng là một trải nghiệm rất đau khổ. Chỉ vì nàng mãi mãi không biết đối phương có thích nàng hay không, có coi trọng nàng hay không. Nàng rung nhẹ chiếc chuông, trên môi nở một nụ cười. Nếu mình tham gia đại hội kiểm pháp, chắc chắn sẽ được gặp chàng.

Đằng xa, có một người chậm rãi bước tới. Bước chân của người đó rất nhẹ nhàng, đến nỗi Đường Duyệt không hề hay biết.

Ánh mắt của Tô Mộng Châm dịu dàng như nước mùa thu, mắt không rời khỏi cô gái đang ngồi dưới gốc cây. Trên cành lá vẫn còn đọng lại những giọt sương, lấp lánh như những hạt minh châu, long lanh như ánh mắt của Đường Duyệt vậy. Tô Mộng Châm không thể ngờ rằng, trong mắt của Đường Duyệt lại có ánh sáng long lanh đẹp như vậy. Chỉ cần là con người, đều sẽ có cảm giác không thể không rung động.

Đường Mạc lạnh lùng, kiêu ngạo, võ công cao cường, chàng có một tiêu muội đối xử với người khác cũng lạnh băng như vậy là điều không khiến Tô Mộng Châm bất ngờ. Nếu Đường Mạc có thể dạy dỗ nên một cô em gái dịu dàng trong sáng, thì sợ mắt người khác sẽ rơi ra ngoài mất. Chỉ là trên thế giới này mọi thứ đều như vậy. Những loài cây chưa bao giờ nở hoa, đến lúc nở hoa rồi thì sẽ có một vẻ đẹp làm rung động lòng người. Những người từ trước không bao giờ cười, đến khi cười rồi thì nhất định sẽ vô cùng đáng yêu. Những người trầm mặc lạnh lùng, một khi đã cất tiếng nói, đều sẽ nói ra những đạo lý vượt xa sức tưởng tượng của người khác.

Tô Mộng Châm không nói được gì, cứ lặng lẽ đứng ở đó, bồn khoăn không hiểu là việc gì hay người nào mà có thể khiến cho một cô gái thường ngày vốn lạnh lùng lại có thần sắc như vậy. Hắn là một người đàn ông rất hiểu tâm lý phụ nữ. Nhưng Đường Duyệt lại là người mà hắn chẳng hiểu gì. Chỉ vì nàng còn không được coi là một cô gái, chẳng qua chỉ là một con nha đầu thôi. Trước đây hắn không hề biết, ngoài tức giận ra, khuôn mặt của nàng còn có nét biểu cảm vô cùng đáng yêu như vậy. Tô Mộng Châm càng nhìn càng thấy không cam tâm, đến bản thân hắn còn cảm thấy kỳ lạ.

Một lát sau, khuôn mặt Đường Duyệt biến sắc, nét vô cảm dần trở lại. Tô Mộng Châm không phải là người hỉ nộ đều hiện rõ trên khuôn mặt. Hắn vẫn giữ được nụ cười vui vẻ của mình, nói với giọng rất thiện cảm: “Chúc nàng buổi sáng tốt lành”.

“Gặp mặt người, ta chẳng thể nào vui lên được.” Nàng đứng dậy, phỉu sạch bụi, quay người bước đi.

Tô Mộng Châm hỏi: “Nàng không tham gia tang lễ sao?”.

“Đi hay không thì có liên quan gì đến người?” Đường Duyệt không trả lời mà hỏi lại.

Tô Mộng Châm cười rất ngọt. Hắn liếc Đường Duyệt một cái rồi nói: “Ta cho rằng người của Đường Gia Bảo đều có mặt ở đó”.

“Người của Đường Gia Bảo đều ở đó?” Đường Duyệt nhắc lại, đầu lại bốc hỏa. Bởi vì nàng hiểu ý của Tô Mộng Châm. Hắn vốn đã biết nàng không có tư cách tham gia những buổi gặp mặt của Đường Gia Bảo. Bất luận là vui vẻ hay là bi thương, nàng đều không có quyền tham gia. “Ta có đi hay không, chẳng liên quan gì đến người cả.”

“Tại sao lại không liên quan?” Tô Mộng Châm nhìn khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng lên của nàng, cười: “Tức giận không phải là điều mà một thực nữ nên có”.

“Ta không phải là thực nữ danh môn. Càng không cần thiết phải làm theo tiêu chuẩn của người”, Đường Duyệt thản nhiên đáp.

“Nếu nàng không để lộ cái nét biểu cảm y chang Đường Mạc, thì sẽ càng đáng yêu hơn đấy.” Tô Mộng Châm bước đến chỗ vừa nãy Đường Duyệt ngồi, một tay đặt lên chân phải, thần thái rất điềm đạm.

“Đại ca của ta mặc dù không thích cười, nhưng cũng còn tốt hơn nhiều những kẻ lòng lang dạ sói.” Đường Duyệt không đi ngay. Nàng cố tình đả kích sự kiêu ngạo của Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm lại không dễ bị đả kích như vậy. Về mặt nào đó, hắn rất giống với Thương Dung. Chỉ có điều Thương Dung là vì đang niệm Phật, tâm tính hài hòa, còn hắn lại là bản tính có sẵn ăn sâu vào máu rồi, không dễ bị kích động bởi những tác động từ bên ngoài. Hắn nhìn Đường Duyệt, nói rất nhanh: “Ta cho rằng tình cảm của hai người không tốt lắm”.

Đường Duyệt cười nhạt: “Có rất nhiều điều mà người ngoài không thể nhìn thấy được”.

Hai mắt Đường Duyệt nhìn chằm chằm vào hấn: “Đại ca của ta là một người tốt. Bề ngoài tuy lạnh lùng nhưng cũng rất ấm áp, người không được phép tùy tiện nhận xét huynh ấy”.

Tô Mộng Châm không hề đáp lại nàng. Ánh mắt hấn chẳng biết đang hướng về nơi nào. Một lúc lâu sau mới nói: “Còn mẫu thân nàng thì sao, bà có tốt với nàng không?”.

Đường Duyệt cau mày lại. Nàng không hiểu từ lúc nào Tô Mộng Châm lại quan tâm đến cuộc sống của nàng, quan tâm đến người thân của nàng. Mắt nàng hướng sang phía khác: “Mẫu thân ta đương nhiên là đối với ta rất tốt”.

Tô Mộng Châm cười to: “Nói dối”.

“Ta không nói dối”, Đường Duyệt lạnh lùng đáp. Thực sự là nàng đang nói dối, nhưng không vì thế mà đổ mặt. Chỉ là vì nàng có thể đứng trước mặt bất kỳ ai mà nói thật rằng mình không được Ôn Nhã Như yêu thương, nhưng trước mặt một kẻ thù đáng ghét như vậy, nàng không được tỏ ra mềm yếu.

“Trên giang hồ ai cũng biết Ôn Nhã Như có một người con gái riêng”, Tô Mộng Châm chậm rãi nói. “Nhưng bà ta luôn ghét bỏ cô con gái này.”

Mặt Đường Duyệt trắng bệch. Nàng đứng trân trân tại chỗ, không biết nên lập tức rời khỏi đây, hay là tiến lên tát vào mặt kẻ đã đâm vào nỗi đau sâu kín trong lòng nàng.

“Ôn gia ở Giang Nam giàu có danh giá. Chẳng biết tại sao một tiểu thư cành vàng lá ngọc lại dan díu với tên phu xe ngựa. Nàng không cảm thấy rất kỳ lạ sao? Nàng cũng hiểu rõ mẫu thân của nàng. Bà ta có thể yêu một kẻ bề tôi của mình sao?” Tô Mộng Châm đột nhiên hỏi.

Đường Duyệt như bị người khác đánh cho một trận. Đầu óc quay cuồng. Nàng chỉ nghe thấy ba chữ kẻ bề tôi là đã khó chịu lắm rồi. Mất một lúc lâu nàng mới cất được tiếng: “Nếu người còn nhục mạ phụ thân ta, ta nhất định sẽ giết chết người”.

“Nàng đã từng thử, rất tiếc là đã thất bại.” Tô Mộng Châm mỉm cười nhắc nhở nàng, dùng giọng điệu dịu dàng nhất để nói những lời tàn nhẫn nhất. “Cứ cho là nàng giết được ta, cũng không thể thay đổi được sự thật rằng mẫu thân nàng ghét bỏ nàng. Càng không thể bịt được miệng thế gian. Nàng là con riêng, cả thiên hạ này đều biết. Nhưng nàng lại không dám thừa nhận?” Tô Mộng Châm nói một cách tàn nhẫn.

Hấn rất ít khi tàn nhẫn như vậy với các cô gái, mà không, từ trước đến nay hấn chưa từng làm vậy. Chỉ có điều, so với việc nhìn thấy nụ cười đáng yêu của nàng, hấn tình nguyện chọc tức nàng để nhìn thấy nàng phá vỡ cái vẻ mặt lạnh như băng, lộ ra nét biểu cảm của một người bình thường.

“Phải, ta là con riêng, cả thiên hạ đều biết, vậy thì sao chứ? Cứ cho là ta không thừa nhận, toàn bộ những điều đó đều là sự thật, người đã hài lòng chưa? Có phải là muốn nghe ta nói như vậy không?” Đường Duyệt đột nhiên hét lên, cảm giác như muốn làm nổ tai người ta. Nàng nói là để cho Tô Mộng Châm nghe, cũng là để nói cho mình nghe. Về điểm này, Tô Mộng Châm biết rõ, cuối cùng hẳn cũng nhìn thấy trong mắt Đường Duyệt tràn đầy một cảm giác tuyệt vọng.

“Một người bình thường nếu không chịu thừa nhận xuất thân của mình, thì không thể thắng nổi sự giày vò trong tâm can mình”, Tô Mộng Châm nhẹ nhàng nói. “Nàng đã dám lớn tiếng nói ra, tại sao lại không dám chấp nhận sự thật này?”

“Ta đã chấp nhận rồi.”

“Không, nàng vẫn không chịu chấp nhận. Nàng đang cố gắng thay đổi nó.”

“Ta cố gắng thay đổi thì có gì sai! Ta chỉ hy vọng người khác không ghét ta. Vậy ta sai ở đâu?”

Tô Mộng Châm nghĩ rằng chỉ một tích tắc nữa thôi, những dòng nước mắt của Đường Duyệt sẽ tuôn rơi. Nhưng không, nàng đứng thẳng lên, giống như một chiến binh không hề gục ngã. Đôi vai nàng run lên bần bật. “Nàng sợ người khác chê cười, sợ phải đối mặt với sự thật rằng mình là con riêng. Nàng cho rằng đó là sự sỉ nhục của người đời. Không chỉ mẫu thân nàng khinh nàng, đến nàng cũng không tôn trọng bản thân. Nàng dám nói rằng từ trước đến nay nàng không hề tự ti vì phụ thân mình là một phu xe không? Đường Duyệt, điều mà nàng sợ nhất, chẳng giống ai cả.”

Đường Duyệt chỉ cảm thấy trước mắt mình nhòa đi, đến cái bản mặt đáng ghét của Tô Mộng Châm cũng nhìn không rõ. Tâm can nàng đang gào thét, không phải, không phải như vậy. Từ trước tới giờ nàng chưa từng ghét bỏ phụ thân, chưa bao giờ, chưa bao giờ... Dường như lại có giọng nói ác ý đang sỉ nhục nàng. Nếu nàng không phải là một đứa con riêng, nếu nàng là con gái của Đường Mẫn, nếu nàng là em gái ruột của Đường Mạc... Chẳng lẽ đây không phải là sự sỉ nhục đối với người cha đã mất của nàng? Ngay đến bản thân nàng cũng sợ người khác biết xuất thân của mình. Đây chẳng lẽ không phải là sự phản bội lớn nhất sao? Nàng đột nhiên cảm khẩu, giọng nói dần mất đi trong cổ họng.

“Con riêng là điều khác biệt với mọi người, nhưng nàng lại sợ sự khác biệt này. Bởi vì phụ mẫu nàng đã làm chuyện vượt quá giới hạn. Cái thế giới toàn lễ nghĩa này không thể dung thứ cho những chuyện như vậy. Vì vậy nàng phải chịu đựng tất cả những sự đối xử không công bằng. Vì sao không phản kháng lại? Vì sao phải thỏa hiệp? Vì sao phải mặc nhận? Nàng có thể đứng lên thách thức tất cả mọi người trên thế giới này, nên người cảm thấy nhục nhã phải là bản thân họ mới đúng! Đường Duyệt, nàng nên tự chúc mừng bản thân mình rằng nàng không giống những người khác.” Tô Mộng Châm dần dần tiến sát nàng, trong ánh mắt hiện lên một vẻ khác thường. “Khi nàng sợ hãi, đừng lựa chọn chạy trốn mà hãy đấu tranh.”

Đường Duyệt như bị mê hoặc, nhìn gã trai đang ở sát bên mình, trong chốc lát không thể phân biệt nổi ý đồ trong lời nói của đối phương, nàng nặng nhọc nhắc lại: “Đấu tranh?”.

“Phải, đấu tranh với tất cả mọi người!” Tay của Tô Mộng Châm gần như đặt lên vai nàng.

“Đường Duyệt!” Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng phá vỡ sự mộng mị của thời khắc này.

Đường Duyệt như tỉnh mộng, trán ướt đẫm mồ hôi.

Tô Mộng Châm mỉm cười nhìn Đường Mạc, gật đầu, quay người bước đi không chút luyến tiếc.

“Muội suýt nữa đã bị hấn mê hoặc rồi.” Đường Mạc lạnh lùng nhìn theo bóng dáng đang dần khuất của Tô Mộng Châm: “Biết đâu hấn đang nghiên cứu bí kíp của Tây Vực. Lần sau muội đừng ở cùng hấn một mình nữa nhé”.

“Đừng bao giờ tin những lời quý quyết đó.” Đường Mạc nhìn khuôn mặt như bị mê hoặc của Đường Duyệt rồi nói tiếp: “Muội đừng nghĩ nhiều nữa, ba ngày sau khởi hành”.

Chương II

Đại hội kiếm pháp

Xuất phát lên đường đến đại hội kiếm pháp. Mừng 9 tháng 9. Đại hội kiếm pháp.

Người của mười sáu đại môn phái như: Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Hoa Sơn, Phổ Đà, Không Động... đã đến đông đủ. Võ lâm thế gia, đại bang phái có tiếng trong giang hồ cũng tới rất nhiều. Thậm chí một số giáo phái nhỏ không tên tuổi cũng vội vã tham gia vào không khí nhộn nhịp của đại hội. Tất cả cùng đến khiến cho không khí vắng ngắt thường ngày trên núi Xích Hà trở nên rất náo nhiệt. Người của các môn phái đều dừng lều, lán trên đỉnh núi, thậm chí dựng cả trên vách đá chìa ra ngoài, người lèn kín đặc, nhìn rất nguy hiểm.

Đường Duyệt theo sau Đường Mạc đã đến lưng chừng núi. Nàng nhìn xuống phía dưới, chỉ nhìn thấy đầu người nhấp nhô, bất giác cảm thấy rất thú vị. Nàng vốn nghĩ rằng đại hội kiếm pháp chỉ là một cuộc thi bình thường, nhưng hôm nay thì có thể thấy đây đúng là sự kiện lớn trong giới võ lâm. Bất luận là chính đạo hay Ma Giáo đều có không ít người vượt ngàn dặm xa xôi tới tham gia, có thể thấy được sự quan trọng của kỳ đại hội này.

Đường Duyệt không biết thực ra nhiều năm trước đây không hề có đại hội kiếm pháp. Bởi vì lúc đó trong võ lâm đã có người mạnh nhất, chỉ là cao thủ đó hoàn toàn không giống như những nhân tài trong phái Thiếu Lâm, Võ Đang lưng lẩy hàng trăm năm, cũng không như Đường Gia Bảo tranh hùng phương Bắc ngày nay, không phải võ lâm thế gia nào danh tiếng trong giang hồ, cũng chẳng có chút liên quan nào tới mười sáu đại môn phái. Đó là giáo phái thần bí - Bái Nguyệt Giáo.

Bái Nguyệt Giáo nổi lên trong khoảng thời gian mười năm gần gũi, nhanh chóng càn quét giang hồ, uy phong lừng lẫy trong võ lâm, nhất thời nổi trội, có một không hai. Bởi vì giáo phái thần bí này rất đáng sợ. Người dám thách thức họ, nhẹ thì tự mang thương tích cho bản thân, nặng thì hại chết cả gia tộc. Nên người trong giang hồ đều thực sự sợ hãi gọi họ là Ma Giáo.

Trong truyền thuyết, Giáo chủ Bái Nguyệt Giáo Tô Ngọc Lô là một nam nhân phi thường, trí tuệ vô song, kinh thái tuyệt diệu, có thực lực rất mạnh. Kể từ ngày đầu tiên xuất hiện trên giang hồ, ông ta đã tìm các cao thủ nổi tiếng khắp thiên hạ để quyết đấu. Trong những cao thủ này có chương môn phái Thiếu Lâm Thiên Chính đại sư, Thái Ất chân nhân phái Võ Đang, chương môn trước đây của phái Không Động Yến Hữu Thiên, ngoài ra còn có vô số cao thủ từ các môn phái khác và tứ đại thế gia. Nhưng những người này, ngoại trừ Thiên Chính đại sư và Thái Ất chân nhân ra thì đều bỏ mạng. Thậm chí hai vị này còn sống cũng bế quan bất xuất từ đó.

Chính vì vậy, ông ta đã tạo nên uy danh lừng lẫy cho Bái Nguyệt Giáo, đồng thời gây ra

mối hận thù sâu sắc với mười sáu đại môn phái và tứ đại thế gia. Các nhân vật trong phe chính đạo không ai muốn bị giết nhưng cũng không có cách nào đấu lại Bái Nguyệt Giáo ngày càng khoa trương, kiêu ngạo.

Điều không ngờ tới là Tô Ngọc Lâu chết. Khi mọi người đều cho rằng ông ta sắp trở thành ma đầu đáng sợ nhất trong giang hồ thì ông ta đột nhiên chết một cách rất thần bí. Võ lâm chính đạo vui mừng, hân hoan, không quên tập hợp lực lượng chính đạo với ý đồ công phá Bái Nguyệt Giáo, hoàn toàn đánh bại thế lực Ma Giáo.

Tuy nhiên họ đã tính nhầm. Tô Ngọc Lâu chết rồi nhưng Bái Nguyệt Giáo không sụp đổ, vì lúc bấy giờ phó giáo chủ Hiên Viên Lăng Nhật trong khoảng thời gian ngắn đã thay thế chức giáo chủ, kiểm soát đại cục. Lần đó phe chính đạo không những không đánh bại được Bái Nguyệt Giáo mà còn bị tổn thương nguyên khí. Sau đó hai bên còn trải qua mấy lần đối đầu với quy mô nhỏ, cuối cùng đều không đạt được lợi ích gì nên tạm thời treo cung cất giáo. Sự phân tranh trong giang hồ chìm xuống trong hai năm.

Đáng tiếc là sự hòa bình đó không kéo dài. Hận thù không thể dễ dàng hóa giải như thế. Sau khi phục hồi nguyên khí, phe chính đạo lại một lần nữa tấn công Bái Nguyệt Giáo trên quy mô lớn. Lần này, máu chảy thành sông, hai bên tổn thất hết sức nặng nề nhưng vẫn không thể tiêu diệt được đối phương. Sát khí hai bên bốc lên rực đỏ đôi mắt, thương thảo qua người ở giữa là Thiên Chính đại sư của phái Thiếu Lâm. Cuối cùng hai bên đi đến quyết định, cứ năm năm một lần sẽ tổ chức đại hội kiểm pháp. Quy định chỉ phân thắng thua, bất luận sinh tử. Trong đại hội kiểm pháp có thể rửa hận cho tiền bối trong gia tộc, lại vừa có thể thăm dò thực lực của đối phương.

Tuy nhiên, trong hai lần đại hội kiểm pháp liên tiếp gần đây, hai bên kẻ tám lạng, người nửa cân nên trong giang hồ vẫn trời yên biển lặng, duy trì được những ngày hòa bình. Đại hội kiểm pháp lần này, người tới tham dự đông gấp hai lần so với hai lần đại hội trước cũng không chừng. Mọi người đều hết sức quan tâm đến tương quan lực lượng cũng như thực lực của phe chính đạo và Ma Giáo bởi sự tương quan này sẽ quyết định đến việc liệu sẽ có một trận chiến tàn khốc trong giới võ lâm hay không?

Đường Duyệt lại không biết những việc đó, nàng chỉ cho rằng đây là một đại hội kiểm pháp bình thường mà không biết rằng mỗi một cuộc tỉ thí đều là một trận chiến sinh tử. Những vị tiền bối trong gia tộc bị chết dưới tay thuộc hạ của Tô Ngọc Lâu muốn tìm Bái Nguyệt Giáo để rửa hận. Những người đã hy sinh bạn bè đồng đạo trong trận đại chiến đó cũng muốn tìm Bái Nguyệt Giáo để quyết đấu. Những vị nhân sĩ chính đạo mang trong lòng sự thù ghét với Bái Nguyệt Giáo đương nhiên càng muốn đẩy những người trong phe của Bái Nguyệt Giáo vào chỗ chết. Nhưng những cuộc quyết đấu sinh tử như thế này quả thật không phù hợp để nữ nhi chứng kiến.

Nhưng một điều kỳ lạ là, ở đây không chỉ có mình Đường Duyệt là nữ nhi. Nữ nhi có rất nhiều. Lý do rất đơn giản là tại đại hội kiểm pháp thường có sự xuất hiện của rất nhiều anh hùng thiếu niên, hào kiệt du hiệp, điều này chính là một sự hấp dẫn rất lớn đối với các cô nương xinh đẹp. Vì vậy khi nhìn thấy Âu Dương Minh Châu ở trong một lán trại phía Tây

thì Đường Duyệt cũng không lấy làm ngạc nhiên.

“Đại hội lần này, ý của phụ thân là muội có thể không cần thượng đài, chỉ cần đứng một bên xem là được”, Đường Mạc nói nhỏ. Đường Duyệt sững người mất một lúc, thế chẳng phải là nàng đến đây chỉ để làm hậu bị thôi sao? Nàng hoàn toàn không biết rằng trong lòng Đường bảo chủ đã có chủ ý. Đường Duyệt năm nay đã mười bảy tuổi. Đây chính là độ tuổi đẹp nhất của một nữ nhi. Ôn Nhã Như hoàn toàn chẳng hề quan tâm đến hôn sự của nàng. Vì vậy Đường bảo chủ muốn tìm giúp nàng một phu quân xuất sắc tại đại hội lần này. Đường nhiên cần phải là một thanh niên chính đạo có xuất thân danh giá, Đường Mẫn nghĩ vậy.

Đường bảo chủ đang suy nghĩ mông lung. Đột nhiên có tiếng người gọi lớn từ phía lán trại đằng Tây: “Đường bảo chủ, lâu rồi không gặp!”. Đường Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy vợ chồng Âu Dương đang bước tới, Âu Dương Minh Châu mặc trang phục màu xanh ngọc cùng đi bên cạnh. Đường Mẫn mỉm cười gật đầu: “Điệt nữ⁽¹⁾ của Âu Dương gia cũng tới rồi à?”. Âu Dương Minh Châu lại đứng sau lưng phụ thân, chau mày quan sát Đường Duyệt.

Năm năm đã trôi qua, Âu Dương Minh Châu giờ đã là một mỹ nhân ít nhiều có tiếng tăm trong giới võ lâm, đi đến đâu cũng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Trong ấn tượng của nàng, Đường Duyệt chỉ là một tiểu cô nương vừa gầy, vừa bé lại xấu xí. Vậy mà không ngờ, sau năm năm ngắn ngủi, nàng đột nhiên thay đổi, biến thành một tiểu cô nương có dung mạo xinh đẹp.

Âu Dương Minh Châu hồ nghi nhìn nàng, không biết là ngưỡng mộ hay ghen tỵ. Con gái của Ôn Nhã Như đúng là không thể có dung mạo tầm thường. Nàng đáng ra nên suy nghĩ đến việc này rồi mới phải. Chỉ cần là một người có trái tim dễ xúc động, khi bị Đường Duyệt nhìn bằng đôi mắt như ánh sao đêm, sẽ không tránh khỏi trong lòng bị xao động. Vì vậy, Âu Dương Minh Châu đã thấy mấy vị sư huynh hàng ngày quan tâm chu đáo đến nàng thì hôm nay cũng chẳng thèm nhìn nàng lấy một cái. Đối với một tiểu cô nương, việc này chính là một sự đả kích, một sự sỉ nhục rất lớn.

Nhưng Âu Dương Minh Châu đã kiềm chế được. Nàng kiềm chế không phải vì tính khí của nàng đã thuần hơn, cũng không phải vì Đường Duyệt, mà là vì người thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng nhưng tướng mạo đường đường đang đứng cạnh Đường bảo chủ - Đường Mạc.

Vì Đường Mạc, nàng đành phải tiến lên làm bộ thân mật nắm lấy tay của Đường Duyệt giống như năm năm trước đây. Có điều nàng đã vô cùng hột hắng, bởi Đường Duyệt nhẹ nhàng vùng tay ra rồi lùi xuống một bước, nhìn nàng với vẻ lạnh lùng.

“Xin thứ lỗi, Tiểu Duyệt vừa phải đi mấy ngày đường, nên người còn lắm nhiều bụi đường, không muốn làm bẩn y phục của Âu Dương cô nương!” Đường Mạc đứng ở bên cạnh, miệng như mỉm cười, nhưng lời nói lại chẳng có chút tình cảm nào.

Mặt Âu Dương Minh Châu đỏ bừng. Nàng khẽ quay về bên cạnh vợ chồng Âu Dương

đang hàn huyền cùng Đường bảo chủ, đôi mắt vẫn mở to trừng trừng nhìn Đường Duyệt một cách thù hận.

“Đường bảo chủ, lần này đường chủ của mười hai đường thuộc Ma Giáo đã đến được hơn một nửa. Huynh xem trong đó có phải là có âm mưu gì không?” Âu Dương Tiểu Thiên hạ giọng nói.

Lý Hồng đứng bên cạnh cũng gật đầu theo: “Vừa rồi khi lên núi thiếp thấy đám đệ tử trong Ma Giáo nhiều hơn rất nhiều so với những năm trước. Hơn nữa bọn họ đều có hành tung mờ ám, không biết là định giờ trò gì đây?”.

Chương môn phái Không Động Yên Bất Nhược cũng bước tới, đứng cạnh ba người, nói: “Ta cũng phát hiện thấy những chuyện kỳ lạ, chỉ vì không có chứng cứ, nên không thể nói toạc ra mà thôi”.

Đường Mẫn chợt cảm thấy chân động trong lòng, ông bất giác nhìn về phía Nam, cũng là nơi xa nhất. Đó chính là chỗ tập trung của Ma Giáo, “Chắc chắn không?”.

Ba người kia không hện mà cùng gật đầu.

Đường Mẫn trầm ngâm một lát, thở dài nói: “Chúng ta đã đến đây rồi thì đành phải theo dõi mọi sự thay đổi và hành sự cẩn thận vậy”.

Phe Ma Giáo ngoài sự thống lĩnh của giáo chủ chính, còn có một vị phó giáo chủ Thân Long Kiến Thủ Bất Kiến Vĩ, bốn vị trưởng lão, mười hai vị đường chủ, và vô số thuộc hạ của các đường. Đại hội kiểm pháp lần này, phe Ma Giáo có tám vị đường chủ tới tham dự, bốn vị trưởng lão và bốn đường chủ khác trấn thủ tổng giáo thì vẫn chưa xuất hiện.

Đường Duyệt nhìn ra xa, trong lán trại của Bái Nguyệt Giáo toàn là những thanh niên trẻ tuổi, hoàn toàn khác với phe chính đạo ở đây. Trong lán trại của phe chính đạo, ngồi ở vị trí chính giữa nhất định phải là những vị tiền bối võ lâm đức cao vọng trọng. Nàng không tránh khỏi cảm thấy rất kỳ lạ, liền kê sát tai đại ca hỏi nhỏ: “Đại huynh, tại sao phía bên kia lại toàn là những người trẻ tuổi vậy?”.

Đường Mạc gật đầu nói: “Tập tục của Ma Giáo khác với chúng ta. Bọn họ tàn nhẫn hảo sát. Từ trước đến nay không bao giờ phân định ngôi thứ bằng tư cách con người. Bọn họ chỉ nói chuyện với nhau bằng thực lực mà thôi. Bất kỳ một người nào trong giáo phái đó, chỉ cần có đủ thực lực là có thể thách đấu với cả đường chủ, bất luận sinh tử, người thắng cuộc có thể thay thế vị trí thống lĩnh của kẻ thua cuộc. Vì vậy mười hai vị đường chủ giữ những trọng trách quan trọng đều là những người trẻ tuổi. Nhưng bọn họ đều là đồ vong mạng, vô cùng hung tàn. Muội tuyệt đối không được coi thường”.

Những đệ tử trong phe chính đạo thì ai cũng y phục chỉnh tề, ngồi ngay ngắn. Còn những người kia thì khác hoàn toàn. Trông ai cũng giống như đến đây để du ngoạn cảnh thu, cười cười nói nói, vô cùng vui vẻ, không giống đi quyết đấu chút nào hết.

“Ôn Tĩnh Phong xin mời đường chủ đường Mục Nguyệt của Bái Nguyệt Giáo - Thâm So Không.”

Đường Duyệt đang ngây người thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói lớn của một nam tử mặc áo bông phát ra từ trong lán trại lớn nhất ở phía Tây. Lúc này nàng mới kịp định thần lại, cuộc tỉ thí võ nghệ đã bắt đầu rồi. Tỉ thí võ nghệ của đại hội kiếm pháp là do một phái nào đó thách đấu với một phái khác, cho đến khi nào một trong hai phái gục ngã hoặc bị sát hại thì cuộc tỉ thí mới được coi là kết thúc. Cuộc tỉ thí võ nghệ sẽ diễn ra trong vòng ba ngày, trong ba ngày đó, các cao thủ của phe chính đạo có thể thách đấu với bất kỳ đệ tử nào trong Ma Giáo và ngược lại. Trừ phi người được mời thách đấu chủ động xin thua, còn không thì bắt buộc phải nghênh chiến.

“Đó chính là trưởng nam của cậu con đó”, Đường bảo chủ khẽ nhắm mắt nói nhỏ với Đường Duyệt.

Đường Duyệt ngạc nhiên, nhìn về phía người thanh niên lên tiếng thách đấu. Nhìn kỹ hơn, nàng thấy đôi mắt và lông mày của chàng quả thật có phần giống với Ôn Nhã Như - mẫu thân nàng, vô cùng thanh tú. Người đó, về huyết thống mà nói, là trưởng nam của cậu nàng, chỉ tiếc là những người có xuất thân từ Ôn gia không ai thèm nhìn vào lán trại của Đường bảo chủ, có thể thấy là bọn họ hoàn toàn không hề muốn nhận nàng là thân quyến. Nghĩ lại cũng phải thôi, Ôn gia là một gia tộc bách niên, gia phong nghiêm ngặt, làm sao có thể chấp nhận sự tồn tại của một tiểu nữ đã tự nguyện theo trai như mẫu thân nàng. Lại càng không thể chấp nhận được một đứa cháu gái có lai lịch không rõ ràng như nàng.

“Muội là người của Đường gia”, Đường Mạc đột nhiên nói với giọng lạnh lùng. “Vì vậy mọi việc của Ôn gia đều không liên quan gì tới muội.”

Đường Mẫn cố nhiên cũng đã nghe thấy câu nói này, quay lại lườm Đường Mạc một cái: “Huyết thống thì không thể chặt đứt được”.

Đường Duyệt cúi đầu, không biết là đang nghĩ gì.

“Trận quyết đấu giữa chính đạo và Ma Giáo năm đó, Ôn gia giữ thái độ trung lập, lúc đầu theo phe chính đạo, đáng tiếc là khi số mệnh của Ma Giáo vẫn chưa dứt thì Ôn gia đã bị tổn thất nặng nề, một số vị tiên bối đã chết dưới tay của Ma Giáo”, Đường Mạc vẫn lạnh lùng nói. Đây chính là lý do vì sao Ôn Tĩnh Phong là người đầu tiên đứng ra thách đấu với Ma Giáo. Đường Duyệt bất giác chủ động nhìn về phía lán trại của Ôn gia. Những người trong Ôn gia này, đối với nàng đều là người xa lạ. Nhưng Đường Mẫn nói cũng không sai, huyết thống thì không thể chặt đứt được. Nếu thực sự có thể coi nhau như người xa lạ, thì cũng không thể có tình xa cách như vậy. Càng không thừa nhận, lại càng làm cho người khác chú ý. Vừa nực cười lại vừa đau khổ.

Người bước ra từ trong lán trại đối diện là một nam tử trẻ tuổi. Hắn chậm rãi bước tới, đứng giữa võ đài, lúc này Đường Duyệt mới nhìn rõ tướng mạo của hắn. Đây là một chàng trai đáng vẻ nho nhã yếu ớt, gần như khiến người ta phải hồ nghi liệu hắn có nhắc nổi một

thanh kiếm hay không. Đường Duyệt không ngờ rằng, đường chủ đường Mục Nguyệt của Ma Giáo lại có dáng vẻ gầy yếu, gió thổi cũng bay thế này.

“Xin hãy chỉ giáo!” Ôn Tĩnh Phong chấp tay nói. Mặc dù trong lòng vô cùng thù hận những kẻ trong Ma Giáo nhưng Ôn Tĩnh Phong là một quân tử xuất thân cao quý, được giáo dục nghiêm khắc, những lễ nghĩa thông thường đều được chàng khắc cốt ghi xương, không bao giờ phai.

Đường Mẫn tán thành gật đầu.

Nhưng Thâm Sơ Không lại nói một câu khiến Đường Duyệt phải tròn tròn mắt: “Cút đi! Lão tử đến đây là để quyết đấu!”.

Ôn Tĩnh Phong vẫn còn chưa kịp phản ứng thì đã dính ngay một cú thiết quyền.

Trên đỉnh núi gió rất lớn, người thư sinh trông rất yếu ớt này lại có thể trụ vững trên mặt đất giống như mọc rễ ở chân, kiên cường đến đáng sợ. Hắn lớn tiếng thét lên: “Nương Nương Xoang, dậy đi nào”. Nương Nương Xoang đương nhiên là chỉ Ôn Tĩnh Phong. Chàng đã phun ra một miệng đầy máu tươi, nhuộm đỏ cả chùm hoa nhai màu trên áo bông của chàng.

Nội lực của Thâm Sơ Không thâm hậu thế nào thì chính cú thiết quyền vừa rồi đã làm uy chấn tứ hải. Dù Ôn Tĩnh Phong có là cái đực đá đi nữa thì cũng phải lập tức tan nát, huống hồ tám thân chàng lại hoàn toàn bằng xương bằng thịt. Đường Duyệt không thể xem tiếp được nữa, liền quay mặt đi.

Một Ôn Tĩnh Phong tưởng chừng đã gục ngã, vậy mà trong phút chốc đã đứng dậy. Chàng miễn cưỡng chống thanh trường kiếm, đứng trên võ đài, toàn thân loạng choạng như sắp ngã. Nếu không phải là cú thiết quyền đó ra quá bất ngờ thì chàng đã không bị thua quá nhanh chóng, dễ dàng, và cũng không bị thương nặng nề như vậy.

“Nếu ngay cả những cảnh như thế này mà muội cũng sợ thì hãy về sớm đi!” Đường Mạc lạnh lùng nói.

Đường Duyệt cắn chặt môi, quay đầu trở lại, ép mình phải mở to mắt để xem tiếp cuộc độ sức trên võ đài.

Nhất định không được xảy ra chuyện gì đâu đấy, trong lòng Đường Duyệt thầm cầu mong như vậy. Mặc dù nàng không có tình cảm với những người của Ôn gia, nhưng nàng cũng không mong muốn cuộc tỉ thí vừa mới bắt đầu đã phải tận mắt chứng kiến cảnh người của Ôn gia máu chảy nơi võ đài.

Thế nhưng, Thâm Sơ Không của Ma Giáo lại xuất chiêu nhanh như chớp. Ôn Tĩnh Phong bất ngờ ném thanh trường kiếm, hai nắm tay như sắt huơ về phía trước. Năm đấm của Thâm Sơ Không không cần nghĩ ngợi gì liền nhắm vào huyệt thái dương của Ôn Tĩnh Phong, sắc như một nét bút. Quyền pháp của hắn không chắc là thâm hậu, nhưng lại hùng

hồn mạnh mẽ lạ thường. Năm ngón tay của Ôn Tĩnh Phong xòe rộng, đỡ gọn lấy cú ra đòn của Thẩm Sơ Không. Trong chớp mắt, hai người đã xuất hai mươi chiêu. Mỗi chiêu đòn uy mãnh của Thẩm Sơ Không xuất ra đều bị Ôn Tĩnh Phong tránh được.

Lúc này Đường Duyệt mới biết, Ôn Tĩnh Phong chính là một cao thủ trong việc tay không độ sức với kẻ khác. Trong tình cảnh bị trọng thương như vậy mà chàng vẫn có thể chống đỡ được sự tấn công mạnh mẽ từ phía đối phương. Điều này quả là trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài thanh tú của chàng. Nhưng bất luận thế nào thì thân pháp né tránh đòn nhanh như chớp của Ôn Tĩnh Phong vẫn chậm dần theo thời gian. Ngược lại, tiếng ra đòn thiết quyền phá vỡ không gian của Thẩm Sơ Không lại thanh thế lẫy lừng, càng ra càng mạnh mẽ.

“Không xuất được mười chiêu thì Ôn Tĩnh Phong thua mất”, Đường Mạc thở dài.

Đường Duyệt cau mày, cục diện trên võ đài hiện nay là một bên đã gục ngã. Ôn Tĩnh Phong toàn thân toát mồ hôi, thở dốc từng hơi, dường như sắp gục xuống đất rồi.

Ngay cả Đường Mạc cũng ngạc nhiên chăm chú quan sát nhất cử nhất động trên võ đài. Chàng nhìn thấy Ôn Tĩnh Phong đã nhật thanh trường kiếm lên.

Mặc dù toàn thân Tĩnh Phong loạng choạng như sắp ngã, nhưng chàng lại cầm kiếm rất chắc. Nếu không có sự rèn luyện vất vả hơn mười năm trời thì Tĩnh Phong tuyệt đối không thể trụ được lâu như vậy. Lại càng không thể có đủ sức để nhật kiếm lên.

Thẩm Sơ Không cười lạnh lùng, hai bàn tay hợp lại, đột nhiên tóm gọn lấy mũi kiếm một cách rắn chắc, một chân đè chặt lên ngực của Ôn Tĩnh Phong.

Đường Duyệt chỉ cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi, căng thẳng tới mức không nói nên lời.

Tất cả mọi người đều cho rằng Ôn Tĩnh Phong sẽ bị ném bay ra ngoài. Nhưng toàn thân chàng đang run rẩy, bỗng nhiên lại mạnh mẽ trụ vững được trước cú đè chân đó. Tay phải lăm lăm thanh trường kiếm đâm về phía trước một cách thù hận.

Thẩm Sơ Không dường như cũng vô cùng ngạc nhiên, lùi về phía sau liền hai bước, chân chỉnh lại tư thế vững vàng, trên võ đài chỉ nghe thấy tiếng kiếm gầy “tạch” khô khốc vang lên. Ôn Tĩnh Phong đổ gục xuống đất giống như cây bông héo, thế nào cũng không thể gượng dậy nổi.

Thẩm Sơ Không đứng trên võ đài, nhìn chàng một lát rồi đột nhiên nói: “Nương Nương Xoang, ngươi cũng được đấy, sau này sẽ lại tỉ thí cùng ngươi”.

Đường Duyệt nhìn rất rõ ràng, hai nắm tay buông thõng của chàng đã đầm đìa máu từ lâu rồi. Người của Ôn gia vội vàng lên võ đài dìu người của mình xuống.

Thẩm Sơ Không đứng trên võ đài, làm động tác vẫy tay xem có người nào muốn tiếp tục

lên tỉ thí với hắn không. Trong ngoài võ đài yên lặng như tờ.

“Ở đây có người tên là Đường Duyệt đã giết sứ giả Thiết Khôi dưới trướng của ta. Hãy ra đây đi!” Thật không ngờ, Thẩm Sơ Không bỗng nhiên gọi đích danh Đường Duyệt.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào lán trại của Đường bảo chủ. Đường Duyệt trong lòng nghi hoặc. Người giết chết Khôi lão đại chính là Đường Mạc, nhưng không hiểu tại sao vị đường chủ Ma Giáo này lại gọi tên nàng. Nghĩ đến nụ cười bí hiểm của người đó, nàng từ từ bước lên phía trước một bước. Đường Duyệt đâu có biết rằng, sau khi quay về, Thanh Mộc sứ giả đã đổ phẫn lớn tội lỗi lên đầu nàng, nung nấu ý đồ làm cho nàng mãi mãi biến mất khỏi cõi đời này. Ngay cả người vốn do Đường Mạc giết cũng nhất loạt đổ tội cho nàng.

Đột nhiên có ai đó ấn chặt lấy vai của Đường Duyệt. Một bóng người vụt qua người nàng. Đường Duyệt còn chưa kịp ngăn người đã ngăn cản nàng lại thì người đó đã thượng đài rồi.

“Là người đã giết chết Khôi lão đại dưới trướng của ta phải không?” Thẩm Sơ Không nheo mắt lại quan sát Đường Mạc từ trên xuống dưới.

Đường Mạc cười nhạt nói: “Nếu kẻ mà ngươi nhắc tới là một trong bốn tên ngu ngốc của Ma Giáo các ngươi thì chính xác rồi đó. Chính ta đã giết hắn”.

Thẩm Sơ Không nghi ngờ nhìn Đường Mạc, đột nhiên cười lớn: “Được!”. Hắn rất thích những trang quân tử dứt khoát và khẳng khái như vậy. Đường Mạc vừa hay lại rất phù hợp với sở thích của hắn: “Vậy thì ngươi hãy đền mạng đi!”.

“Nếu có bản lĩnh, thì hãy đến đây!” Đường Mạc đã rút kiếm ra.

Thanh kiếm sáng lóe lên, rực rỡ chói lòa dưới ánh mặt trời. Sau trận chiến đầu tiên, trong lúc đang vui mừng tự đắc với chiến thắng, Thẩm Sơ Không nhận được tin cấp báo, sau khi quay về Bái Nguyệt Giáo, Thanh Mộc sứ giả cho biết thuộc hạ của hắn đã bị giết chết dưới tay một tiểu nha đầu của Đường bảo chủ. Vậy nhưng hắn thực sự không hề muốn thách đấu với nha đầu đó. Người mà hắn muốn đối diện chính là Đường bảo chủ tiếng tăm lừng lẫy phương Bắc. Vậy mà không ngờ người thượng đài lại là một nam tử còn trẻ tuổi. Đường Mạc xuất chiêu nhanh như chớp. Đợi đến khi Thẩm Sơ Không đang kinh ngạc thì ánh kiếm liên vung tới cách trán của Thẩm Sơ Không chưa đầy gang tay. Nhưng Thẩm Sơ Không quả đúng là một cao thủ đã phải mở đường máu mới có thể ngồi vào vị trí đường chủ như hiện nay trong hàng nghìn môn đệ của Bái Nguyệt Giáo. Làm sao hắn có thể thất bại dễ dàng như vậy được? Trong lúc nguy cấp nhất, hắn lại tỏ ra lâm nguy bất loạn, lấy hơi rồi nhanh chóng lùi về phía sau một tấc, đồng thời tuốt ra thanh kiếm vẫn nằm trong bao đeo bên mình từ đầu đến giờ, chĩa về phía Đường Mạc. Đường Mạc với một nhát kiếm không trúng đích, toàn thân đã lùi về phía sau. Lúc này chàng liền né sang trái tránh đường kiếm tấn công của Thẩm Sơ Không. Chỉ nghe thấy một tiếng “choang”, hai thanh trường kiếm đã đan chéo nhau. Hai người cũng đan vào nhau, Thẩm Sơ Không đột nhiên nói: “Kiếm pháp khá lắm!”.

Đường Duyệt trong lòng bồn chồn không yên, lại nhìn thấy một dải áo trên mặt đất, thì ra đó là áo của đối phương mà Đường Mạc đã kịp chém đứt. Kể từ khi Thẩm Sơ Không ngồi vào vị trí đường chủ, tất cả các địch thủ đến thách đấu với hắn đều không ai là không chết dưới tay hắn. Lâu lắm rồi kết quả đều như vậy nên ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy chán chường, khó có dịp như hôm nay gặp được kỳ phùng địch thủ như Đường Mạc. Bất giác hắn thét lên một tiếng, một đường kiếm vung xuống đâm vào ngực của Đường Mạc. Khi đường kiếm còn chưa tới đích thì Đường Mạc đã cảm nhận được một luồng kiếm khí rất mạnh đang nhằm tới ngực mình. Chàng vung thanh trường kiếm lên, dùng thức thứ tư Trường Hồng Quán Nhật trong Cửu Thức của kiếm pháp Đường gia để phòng thủ phía trước thân người. Nhìn từ góc độ của Đường Duyệt, thì phía trước thân người của Đường Mạc dường như được lập nên một bức tường kiếm, làm cho thanh kiếm của đối phương không thể tấn công vào.

Thẩm Sơ Không cũng không phải kẻ tầm thường. Ngược lại hoàn toàn với vẻ ngoài yếu ớt, ngoài sức mạnh vô song với cú thiết quyền nghìn cân, hắn còn có kiếm pháp có thể thống trị thiên hạ. Gặp phải đối thủ như Đường Mạc, hắn đương nhiên sẽ càng phải tập trung tinh thần để quyết đấu. Khi hạ thủ chuyển sang một bên, sử xuất biến chiêu, liền chĩa thẳng kiếm về phía cổ của Đường Mạc. Đường Mạc cười nhạt một tiếng, toàn thân bỗng nhiên bay bổng lên, mũi chân vừa hay đứng trên thanh trường kiếm của Thẩm Sơ Không, sau đó tung mình nhảy vút lên trên không vài tấc.

Lúc này hai người cùng đối chiến. Đã hơn nửa canh giờ trôi qua, vậy mà vẫn chưa phân thắng bại. Ở lán trại bên này, trong lòng Đường Duyệt vô cùng lo lắng, còn trong lán trại của Bái Nguyệt Giáo bên kia dường như lại có người “ồ” lên một tiếng. Tiếp sau đó có hai nam tử trẻ tuổi bước ra nhìn, bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Đường Mạc với vẻ vô cùng hiếu kỳ và kinh ngạc.

Kiểm pháp của Đường Mạc ngày càng mạnh mẽ, xuất chúng mà lại tự nhiên thoải mái, làm cho tất cả mọi người phải nhìn không chớp mắt. Ngược lại, Thẩm Sơ Không xuất chiêu cũng càng ngày càng nhanh, hai bên giằng co quyết liệt. Kiếm pháp của Thẩm Sơ Không giống như đường quyền của hắn, mạnh mẽ như sắt. Cách xuất kiếm của hắn lại càng đơn giản hơn so với kiếm pháp của Đường gia. Nhưng nội lực của hắn vô cùng thâm hậu mặc dù hắn vẫn còn trẻ tuổi. Người bình thường cho dù biết được đường đi kiếm pháp của hắn cũng vô cùng khó khăn trong việc đỡ được thanh trường kiếm trong tay hắn.

Hắn liền xuất một chiêu nhằm thẳng vào mặt Đường Mạc. Đường Mạc không chậm trễ liền giơ kiếm nghênh chiến. Thẩm Sơ Không từ khi xuất đạo đến nay, trăm trận trăm thắng. Từ trước đến giờ chưa từng có ai đỡ được thanh trường kiếm của hắn. Hắn tưởng rằng Đường Mạc không thể né tránh mới bắt đầu đối chiến trực diện, bất giác trong lòng mừng thầm. Nào ngờ khi mũi kiếm của Đường Mạc vừa xuất ra, thì thanh trường kiếm giống như cây trúc gãy của Thẩm Sơ Không lập tức bị mất phương hướng, trượt vào không trung. Mặt của Thẩm Sơ Không chợt biến sắc, lập tức thay chiêu khác. Nhưng cho dù kiếm chiêu của hắn có thay đổi kiểu gì thì trước sau vẫn luôn cảm thấy bị thanh trường kiếm của đối phương chặn mất đường đi. Hắn thở hồng hộc, toàn thân nhảy vút lên quay về vị trí ban

đầu, vút kiếm đánh xoảng một tiếng: “Mẹ kiếp! Không đấu nữa, không đấu nữa!”.

Dáng vẻ thư sinh nho nhã của hắn bỗng nhiên thốt ra những lời tục tĩu làm cho người khác phải ngạc nhiên. Tất cả mọi người đều nhìn hắn một cách kỳ lạ, không hiểu vì sao đang ti thí hấp dẫn như vậy mà hắn lại không chịu đánh tiếp? Đường Mạc giương kiếm, phong thái thoải mái, cau mày nhìn Thẩm Sơ Không. Đối phương gấp tay áo lại: “Kiếm pháp của ngươi quả là lợi hại, ta rất thích. Khôi lão đại quả là không biết lượng sức mình, chết dưới tay ngươi cũng đáng, không trách ngươi được”. Không ai ngờ, trong giờ phút quan trọng đối địch này, đường chủ của Ma Giáo lại nói những lời như vậy, ngay lập tức cả võ đài vỡ òa.

Trong lòng Đường Duyệt hiểu rõ, nếu là người khác nói những lời này thì sẽ làm cho mọi người nghĩ rằng người đó không đấu lại Đường Mạc, cố tình tìm cách từ chối. Nhưng với Thẩm Sơ Không thì lại hoàn toàn khác. Thực lực của hắn mặc dù tạm thời khó giành được chiến thắng, song về lâu dài thì không chắc sẽ thất bại. Hắn chịu buông kiếm ngay, tất nhiên là vì vô cùng khâm phục kiếm pháp của Đường Mạc. Mỗi một đường chủ đều đập lên thân xác của vô số người khác mà ngoi lên, huống chi là thứ tín ngưỡng này đã được phát huy đến mức cao độ. Thẩm Sơ Không đích xác là một loài hoa kỳ lạ mà trong đời Đường Duyệt hiếm gặp, tính tình thẳng thắn. Là một đường chủ, nhưng ngay cả thể diện của Ma Giáo hắn cũng không thêm giữ, quả thực làm cho người khác không thể tin được.

“Đường chủ Di Nguyệt của Bái Nguyệt Giáo, Mộ Dung Mai Kiến xin mời Đường công tử kiến giáo!” Mộ Dung Mai Kiến là một thanh niên khoảng trên dưới hai mươi tuổi, môi đỏ răng trắng, vô cùng tuấn tú, đôi mắt rất có thần, chỉ đơn giản vận y phục bằng vải, nhưng lại bay bổng lạ kỳ, giống như một công tử quý tộc.

Đường Mạc lạnh lùng nhìn Mộ Dung Mai Kiến. Không ngờ lúc hạ đài, Thẩm Sơ Không còn đột nhiên kề tai chàng nói nhỏ: “Tên này rất thâm độc đó, hãy cẩn thận!”.

Mộ Dung Mai Kiến cười rất thân mật. Nhưng Đường Mạc biết rằng người của Bái Nguyệt Giáo hoàn toàn không vô hại giống như vẻ bề ngoài của họ. Vẻ bề ngoài càng ôn hòa thì bên trong lại càng hung hãn. Đường Mạc không vội vàng động thủ ngay khi vừa bắt đầu. Chàng vẫn đang quan sát Mộ Dung Mai Kiến một cách cẩn thận, giống như một kỳ thủ đang quan sát một địch thủ sắp đánh cờ cùng mình vậy, bình tĩnh mà lý trí. Trên khuôn mặt trẻ tuổi của đối phương, mỗi một biểu cảm nhỏ, chàng đều nhìn thấy.

Mộ Dung Mai Kiến cũng đang mỉm cười với Đường Mạc, nhưng sự tàn khốc ở tận sâu đáy mắt lại đang biểu lộ rõ tính cách hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài. Một lát sau, Mộ Dung Mai Kiến đột nhiên cười lớn nói: “Xét về kiếm pháp, ta không phải là đối thủ của ngươi”. Nhưng trong mắt hắn lại lộ rõ ý đồ đen tối với nụ cười xảo quyệt. Hắn nói: “Cái hay là ta lại không dùng kiếm”. Hắn nói hắn không dùng kiếm, vậy thì vũ khí của hắn là gì vậy?

Đường Mạc vẫn đứng ở chỗ cũ, nhưng lại có chút bất an. Trên đời này không có gì quan trọng hơn việc hiểu rõ đối thủ của mình. Ngay cả việc đối thủ dùng loại vũ khí gì cũng không biết, há chẳng phải là làm cho cuộc đọ sức này trở nên mù quáng và ngu ngốc sao?

Trong khi đó, bên dưới võ đài đã có người thì thầm to nhỏ. Tên Mộ Dung Mai Kiến này quả nhiên là kẻ phản bội trong gia tộc Mộ Dung của tứ đại thế gia bao gồm Ôn, Nam Cung, Thượng Quan, Mộ Dung. Hóa ra Mộ Dung Mai Kiến lại có xuất thân danh giá, nhưng tại sao hắn lại gia nhập Ma Giáo nhỉ?

Một sự trầm lặng khó xử phủ xuống, trong số các đường chủ của Ma Giáo lại có một người xuất thân từ gia tộc danh giá. Đây chính là sự sỉ nhục không thể kể xiết. Quả nhiên rất nhanh chóng, một nam tử trẻ tuổi trong y phục màu trắng không kiềm chế được đã bước ra, nói to: “Tên phản bội Mộ Dung Mai Kiến kia, phải để bọn ta thanh lọc môn hộ, Đường huynh, huynh hãy lui ra trước đã!”.

Đường Mạc không động đậy. Chàng dường như cũng chẳng thèm nhìn người vừa lên tiếng. Trên đời này chưa ai dám nói với chàng hai chữ “lui ra”. Cho dù đối phương không có ác ý gì, nhưng thực chất trong lời nói lại ngầm biểu thị sự coi thường. Với tính cách kiêu ngạo của Đường Mạc, chàng chắc chắn sẽ không thèm phản ứng lại.

Mộ Dung Mai Kiến cười lớn: “Mộ Dung Tình, người không đáng một cọng cỏ, mười cú bạt tai mà người bị ta giáng xuống ba năm trước vẫn không giúp người nhớ lâu hơn sao?”.

Nam tử trong y phục màu trắng có tên Mộ Dung Tình lập tức đỏ bừng mặt, giống như là muốn xông ra. Đường Duyệt chỉ mong sao cho Mộ Dung Tình xông ra ngay. Nàng đâu có quan tâm xem kẻ phản bội của gia tộc Mộ Dung sẽ tỉ thí với ai. Chỉ cần đại ca của nàng không gặp nguy hiểm gì là tốt rồi. Chẳng hiểu tại sao, từ lúc tên Mộ Dung Mai Kiến thượng đài đến giờ, nàng cứ bị nháy mắt liên tục, có một dự cảm không lành nào đó cứ len lỏi trong nàng...

Gương mặt trắng tinh của Mộ Dung Tình đã đỏ tới mức giống như một quả hồng chín, khi chàng vừa mở miệng định nói thì trong lán trại của gia tộc Mộ Dung đột nhiên vọng ra một giọng nói nhẹ nhàng, khiến Mộ Dung Tình lập tức im bật, vội vã lui về mà không ý kiến gì. Xem ra, người vừa ngăn chàng chính là Mộ Dung Tiểu Vũ - người nổi tiếng nhất trong những người trẻ tuổi của gia tộc Mộ Dung. Mọi người vốn vẫn mong Mộ Dung Tình trong lúc tức giận sẽ nói ra bí mật tại sao gia tộc Mộ Dung lại nảy ra một kẻ phản nghịch như vậy. Nào ngờ chỉ với một câu nói của Mộ Dung Tiểu Vũ, Mộ Dung Tình đã hết hồn mà rút về. Vì thế mọi người đều không tránh khỏi cảm thấy vô cùng thất vọng.

“Nàng nhìn lán trại bên đó đăm đũa như vậy, người khác thấy sẽ cho rằng nàng đã phải lòng Mộ Dung Tiểu Vũ đó.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai Đường Duyệt.

Đường Duyệt quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên chau mày. Nàng làm sao lại quên mất rằng Tô Mộng Châm cũng theo lên đây. Có điều là không biết tại sao, hắn vốn lên núi cùng Đường bảo chủ nhưng đến tận giờ này mới xuất hiện. “Tại sao ngươi luôn theo sát bọn ta vậy?”

Tô Mộng Châm áo quần bảnh bao, phong độ ngời ngời đứng ngay cạnh Đường Duyệt. Hắn ghé sát vào tai Đường Duyệt nói: “Sao thế? Nàng không hoan nghênh ta hay sao?”.

Đường Duyệt đã nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Đường bảo chủ, liền miễn cưỡng bót giận nói: “Chẳng liên quan gì đến ta cả!”.

Tô Mộng Châm mím môi nín cười: “Nàng không hoan nghênh ta đến, còn ta thì lại cứ muốn đến. Đến rồi thì lại cứ theo sát nàng, không chịu rời bước. Chắc là nàng ngán ta lắm nhỉ?”.

Trán Đường Duyệt lấm tẩm mồ hôi, nhưng lại không dám tỏ ra thất lễ ngay trước mặt mọi người, đành phải nhẫn nhịn quay mặt đi nhìn lên võ đài.

Tô Mộng Châm kẻ sát thêm chút nữa: “Nhu thế mới phải chứ, hãy vứt bỏ sự kháng cự đi. Như vậy mới là một cô nương tốt!”.

Mặt Đường Duyệt không một chút biểu cảm, nhưng lại ngậm giẫm lên chân Tô Mộng Châm một cái rõ mạnh. Liếc mắt nhìn Tô Mộng Châm đau tới mức phải lùi lại một bước, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ không có chuyện gì, trong lòng nàng mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Thế giằng co trên võ đài đã thay đổi. Đường Mạc dường như không muốn đợi nữa, tuốt kiếm ra trước. Đường Duyệt nhìn sang phía Mộ Dung Mai Kiến, nàng tròn tròn mắt ngạc nhiên. Hắn cũng đã lộ vũ khí rồi. Nhưng đó không phải là đao, không phải là kiếm, không phải là ám khí, cũng không phải là bất kỳ thứ vũ khí nào mà nàng đã từng nhìn thấy hàng ngày, mà chỉ là hai dải tay áo. Nàng còn nghi ngờ mình đã nhìn nhầm, phải dụi mắt để nhìn cho rõ hơn.

Lúc này, Tô Mộng Châm lại nhẹ nhàng nói: “Theo ghi chép mưu đồ trong giới võ lâm, trong số những tuyệt học truyền thế của gia tộc Mộ Dung mà người đời biết đến, chỉ có công phu dải tay áo và “dĩ bỉ chi đao, hoàn thi bỉ thân”. Nếu như ta không nhìn nhầm, thì vũ khí mà Mộ Dung Mai Kiến dùng chính là công phu dải tay áo”.

Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ nghe thấy những điều này, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện trong giang hồ đột nhiên lại có người dùng cách này để ngăn chặn những đường kiếm sắc bén. Từ ống tay áo của Mộ Dung Mai Kiến đột nhiên xuất hiện hai dải lụa trắng dài khoảng một tấc ba thước. Một thứ vũ khí mềm mại như vậy, làm sao có thể chống đỡ được với thanh trường kiếm sắc bén của Đường Mạc được chứ? Đường Duyệt không dám tin.

Nhưng chỉ một lát sau, nàng lại không dám nghĩ như vậy nữa. Bởi vì mỗi một động tác của Mộ Dung Mai Kiến đều đoan trang mà tài hoa, mạnh mẽ mà thướt tha, như mây bay nước chảy, nhay múa nhẹ nhàng.

Khi Đường Mạc cầm kiếm tấn công thì Mộ Dung Mai Kiến lại xếp chồng dải tay áo làm lộ ra đôi bàn tay nuột nà đẹp hơn tay nữ nhi để đỡ lấy mũi kiếm nhọn. Khi Đường Mạc tấn công từ trên xuống, muốn đi một đường xuyên suốt thì Mộ Dung Mai Kiến lại dùng ngón tay trở đẩy dải tay áo bay lên đỡ trọn mũi kiếm, trong khoảnh khắc đã cuốn gọn Đường Mạc bằng dải tay áo và ném ra xa.

Trên võ đài gần như không còn nhìn thấy thanh trường kiếm của Đường Mạc đâu nữa. Chỉ còn nhìn thấy dải tay áo của Mộ Dung Mai Kiến ném, quăng, vút, vung, khua, giật, hời, buộc, nâng, cứ thế luân phiên bay nhảy. Thế tấn công của Đường Mạc lúc này như rồng bay gặp nước, giở tuyệt nhiên không thấy tầm hơi.

Trước đây Đường Duyệt đã từng nghe người ta hát kịch, đã từng nhìn thấy dải tay áo như thế này. Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, một thứ vốn chỉ được dùng như một đạo cụ để bày tỏ tình cảm, khi ở trong tay của Mộ Dung Mai Kiến lại đột nhiên biến thành một thứ vũ khí lợi hại có thể giết người. Dải tay áo trên sân khấu kịch đẹp là vậy, thế nhưng dải tay áo đang bay lượn trên võ đài thì mỗi một động tác đều mang sát khí hùng hực. Không một thế tấn công nào là không mang theo sự hung tàn đến mức làm cho người ta thịt nát xương tan. Hấp dẫn đến mức nàng không thể dự đoán trước được. Mọi người cũng đều xem đến mê hoặc, họ hoàn toàn không nghĩ rằng hiện giờ Đường Mạc đang ở trên bờ vực của sự nguy hiểm nhất.

Mộ Dung Mai Kiến tuy sinh ra môi đỏ răng trắng, dung mạo tuấn tú, tư thế đánh võ cũng rất đẹp, nhưng mỗi một chiêu hấn xuất ra đều tàn độc đến cùng cực. Đường Mạc từ thế tấn công lúc đầu bây giờ đã chuyển sang né tránh. Vai chàng đã bị trúng hai cú từ dải tay áo. Chàng mặc y phục sẫm màu, lúc này y phục đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Có điều không ai chú ý tới việc này, vì tất cả ánh mắt của mọi người đang đổ dồn vào trận quyết đấu hấp dẫn đẹp mắt đang diễn ra trên võ đài.

“Đại huynh của nàng bị thương rồi”, Tô Mộng Châm lạnh lùng nói.

“Ngươi nói cái gì?” Lần đầu tiên Đường Duyệt nhìn thẳng vào hắn.

“Nàng hãy nhìn vai phải của Đường huynh xem, hình như đã bị thương do trúng đòn rồi đó”, Tô Mộng Châm nói nhỏ.

Đường Duyệt chăm chăm nhìn vào vai phải của Đường Mạc, quả nhiên thấy có màu máu mờ mờ thấm ra ngoài. Nàng thảng thốt kêu lên: “Tại sao lại như vậy?”.

“Dải tay áo của gia tộc Mộ Dung nhìn thì đẹp nhưng không dễ chơi đâu. Nàng cũng nên biết rằng, may mà đó là đại huynh của nàng đây, nếu là người khác thì e rằng đã bị dải tay áo đó đánh cho thịt nát xương tan rồi.”

“Nhưng đó chỉ là một dải tay áo thôi mà!” Trong lòng Đường Duyệt đã trở nên nôn nóng nên nàng nói cứng.

“Dải tay áo của gia tộc Mộ Dung vốn có nội lực thâm hậu, lại thiên biến vạn hóa, không gì có thể nắm bắt được. Võ công của Mộ Dung Mai Kiến không kém hơn Mộ Dung Tiểu Vũ - cao thủ thế hệ trẻ của gia tộc Mộ Dung. Đại huynh của nàng chẳng có chút kinh nghiệm nào trong việc đối đầu với người của gia tộc Mộ Dung nên đương nhiên sẽ bị thiệt thòi.”

“Dải tay áo mềm mại là thế làm sao lại có uy lực như vậy?” Đường Duyệt nắm chặt tay lại, vết móng tay hằn rõ trên da thịt.

Tô Mộng Châm liếc nhìn vẻ mặt căng thẳng của Đường Duyệt, cười nói: “Lấy nhu thắng cương vốn là tinh túy trong tuyệt học của gia tộc Mộ Dung mà”.

Lấy nhu thắng cương, lấy nhu thắng cương, lấy nhu thắng cương... Đường Duyệt cứ lăm lăm nhắc đi nhắc lại mấy từ này. Kiếm pháp của Đường Mạc không còn nghi ngờ gì nữa chính là cương, còn dải tay áo xem ra yếu mềm kia đương nhiên chính là nhu rồi. Nhưng ai cũng đều biết rằng, càng là những thứ mà mình sơ suất không để ý tới thì lại càng là nguồn họa đáng sợ.

“Vậy bây giờ nên làm thế nào?” Đường Duyệt bước lên một bước, nắm chặt lấy thanh Khuynh Thành như để kiềm chế đôi bàn tay đang run bần bật.

“Có hai cách, một là đại huynh của nàng phải xin thua, ta sẽ chữa trị giúp vết thương cho huynh ấy. Hai là huynh ấy chống chọi đến cùng, rồi sẽ được khiêng xuống núi.”

Đường Mạc tuyệt đối không phải là nam tử cam tâm tình nguyện xin thua. Cho dù biết là mình chết chắc chàng cũng không bao giờ xin thua. Điều này Đường Duyệt hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng nàng không muốn Đường Mạc bị thương. Không còn nghi ngờ gì nữa, Đường Mạc chính là một trong những người quan trọng nhất trong lòng nàng. “Ta không tin, đại huynh của ta sẽ không bao giờ thua”, Đường Duyệt nghiêng răng nói.

Tô Mộng Châm khẽ mỉm cười: “Ta đã nhìn tướng mạo đại huynh của nàng, huynh ấy thái dương cao vút, cốt cách thanh kỳ, đây chính là tướng thiếu niên đắc chí, vốn rất thuận buồm xuôi gió, có quý nhân phù trợ. Nhưng đáng tiếc là huynh ấy lại gặp phải sát tinh là nàng, nên đã ảnh hưởng đến mệnh số, e rằng năm nay sẽ có họa đỏ máu”.

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn chàng: “Ta cũng biết xem tướng, ấn đường của ngươi hiện nay đang u tối, sẽ lập tức gặp rủi ro lớn đấy”.

“Ồ?” Tô Mộng Châm ngạc nhiên nói. “Nàng cũng biết xem tướng sao? Lại còn có thể xem được ta sắp bị rủi ro cơ đấy?”

Đường Duyệt cười nhạt: “Ngươi cũng ở cùng với sát tinh là ta đây, nếu đại huynh của ta bị cái miệng u ám của ngươi trù ẻo mà xảy ra bất kỳ điều gì, thì ta sẽ băm vằm ngươi ra thành trăm mảnh, đến lúc đó, ngươi sẽ biết thế nào là gặp rủi ro lớn”. Đường Duyệt nói rồi cũng chẳng thèm nhìn hắn.

Đường Mạc giữ hơi, lùi lại hai bước, chuẩn bị xuất chiêu thứ năm trong Cửu Thức Đường gia - chiêu Kim Nhật Sinh Huy. Đường kiếm này càng đi càng nhanh. Mũi kiếm càng ngày càng mạnh mẽ. Trên võ đài chỉ cảm nhận thấy kiếm khí trầm lạnh của Đường Mạc cứ tới tấp vung tới.

Mộ Dung Mai Kiến lại tỏ ra rất ung dung trước kiếm khí như vũ bão của Đường Mạc. Nhưng dải tay áo thì đã thay đổi, hoàn toàn không phòng thủ nữa mà lại triển khai thế tấn công đáng sợ. Dải tay áo đó đã cuốn chặt lấy thanh trường kiếm của Đường Mạc từ một góc

độ tưởng chừng như không thể. Khi mọi người vừa kịp định thần phản ứng lại thì vừa hay nhìn thấy thanh trường kiếm của Đường Mạc đã đâm thủng ngực chàng...

“Mạc nhi...” Đường Mẫn đứng dậy kêu lên thất thanh.

“Đại huynh...” Đường Duyệt gần như muốn xông ra, nhưng lại bị Tô Mộng Châm đứng bên cạnh giữ lại.

“Nàng mà xông ra lúc này thì chỉ tổ làm cho huynh ấy không có chỗ nào mà trốn vì xấu hổ thôi. “Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân” của gia tộc Mộ Dung vốn là một loại công phu mượn lực đả lực. Kiếm pháp của đại huynh nàng càng giỏi, tốc độ càng nhanh bao nhiêu thì khi bị trúng thương sẽ càng nặng bấy nhiêu.”

“Người câm miệng đi, câm ngay!” Đường Duyệt đã xông ra.

Người của Đường gia, ngoài Đường Mẫn đứng bất động tại chỗ như cảnh tùng, đều đã xông ra.

Đường Mạc rõ ràng là một cao thủ tài năng xuất chúng của thế hệ thanh niên trong giới võ lâm. Chàng xuất thân danh giá, tính cách lạnh lùng, tinh thông võ nghệ, bản thân đã có tư cách kiêu ngạo. Thế nhưng chàng đã thất bại thật rồi, thất bại trong tay kẻ phản bội của gia tộc Mộ Dung khi mà chàng không ngờ tới nhất. Điều này đối với chàng quả thật là một sự sỉ nhục vô cùng to lớn.

Đường Duyệt là người đầu tiên xông ra, đã kịp thời đỡ được Đường Mạc đang gục xuống. Vết thương trên ngực chàng nhìn vô cùng khiếp sợ, Đường Duyệt không thể nào kìm nén được đã bật khóc, nước mắt đầm đìa khuôn mặt.

Mộ Dung Mai Kiến lần đầu tiên nhìn thấy một nữ nhi kỳ lạ như vậy. Nàng đỡ lấy Đường Mạc, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Mai Kiến. Đôi mắt sáng lấp lánh ẩn chứa một sự phẫn nộ sục sôi. Dung mạo của nàng vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, giống như một nụ hoa vừa chớm nở. Nhưng sắc mặt nàng lại phẫn nộ tới cùng cực, dường như bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng nhảy lên để tìm hấn liều mạng.

Tất cả những người khác trong Đường gia đều lý trí hơn Đường Duyệt nhiều, bọn họ khiêng Đường Mạc đã hôn mê quay xuống.

Tô Mộng Châm ở trong lán trại của Đường gia, đang chữa trị cho Đường Mạc. Lòng Âu Dương Minh Châu nóng như lửa đốt, muốn qua đó xem Đường Mạc thế nào, nhưng lại bị Lý Hồng ngăn lại, không thể cử động được. “Không được phép qua đó, một lát nữa phụ thân của con cũng sẽ thượng đài, nếu có mùi máu thì làm thế nào?”

Trên võ đài vốn luôn có thắng bại, có sống chết, nhưng khi mọi việc xảy ra với Đường Mạc thì Đường Duyệt mới cảm thấy trong lòng đau đớn vô cùng. Đó là người thân của nàng, là đại huynh luôn giúp đỡ, bảo vệ nàng. Thế mà người ta bỗng nhiên khinh suất làm hại chàng.

Đường Mạc không chết, chàng vẫn còn sống, có điều hơi thở rất gấp gáp. Đường Mẫn nhắm mắt lại không dám nhìn con trai mình, lo sợ một lát sau Tô Mộng Châm sẽ đưa ra chẩn đoán đáng sợ. “Vết thương của Đường công tử rất sâu, nhưng không làm tổn thương đến mạch, có ta ở đây, sẽ không có việc gì đâu”, Tô Mộng Châm sau một hồi thăm khám đã hạ giọng nói. “Bây giờ hãy tìm cho ta một nơi yên tĩnh, ta sẽ nhờ thanh kiếm cho công tử.”

Đường Duyệt nhìn hẩn không nói, Tô Mộng Châm mỉm cười: “Nếu nàng không yên tâm, có thể kẻ đao bên cổ ta”. Đường Duyệt đứng lên, quay đầu nhìn Đường Mẫn, ông liền nhẹ nhàng gạt đầu.

Người của Đường gia đưa Đường Mạc đến một nơi cách võ đài không xa, đã phát sẵn một mảnh đất rất to để dựng lều, phòng khi dùng đến.

Đường Duyệt đứng ở bên ngoài lều, không hề có chút biểu cảm nào, như thể người nằm trong lều không có chút quan hệ gì với nàng vậy. Tới khi Tô Mộng Châm từ trong lều bước ra, nàng vẫn giống như một người bằng gỗ đứng nguyên tại đó, không chút phản ứng.

“Huynh ấy không sao đâu. Đường Duyệt, ta đã nói rồi, đại huynh của nàng không sao cả. Tim của huynh ấy chếch hơn một chút so với người bình thường. Nhất kiếm đó nhìn thì đáng sợ, nhưng thực ra không làm tổn thương đến tim, nàng đã nghe thấy chưa?”

Đường Duyệt nghe xong liền chạy vụt đi.

Chương 12

Tài năng

Trong khu rừng vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng khóc rất thương tâm. Tô Mộng Châm từ từ bước đến, Đường Duyệt ẩn mình sau một gốc cây to và khóc thống thiết như một đứa trẻ.

Chỉ có điều Tô Mộng Châm chưa nghĩ ra, một Đường Duyệt ngày thường với khuôn mặt lạnh lùng sao có thể bật ra tiếng khóc như vậy, dường như những giọt nước mắt đã bị dồn nén quá lâu đến nỗi không thể kìm được nữa nên đã vỡ òa. Hắn phỏng đoán, người con gái này xem ra không giống với vẻ kiên cường thường ngày của nàng.

Hắn cười rất vui vẻ, bởi vì hắn tự tin mình có thể đối phó với một người con gái yếu đuối như vậy. Hắn an ủi người khác rất khéo, đặc biệt là các cô gái xinh đẹp. Nhưng bàn tay hắn chưa kịp chạm vào vai nàng thì khuôn mặt của Đường Duyệt đã ngược lên. Nàng vội vàng lau nước mắt, không thèm quay đầu lại mà cứ thế bước đi.

Tô Mộng Châm thần thờ nhìn theo bóng nàng: “Nàng đi đâu vậy?”. Đường Duyệt không đáp, chỉ bay thật nhanh lên phía võ đài. Tô Mộng Châm trong lòng sững sờ một lúc. Thật là ngốc, chẳng lẽ nàng ấy định thay Đường Mạc báo thù ư?

Kế sau Đường Mạc, Mộ Dung Mai Kiến gặp và liên tiếp đánh bại đại đệ tử phái Nga Mi Châu Phượng Lai, Hoa Sơn kiếm khách Tống Minh, đệ tử chương môn phái Phổ Đà Quách Bình, đại đệ tử chương môn phái Không Động Lâm Tĩnh. Tất cả những người này đều bị trọng thương. Trong đó Hoa Sơn kiếm khách Tống Minh và đệ tử phái Phổ Đà Quách Bình đã chết ngay trên võ đài. Điều khiến người ta sồn tóc gáy nhất là bọn họ đều chết dưới những tuyệt kỹ đã thành danh của mình, cũng giống như Đường Mạc bị thương dưới Cửu Thức Đường gia độc nhất vô nhị vậy.

Các cao thủ thế hệ trẻ, ngay cả đại công tử của Đường Gia Bảo, đều đã bị thương dưới tay của Mộ Dung thế gia. Mấy vị cao thủ có tiếng khác cũng đều gặp không ít khó khăn, buộc phải lạng lẽ rút lui. Lúc này, không một người nào dám bước lên thách đấu. Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào lều của Mộ Dung thế gia, nhưng đáng tiếc bên trong chỉ là một cảnh lặng ngắt, không chút động tĩnh.

Trên võ đài bỗng xuất hiện một người, mặc một chiếc áo đỏ như lửa, khiến người ta mê mẩn. Nàng có đôi mắt sáng như sao, mặt trắng như tuyết, vẻ mặt như vừa mới khóc. Nhưng nước mắt trên khuôn mặt nàng đã bị gió dữ thổi khô, tay phải nàng cầm một thanh đao, nhằm thẳng vào Mộ Dung Mai Kiến nói: “Người đã làm đại ca của ta bị thương”.

“Nàng là muội muội của Đường Mạc?” Mộ Dung Mai Kiến cười nói. “Đại ca của nàng suýt chút nữa đã chết dưới tay ta. Nàng có tự tin là nàng mạnh mẽ hơn đại ca của nàng

không?”

Đường Duyệt cầm chắc thanh đao, khoe miệng lộ rõ nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay, dưới ánh sáng chói lòa của mặt trời: “Trước khi ta ngừng thở, sẽ phải giết ngươi trước đã”.

Mộ Dung Mai Kiến chau mày, hần bồng nghĩ đến một truyền thuyết trên giang hồ, chậm rãi nói: “Nàng không nhất thiết phải động thủ với ta, Đường Mạc đâu phải là huynh ruột của nàng?”.

Rồi Mộ Dung Mai Kiến bất chợt cười lớn, nói: “Mộ Dung Tiểu Vũ, ngươi nhìn thấy không? Cô nương này cũng là con rơi giống ngươi. Nhưng nàng dám đứng dưới ánh mặt trời, tại sao ngươi không dám?”.

Đám đông rộ lên.

Đường Duyệt lúc này lòng đau như dao cắt, hai chữ “con rơi” giống như một lưỡi dao sắc đâm nhói tim nàng. Đối diện với ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, nàng vô cùng đau khổ, Mộ Dung Tiểu Vũ ngồi bên trong lều, cũng đang nghĩ gì đó.

“Ngươi là con rơi của Mộ Dung thế gia, bây giờ ở trên cao rồi, chẳng phải cảm thấy rất vui vẻ sao? Ngươi không được quên rằng, ta mới chính là cháu đích tôn của Mộ Dung thế gia, ngươi thì tính làm gì?” Mộ Dung Mai Kiến nhìn với ánh mắt thâm độc, tiếp tục nói một cách lạnh lùng: “Sao? Đến tận bây giờ ngươi vẫn không dám đối mặt với ta? Ngươi sợ ta sẽ vạch bộ mặt nham hiểm của ngươi trước mặt mọi người hay sao? Ngươi hại ta không chỗ dung thân, bức tử mẫu thân của ta. Món nợ này sẽ có một ngày ta tìm ngươi để tính! Mộ Dung Tiểu Vũ, ngươi muốn làm con rùa rụt cổ hay sao, bước ra đây!”.

Trong lều dường như có người đứng dậy, nhưng không phải là Mộ Dung Tiểu Vũ mà là Mộ Dung Tình, chàng không kìm nén được nữa nên đã xông ra, giọng nói run run: “Mộ Dung Mai Kiến, rõ ràng ngươi đã thông dâm với biểu tẩu, giết chết biểu huynh, bị bắt tại trận, đại bá mẫu cũng bị ngươi giết chết. Thế mà ngươi vẫn còn dám ăn nói xằng bậy, vu không huynh trưởng của mình. Ngươi có còn là con người hay không?”.

Chẳng ai ngờ tới, người có tiếng tăm trong giang hồ như Mộ Dung Tiểu Vũ lại là con rơi của Mộ Dung Bất Phàm, trưởng tộc Mộ Dung thế gia. Lại còn chuyện Mộ Dung Mai Kiến hợp mưu cùng biểu tẩu giết hại biểu huynh của mình, cuối cùng mới phản lại Mộ Dung thế gia. Lẽ nào Mộ Dung thế gia thậm chịu đựng, không muốn ép Mộ Dung Mai Kiến thái quá, sợ rằng hần sẽ tiết lộ toàn bộ những việc này ra ngoài?

“Huynh trưởng ư? Huynh trưởng? Ha ha. Từ khi hần bước vào Mộ Dung gia, ta đã kính hần như huynh trưởng. Nhưng sao hần lại đối đãi với ta và mẫu thân ta như vậy? Mộ Dung Tình, ngươi hãy dùng cái đầu ngu xuẩn của mình mà nghĩ xem, ta và biểu tẩu vừa mới về chẳng hề quen biết, làm sao mà hẹn gặp nhau ở hậu hoa viên, sao lại khéo bị biểu huynh bắt gặp? Sau đó lại có thể khiến biểu huynh treo cổ tự tử? Mộ Dung Mai Kiến ta sao có thể làm cái việc ngu xuẩn không có chút lý trí đó được chứ?” Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung

Mai Kiến chất đầy oán hận, giận dữ nói. “Chính là do tên cầu tạp chủng Mộ Dung Tiểu Vũ, chỉ có hắn mới có thể hại ta thảm đến như vậy!”

Cho dù Mộ Dung Mai Kiến có chửi bới thế nào, Mộ Dung Tiểu Vũ vẫn không chút phản ứng. Như thể chàng là một hòn đá, cứ thờ ơ.

Đường Duyệt bước lên trước một bước, lạnh lùng nói: “Mộ Dung Mai Kiến!”. Tất cả mọi người đều toát mồ hôi thay cho tiểu cô nương trẻ tuổi này. Trên bàn tay mảnh dẻ của nàng đã xuất hiện một thanh đao đẹp lạ thường. Lưỡi đao mỏng như cánh ve. Cán đao đỏ rực, khi múa trong không khí gợn lên một luồng sáng màu đỏ. Thân đao so với đao bình thường thì nhỏ hơn, kỳ lạ hơn và đẹp hơn. Bất kỳ một người luyện võ nào khi nhìn thấy thanh đao này đều kinh ngạc trước vẻ đẹp của nó. Mọi người đều cho rằng Mộ Dung Mai Kiến đã đánh mất lý trí. Nhưng hắn nhanh chóng trấn tĩnh lại bởi vì hắn đã nhìn thấy thanh đao Khuynh Thành.

“Thanh đao này thiên hạ đều biết. Nhưng thanh đao có tốt thế nào chẳng nữa, rơi vào tay người không biết sử dụng thì chỉ là đồ bỏ đi”, Mộ Dung Mai Kiến chậm rãi nói. “Nàng không thể giao thanh đao này cho ta, đúng không?”

Đường Duyệt nhìn hắn bằng một ánh mắt kỳ quặc. “Ta vốn không muốn giết một mỹ nhân. Nhưng nếu không giết nàng, Khuynh Thành không thể thuộc về ta.” Mộ Dung Mai Kiến cười khẩy, hắn lại nhìn vào bên trong lều của Mộ Dung thế gia, nói tiếp: “Hơn nữa, chúng bay là lũ cầu tạp chủng, đều đáng chết”.

Ánh mắt Đường Duyệt đỏ rực giống như ngọn lửa. Nhưng nét mặt nàng lại không biểu lộ bất cứ điều gì, lạnh lùng nói: “Loại người như ngươi mới đáng chết!”. Nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất, chém về phía Mộ Dung Mai Kiến. Đao Khuynh Thành rất cay nghiệt, luôn luôn đánh đòn phủ đầu.

Khi đao Khuynh Thành của Đường Duyệt chém về phía hắn, Mộ Dung Mai Kiến đã chọn thời cơ tốt nhất, dùng ống tay áo chặn đứng sự tấn công của đối phương, hóa giải đòn tấn công của nàng.

Tô Mộng Châm ở trên đài than vãn: “Luận về võ công, điểm mạnh của Mộ Dung Mai Kiến so với Đường Duyệt không phải ít. Luận về thực chiến, lúc hắn xuất đao thì Đường Duyệt mới vừa bắt đầu cầm đao. Trận tỉ thí này có nhất thiết phải xem nữa hay không?”. Hắn giống như đang độc thoại, nhưng đột nhiên có một người đáp lại lời của hắn.

“Thế gian này vẫn luôn có những chuyện tưởng chừng không thể mà lại có thể xảy ra. Tô công tử, ta nghĩ công tử mãi mãi chẳng thể nào hiểu đâu. Tình cảm mà Đường Duyệt dành cho đại huynh của nàng ấy rất sâu đậm.” Thương Dung mặc bộ đồ trắng, chẳng hiểu đã xuất hiện từ lúc nào.

Tô Mộng Châm chau mày: “Ồ! Suy cho cùng thì Thương huynh am hiểu đến nhường nào mà ta nhìn mãi vẫn không ra hai con người chẳng mấy may có chút máu mủ nào này

lại có thứ gọi là tình cảm sâu đậm vậy?”.

Khuôn mặt khô ngô của Thương Dung ung dung, đôi mắt chăm chú quan sát sự thay đổi trên võ đài, nhẹ nhàng đáp: “Nếu huynh là Đường Duyệt thì huynh có thấy vui khi có một người chẳng hề có quan hệ ruột thịt với mình sẵn lòng dạy võ công cho huynh, âm thầm chăm sóc huynh dù người đó luôn tỏ ra nghiêm khắc, lạnh lùng với huynh hay không?”.

“Ồ! Ta quên mất điều mà nha đầu này mong mỗi nhất chính là sự quan tâm và yêu thương của người thân.” Tô Mộng Châm dựa vào một cái cây, đưa mắt nhìn Thương Dung một lượt từ trên xuống dưới, cười lạnh lùng: “Không đạt được điều gì, nàng ấy sẽ luôn cho rằng thế là mỹ mãn rồi. Đó là vì nàng ấy chưa hiểu hết lòng người, và không sống cùng người mà nàng ấy yêu thương được bao lâu. Đến một ngày khi nàng ấy hiểu được thì sẽ phát hiện ra có rất nhiều thứ không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng”.

Thương Dung chỉ nói: “Tình cảm tất nhiên không phải để làm từ thiện, không thể trao tặng một cách bừa bãi. Mẫu thân nàng ấy đối xử với nàng ấy không tốt, có lẽ là có nguyên nhân, cũng có thể không có nguyên nhân, nhưng đó là quyền của Đường Tứ phu nhân. Đường Duyệt đối xử với mẫu thân rất tốt, một lòng một dạ muốn thành một người con tốt, đó cũng là nguyện vọng của nàng. Hậu quả có như thế nào đi chăng nữa thì nàng ấy cũng không sợ. Chúng ta là người ngoài, không nên nhiều lời”.

Tô Mộng Châm ngạo mạn, lạnh lùng nói: “Điều này ta không quan tâm. Ta đối xử với người tốt, tự nhiên người phải đối tốt với ta gấp hai lần. Nếu không thì việc gì phải tốt với người!”.

Thương Dung lắc đầu nói: “Đây chính là điểm khác nhau cơ bản nhất giữa huynh và Tiểu Duyệt”.

“Khác nhau ư?” Tô Mộng Châm tỏ vẻ không hiểu. “Chúng ta giống nhau, huynh có dám nói tận đáy lòng nàng ấy không có hy vọng, không mong đợi mẫu thân sẽ yêu thương nàng ấy hay không? Huynh có dám nói cuối cùng khi cứu không nổi thì nàng ấy sẽ phát điên không? Thương huynh à, người thực sự không hiểu nỗi lòng người chính là huynh, đừng có ra vẻ hiểu được người trong thiên hạ nữa.” Trước đây, khi đối đáp với Thương Dung, Tô Mộng Châm đều dùng ngữ khí hòa nhã và hiểu biết, không hề có chút đối chọi, gay gắt nào, nhưng biểu hiện lần này rõ ràng đã có sự khác biệt.

Thương Dung không hề bác bỏ, nhẹ nhàng nói: “Chính nhân hành tà pháp, tà pháp diệt chính, tà nhân hành chính pháp, chính pháp diệt tà, nhất thiết duy tâm tạo. Tương lai của Tiểu Duyệt, ta nói không chuẩn, huynh nói cũng không chuẩn, tất cả đều là ở nàng ấy”.

Tô Mộng Châm cười mỉa một tiếng: “Thương công tử, nếu huynh có thể để nàng ấy tự làm mọi việc theo ý mình thì đúng là một người tự do tự tại trên thế gian này rồi”.

Thương Dung cup mắt xuống rồi nói: “Ta cũng muốn làm một người tự do nhưng đáng

tiếc là người trên thế gian này không thể không vấp ngã. Khi ta khuyên nàng ấy cố gắng cũng là muốn nàng ấy không từ bỏ hy vọng. Nhưng từ trước đến nay, nàng ấy cũng không hề buông tay. Ta không biết cuối cùng thì tận trong đáy lòng, nàng ấy đã đau khổ đến nhường nào...”.

Tô Mộng Chằm cười to: “Đúng là điên! Tay nàng ấy sống chết nắm lấy một vật mà không buông, chỉ để có thể có được điều đó. Khi nàng ấy buông tay rồi, chẳng lẽ cả thế giới rộng lớn này không chờ đợi gì ở nàng ấy sao? Có nhiều sự lựa chọn không phải là tốt hơn sao?”.

Thương Dung nói: “Trước đây ta cũng từng hối hận, không nên khuyên nàng ấy như vậy. Nhưng hôm nay nhìn thấy nàng ấy thì lại suy nghĩ khác”.

“Ồ!” Tô Mộng Chằm mở to mắt.

“Trong những năm qua, chắc chắn Đường Tứ phu nhân đã khiến cho nàng ấy cảm thấy đau khổ, nhưng có một người mẹ luôn đối xử không tốt với nàng ấy như vậy thì Đường Duyệt mới có cái để theo đuổi. Cuộc sống của nàng ấy mới có trọng tâm, mới có mục tiêu, mới không trở nên trống rỗng. So với một số người được sự sủng ái của phụ mẫu, ngay từ khi sinh ra đã cho rằng bản thân mình là nhất, là hoàn mỹ cho nên sống rất ích kỷ, không hề có chí tiến thủ, thì chẳng phải Tiểu Duyệt cũng có điểm may mắn sao?”

Tô Mộng Chằm liền hỏi: “Lẽ nào nàng ấy không biết tự lượng sức mình, đi thách đấu với một người võ công cao cường hơn gấp vạn lần mình, huynh tận mắt nhìn thấy rồi, cũng không định ngăn cản?”.

Thương Dung cười và nói: “Ta tin tưởng nàng ấy”.

Tô Mộng Chằm bước ra khỏi lều, nói một cách lạnh lùng: “Bệnh ngu ngốc là bệnh truyền nhiễm, ta phải tránh xa nơi này một chút”. Tô Mộng Chằm nói vậy nhưng lại đứng gần hơn về phía võ đài.

Trong thời gian diễn ra cuộc đối thoại ngắn ngủi giữa Thương Dung và Tô Mộng Chằm, ống tay áo của Mộ Dung Mai Kiến đã đâm thấu vào vai của Đường Duyệt. Mọi người xung quanh đều thở dài vì với một cô nương xinh đẹp yếu đuối như vậy mà Mộ Dung Mai Kiến vẫn ra tay một cách vô tình. Đúng thật là một nam nhân lạnh lùng và sắt đá.

Đường Mẫn chau mày theo dõi, ông không hy vọng cuộc tỉ thí này tiếp tục diễn ra. Nhưng ông chỉ nhìn bóng dáng Đường Duyệt trên võ đài và chưa thật sự muốn lên tiếng ngăn cản. Lúc Đường Duyệt bị đâm lần nữa, nàng vẫn không hề kêu đau, càng không hề kêu cứu, nàng cắn răng chịu đựng và từ từ đứng dậy.

“Mẹ nó, Mộ Dung Mai Kiến đúng là đồ hèn. Nàng ấy chỉ là một tiểu cô nương. Mẹ nó, hãy mở to mắt chó ra mà nhìn đi!” Thẩm Sơ Không đột nhiên gầm lên.

“Trên đấu trường không phân biệt nam nữ.” Thẩm Sơ Không không ngờ được rằng đáp

lại lời hấn không phải là Mộ Dung Mai Kiến mà chính là Đường Duyệt với bờ vai bên phải đang chảy máu đầm đìa.

Thẩm Sơ Không đứng ngây người. Công tử Mạnh Trúc Túy đứng bên cạnh cười nhẹ và vỗ vào vai hấn: “Bị ăn quả đắng rồi phải không? Người ta đâu muốn huynh quan tâm”.

Đường chủ đường Văn Nguyệt Tàn Thời Vũ đứng bên cũng huých nhẹ khuỷu tay hấn và nói: “Này, này, Thẩm huynh, đừng thấy tiểu cô nương kia xinh đẹp mà nảy sinh ý đồ xấu nhé”.

Thẩm Sơ Không đáp lại: “Thì ta cũng trắng hoa như huynh thôi”.

Tàn Thời Vũ ngắt lời ngay: “Thế đường chủ ngày trước cũng là một cô nương, tại sao ta không thấy huynh nương tay với nàng ấy. Cả cô nương thảng trước thách đấu với huynh nữa, huynh chẳng phải cũng ra tay không thương tiếc hay sao?”.

Thẩm Sơ Không không nói được gì thêm nữa.

Tô Mộng Châm nhíu mày: “Cứ đà này thì nàng ấy sẽ bị đánh cho ngã xuống mất”.

Tất cả mọi người đều cho rằng Đường Duyệt không bị thương nặng. Chỉ có Mộ Dung Mai Kiến biết rằng, chiêu đòn mà hấn vừa dành cho Đường Duyệt là đòn trí mạng. Chỉ đáng tiếc là Đường Duyệt né tránh được, chứ với sức mạnh như vậy thì Đường Duyệt không thể tiếp tục đứng lên được nữa.

Lần đầu tiên nhìn kỹ Đường Duyệt, Mộ Dung Mai Kiến khẽ cười: “Ngươi và đại ca của ngươi rất giống nhau, đều là những đối thủ đáng gờm”.

Khuôn mặt của Đường Duyệt trở nên trắng bệch đến đáng sợ. Vết thương trên vai của nàng làm cho cánh tay đang nắm chặt thanh đao run lên. Máu từ vết thương ở vai đang từ từ nhỏ xuống, nhuộm đỏ cánh tay trắng nõn của nàng rồi rơi xuống trên thân đao, rơi cả trên lưỡi đao.

Trong nháy mắt, đao Khuynh Thành sáng rực lên. Đường Duyệt lại một lần nữa xuất chiêu, tốc độ cực nhanh, nhưng không ổn định. Mộ Dung Mai Kiến nhìn vào mắt Đường Duyệt, biết chắc đó là sự gắng sức cuối cùng. Nhưng tư thế của nàng không chút do dự, vậy là một lần nữa ống tay áo của Mộ Dung Mai Kiến lại tung lên. Lần này hấn muốn hoàn toàn đánh bại Đường Duyệt.

Một tay áo của Mộ Dung Mai Kiến đã trực tiếp quán chặt cổ Đường Duyệt. Chỉ cần nàng thu đao lại, nỗ lực để chặt đứt tay áo của hấn thì một chiếc tay áo khác đang sẵn sàng chờ nàng sẽ nắm lấy cơ hội đó và đâm xuyên vào ngực nàng. Trong khoảnh khắc đó, Mộ Dung Mai Kiến không phải không cảm thấy thương xót cho Đường Duyệt. Bởi vì từ trước đến nay hấn chưa bao giờ gặp người con gái nào vừa xinh đẹp lại vừa kiên cường đến vậy. Chỉ tiếc là trên võ đài, khoảnh khắc ấy ngắn ngủi mà động tác của hấn lại quá nhanh và quá mạnh, không vương chút xót thương nào dành cho nàng.

Bàn tay phải của Tô Mộng Châm đã siết chặt lại. Tất cả mọi người có mặt ở đó đều hồi hộp đến nín thở. Đường Duyệt không thu đao Khuynh Thành về. Toàn thân nàng giờ đây giống như đang nhập làm một với đao Khuynh Thành, giống như một thanh bảo đao không thể tìm được người phù hợp với nó hơn nữa, giống như tia sét chĩa thẳng xuống. Mộ Dung Mai Kiến lặng người, hắn chưa bao giờ nhìn thấy cách tấn công không màng đến sống chết như vậy. Nhưng Đường Duyệt đã đến trước mặt hắn, trong lúc bàng hoàng sững sờ hắn không nghĩ đến việc thắt chặt tay áo dưới cổ của Đường Duyệt mà lại đưa chiếc tay áo mà hắn định dùng để đâm thấu vào ngực Đường Duyệt ra để chống đỡ. Đường Duyệt tiếp tục giống như một mũi tên nhằm thẳng mục tiêu của mình để hạ gục đối phương.

Mộ Dung Mai Kiến chỉ cảm thấy ở vai đau đớn tận xương tủy, hắn kêu lên một tiếng. Do đã mất đi tay áo nên hắn dùng bàn tay không vũ khí của mình đâm mạnh vào miệng Đường Duyệt! Đường Duyệt bật ngược trở lại và ngã nhoài trên võ đài, thở ra một bùm máu. Cả Đường Duyệt và Mộ Dung Mai Kiến đều bị thương.

Mọi người xung quanh đều nhìn nhau, không ai ngờ được rằng chính người con gái mà họ nghĩ không còn chút hy vọng nào nữa, trong phút cuối cùng đã không màng đến tính mạng để đả thương Mộ Dung Mai Kiến.

Mộ Dung Mai Kiến ngã nhoài trên võ đài. Hắn cũng không thể nào thu tay áo lại bởi vì tay phải của hắn đã bị Đường Duyệt chặt đứt. Cánh tay cường tráng, một thời từng lấy mạng của biết bao cao thủ lấy lừng trên giang hồ, giờ đây đã không còn chút sinh khí nào nữa, nằm lăn lóc trên võ đài. Đôi mắt mờ đi, hắn gầm lên vì tức giận. Nhưng vì mất đi thăng bằng nên nhất thời không thể đứng lên được.

Lần này, ngay cả những kẻ trong Ma Giáo cũng đều kinh ngạc.

Thương Dung lo rằng đối phương sẽ nhân cơ hội này đánh trả Đường Duyệt một đòn cuối cùng nên chàng định lên võ đài để bảo vệ nàng. Nhưng có kẻ đã nhanh chân hơn chàng, bước lên trước và bế Đường Duyệt lên. Mộ Dung Mai Kiến vốn dĩ vẫn cố gắng để đánh lại Đường Duyệt nhưng khi nhìn thấy người đang ôm Đường Duyệt trên võ đài thì bỗng lặng người. Thảm Sơ Không cũng nhảy ra từ đám người trong Ma Giáo, bước lên trước đỡ Mộ Dung Mai Kiến dậy và nói: “Mẹ nó, thật là mất mặt quá!”.

Tô Mộng Châm bế Đường Duyệt bước xuống, Đường Duyệt mở to mắt, hỏi: “Ta thắng rồi sao?”.

Tô Mộng Châm bật cười: “Đúng vậy, nàng thắng nhưng suýt mất mạng”.

Thương Dung bước đến, nhìn Tô Mộng Châm một lát, rồi chàng bước đến bên cạnh Đường Duyệt, nói: “Tiểu Duyệt, nàng vẫn ổn chứ?”.

Đôi mắt của Đường Duyệt bỗng chốc sáng rực lên. Ngay cả Tô Mộng Châm cũng nhận thấy điều đó. Đường Duyệt bỗng nói: “Dĩ nhu khắc cương, hà dĩ khắc nhu”.

Thương Dung và Tô Mộng Châm đều sững người lại. Tô Mộng Châm liền nói ngay:

“Không cần đến mạng sống thì có thể khắc nhu, không muốn chết vì mất máu thì lập tức ngậm miệng lại”.

Thương Dung kiểm tra một lượt vết thương của Đường Duyệt, gật đầu và nói: “Vẫn may là nàng không bị thương quá nặng”.

Tô Mộng Châm lạnh lùng nói: “Vậy để ta kiểm tra”.

Đường Duyệt giãy giụa cố gắng thoát ra khỏi Tô Mộng Châm, hét lên: “Ngươi... ngươi! Ngươi... tránh ra!”.

Đường Duyệt không muốn chữa trị vết thương, Tô Mộng Châm biết rất rõ điều này nên khẽ cười và nói với Thương Dung: “Huynh nghe thấy chưa, Đường Duyệt muốn huynh tránh ra đó”.

Đường Duyệt bị thương khá nặng nên cũng không thể nói ra một câu trọn vẹn, và nàng cũng không thể giải thích rõ ràng nàng thực sự muốn ai tránh ra.

Cuối cùng, Đường Duyệt cũng mở mắt ra. Bên cạnh nàng có một người đang vừa hát vừa nhóm lửa. Trong tình cảnh như thế, Đường Duyệt bật cười nhưng nàng không thể cười nổi: “Ngươi đang làm gì thế?”. Đường Duyệt mở miệng nói và phát hiện ra giọng của nàng đã trở nên khản đặc.

“Cô nương tỉnh rồi sao, thế mà tôi cứ tưởng tôi phải nấu chín cô lên thì cô mới tỉnh dậy được đó?” Cậu thiếu niên cười nói.

Quả thật Đường Duyệt sắp bị nấu chín rồi, bởi vì quần áo trên người nàng đều đã bị cởi ra hết, và nàng đang được đặt ngồi trong một chiếc bồn tắm nước nóng.

“Ngươi là ai?” Đường Duyệt muốn đưa tay ra, tóm lấy cậu bé. Nhưng nàng phát hiện ra toàn thân đã cứng đờ như tượng gỗ, không thể nào cựa quậy.

“Tôi?” Cậu bé chỉ vào cái mũi tròn xinh, đôi mắt sáng long lanh đảo lên đảo xuống một vòng: “Tôi là người chuyên nấu tôm đây!”. Cậu bé muốn ám chỉ rằng Đường Duyệt chính là con tôm đang được nấu. Mà quả thật da trên người nàng lúc này đã biến thành màu đỏ đỏ, rất giống một con tôm đã bị bóc vỏ.

Đường Duyệt giận sôi người, nhưng nàng cố kìm nén. Tô Mộng Châm, chính là hắn ta, trong cái đầu trống rỗng của Đường Duyệt hiện lên ba chữ được viết hoa - Tô Mộng Châm.

Đường Duyệt tuy không phải là người thông minh nhưng lại là người có trực giác rất tốt, cho nên phản ứng đầu tiên của nàng chính là cậu bé này có liên quan đến Tô Mộng Châm.

“Tô Mộng Châm ở đâu, gọi hắn ra đây cho ta!” Đường Duyệt nói một cách lạnh lùng, nhưng toàn thân nàng không thể động đậy, ngay cả sự tức giận cũng không uy hiếp nổi người khác.

Cậu bé cười to: “Mới có một lúc mà đã nhớ công tử nhà tôi rồi sao. Cô nương ngoan ngoãn một chút thì công tử nhà tôi sẽ ra tiếp cô ngay!”.

Đường Duyệt nghiêng răng tức giận nhìn đối phương.

Cậu bé nói một cách kỳ lạ: “Này, cô nương đừng thấy người sang bắt quàng làm họ nhé! Tuy thiếu gia nhà tôi đã ra tay giúp đỡ cô nhưng đó hoàn toàn xuất phát từ đạo nghĩa giang hồ, không hề có ý gì khác. Cho nên cô nương chớ có hiểu lầm, hồng nhan tri kỷ của thiếu gia tôi nhiều lắm, không cần thêm cô nương nữa đâu”.

Cậu bé bò đến gần cái chậu thuốc của Đường Duyệt, nhìn trộm vào trong, khuôn mặt dần đỏ ửng lên, nói: “Thân thể của cô nương cũng được đấy”.

Đường Duyệt không nói gì, nàng giả vờ như không thèm đề ý đến cậu bé.

Cậu bé không chịu ngồi yên, tiếp tục hỏi: “Này, nghe nói cô nương đánh bại đường chủ Mộ Dung Mai Kiến, còn chặt đứt một cánh tay của hắn ta phải không?”.

Đường Duyệt mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào cậu bé và hỏi: “Ô Mộng Châm kể với người sao?”.

Cậu bé đáp: “Mặc dù đại hội kiếm pháp chưa kết thúc nhưng trên giang hồ đã loan truyền tin này từ lâu rồi”.

Đường Duyệt không chút phản ứng, nói: “Đúng thế thì đã sao?”.

Cậu bé cười: “Chẳng sao cả, chỉ là tôi thấy cô nương lấy nhu thắng cương, ngay cả tính mạng của mình cũng không cần. Tôi cảm thấy rất khâm phục”.

Đường Duyệt đáp: “Mộ Dung Mai Kiến làm đại ca ta bị thương trước, sau đó còn làm nhục ta. Nếu là người khác thì cũng sẽ quyết liều mạng với hắn”.

Cậu bé nói: “Điều đó thì cũng chưa chắc, Mộ Dung Tiểu Vũ của Mộ Dung thế gia vẫn chưa ra tay đúng không? Thiếu gia nhà tôi nói, cô nương chính là người ngốc nghếch nhất trên giang hồ. Nếu không có thiếu gia nhà tôi thì cô nương đã đi gặp Diêm Vương từ lâu rồi. Cô nương trong họa còn có may, lần sau mà còn thiếu thận trọng như vậy nữa thì không còn mạng sống đâu đấy”.

Đường Duyệt đáp: “Sống chết là việc của ta, không cần người khác phải lo”.

Cậu bé tức giận đáp: “Cô nương đúng là chó chạy cùng rào, không biết cảm ơn lòng tốt của người khác! Người ta vẫn nói, ơn cứu mạng kiếp sau vẫn còn phải báo đáp. Lẽ nào cô báo đáp thiếu gia nhà tôi như vậy sao?”.

Đường Duyệt không nói được gì, nếu người cứu nàng là người khác thì nàng đã không có phản ứng dữ dội như vậy, nhưng người đó lại là Tô Mộng Châm, người mà nàng vô cùng căm ghét và nàng không muốn hắn cứu nàng, cho nên nàng nói: “Người nói đúng, nhưng

thiếu gia nhà người không phải là người tốt...”.

Cậu bé cắt ngang lời nàng: “Thế nào là người tốt kẻ xấu? Người tốt không bao giờ làm việc xấu còn kẻ xấu không bao giờ được làm việc thiện sao? Lẽ nào người tốt làm việc xấu thì không bao giờ được tha thứ còn kẻ xấu làm việc thiện thì không đáng được cảm ơn sao? Những người luôn tự cho mình là thanh cao như các người thật đáng ghét. Tôi những tưởng cô là một cô nương xinh đẹp, lương thiện nhưng không ngờ cô lại lấy oán báo ân, vừa tỉnh dậy đã nói xấu công tử nhà tôi. Thôi cô nương lập tức đi khỏi đây đi, ở đây không ai chào đón cô nương đâu”.

Đường Duyệt nói: “Vậy người giải huyết cho ta đi”.

Cậu bé trừng mắt lên nhìn nàng: “Cô nương chẳng phải là lợi hại lắm sao? Cô không tự mình giải huyết được à?”.

Đường Duyệt nhắm mắt lại, không thêm nói thêm gì nữa.

Cậu bé nhìn thấy Đường Duyệt dường như đang có ý định lấy chân khí để giải huyết, lập tức hoảng hốt và nói: “Cô thật sự muốn chết sao, bây giờ còn dám dùng chân khí?”.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu của Đường Duyệt và vỗ nhẹ hai cái, toàn bộ nội lực mà nàng vừa luyện đã lập tức biến mất. Đường Duyệt cảm thấy hụt hẫng, nàng mở mắt ra. Tô Mộng Châm với vẻ mặt không vui đang đứng trước mặt nàng. Hắn nói: “Các người đang làm gì thế?”.

“Công tử, cô nương này muốn dùng chân khí để giải huyết. Tiểu Liên không can nôi cô ấy.” Cậu bé xưng là Tiểu Liên mở to mắt kể với Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm khom người xuống gần bên chậu thuốc của Đường Duyệt, nhìn thẳng vào mắt Đường Duyệt: “Nàng đang định làm gì thế?”.

Đường Duyệt nói một cách rõ ràng: “Thả ta ra!”.

Khuôn mặt của Tô Mộng Châm bỗng trở nên nghiêm nghị: “Nàng đã trúng một chương của Mộ Dung Mai Kiến, buộc phải ngâm mình trong chậu thuốc này suốt sáu giờ đồng hồ, và phải luôn có người túc trực ở đây để đổ thêm thuốc vào chậu, làm cho thuốc ngấm vào người nàng thì mới có thể giải độc cho nàng được. Chỉ cần cử động nhẹ thôi thì nàng sẽ không bao giờ rời khỏi chậu thuốc này được chứ đừng nói đến chuyện rời khỏi căn phòng này”.

Đường Duyệt nói: “Điều này không liên quan gì đến ngươi”.

Tô Mộng Châm cười đáp: “Nếu nàng muốn chết thì tùy nàng thôi. Ta cũng không quan tâm đại ca của nàng nữa, để cho nàng với đại ca của nàng cùng xuống gặp Diêm Vương nhé?”.

Đường Duyệt đành ngoan ngoãn ngồi trong chậu thuốc với ánh mắt đầy vẻ tức giận. Xét về góc độ nào đó thì Đường Duyệt quá cố chấp, cố chấp đến nỗi không phân biệt được tốt xấu nữa. Nhưng xét về một góc độ khác thì nàng quả thật là một người rất khó bị kẻ khác thu phục. Những người như vậy thường có những điểm yếu. Và điểm yếu của Đường Duyệt đang bị Tô Mộng Châm nắm trong lòng bàn tay.

Tô Mộng Châm nói: “Nếu võ công của nàng có tốt hơn bây giờ mười lần đi chăng nữa thì cũng làm sao mà thoát khỏi Ngũ Chi Sơn của ta”.

Đường Duyệt đáp ngay: “Người nghĩ người là ai, thần tiên trên trời chắc?”.

Tô Mộng Châm cười đáp: “Thần tiên trên trời thì ta không dám nhận. Nhưng ta cũng đáng làm thần tiên của nàng, chỉ chuyên quản lý mỗi mình nàng thôi”.

“Những người luôn tự cho mình là giỏi hơn người thì chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu”, Đường Duyệt đáp một cách lạnh lùng.

Tô Mộng Châm nhếch mép lên, đưa tay ra sờ lên má của Đường Duyệt: “Ta thì lại nghe nói, những người kiêu ngạo còn có thể cứu được chứ những người tự ti thì không thể cứu được đâu?”.

Đường Duyệt tức giận hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn gì mới được cơ chứ?”.

Tô Mộng Châm rút tay lại, nhẹ nhàng nói: “Không đủ nóng, tiếp tục thêm lửa”.

Tiểu Liên đang thần thờ nhìn hai người, lập tức bỏ thêm củi vào phía dưới chậu thuốc.

Tô Mộng Châm tiếp tục nói: “Nàng có biết tại sao ta cứu nàng, còn mang nàng đến tận đây không?”.

Đường Duyệt đáp: “Chắc chắn là vì ngươi có ý đồ xấu”.

Trên mặt Tô Mộng Châm khẽ nở một nụ cười: “Tuy tính tình của nàng không được tốt lắm, cũng không được dịu dàng. Nhưng nàng cũng khá xinh đẹp. Ta định giữ nàng lại, mùa đông còn có thể làm ấm đôi chân giúp ta”.

Đường Duyệt đáp trả: “Nếu như ta có thể cử động thì ta nhất định sẽ giết chết ngươi”.

“Nàng không thích ý định đó của ta sao? Nếu vậy thì làm ấm chân giúp ta nhé?” Tô Mộng Châm thì thầm.

Đường Duyệt đáp lại đầy căm phẫn: “Ta cắt lưỡi của ngươi”.

“À, hóa ra tốt nhất vẫn là để nàng làm ấm cơ thể của ta!” Tô Mộng Châm đáp nhanh.

Khuôn mặt Đường Duyệt đã trở nên đỏ rực như màu đỏ ở cổ nàng, nhưng lời nói vẫn tỏ ra đầy căm phẫn: “Đập nát hết xương trên người của ngươi”.

Tiểu Liên đỡ người ra, luôn tiện tay nhóm thêm lửa vào lò.

Tô Mộng Chằm nói một cách đầy nghi ngờ: “Sớm biết nàng hung dữ thế này thì ta đã không hy sinh bản thân để động đến người nàng rồi”.

Đường Duyệt mở to mắt: “Ngươi nói cái gì?”.

Biểu lộ trên khuôn mặt của Tô Mộng Chằm đổi khác: “Lẽ nào nàng không biết, ngay cả quần áo trên người nàng cũng do tay ta cởi ra, nàng sớm đã là người của ta rồi”.

Đường Duyệt cắn chặt môi, ánh mắt nhìn Tô Mộng Chằm không có sự tức giận nào có thể miêu tả nổi: “Ngươi... ngươi nói láo!”.

Tô Mộng Chằm than: “Mặc dù ta không muốn thừa nhận sự thật đáng sợ ấy, nhưng trên người nàng từ trên xuống dưới, không có chỗ nào là ta chưa nhìn thấy, chưa có chỗ nào là ta chưa sờ đến”.

Cổ họng Đường Duyệt ngòn ngọt, nàng đột nhiên phun ra một ngụm máu, máu lập tức rớt xuống nhuộm đỏ đôi môi trắng bột của nàng.

Tô Mộng Chằm cười đáp: “Tốt rồi! Tốt rồi! Nhỏ được ra ngụm máu này thì bệnh của nàng đã thuyên giảm một nửa rồi đó”.

Tiểu Liên cũng cười theo: “Cô đúng là một cô nương ngốc, Đường bảo chủ làm sao lại để cho nam nhân giúp cô nương cởi đồ chứ. Quần áo của cô nương là một a hoàn do ông ấy mời đến thay giúp. Ngay cả chậu thuốc cũng được thiết kế rất đặc biệt, nếu nhìn từ bên ngoài thì sẽ không thể thấy gì. Vì danh dự của cô nương, phương pháp chữa trị của thiếu gia nhà tôi dành cho cô cũng hết sức bí mật. Nói chung, trước khi đại hội kiểm pháp kết thúc thì nơi đây rất an toàn cho cô nương”. Cậu bé nghĩ lại rồi nói thêm: “Nhưng nếu cô nương cứ như vậy mà bước ra ngoài thì sáng mai cô nương sẽ nổi tiếng khắp nơi rồi”.

Tô Mộng Chằm vì muốn có tình chộc tức nàng nên mới nói như vậy, Đường Duyệt cảm thấy hơi có lỗi. Nhưng nàng lại có cảm giác Tô Mộng Chằm không phải là người tốt, chắc chắn là có ý đồ xấu xa gì đó nên mới cứu nàng. Nhưng trên người nàng có gì đáng giá đến mức hẳn phải tốn nhiều công sức như vậy? Vì cuốn *Ly hận kinh* mà hẳn muốn có bằng mọi giá sao, lẽ nào hẳn biết cuốn *Ly hận kinh* đang nằm trong tay nàng? Những ý nghĩ thay nhau xuất hiện trong đầu Đường Duyệt, đến lúc nàng nghĩ đến Tô Mộng Chằm thì hẳn đã rời khỏi đó. Trong căn phòng chỉ còn lại hơi nóng từ củi và cậu bé đang tiếp tục nhóm lửa.

“Ngươi có biết... Thương Dung công tử đang ở đâu không?” Đường Duyệt ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn nóng lòng hỏi.

Cậu bé nhóm thêm chút củi, đáp lại với vẻ không hài lòng: “Công tử nhà tôi vì cô nương mà lao tâm khổ tứ. Vậy mà cô lại nghĩ đến người đàn ông khác, cô đúng là người con gái lẳng lơ...”.

Đường Duyệt chưa kịp đáp trả thì suýt nhô ra một ngum máu nữa.

“Thôi được rồi, để tôi trả lời cô nương. Lúc huynh ấy đi có nói rằng lúc nào cô nương tỉnh lại thì huynh ấy sẽ đến gặp cô nương”, cậu bé đáp.

Đường Duyệt nhắm mắt lại, cảm thấy trong lòng trở nên âm ập.

“À, đúng rồi, công tử nhà tôi nói cái túi thơm của cô nương rất đẹp. Xem ra nó không hợp với người thô bạo như cô nương. Hay là cô nương tặng lại cho công tử nhà tôi đi, coi như là tiền khám bệnh.”

Túi thơm? Đường Duyệt giật nảy mình, lẽ nào là cái túi thơm mà Tống Uyển Từ nhờ nàng đưa cho Tô Mộng Châm hay sao?

Cái tên Tiểu Liên, bất cứ ai nghe thấy đều tưởng là tên của một người con gái, nhưng thật ra đó là một tên tiểu tử vô cùng nghịch ngợm. Nhưng với Tô Mộng Châm thì cậu ta không bao giờ dám trêu đùa, vì cậu ta rất tôn kính chủ nhân của mình. Cậu ta chính là tên ăn mày được công tử nhật về nuôi, nên khi nghe Đường Duyệt nói vậy, cậu ta mới có phản ứng kịch liệt. Cho dù chính mắt cậu ta nhìn thấy Tô Mộng Châm đẩy Tống Uyển Từ xuống núi thì cậu ta cũng không thể động lòng. Chỉ bởi vì ấn tượng ban đầu thường gắn bó mãi với con người, rất khó để chìm vào quên lãng. Hình ảnh Tô Mộng Châm trong trái tim của Tiểu Liên là một người tốt hiếm có trên thế gian. Bất kể Đường Duyệt nói gì, Tiểu Liên cũng vẫn giữ lập trường của mình. Lúc nhìn thấy Tô Mộng Châm khoanh tay đứng bên cạnh giỏ hoa tường vi, Tiểu Liên lập tức chạy đến.

“Nàng ấy ngủ rồi sao?” Tô Mộng Châm hỏi.

Tiểu Liên đáp: “Vâng”.

“Tại sao ngươi lại có vẻ không vui như vậy!” Tô Mộng Châm nói.

“Cô nương ấy nói những lời không hay về công tử. Tiểu Liên không thích cô nương ấy!” Tiểu Liên nói.

Tô Mộng Châm lại cười nói: “Nàng ấy không thích ta, ngươi không thích nàng ấy, quả đúng là thế gian này rất công bằng”.

Tiểu Liên nói đầy vẻ tức giận: “Công tử còn cười được sao, cô nương này xấu xa như vậy, công tử còn cứu làm gì?”.

Tô Mộng Châm cố gắng nghe hết rồi nói: “Tất nhiên là vì nàng ấy có ích cho ta rồi”.

“Cô ta còn có thể có ích gì cơ chứ?” Tiểu Liên hỏi đầy nghi hoặc.

“Mỗi người đều có ích, chẳng qua là ít người biết đến vai trò của họ thôi. Đường Duyệt là người rất có ích, đặc biệt là rất có ích cho ta, ngươi hãy nhớ lấy điều này”, Tô Mộng Châm chậm rãi nói.

Tiểu Liên nhìn Tô Mộng Châm đầy nghi hoặc. Còn Tô Mộng Châm thì cười một cách bí ẩn, không chịu đưa ra lời giải thích nào nữa.

Tiểu Liên chỉ vào cái túi thơm ở lưng của Tô Mộng Châm và nói: “Công tử, người cần thứ này để làm gì. Trước đây có rất nhiều cô nương tặng túi thơm cho công tử, công tử đều ném hết đi mà!”.

Tô Mộng Châm tháo chiếc túi thơm ở lưng ra, đưa cho Tiểu Liên: “Người nhìn rõ ký hiệu này không?”.

Tiểu Liên nhìn thật kỹ chiếc túi thơm. Trên chiếc túi thơm được thêu rất đẹp ấy quả nhiên có một bông hoa phong lan giống y như thật.

“Có một người đặc biệt thích hoa phong lan”, Tô Mộng Châm nói.

Tiểu Liên lật đi lật lại cái túi thơm, bỗng tỉnh ra: “Tiểu nhân nghĩ ra rồi. Là Tống cô nương với đôi mắt bị mù. Khắp nơi trong nhà cô nương ấy đều trồng hoa phong lan, trên góc áo và trên khăn tay của cô nương ấy đều thêu hoa phong lan. Nhưng chiếc túi thơm này là của cô nương ấy, tại sao lại ở trên người Đường cô nương? Tống cô nương muốn làm gì nhỉ? Chiếc túi thơm này cũng không có gì đặc biệt, công tử đã đoán ra chưa?”.

Tô Mộng Châm cười và đưa tay ra.

Tiểu Liên cúi thấp đầu xuống, khuôn mặt biến sắc. Chỉ nhìn thấy cánh tay của Tô Mộng Châm không biết từ lúc nào đã xuất hiện một mạch máu nhỏ như sợi chỉ màu đỏ chạy dài từ cổ tay cho đến ống tay áo.

“Tiểu Liên, người theo ta lâu như vậy, có biết thứ này là gì không?”

Tiểu Liên nhìn một hồi lâu, lắc đầu đầy nghi hoặc, rồi sau đó đoán: “Chẳng lẽ Tống cô nương đã bỏ độc vào trong chiếc túi thơm?”.

Tô Mộng Châm lắc đầu đáp: “Trong chiếc túi thơm này không phải chứa thuốc độc mà là chứa một loại độc tình do Tống Uyển Từ tự chế theo bí quyết của Miêu Cương”.

“Độc tình?” Tiểu Liên kinh ngạc nhìn mạch máu màu đỏ mong manh. Cái này hoàn toàn không giống với những loại độc dược mà công tử đã cho cậu xem. Tại sao lại là độc dược của Miêu Cương chứ?

“Độc dược của Miêu Cương rất nhiều chủng loại, những loại mà ta đưa cho người xem chỉ là một phần rất nhỏ trong số đó. Số độc dược mà người chưa biết còn rất nhiều. Độc tình cũng là một trong những độc dược ít được biết đến. Nhưng loại độc dược này thường phát huy tác dụng theo tình lực và sự nhạy cảm, Đường Duyệt đã vô tình bỏ túi thơm này lên người, và trở thành nơi cất giữ tốt nhất”, Tô Mộng Châm nhìn một vòng xung quanh căn phòng rồi nói.

“Vậy chiếc túi thơm này có tác dụng gì?” Tiểu Liên nhìn chăm chăm vào mạch máu đỏ lúc ẩn lúc hiện dưới ánh trăng.

“Làm cho ta yêu Đường Duyệt.” Tô Mộng Châm dường như đang nghĩ đến một chuyện buồn cười nào đó, phá lên cười.

Tiểu Liên héch mếu lên: “Chỉ với cái này mà làm cho công tử trúng độc sao? Không thể nào?”.

Tô Mộng Châm không cười nữa, thở dài và đáp: “Người đánh giá ta quá cao rồi”.

Tiểu Liên mở to mắt, nói: “Lẽ nào công tử, người...”.

Tô Mộng Châm đáp: “Nếu như không phải vì trúng độc tình thì hà tất ta phải đứng ở đây để than thở?”.

Tiểu Liên như muốn khóc: “Vậy làm thế nào bây giờ, công tử? Hay là chúng ta giết Đường cô nương đi!”.

Cảm giác như bị kim đâm vào ngực, Tô Mộng Châm trả lời: “Người chỉ mới nói thế thôi mà công tử của người đã đau lòng rồi đó”. Chất độc ngấm vào tim phổi, Tô Mộng Châm đành không chế hành vi của bản thân bằng lý trí và bộ não. “Nếu người giết chết nàng ấy thì công tử nhà người cũng sẽ đau lòng quá mà chết. Cho nên Tiểu Liên à, vì công tử của người, vì tính mạng của ta, người hãy từ bỏ ý định đó đi”, Tô Mộng Châm chậm rãi nói.

Tiểu Liên nhìn thấy công tử vẫn bình tĩnh như vậy, liền đưa ra chủ ý: “Hay là chúng ta nghĩ cách hóa giải loại độc dược này?”.

Tô Mộng Châm cười đáp: “Nếu như không phải vì đang nghĩ cách thì người nghĩ ta còn đứng đây nói nhảm làm gì chứ?”.

Tiểu Liên hỏi: “Thế công tử đã nghĩ ra cách gì chưa?”.

Tô Mộng Châm nắm chặt tay lại: “Tạm thời thì chưa nghĩ ra”.

Tiểu Liên im lặng. Nếu như không phải vì từ trước đến nay Tô Mộng Châm chưa bao giờ nói đùa với cậu thì có lẽ cậu đã cho rằng công tử đang nói đùa. Chẳng có người nào lại dùng ngữ khí nhẹ nhàng bình tĩnh như vậy khi nói về độc dược đang ngấm dần từ cổ tay theo mạch máu và đi đến tim phổi như vậy? Bỗng nhiên Tiểu Liên không còn cảm thấy lo lắng nữa. Tô Mộng Châm là một người vô cùng tài giỏi, chẳng lẽ lại bị khống chế bởi thứ gọi là độc dược ấy sao?

“Nhưng... sau khi ta cảm thấy độc dược của chất say tình ngấm vào người, tim của ta giống như đang dần dần bị ăn mòn vậy”, Tô Mộng Châm đột nhiên nói.

“Công tử, người nói thật sao?”

Tô Mộng Châm nói một mình: “Ta từng xem bệnh cho rất nhiều cô gái. Nhưng chưa bao giờ chạm vào cơ thể mềm mại như vậy, ngửi thấy mùi hương hấp dẫn như thế. Trước đây, ta chưa từng kích động đến nỗi không thể kiềm chế bản thân, nhưng lúc này suýt chút nữa ta đã đưa tay ra ôm nàng ấy vào lòng”. Tô Mộng Châm vừa nói, vừa đưa tay trái ra xoa nhẹ vào ngực.

“Loại chất độc này, xem ra đáng sợ hơn so với những loại chất độc bình thường khác! Không biết Tống cô nương làm sao lại biết được cách điều chế?” Tiểu Liên gật đầu.

“Tống Uyển Từ chắc chắn hiểu ta. Nàng ấy không đưa những thứ đồ chơi của trẻ con cho ta đâu. Nhưng với lai lịch của nàng ấy thì nàng ấy chưa đến mức tinh thông bí quyết của Miêu Cương. Xem ra trong cuốn *Ly hận kinh* hẳn có ghi chép lại”, Tô Mộng Châm nói.

Tiểu Liên nói ngay: “Tống cô nương chắc hẳn là rất hận công tử?”.

Tô Mộng Châm cười đáp: “Có thể là vậy, mà cũng có thể không phải vậy, bụng dạ phụ nữ thì ai mà biết được chứ. Hôm nay đứng đó chắc hẳn ngươi cũng thấy rồi, với võ công của Đường Duyệt mà có thể có sức công phá đáng gờm như vậy, không phải rất kỳ lạ hay sao? Ta cũng muốn xem thử, đao của nàng ấy cầm hận đến mức nào”.

Tô Mộng Châm quay người đi, Tiểu Liên chỉ nghe thấy công tử của mình nói: “Một người nếu không biết chịu đựng đau đớn thì cuối cùng cũng sẽ không thể sống sót”.

Tiểu Liên nhanh chân chạy theo.

Chương 13

Bày tỏ

Ngày thứ hai của đại hội kiểm pháp, Đường Duyệt đã gặp được Thương Dung. Trông chàng vẫn tuấn tú và ôn hòa như năm năm trước, chàng khẽ mỉm cười với nàng, giờ tay ra xoa đầu nàng.

Nàng cũng cười đáp lại với sự thẹn thùng xấu hổ.

“Tiểu Duyệt, vết thương của muội đã đỡ chút nào chưa?” Thương Dung ngồi ngay bên cạnh giường, cách nàng không đầy một thước.

Đường Duyệt có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, đầu óc trống rỗng, trong mắt dường như chỉ còn đọng lại mỗi nụ cười của đối phương. Khuôn mặt trắng bệch của nàng đã bắt đầu hồng hào trở lại, giọng nói có đôi chút căng thẳng: “Muội rất khỏe”. Vừa nói xong nàng lại cảm thấy hối hận, bởi vì lẽ ra nàng đã có thể tỏ ra tự nhiên hơn chút nữa, biểu hiện phải tốt hơn chút nữa.

Thương Dung gật đầu nói: “Huynh biết, muội luôn luôn là một tiểu cô nương dũng cảm mà”. Sau đó chàng ngừng lại một lúc rồi cười bảo: “Suýt nữa thì huynh quên mất, muội đã không còn là một tiểu cô nương nữa rồi”.

Đường Duyệt nhìn vào mắt chàng, thật yên bình và dịu dàng, nhưng nàng thực sự cảm nhận được một nỗi thất vọng vô bờ. Thì ra trong lòng chàng, nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi hiền lành, nhút nhát. Nghĩ cũng phải thôi, ngoài việc cơ thể phát triển cao hơn và lớn hơn ra, thì tính cách của nàng chẳng hề có chút thay đổi nào, vẫn là một tiểu cô nương không thích nói chuyện và cũng không biết nói chuyện.

“Hôm qua huynh cũng đã đến đây, nhưng muội vẫn chưa tỉnh”, Thương Dung nói tiếp.

Không hiểu sao lần này gặp Thương Dung, Đường Duyệt lại cảm thấy có cái gì đó đang lặng lẽ thay đổi trong con người chàng. Nụ cười của chàng vẫn đây nhưng thiếu đi sự cởi mở tự nhiên, mà lại có thêm sự trầm mặc. Sự thay đổi này không phải không tốt, nhưng nàng lại cảm thấy có điều gì đó khác thường. Nhất định đã xảy ra chuyện gì làm cho chàng thay đổi mà nàng không biết rồi.

Đường Duyệt nhìn chàng chăm chú, tự nhiên quên cả việc nói chuyện.

Ánh mắt thăm dò của Thương Dung dừng lại trên khuôn mặt nàng. Vậy mà nàng vẫn không có phản ứng gì. “Muội sao vậy? Huynh có gì không phải sao?” Thương Dung hỏi.

Đường Duyệt đột nhiên phản ứng lại thật nhanh: “Muội cảm thấy Thương huynh có điều gì đó không giống trước đây”.

Thương Dung liền hỏi lại: “Có điều gì không giống?”.

Đường Duyệt căn môi, một lúc lâu sau mới trả lời: “Mấy năm nay huynh đã gặp phải chuyện gì đó vô cùng phiền muộn phải không?”.

Thương Dung sững người, một đám mây u ám vụt xuất hiện trong mắt chàng, nhưng chàng vẫn cười đáp lại: “Con người ai cũng đều có chuyện phiền muộn, không biết là muội muốn hỏi chuyện gì vậy? Muội cảm thấy huynh có thể có chuyện phiền muộn gì nào? Tiểu Duyệt, muội nghĩ nhiều quá đấy thôi, huynh không có chuyện gì cả”.

“Không có chuyện gì? Nếu đã không có chuyện gì thì tại sao huynh lại cười thâm trầm như vậy?” Đường Duyệt chợt bật ra câu hỏi mà bản thân không thể kìm nén được.

Thương Dung giờ một bàn tay rồi xòe ra.

Mắt Đường Duyệt chợt sáng lên: “Chiếc chuông?”. Thứ bảo bối mà lúc nàng tỉnh lại đã tìm khắp xung quanh, nhưng tìm thế nào cũng không thấy, giờ lại xuất hiện trước mặt nàng.

“Chiếc chuông này là của muội phải không?” Thương Dung hỏi.

Đường Duyệt gật đầu nhận lại chiếc chuông từ tay Thương Dung, nhưng khi chạm phải ngón tay của chàng thì mặt nàng chợt đỏ bừng lên. Nhưng đúng lúc mặt Đường Duyệt đỏ bừng lên thì trong đầu chàng chợt lóe lên một ý nghĩ.

Chiếc chuông đó là do chàng vô tình nhìn thấy ở chợ, thấy nó rất tinh xảo nên mua về, nhưng sau đó lại cho rằng một chính nhân quân tử thì không phù hợp dùng đồ vật này, chợt nhớ đến Đường Duyệt, liền sai người đem chiếc chuông này và một số thứ khác mang đến tặng cho nàng. Thực ra chàng không ngờ nàng lại luôn luôn đeo thứ đồ chơi không đáng giá này bên người. Đường Duyệt nắm chặt chiếc chuông trong lòng bàn tay như thể đang nắm giữ một đồ vật vô cùng quý giá. Thương Dung lập tức hiểu được sự tình. Lúc này đây không khí chợt trở nên ngưng ngưng, khó xử.

Thương Dung ngỡ ngàng trong phút chốc, rồi từ từ nói: “Tiểu Duyệt, trong lòng huynh, huynh luôn coi muội như tiểu muội của mình”.

Đường Duyệt sững sờ đứng đó, khuôn mặt đột nhiên mất hết thần sắc, không biết có phải là do đau lòng hay không? Chỉ cảm thấy đột nhiên trong lòng ngực vô cùng ngọt ngào, đau đớn, khiến nàng dường như không thể cử động được.

Điều mà nàng âm thầm cất giấu lại bị phát hiện bẽ bàng như thế. Kẻ yêu đơn phương bị chính người được thầm yêu trộm nhớ phát hiện, xưa nay vốn là một chuyện làm cho người ta thấy xấu hổ. Huống hồ người ấy lại còn cự tuyệt nàng thẳng thừng. Chàng chẳng cần suy nghĩ chút nào, nói một câu nhẹ tênh rằng: “Muội cũng giống như muội muội của ta mà thôi”.

Nhưng rốt cuộc thì nàng đâu có phải là muối muối của chàng, nàng không phải là muối muối của chàng! Đường Duyệt gần như muốn nhảy lên hét thật to, nhưng nàng không làm như vậy, chỉ lặng lẽ, trầm mặc. Nàng cũng có thể nói rằng: “Huynh nói cái gì vậy? Muối chỉ là cảm thấy chiếc chuông này rất đáng yêu nên mới đeo bên người thôi. Muối không có ý gì khác cả, huynh đừng hiểu lầm”. Đây chính là cách mà các nàng tiểu thư thường dùng để khóa lấp sự xấu hổ của mình, nhưng Đường Duyệt sao lại ngốc nghếch thế, ngu xuẩn thế. Ngay cả một câu nói để che đậy sự thật mà cũng không thốt nên lời.

Mặt Đường Duyệt trắng bệch như tờ giấy. Thương Dung đột nhiên cảm thấy hối hận. Đối với những người con gái nhạy cảm như nàng, chàng không nên cự tuyệt thẳng thừng như vậy mới phải. Tại sao lúc này chàng lại có thể nói ra những lời làm nàng dễ dàng tổn thương đến thế chứ? Ước gì có thể rút lại những lời mình đã nói, nhưng đáng tiếc là mọi việc đã quá muộn rồi.

Cứ để cho nàng tiếp tục yêu chàng ư? Không, nếu vậy thì thà để cho nàng mãi mãi không có hy vọng còn hơn. Là người ai cũng đều có lòng hư vinh, trong lòng Thương Dung không phải là không vui sướng, hưởng hờ Đường Duyệt lại là người mà chàng vẫn luôn quan tâm. Chính vì vậy mà chàng luôn mong nàng được hạnh phúc. Bởi vì chàng biết rõ rằng tuy nàng trầm mặc kiệm lời, không giỏi bày tỏ, nhưng nàng lại là một người con gái dịu dàng.

Nàng xứng đáng có được một trang quân tử tốt hơn chàng, xứng đáng được hưởng hạnh phúc. Mà người ấy không thể là chàng, mãi mãi không thể là chàng. Thương Dung thở dài trong lòng, chàng không thể mang lại hạnh phúc cả cuộc đời cho nàng, vì thế đương nhiên không nên gieo hy vọng cho nàng. Nhân lúc tình cảm của nàng vẫn còn chưa sâu sắc thì phải cắt đứt mọi lưu luyến của nàng dành cho chàng, đây chính là sự lựa chọn tốt nhất.

“Sau đại hội kiểm pháp lần này, chắc chắn sẽ có nhiều quân tử thích muối lắm. Ta nghe nói đã có người sang thưa chuyện với Đường bảo chủ rồi. Tiểu Duyệt, muối sẽ tìm thấy người có thể mang lại hạnh phúc đích thực cho mình.”

Đường Duyệt trong trận giao đấu cuối cùng đã tỏa sáng rực rỡ. Nàng không nên lãng phí thời gian với chàng. Nàng thích chàng là bởi một chút lòng tốt của chàng dành cho nàng. Có lẽ từ trước đến nay chưa từng có ai quan tâm đến nàng, nên nàng mới gửi gắm cho chàng cả tấm chân tình. Thương Dung luôn tỉnh táo nhắc nhở bản thân không được vì một phút yếu lòng mà gây ra sai lầm lớn.

“Muội đừng khóc nữa.” Chàng giơ tay ra định lau nước mắt trên mặt Đường Duyệt. Những giọt nước mắt long lanh làm cho tay chàng run rẩy. Bất giác nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng, nỗi đau đớn trong đôi mắt nàng làm cho bàn tay chàng chợt dừng lại. Chàng lau nước mắt trong vô thức, nên tự nhiên giống như đang vuốt má nàng. Có lẽ, tình cảm mà nàng dành cho chàng không phải là ít. Lòng Thương Dung chợt xao động mạnh mẽ. Người con gái có đôi mắt sáng ngời này thực sự đã yêu chàng rồi. Ý thức được hành động không nén nổi tình cảm của mình, Thương Dung vội vàng rút tay lại giống như bị bỏng, “Tiểu Duyệt, xin lỗi muối!”. Nói rồi chàng liền đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Đường Duyệt siết chặt bàn tay, những cạnh sắc nhọn của chiếc chuông cửa vào lòng bàn tay nàng. Những lời nói của Thương Dung cũng đã cửa vào lòng nàng, khiến nó bị tổn thương nặng nề. Đường Duyệt muốn khóc thật to để giải tỏa nỗi ảm ức trong lòng. Nhưng sau đó nàng nhanh chóng lau khô nước mắt, bởi vì Tô Mộng Châm không hiểu đã đứng ở cửa từ lúc nào, đang lặng lẽ nhìn nàng.

“Người nghe trộm bọn ta nói chuyện phải không?” Đường Duyệt cảm thấy trong từng lời nói của mình đều chứa chất sự thù hận sâu sắc. Nhưng thực sự không biết là thù hận Tô Mộng Châm hay thù hận chính bản thân nàng.

“Bị người mình thâm yêu cự tuyệt, chắc là đau lòng lắm hả?” Tô Mộng Châm đột nhiên hỏi.

“Ta không cho rằng chúng ta là bằng hữu, vì vậy ta không cần thiết phải trả lời người”, Đường Duyệt trả lời. Hiện giờ, nàng đang vô cùng xấu hổ, nên không muốn bị bất kỳ người nào nhìn thấy, nhất là những người như Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm cười lớn. Nụ cười của hấn rất đẹp, một vẻ đẹp khó mà diễn tả bằng lời. Mọi người trong khắp thiên hạ đều bị nụ cười ấy làm cho xao xuyến, nhưng nó không thể làm cho trái tim của Đường Duyệt tan chảy. Lúc đôi mắt nàng lạnh lùng nhìn hấn bằng cảm giác căm ghét đến tận xương tủy, đó chính là cái thần thái mà Tô Mộng Châm từ trước đến nay chưa từng bắt gặp ở người khác.

Đường Duyệt ngồi bất động, suy nghĩ mông lung, nhìn chăm chăm vào nụ cười của Tô Mộng Châm, một nụ cười tỏa sáng, tự tin mãnh liệt. Trong lúc nàng đang xấu hổ, chỉ hận một nỗi là không thể coi mình như chưa từng tồn tại trên thế gian, vậy mà con người sở hữu nụ cười ấy lại đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt nàng, cười nhạo sự tự tác đa tình của nàng bằng nụ cười khinh mạn.

Tô Mộng Châm bước vào ngồi xuống bên cạnh Đường Duyệt.

Đường Duyệt lạnh lùng cười nói: “Người đến để cười nhạo ta chăng?”.

Tô Mộng Châm cũng lạnh lùng đáp lại: “Thế nàng cho rằng ta đến đây để cười nhạo nàng ư? Vậy thì ta nên cười nhạo nàng chuyện gì đây?”.

“Tự tác đa tình, không tự lượng sức, hoặc là bất cứ chuyện gì như thế!” Đường Duyệt trả lời.

Tô Mộng Châm cười nói: “Nếu như nàng đã tự mình biết hết rồi thì ta hà tất phải nhắc lại nữa”.

Hấn nhìn nàng với ánh mắt hứng thú nhưng lại đầy phức tạp rồi nói tiếp: “Một tình cảm tự nguyện xưa nay vốn đã là chuyện không dễ dàng. Đường Duyệt, cứ coi như nàng đủ cứng rắn đi nữa nhưng làm sao nàng có thể làm cho một người không hề có chút tình cảm gì với

nàng yêu nàng được?”.

Đường Duyệt trả lời: “Từ trước đến nay ta chưa từng hy vọng Thương huynh sẽ yêu ta”.

“Nàng không hy vọng ư?” Tô Mộng Châm ngạc nhiên.

“Việc ta yêu huynh ấy và việc huynh ấy có chấp nhận ta hay không là hai việc hoàn toàn khác nhau. Ta biết rằng tất cả đều do ta tự mơ tưởng, từ trước đến nay ta cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ bày tỏ với huynh ấy, cũng không cần người phải nhắc nhở ta.” Giọng nói của Đường Duyệt dường như đến từ một chân trời xa xăm: “Ta biết rằng Thương huynh chỉ đồng cảm với ta mà thôi. Ta thật là đáng thương, cứ coi như huynh ấy chấp nhận tình cảm của ta đi chẳng nữa thì ta cũng sẽ không bao giờ không biết tự lượng sức mình mà cho rằng huynh ấy yêu ta”.

“Nàng đúng là tự ti đến mức hết thuốc chữa rồi.” Ánh mắt của Tô Mộng Châm sáng bừng lên, sự cười nhạo đọng đầy trong giọng nói. “Có điều việc bị cự tuyệt lại là một việc tốt đối với nàng đấy, ít nhất thì nó cũng làm cho đầu óc của nàng tỉnh táo nhìn nhận mọi việc rõ ràng hơn.”

Đường Duyệt nắm chặt tay lại: “Người đi ra ngoài ngay!”.

Tô Mộng Châm thở dài nói: “Nàng đã biết rõ kết quả thế nào rồi, vậy tại sao không chọn lấy một người yêu thương mình nhỉ?”.

Giọng nói của Đường Duyệt không có một chút biểu cảm nào: “Trên đời này có người nào thực sự yêu ta không?”.

Tô Mộng Châm lặng lẽ nhìn Đường Duyệt đang đấu tranh tư tưởng rồi đứng lên, bước tới nền đá mát lạnh ở giữa phòng. Nàng quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt lộ rõ vẻ kỳ quái, nàng nói: “Tô Mộng Châm, mặc dù Thương huynh đã cự tuyệt ta, song ta hoàn toàn không hận huynh ấy, bởi vì huynh ấy đã thành thực nói ra tâm ý của mình. Nhưng người thì hoàn toàn khác. Người lợi dụng Tống tử ty, chà đạp lên tình yêu và lòng tự trọng của ty ấy, vì vậy ty ấy hận người vô cùng”.

Tô Mộng Châm dường như không nghe thấy tên của Tống Uyển Từ, hắn chỉ hỏi lại: “Nàng kiên trì một cách ngu ngốc như thế phỏng được ích gì?”.

Nét mặt Đường Duyệt gần như đanh lại, nhưng nàng vẫn nói: “Ta không giống người, trên đời này thế nào cũng có người phải lòng người, sẵn sàng làm mọi việc vì người. Nhưng ta thì không có gì cả, cũng chẳng có cái gì để gọi là được hay mất cả”.

Tô Mộng Châm nhìn ánh mắt của Đường Duyệt, quả là giống như đang nhìn một con quái vật. Giọng hắn lạnh lùng chùng xuống: “Ta thật không thể hiểu tình cảm của cô nương lại cao cả như vậy”.

“Ta không cao cả đâu, không, không cao cả chút nào! Ta chẳng qua chỉ thích huynh ấy

mà lại biết rõ rằng không thể giành được tình cảm của huynh ấy, nên mới nói vậy thôi. Ta cũng chỉ muốn giữ lại chút thể diện cho mình, như thế không được sao? Như thế là có tội sao?” Đường Duyệt muốn nói mà lòng đau đớn không thốt nên lời.

“Sau này khi nhìn thấy Thương Dung yêu người khác, rồi thành thân, sinh quý tử, ta mong rằng lúc đấy nàng vẫn có thể vui vẻ, thoải mái như bây giờ. Nếu đi dự hôn lễ của huynh ấy thì nàng sẽ khóc hay cười, có phải là vì người mà mình yêu đang rất hạnh phúc nên nàng cũng cảm thấy hạnh phúc không?” Tô Mộng Châm đột nhiên cười lớn, thái độ khàng khái, ánh mắt bình lặng, hỉ nộ không đổi.

Đường Duyệt đứng nguyên tại chỗ, muốn cười mà cười không nổi, muốn khóc mà lại không dám, nếu khóc trong lúc này, nàng sợ nước mắt của mình sẽ không thể ngừng tuôn rơi. Việc yêu một người có nực cười không? Biết là đối phương không thích mình, mà vẫn kiên trì với tình yêu ấy, thì có nực cười không? Chỉ là yêu thầm mà thôi. Từ trước đến nay chưa từng bày tỏ, cũng chưa từng đòi hỏi, mà chỉ lo sợ bị người khác phát hiện, nên ngay cả nhìn người ấy một cái thôi cũng phải cẩn thận dè chừng. Chỉ có thể thôi mà cũng bị người khác cười nhạo, bị người khác làm nhục. Đường Duyệt dù thế nào đi nữa cũng không thể chịu đựng được. Nàng đứng giữa phòng, từ từ cúi xuống ôm lấy ngực, dường như chỉ làm như vậy mới có thể ngăn được sự đau đớn vô bờ bên trong lòng.

Nét mặt Tô Mộng Châm vô cùng lạnh lùng. Hắn có một trái tim vô cùng tàn độc, tàn độc đến mức chỉ có sự đau khổ của người khác mới mang lại cho hắn niềm vui. Đường Duyệt thầm nghĩ, ngay cả một con người đáng sợ như vậy cũng có người thích hắn, yêu hắn. Vậy tại sao từ trước đến nay lại không có ai thích nàng, yêu nàng? Mẫu thân thì đối xử với nàng như vậy, Thương huynh cũng thế. Có phải nàng đã làm sai điều gì không, nên cái gì cũng đều không có được?

Đột nhiên, có ai đó túm tóc nàng một cách thô bạo, ép nàng phải ngẩng đầu lên. Đường Duyệt chợt nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Tô Mộng Châm.

“Không được khóc!” Giọng nói của hắn cũng tàn độc không kém trái tim hắn.

Nước mắt Đường Duyệt lại càng lăn chã tuôn rơi. Chẳng có gì quan trọng cả, coi như bị nhìn thấy thì cũng chẳng có gì quan trọng cả, bị cười nhạo thì đã sao nào? Rốt cuộc điều tội tệ nhất chẳng qua cũng chỉ là thế này mà thôi.

“Đường Duyệt, nàng hãy nhìn ta đi. Hãy nói cho ta biết nàng thực sự yêu huynh ấy đến thế nào?”

Yêu, không yêu? Đường Duyệt chỉ cảm thấy mình rất nực cười. Nàng mãi mãi chỉ là người đuổi theo phía sau người khác, mãi mãi không bao giờ có được cái mà mình mong muốn. Đây chính là số mệnh, Đường Duyệt biết rõ như vậy.

“Nàng thử nhìn lại xem mình giống cái gì?” Tô Mộng Châm lạnh lùng nói. “Cứ coi như người đó là thần tiên đi chẳng nữa thì đã làm sao nào? Có đáng để cho nàng phải dày dạn

bản thân thành ra nông nổi này không? Nàng đã qua lại với người đó bao lâu rồi, tình cảm sâu sắc đến mức nào rồi? Hay là nàng đã mang cả tấm chân tình đáng thương của mình gửi gắm cả vào một con người ảo tưởng đó rồi?”

“Không cần phải nói nữa, không cần phải nói lại nữa! Đủ rồi! Hãy chấm dứt mọi chuyện ở đây!” Đường Duyệt dồn toàn bộ sức lực của cơ thể xô vào ngực đối phương. Nhưng bàn tay của Tô Mộng Châm trước sau vẫn túm chặt lấy tóc nàng, ấn nàng ngã dúi dụi xuống nền nhà.

“Ta không giống với nàng, ta có dục vọng và có dã tâm, chỉ cần là những thứ ta mong muốn... thì ta nhất định sẽ tìm mọi cách để đạt được”, Tô Mộng Châm gần giọng nói.

Đường Duyệt nhìn hấn, thực sự không để ý rằng tư thế của hai người lúc này trông vô cùng thân mật. Nàng trả lời: “Cứ cho là ngươi đạt được điều mình mong muốn đi thì đã sao nào? Nhưng những cái gì không phải là của ngươi thì mãi mãi không bao giờ thuộc về ngươi”.

Tô Mộng Châm cười ngất, khoảng cách giữa hai người gần gũi như thế này, thậm chí Đường Duyệt còn có thể soi rõ vào đáy mắt hấn để thấy hình ảnh của chính mình. “Nói ta dễ tiện cũng được, bản thiêu cũng được, chỉ cần đạt được mục đích không phải là tốt hay sao?” Hấn nói chắc nịch.

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Quả nhiên là chỉ có loại người như ngươi mới nói ra những lời như vậy!”.

Tô Mộng Châm cười một cách tàn độc: “Nàng cứ ở đó mà tiếp tục giữ lấy lòng cao thượng và vô tư của mình đi. Sau đó đứng nhìn người mà mình yêu thương bị kẻ khác cướp mất. Hay là... nàng hãy chấp nhận lời đề nghị của ta”. Hấn ngừng lại, đôi mắt như nước mùa xuân tuôn chảy ánh nhìn đầy mê hoặc. Mỗi khi hấn nhìn ai với ánh mắt này, người đó luôn hiểu lầm về sự quý giá không kẻ xiết của mình đối với hấn. Nhưng trên thực tế thì hấn chỉ đang suy tính xem có thể lợi dụng người đó được bao nhiêu mà thôi. Cho đến một ngày, khi đối phương đã bày tỏ rõ ruột gan với hấn rồi, thì hấn chỉ việc điềm nhiên vứt bỏ không thương tiếc trái tim nóng bỏng, đang đập thành thịch ồn ào đó.

“Ngươi muốn làm gì?” Đường Duyệt bất giác hỏi.

“Ta có thể giúp nàng có được trang nam tử mà nàng ao ước. Đổi lại nàng phải giúp ta một việc”, Tô Mộng Châm trả lời. Hấn đã từng trao đổi điều kiện với rất nhiều người, từ trước đến nay chưa bao giờ bị ai cự tuyệt, bởi vì lần nào hấn cũng lấy thứ mà đối phương mong muốn có được nhất để làm mồi nhử. Cho nên hấn hoàn toàn không cho rằng mình sẽ bị thất bại. Bởi vì hấn biết rõ rằng, con người có thể chống cự lại kẻ địch nhưng không bao giờ có thể chống cự lại được khát vọng trong lòng mình.

Nhưng Đường Duyệt lại lắc đầu. Ngay cả những việc mà hấn muốn nàng thực hiện thì nàng cũng chẳng thèm nghe đã vội lắc đầu. “Không!” Nàng trả lời quả quyết, sự yếu đuối

vừa mới đây thôi còn lộ rõ trong chớp mắt dường như đã biến mất hoàn toàn.

Tô Mộng Châm chau mày hỏi: “Tại sao?”.

Đường Duyệt hít một hơi thật sâu, đẩy bật con người vẫn đang đè lên người mình rồi đứng dậy nói: “Đây không phải là cái có thể đem ra để đánh đổi”.

Đây không phải là cái có thể đem ra để đánh đổi ư? Tô Mộng Châm muốn cười thật to, nhưng lại không cười nổi. Hắn đột nhiên cảm thấy phẫn nộ, lạnh lùng nhìn Đường Duyệt nói: “Trên đời này có thứ gì không thể đánh đổi được sao?”.

Đường Duyệt chỉ vào trái tim mình: “Trái tim của ta! Người có hiểu không? Ta không cần biết người muốn ta làm gì cho người, nhưng ta sẽ không bao giờ đồng ý, dù lấy bất kỳ thứ gì để đánh đổi cũng không được. Ta yêu Thương huynh, điều này không sai. Ta cũng đã từng mong ước làm cho huynh ấy yêu ta, điều này cũng không sai. Nhưng ta sẽ không bao giờ lấy việc này để đánh đổi với người”.

Tô Mộng Châm ngồi dậy từ dưới nền nhà, nhếch mép cười lạnh lùng: “Căn bệnh tự cho mình là tài giỏi của nàng lại tái phát rồi”.

“Người điên rồi, còn ta thì không. Ta biết hậu quả sẽ thế nào nếu trao đổi điều kiện với người”, Đường Duyệt nói. “Có thể giống như người nói, những người đó rất giả dối, họ giấu kín khát vọng trong lòng, cứ sống mà làm ra vẻ không biết gì hết. Thế thì đã sao nào, lẽ nào có thể vì người muốn một thứ gì đó mà có thể bất chấp thủ đoạn để đạt được hay sao? Tô Mộng Châm, đáng tiếc là ta đã làm cho người thất vọng. Ta sẽ tiếp tục giả dối như vậy đó. Cho dù phải nhắm mắt lại coi như không thấy hình bóng của huynh ấy, bịt tai lại giả như không nghe thấy tiếng của huynh ấy, lừa dối bản thân mình rằng ta vốn không thích huynh ấy, hay phải biến bản thân thành một kẻ điên loạn, thì ta cũng không mong huynh ấy sống mà không được vui vẻ.”

“Đúng là nực cười!” Tô Mộng Châm đứng dậy đi ra ngoài cửa: “Tùy nàng thôi!”.

Đường Duyệt nhìn theo hắn, rồi toàn thân rũ rượi ngã gục xuống đất.

Đúng lúc nàng tưởng rằng mình đã có thể nghỉ ngơi đôi chút thì lại có người xuất hiện ở cửa. Nụ cười thiếu niên trông rất ngọt ngào, rất ấm áp, nhưng lại chứa đựng một sự độc ác không thể nói thành lời.

“Này, cô nương đang rất đau lòng phải không? Tôi có cách làm cô nương hết đau lòng đấy!”

Đường Duyệt ngẩng đầu lên, Tiểu Liên đã đứng ngay ở trước cửa. Thì ra là như vậy, Tô Mộng Châm vừa đi khỏi, thì Tiểu Liên đã tới. Có phải là đã hẹn từ trước rồi phải không? Từng người từng người một đang chờ xem nàng có thể kiên trì được đến lúc nào.

“Cô nương có muốn uống rượu không?”

Tiểu Liên rõ ràng có ý không tốt. Cậu ta biết thừa rằng với vết thương của Đường Duyệt hiện nay, nếu uống rượu vào có thể mất mạng như chơi. Vậy mà cậu ta lại còn mang rượu đến. Cậu ta biết rõ điều này, nhưng lại cho rằng Đường Duyệt không biết.

Đường Duyệt gượng cười với vẻ thất vọng đôi chút: “Tô Mộng Châm thật hạnh phúc, rõ ràng là hắn ta đang ăn hiếp người khác. Vậy mà lại có người dám giúp đỡ hắn ta ra mặt. Thật hạnh phúc...”. Nàng ngán ngẩm nhắc lại một lần nữa.

Tiểu Liên không hiểu sao lúc này lại đột nhiên không thể nhìn vào mắt nàng. Cậu ta vốn cho rằng Đường Duyệt chỉ là một nữ nhi ngu ngốc. Thế nhưng cậu ta không ngờ nàng lại có con mắt tinh đời thông thuộc mọi thứ như vậy. Có lẽ nàng đã biết trước, nhưng lại không từ chối. Càng kỳ lạ hơn là, sau khi uống rượu vào Đường Duyệt liền biến thành một con người hoàn toàn khác. Nàng uống rượu như thể không cần đến mạng sống nữa. Đôi mắt càng ngày càng sáng, con người cũng càng ngày càng tỉnh táo. Cậu ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến ánh mắt của Đường Duyệt khi hạ nhất đao đó. Thật đáng sợ, ánh mắt của nàng lúc đó giống như của loài mãnh thú.

Tiểu Liên thực sự hối hận, cậu làm thế này là giấu Tô Mộng Châm. Nếu bị công tử phát hiện, nhất định cậu sẽ bị trừng phạt. Vì vậy, cậu liền lên ra ngoài, như thể mình chưa bao giờ đến đây vậy. Đôi mắt Đường Duyệt trừng trừng nhìn người thiếu niên vừa lên ra ngoài, không nói gì.

Khi Thương Dung bước vào, bình rượu trên bàn đã vơi đi một nửa. Đường Duyệt ngồi bên cạnh bàn, đang lặng lẽ uống rượu. Nhìn thấy Thương Dung bước vào, đột nhiên nàng còn chào hỏi với vẻ thần thái tự nhiên: “Thương huynh!”.

“Muội đang làm cái gì vậy?” Thương Dung giữ chặt tay nàng, ngăn không cho nàng uống tiếp.

“Có người muốn muội chết đi, muội đang làm hài lòng họ đấy!” Đường Duyệt nghiêm túc trả lời.

“Người khác muốn muội chết, muội lập tức nghe lời như vậy sao?” Thương Dung tóm lấy tay nàng, Đường Duyệt nhìn chàng mỉm cười.

“Thương huynh, huynh nói xem con người sống là vì cái gì nào?”

Thương Dung không trả lời.

“Đau khổ như vậy thì còn sống làm gì nữa!” Đường Duyệt vẫn kiên trì hỏi lại.

“Muội uống say rồi, mau tỉnh lại đi”, Thương Dung chau mày.

Thương Dung muốn đỡ nàng dậy, nhưng lại bị nàng tóm chặt ống tay áo. Thương Dung ngạc nhiên nhìn Đường Duyệt.

“Hôm nay, chỉ hôm nay thôi, hãy để cho muội được yêu huynh có được không?”

Thương Dung nhắm nghiền mắt lại: “Đường Duyệt...”. Chàng vốn muốn nói lời xin lỗi, muốn cự tuyệt nàng nhưng Đường Duyệt không để cho chàng nói tiếp. Chàng chỉ có thể bị động mà đón nhận đôi môi mềm mại và đôi bàn tay mảnh mai ấm nóng đang bao phủ lấy khuôn mặt mình. Trong tâm trí, chàng luôn tự hỏi, rõ ràng là không thể chấp nhận nàng, tại sao lúc đó lại không lập tức đẩy nàng ra? Chàng vừa rồi còn ép mình giơ cánh tay lên, còn nàng thì lại lỏng ngóng giống như một đứa trẻ, cứ ôm chặt lấy chàng không chịu buông ra. Trong tình cảnh này, chàng dường như đã mất hết sức lực. Chàng đứng đó cứng đờ người, để mặc nàng hôn.

“Người say rượu dù cho có làm sai việc gì thì cũng sẽ được tha thứ, có phải vậy không?” Đường Duyệt kê bên môi chàng, nhẹ nhàng thở.

Thương Dung không trả lời, chàng như đang bị mê hoặc, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng, không rời mắt. Khi nàng lại áp môi mình vào môi chàng, chàng như đã mất hẳn lý trí, hôn đáp lại nàng. Từ trước đến nay chưa từng có ai cần chàng, cũng chưa từng có ai thích chàng như vậy. Được nàng yêu, được nàng quyến luyến, trái tim chàng khẽ run rẩy. Một cảm giác mãn nguyện khó tả đang lớn dần lên trong lòng chàng, đè nặng lên lý trí chàng, làm cho chàng cũng bị thiêu đốt theo. Chắc chắn có một ngày trong tương lai, nàng sẽ quên chàng và sẽ đem lòng yêu người khác. Tâm trí Thương Dung luôn luôn nói như vậy.

Người chủ động chính là Đường Duyệt, đáng tiếc là nàng lại không hoàn toàn tỉnh táo, cho dù nhìn bề ngoài trông nàng rất bình thường. Nhưng Thương Dung hiểu rằng, nàng không biết bản thân mình đang làm gì. Cái hay là ở chỗ, những người uống rượu cuối cùng cũng sẽ bình tĩnh trở lại. Nếu không thì chàng không biết nên giải thích thế nào về việc bản thân mình cũng đột nhiên hôn nàng đắm đuối như vậy. Thậm chí ngay cả khi phát hiện ra Đường Duyệt đã say hay mất đi lý trí thì trong lòng chàng vẫn dậy lên một cảm giác thất vọng kỳ lạ.

Sau khi dìu Đường Duyệt quay lại giường nghỉ ngơi, Thương Dung chợt sờ lên trán mình xem có bị sốt hay không, tại sao lại hồ đồ đến nông nổi này cơ chứ? Thở dài ngao ngán, chàng không biết ngày mai sẽ phải đối diện với nàng thế nào đây.

Tinh thần của Đường Duyệt tốt vô cùng, tâm trạng cũng rất vui vẻ. Nàng đột nhiên có thể nhóm người dậy trên giường, không cần ai dìu đỡ mà có thể đi ra khỏi phòng. Điều này càng khiến cho Tiểu Liên thấy bất an. Chỉ có mình cậu biết đêm hôm qua Đường Duyệt đã uống bao nhiêu rượu. Bản thân Đường Duyệt lại rất giữ mồm giữ miệng về chuyện này, ngay cả một tiếng cũng không hề nói với Tô Mộng Châm. Việc đầu tiên mà nàng muốn làm là đi thăm Đường Mạc. Đường Mạc cũng đã tỉnh rồi, nhìn thấy Đường Duyệt đi vào liền ngoảnh mặt đi không thèm nhìn.

Đường Duyệt lại làm như không nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Đường Mạc, vẫn chào hỏi như thường lệ: “Đại huynh!”.

Đường Mạc vẫn không thềm lên tiếng.

Đường Duyệt không nói gì nữa mà nhẹ nhàng đến ngồi xuống cạnh Đường Mạc.

“Ai cho phép muội báo thù cho huynh? Muội chề mạng của mình là quá lớn hay sao?”

“Đại huynh, cảm ơn huynh!” Đường Duyệt nói một cách nghiêm túc. “Từ trước đến nay huynh đều không bỏ rơi muội muội ngu ngốc này của huynh. Thực sự cảm ơn huynh!”

Đường Mạc cảm thấy nàng rất kỳ lạ, rõ ràng là đang cười, vậy mà sâu thẳm trong đáy mắt dường như lại ánh lên lệ sầu. Đột nhiên chàng cảm thấy không biết nên làm thế nào. Đối với một người không giỏi bày tỏ tình cảm như Đường Mạc, sự quan tâm của chàng chỉ giới hạn trong việc dạy bảo nghiêm khắc và thường xuyên mà thôi. Đối với Đường Duyệt, chàng rất ít khi cười, hướng chỉ là nói những lời ngọt ngào. Chàng thậm chí còn quên mất rằng năm đó Đường Duyệt chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương mới mười hai tuổi và luôn mong muốn được người khác quan tâm. Chàng chỉ biết nhào nặn ra nàng theo đúng khuôn mẫu mà mình hy vọng. Nhiều năm sau, khi nhìn lại Đường Duyệt, nàng đã biến thành một con người càng kiệm lời và trầm mặc hơn. Đường Mạc chỉ cảm thấy trong lòng khi thì lạnh lẽo, khi thì lại nóng bỏng, không biết nên nói gì cho phải.

Chàng chỉ có thể hỏi nàng một câu cứng nhắc: “Vết thương... của muội có còn đau không?”.

Vai phải của Đường Duyệt bị dải tay áo của đối phương làm bị thương. Ngực bị trúng một đòn mạnh. Chàng vốn vẫn đang rất lo lắng, nhưng bây giờ khi nhìn thấy nàng có thể tự mình đi ra khỏi phòng, chàng thấy an tâm phần nào.

Đường Duyệt cúi đầu, âm thầm áp mặt lên mu bàn tay của Đường Mạc, dịu dàng nói: “Đại huynh, huynh tốt như vậy, sau này nhất định sẽ rất hạnh phúc!”.

Từ góc nhìn của Đường Mạc, chỉ có thể thấy cặp mi dài cong vút của Đường Duyệt đang chớp chớp.

Đường Mạc cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng dần lên, trong lòng rất ngượng ngùng. Từ trước đến nay Đường Duyệt chưa bao giờ gần gũi với chàng như vậy, nên chàng nhất thời cảm thấy không quen. Chàng rút mạnh tay lại, lạnh lùng nói: “Nếu không có gì nói nữa thì muội hãy về đi!” Nói xong liền cảm thấy ân hận. Chàng vốn định nói rằng, vết thương của muội vẫn chưa khỏi, có gì để sau hãy nói, bây giờ muội hãy về nghỉ ngơi đi. Thế nhưng lời đã nói ra miệng rồi lại biến thành một câu nói lạnh lùng vô cảm.

Mãi một lúc lâu sau Đường Duyệt mới ngẩng đầu lên. Khuôn mặt không hề biểu lộ chút không vui nào, vẫn bình thản như thường lệ: “Vâng, vậy thì muội đi đây, đại huynh hãy bảo trọng nhé!”.

Lúc Đường Duyệt đi ra cửa, vừa hay nhìn thấy Đường Mẫn và Thương Dung đang bước tới. Đường Mẫn nhìn thấy Đường Duyệt, vẫn khuôn mặt nghiêm nghị như thường ngày,

khó mà nở một nụ cười, nói: “Tại sao lại chạy ra ngoài lúc này? Con đã khỏi hẳn chưa?”. Đường Duyệt bình tĩnh trả lời: “Phụ thân, con đã khỏi hẳn rồi, cảm ơn phụ thân!”. Nói rồi nàng liền cười với Thương Dung lúc đó đang rất lúng túng, và chào hỏi chàng như thường lệ: “Thương huynh!”. Không đợi Thương Dung kịp phản ứng, nàng liền chen vai họ, bước qua.

Thương Dung chỉ cảm thấy bóng hình màu đỏ đỏ vụt qua người mình, trong lòng chợt nhói lên cảm giác buồn bã, thất vọng. Chàng đã suy nghĩ rất lâu, quả thật hồ nghi về chuyện Đường Duyệt mà hôm nay chàng nhìn thấy có phải là Đường Duyệt của tối hôm qua hay không. Tại sao hôm qua còn yêu chàng mãnh liệt mà hôm nay lại đối xử với chàng không hơn gì những người bạn đơn thuần, lại có thể chào chàng một cách dửng dưng như thế? Chàng bất giác nhếch mép, có cái gì đó thôi thúc chàng, chàng muốn đuổi theo nàng để hỏi cho rõ ràng xem việc hôm qua rốt cuộc là thế nào, tại sao hôm nay nàng lại thờ ơ với chàng đến vậy? Nhưng lý trí đã nhắc nhở chàng rằng bản thân chàng không có tư cách để làm điều đó.

Mãi cho tới khi họ đã đi rất xa rồi, Đường Duyệt mới quay đầu nhìn lại. Nàng tiếp tục bước đi, nhưng không đi về phía phòng mình mà đi về nơi xa thẳm của núi Xích Hà.

Chương 14

Từ bỏ

Kể từ đêm qua, nàng đã biết là vết thương của mình đã bắt đầu nứt ra. Tô Mộng Châm đã dặn rằng, trong vòng nửa năm nàng tuyệt đối không được đụng tới rượu. Lúc đó nàng còn nghĩ bản thân mình từ trước tới giờ không uống rượu, vậy thì cái lệnh cấm này đối với nàng mà nói quả thật chẳng có ý nghĩa gì. Thế nhưng khi Tiểu Liên mang rượu đến, Đường Duyệt liền thay đổi chủ ý. Chỉ vì nàng cảm thấy bản thân mình thật quá vô dụng. Đối với mẫu thân, nàng là một sự sỉ nhục, đối với Đường huynh, nàng chỉ là một sự phiền toái, còn đối với Thương huynh... chàng nhất định cảm thấy rất khó xử mỗi khi đối diện với nàng. Sự tồn tại của một người như nàng chính là nguồn cơn làm cho mọi người phải phiền não. Không phải là nàng cố ý tìm đến cái chết, chỉ là nàng thực sự cảm thấy mệt mỏi. Vậy mà lúc vết thương đang rỉ máu, nàng lại cảm thấy sợ hãi, vì vậy mới liều mình túm lấy áo của Thương Dung. Người nàng yêu thực sự là một người tốt, vì thế nàng không muốn mình mang đến phiền phức cho chàng.

Từ sáng đến giờ, nàng luôn cảm thấy vết thương ở ngực ngày một đau đớn, mỗi lần hít thở cũng làm nàng nhói buốt. Nàng rất sợ, sợ mình sẽ chết ngay trên giường, chết trong căn phòng đóng kín cửa. Càng sợ hơn nữa là sau khi chết sẽ bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, nói này nói nọ. Như thế sẽ lại mang đến cho Đường gia vô vàn những lời đơm đặt. Đường Duyệt mỉm cười, miễn cưỡng bước về phía trước. Nàng cảm thấy mình đã đi rất xa, thế nhưng khi quay đầu nhìn lại thì thấy mình mới chỉ đi được một đoạn đường ngắn ngủi. Nhưng nàng đã mệt tới mức bước không nổi nữa, nên đành ngồi xuống dựa vào một thân cây cạnh con đường mòn.

Gió thổi lướt qua tai nàng, giống như có ai đó đang thì thầm. Đường Duyệt nhắm mắt lại, nàng có thể nhìn thấy quá khứ hiện về rõ mồn một. Những ký ức mà cả đời này nàng không thể quên được. Kể từ khi có thể nhớ được sự việc, nàng đã biết rằng mẫu thân không yêu nàng. Phụ thân mặc dù thực lòng yêu thương nàng nhưng ông vẫn chỉ là một người đàn ông qua loa đại khái, không thể chu toàn mọi mặt với nàng được. Nàng lúc nào cũng giống như vừa mới được moi từ dưới hố đất lên, người vừa bần vừa hôi. Sau khi phụ thân qua đời, nàng đã cùng mẫu thân đến Đường gia. Lúc đầu mặc dù vẫn luôn bị đứa con lớn trong Đường gia đánh cho sưng mày tím mặt, nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng, bởi vì nàng luôn cảm thấy mọi việc chắc chắn sẽ thay đổi tốt đẹp hơn, chắc chắn có ngày nàng sẽ không bị đánh nữa, nàng sẽ được sống những ngày tươi đẹp. Nàng cứ ôm ấp niềm tin này, nên mới có thể sống qua ngày.

Mãi cho đến bây giờ nàng cũng không thấy hận Ôn Nhã Như, mẫu thân nàng. Đường Mạc mắng nàng là ngu xuẩn, ngốc nghếch. Nhưng phụ thân đã từng nói với nàng rằng, cứ coi như mẫu thân có hàng trăm nghìn điểm không tốt, nhưng bà đã sinh ra nàng. Chỉ riêng điều này thôi đã là một ân tình rồi.

Chỉ ít thì khi đến với cuộc đời này nàng cũng đã được trải nghiệm tình cảm ấm áp của nhân gian. Nàng yêu Thương Dung bởi vì chàng chính là người thứ hai trên đời này quan tâm đến hỉ nộ ái ố của nàng. Người đầu tiên chính là phụ thân đã qua đời của nàng.

Đường Duyệt che mặt lại, không muốn ánh mặt trời chiếu rọi vào tận sâu thẳm trái tim. Nàng không phải là không muốn sống nữa, mà chỉ sợ bản thân mình giống như lời Tô Mộ Dung Chăm nói, sẽ trở nên rất đáng sợ. Sự việc ngày hôm đó, nàng chưa hề nói với ai, mà luôn giấu trong lòng. Tại đại hội kiếm pháp, nàng chưa từng nghĩ muốn giết chết Mộ Dung Mai Kiến, bởi vì lúc đó nàng vốn không nghĩ đến hậu quả. Nhưng sau đó, khi Mộ Dung Mai Kiến mắng nàng là đồ tạp chủng, nàng quả thật cảm thấy vô cùng phẫn nộ, bỗng chốc trở nên mất hết lý trí. Trước mặt nàng chỉ còn lại màu máu đỏ tươi bao phủ khắp bầu trời, trong đầu tràn ngập ý định giết người mà nàng không thể kìm nén lại được.

Vài năm nay, một sự đau khổ đang dồn nén lại và lớn dần lên trong lòng nàng. Chắc chắn có một ngày nó sẽ biến thành một nỗi thù hận khắc cốt ghi tâm, để rồi sẽ bùng nổ dữ dội. Trong lúc ngàn ngừ do dự, đột nhiên nàng nghe thấy có tiếng người bước tới, nàng liền ngẩng cao đầu lên. Không xa trước mặt nàng, một đoàn bốn người đang đi tới. Đường Duyệt nắm chặt tay lại, ngồi yên tại chỗ, nhìn bọn họ. Người thanh niên dáng vẻ thư sinh nho nhã đi đầu tiên đột nhiên dừng lại. Ba người kia vốn đang nói chuyện với nhau, nhìn thấy Đường Duyệt liền im bặt, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Bốn nam tử này, Đường Duyệt chỉ nhận ra người đi đầu tiên chính là Thẩm Sơ Không. Thẩm Sơ Không nhìn có vẻ yếu ớt gió thổi cũng bay, nhưng sự lợi hại của cú thiết quyền thì Đường Duyệt đã tận mắt chứng kiến. Ba người kia, mặc dù nàng không quen biết, nhưng nếu đi cùng với Thẩm Sơ Không thì đương nhiên cũng là người của Ma Giáo. Bốn người đó tròn mắt nhìn Đường Duyệt, đột nhiên mặt đối mặt nhìn nhau trong giây lát.

Đường Duyệt không động đậy, giữ nguyên tư thế lúc đầu, ngồi bệt trên nền đất. Nàng vẫn mặc bộ y phục màu đỏ chói mắt, thế nhưng sắc mặt lại trắng bệch ra, càng làm cho đôi mắt nàng sáng lấp lánh như sao trời. Có điều là ai cũng có thể thấy rằng nàng đang thở rất yếu ớt, giống như số mệnh đang tới gần.

Bốn người này chính là Thẩm Sơ Không - đường chủ đường Mộc Nguyệt, Mạnh Trúc Túy - đường chủ đường Mão Nguyệt, Tàn Thời Vũ - đường chủ đường Văn Nguyệt và Liễu Tam Nguyệt - đường chủ đường Trường Nguyệt. Người lên tiếng đầu tiên lại là Liễu Tam Nguyệt, người vốn trầm ngâm nhất trong số mười hai đường chủ. Hắn nhìn Đường Duyệt nói: “Người sắp chết rồi!”. Đường Duyệt biết rằng đây không phải câu hỏi mà là lời khẳng định rằng nàng chắc chắn sẽ chết.

Thẩm Sơ Không cau mày nói: “Sao nàng lại ở đây một mình vậy?”. Hắn hỏi như vậy, ít nhất cũng nói lên hai điều, một là bọn họ đều biết Đường Duyệt là ai, hai là xác nhận ở xung quanh đây hoàn toàn không có ai khác.

Đương nhiên là Đường Duyệt sẽ không trả lời. Người trả lời Thẩm Sơ Không lại là Tàn Thời Vũ đang cười hì hì: “Lão Thẩm, lẽ nào huynh không nhận ra là tiểu cô nương xinh đẹp

này đang sắp chết hay sao?”.

Thẩm Sơ Không khoát tay nói: “Chết hay không, ta tự mình biết xem!”. Nói rồi hắn liền nhón chân bước tới, giơ tay ra lay cổ tay của Đường Duyệt.

Thẩm Sơ Không quay đầu lại nhìn, nói: “Con nha đầu này quả thật là không xong rồi!”. Vừa dứt lời, hắn liền buông tay ra. Tay trái của Đường Duyệt lập tức thông xuống mềm rũ, không còn sức lực. Nàng lạnh lùng nhìn bốn người đang đứng trước mặt mình. Đối phương lại chẳng thèm để ý đến nàng, bởi vì lúc này đây ngay cả đứng dậy nàng cũng không thể làm nổi, huống hồ là cầm đao.

Thẩm Sơ Không nói: “Bị thương nặng như vậy mà dám một mình bỏ ra ngoài, đúng là một con nha đầu to gan”.

Đường Duyệt muốn nhắm mắt lại, nhưng không thể. Nếu lộ ra sự yếu đuối ở ngay trước mặt kẻ địch, không những không thể tạo được sự thông cảm, mà chỉ làm cho cái chết đến nhanh chóng hơn mà thôi. Nàng đã từng nghĩ muốn kết liễu cuộc đời mình, nhưng như vậy không có nghĩa là nàng muốn chết trong tay người của Ma Giáo. Bất kỳ chuyện gì làm mất mặt Đường gia, Đường Duyệt đều tuyệt đối không thể làm được. Rõ ràng là mệt mỏi như vậy, đau đớn như vậy, nhưng nàng vẫn bình tĩnh ngồi yên, nhìn bọn họ không chút sợ hãi.

Mạnh Trúc Túy hàng ngày vốn nói nhiều nhất, hôm nay lại là người lên tiếng cuối cùng. Hắn cười và nói: “Ta lại rất thích những nữ nhi như thế này”.

Liễu Tam Nguyệt lạnh lùng nói: “Người thì dành cho huynh, còn mắt thì dành cho ta”. Liễu Tam Nguyệt có một sở thích rất quái lạ. Hắn luôn thích những thứ sáng lấp lánh. Cho dù là bay trên trời, chạy trên mặt đất, bơi dưới nước hay trón trên núi, chỉ cần phát sáng thì hắn sẽ tìm mọi cách để có bằng được món đồ đó, rồi dùng một cái bình thật đẹp để đựng, cất vào trong phòng ngày đêm thưởng lãm. Võ công Thuần Dương mà hắn đang luyện chí cương chí chính, suốt đời không được phép gần gũi với nữ nhi. Vì thế từ trước tới nay hắn không bao giờ mở to mắt ngắm nhìn những người con gái đẹp. Nhưng hôm đó tại đại hội kiếm pháp, mặc dù trước sau chỉ ngồi trong lán trại, nhưng mắt hắn luôn nhìn chăm chăm vào Đường Duyệt đang ở trên võ đài.

Lý do thứ nhất là vì từ trước tới giờ hắn chưa từng gặp một người con gái nào không sợ chết như nàng.

Lý do thứ hai là vì nàng có một đôi mắt làm người khác rất thích, đôi mắt sáng lấp lánh khiến hắn không thể rời mắt.

Lúc đó hắn đã bắt đầu cảm thấy ngứa tay, muốn tự mình móc đôi mắt đó ra, để vào trong chiếc bình thật đẹp, đặt ở trên đầu giường. Hắn nghĩ đó nhất định sẽ là một món đồ đẹp mà hắn có chơi mãi cũng không chán. Vì thế khi nhìn thấy Đường Duyệt ở đây, hắn rất hưng phấn. Bởi vì hắn biết mình sắp có một báu vật tuyệt thế. Chỉ cần nghĩ rằng đôi mắt đẹp này đã từng thuộc về một cô nương vừa đẹp vừa ác thì máu trong người hắn đã sôi lên

sùng sục.

Mạnh Trúc Túy thì lại không giống Liễu Tam Nguyệt, bởi vì Mạnh Trúc Túy từng là một kẻ hái hoa vương vào mười tội ác không thể dung thứ. Lần đầu tiên có người con gái bày tỏ tình cảm với hắn, hắn đã thẳng thừng cự tuyệt. Khi đó đối phương đã quay ngoắt lại vu cho hắn là kẻ hái hoa dọc đường. Để được yên thân, hắn đã ra tay đâm chết người đó, nhưng lại dẫn đến sự truy sát trên khắp giang hồ, bắt buộc dĩ mới phải gia nhập Bái Nguyệt Giáo. Vì vậy những người bên phe chính đạo có một câu nói rất đúng, môn đệ của Bái Nguyệt Giáo đều là đồ vong mạng đã đến đường cùng. Do đó ai cũng biết rằng đường chủ Mạnh Trúc Túy rất ghét con gái, đặc biệt là những người con gái đẹp mà độc ác. Đường Duyệt với một nhát đao đã chặt phăng cánh tay phải của Mộ Dung Mai Kiến. Điều đó đủ cho thấy mức độ độc ác của nàng, nên hắn mới nảy ra ý làm cho nàng phải ê chề nhục nhã. Cho dù nàng sắp chết thì trước khi chết cũng phải làm cho nàng chịu đau đớn tới mức không muốn sống nữa. Đây chính là triết lý sinh tồn của Mạnh Trúc Túy. Vì thế hắn liền bước tới, không kiêng dè gì, ra tay cởi bỏ quần áo của Đường Duyệt.

Tần Thời Vũ và Liễu Tam Nguyệt đứng nguyên tại chỗ, không hề có ý định né tránh. Khi chiếc cổ trắng ngần của Đường Duyệt lộ ra, ánh mắt họ không thể rời đi được. Nhưng bàn tay của Mạnh Trúc Túy đã bị bàn tay thiết quyền tóm mạnh lấy. Mạnh Trúc Túy ngạc nhiên hỏi: “Sao, huynh muốn làm trước hay sao?”.

Thẩm Sơ Không tức giận nói: “Bỏ ngay cái tay chó má của ngươi ra!”.

Mạnh Trúc Túy cau mày nói: “Huynh không được ngăn cản ta”.

Khuôn mặt nho nhã của Thẩm Sơ Không đột nhiên sa sầm: “Ai cho phép ngươi động vào cô nương ấy?”.

Sắc mặt của Mạnh Trúc Túy cũng trở nên khó coi: “Không nên xía vào chuyện của người khác, hãy bỏ tay ra!”.

Nhưng bàn tay thiết quyền của Thẩm Sơ Không vẫn tóm chặt lấy cổ tay hắn: “Ta nhắc lại lần nữa, không được phép động vào cô nương ấy!”.

“Đại cục là quan trọng, không nên vì một nữ nhi mà làm hỏng hòa khí hai bên”, Tần Thời Vũ bước tới, hạ giọng nói. “Chúng ta còn có đại sự cần phải làm.”

“Vậy thì hãy điểm huyết cô nương này đi. Đợi đến tối khi xong việc sẽ mang về tính sau”, Liễu Tam Nguyệt đột nhiên cũng bước tới nói.

Một chọi ba, Mạnh Trúc Túy không có kẻ thắng nên đành lạnh lùng nhìn Đường Duyệt một cái rồi quay người bước đi. Đường Duyệt thở phào một cái, vừa rồi khi Mạnh Trúc Túy tiến sát đến người nàng, nàng đã quyết tâm liều mạng với hắn. Nào ngờ lại được Thẩm Sơ Không cứu thoát trong gang tấc.

Bốn vị đường chủ của Bái Nguyệt Giáo đang ở cách nàng có bảy bước chân. Họ ngồi quây

lại với nhau để bàn chuyện. Bốn người này đều là cao thủ của Ma Giáo, thâm độc ghê gớm, tung hoành võ lâm đã lâu, hoàn toàn không coi Đường Duyệt ra gì. Đặc biệt là bây giờ nàng đã giống như một phé nhân, không có một chút nguy hiểm nào.

Đường Duyệt ngồi im lặng, lén nghe bọn họ nói chuyện. Thì ra lần này tám vị đường chủ của Ma Giáo ra tay hành động, không chỉ để làm cho phe chính đạo sợ hãi. Quan trọng là còn nhất cử tiêu diệt toàn bộ người của phe chính đạo. Chuyện mà họ đang bàn bạc bây giờ chính là phải dùng thuốc nổ làm cho lở núi, như thế sẽ chôn sống toàn bộ môn đệ của phe chính đạo ở trên và dưới núi. Đường Duyệt nhớ đến ghi chép về thuốc nổ trong cuốn *Ly hận kinh*, chỉ cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Nàng thực sự không bao giờ nghĩ được rằng Ma Giáo lại dùng cách đáng sợ như vậy để đối phó với môn đệ của phe chính đạo.

Mạnh Trúc Túy nói: “Hàng vạn cân thuốc nổ đã được chôn xong rồi, môn đệ của các đường sẽ tránh xa trước. Chỉ đợi đến canh ba là có thể phát nổ”.

Tần Thời Vũ nói: “Ta đã lệnh cho môn đệ dưới trướng trấn giữ bốn cửa khẩu xuống núi. Đợi đến khi người của chúng ta rút xong là lập tức chặn ngay lại”.

Liễu Tam Nguyệt lạnh lùng nói: “Phó giáo chủ đã bố trí xong người tiếp ứng ở dưới núi. Đến lúc đó sẽ dẫn đường cho chúng ta tới nơi an toàn”.

Thảm Sơ Không cười nhạt: “Phó giáo chủ tính toán như thần, có điều chẳng lẽ tất cả những môn đệ của phe chính đạo đều là đồ ngu hay sao? Ngộ nhỡ có kẻ thoát ra được thì làm thế nào?”.

Mạnh Trúc Túy nhớn nhoe nói: “Huynh còn nhớ sự bố trí của phó giáo chủ khi chúng ta đến không? Dưới núi đã sớm bố trí nhân lực rồi, ngay cả một con chim cũng không thể bay ra được, huống hồ là một con người”.

Hắn tiếp tục nói: “Một khi phát nổ, sườn núi đương nhiên sẽ sạt lở, đường đi sẽ bị chặn đứng. Bọn họ rút cuộc cũng chỉ là con người, không thể mọc cánh mà bay, nên không thể chạy ra ngoài được. Có điều trong kế hoạch của chúng ta bây giờ lại thêm một khâu nữa, nhưng phải bảo mật không được tiết lộ ra ngoài”.

Thảm Sơ Không không nói gì, một lát sau mới nói: “Vậy thì... ai sẽ là người phát nổ?”. Ai tình nguyện liều chết ở đây?

Liễu Tam Nguyệt cười nhạt: “Đương nhiên là Mộ Dung Mai Kiến rồi”.

Sắc mặt của Thảm Sơ Không chợt thay đổi: “Các huynh định bắt Mộ Dung Mai Kiến ở lại sao?”.

Mạnh Trúc Túy cười nói: “Là do hắn chủ động xin ở lại”.

Thảm Sơ Không lạnh lùng nói: “Hắn đã mất đi một cánh tay, lẽ nào các huynh lại nỡ để hắn ở lại sao?”.

Liễu Tam Nguyệt nói: “Việc này là tốt cho hần ta. Chết ở đây còn tốt hơn là quay về, lẽ nào huynh không hiểu điều này?”.

Tần Thời Vũ ngược mắt nói: “Một người tàn phế liệu có ích gì cho Bái Nguyệt Giáo nữa không?”. Đúng vậy, Mộ Dung Mai Kiến giờ đã là một người tàn phế, đối với Bái Nguyệt Giáo mà nói, hần đã không còn một chút giá trị lợi dụng nào. Hơn nữa, với bản tính kiêu ngạo, Mộ Dung Mai Kiến đương nhiên sẽ không muốn quay về để phải đối mặt với sự cười nhạo của người khác.

“Xin huynh chớ quên lời dặn của phó giáo chủ”, Liễu Tam Nguyệt lạnh lùng nhắc nhở Thẩm Sơ Không.

Thẩm Sơ Không chột rùng mình: “Phó giáo chủ?”.

Liễu Tam Nguyệt nói: “Đúng vậy, chắc huynh vẫn còn nhớ đường chủ đường Sơ Nguyệt Ân Liễu Liễu ba năm trước chứ?”.

Sắc mặt Thẩm Sơ Không chột trở nên u ám. Đương nhiên là hần không thể nào quên được, Ân Liễu Liễu đã từng là đệ nhất mỹ nhân trong giáo. Nàng không những có dung mạo xinh đẹp, võ nghệ cao cường mà còn đa mưu túc trí, chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi đã bước lên vị trí đường chủ đường Sơ Nguyệt. Không chỉ vậy, nàng còn là ái tướng tâm phúc của phó giáo chủ. Trong giáo cũng đã từng đồn rằng, nàng là người tình của phó giáo chủ. Thế nhưng đây chẳng phải là chuyện gì mới mẻ. Trong Bái Nguyệt Giáo, những mỹ nhân muốn bước lên giường cùng phó giáo chủ không chỉ có một mình Ân Liễu Liễu. Người tình của phó giáo chủ cũng không chỉ có một mình nàng. Chỉ đáng tiếc là ba năm trước đây, Bái Nguyệt Giáo ở Lĩnh Nam có một kẻ phản bội tên là Cao Hữu Lâm, hần đã câu kết với Tản Hoa Kiếm Phái của chính đạo, định xóa sạch toàn bộ thế lực của Bái Nguyệt Giáo ở Lĩnh Nam. Nhưng ngay vào đêm trước khi bọn họ hẹn nhau hành sự, Cao Hữu Lâm đột nhiên bị đường chủ đường Sơ Nguyệt Ân Liễu Liễu ám sát. Tản Hoa Kiếm Phái cũng bị tàn sát trong vòng một đêm. Chỉ có người gác cổng của Tản Hoa Kiếm Phái là Vũ Thành liêu chết vật lộn. Trước khi chết còn làm Ân Liễu Liễu trọng thương, vì thế võ công của nàng đã bị phá hủy. Ân Liễu Liễu vốn định lập công lớn, nhưng do võ công đã bị mất hết, nên địa vị trong giáo cũng vì thế mà xuống dốc không phanh, chẳng mấy chốc đã bị người khác thay thế. Ân Liễu Liễu từ trước đến nay luôn tự cho mình là giỏi, không chịu nổi sự đả kích này, nên đã cầu cứu phó giáo chủ giúp nàng đánh lại những kẻ đối lập để khôi phục địa vị.

Ba ngày sau đó, Ân Liễu Liễu đã bị phó giáo chủ tiện tay thưởng cho một môn đệ đã lập công trong giáo. Người này không lâu sau đó liền tặng nàng cho một người khác. Trong vòng ba năm ngắn ngủi, nàng từ địa vị cao quý của một đường chủ đã biến thành hạt cát nhỏ nhoi trên đường. Hiện nay, Ân Liễu Liễu vẫn theo Bái Nguyệt Giáo, cách đây không lâu Thẩm Sơ Không vẫn còn nhìn thấy nàng. Bất kỳ người nào trong Bái Nguyệt Giáo muốn nàng, đều đơn giản và dễ dàng hơn cả việc bỏ tiền mua vui với các cô nương ở Thượng Hoa Lô. Có điều bây giờ nàng đã không còn là đệ nhất mỹ nhân của Bái Nguyệt Giáo năm nào. Có lẽ ngay cả bản thân nàng nếu soi gương cũng sẽ không nhận ra mình nữa.

Đấu tranh minh bạch hay ám sát, bất kể là ai, bất kể là bằng cách gì, chỉ cần giết được đường chủ là có thể thay thế vị trí đó. Không ai hiểu được cảm giác này hơn Thẩm Sơ Không, bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu cũng có thể đón nhận cái chết. Kể từ khi trở thành đường chủ đường Mục Nguyệt đến nay, hắn đã kinh qua một trăm bảy mươi chín lần bị ám sát, một trăm linh sáu lần quyết đấu, trong số những người đến giết hắn có cả những người đã từng là bạn hắn, có người từng là huynh đệ kề vai sát cánh chiến đấu cùng nhau, có người từng là a hoàn của hắn. Bất kỳ người nào trong số họ cũng đều có khả năng trở thành đường chủ kế tiếp. Chỉ cần giết được hắn mà thôi.

Thẩm Sơ Không hít một hơi thật sâu, không thể không thừa nhận rằng Mộ Dung Mai Kiến chết ở đây thì vẫn tốt hơn. Sự lựa chọn này quả là quá sáng suốt. “Hắn ta là một người thông minh!” Cuối cùng Thẩm Sơ Không nói.

Trong lòng Đường Duyệt chỉ cảm thấy từng cơn đau đớn trời dậy, không biết là do vết thương đang nhức nhối hay bởi vì nàng nghe thấy Mộ Dung Mai Kiến sắp trở thành kẻ thế mạng. Nàng nhớ lại nhát đao của mình, nếu không phải vì nhát đao đó, có lẽ Mộ Dung Mai Kiến vẫn là một thiếu niên ngời ngời ý chí. Hắn hoàn toàn không cần phải ở lại đây để chờ chết. Nàng cảm thấy bản thân mình đã phạm phải một sai lầm không thể cứu vãn.

Quả là kỳ lạ, bọn họ đang bàn nhau xem sẽ giết người thế nào, vậy mà nàng lại cảm thấy hối hận vì mình đã làm người khác bị thương. Bọn họ đang nắm trong tay sinh mạng của hàng nghìn con người, vậy mà nàng lại chỉ vì đã hủy hoại tương lai của một người mà thấy áy náy tới mức toàn thân run rẩy. Không cần phải nghĩ ngợi lung tung gì nữa, điều quan trọng nhất bây giờ chính là ngăn bọn họ lại! Nếu không thì không chỉ một mình Mộ Dung Mai Kiến, mà ngay cả phụ thân, đại huynh, thậm chí cả Thương huynh đều sẽ gặp nguy hiểm. Đặc biệt là đại huynh, huynh ấy đang bị trọng thương, ngay cả cơ hội thoát hiểm cũng không có.

Đường Duyệt nghiêng rằng, muốn đứng dậy nhưng lại phát hiện toàn thân không còn chút sức lực. Đường như chỉ cần khẽ cử động thì ngay cả xương cũng sẽ vỡ vụn. Nàng vốn cảm thấy bản thân mình không yêu cuộc đời này, vậy mà tận bây giờ nàng mới biết rằng nàng nhất định phải kiên trì để tiếp tục sống. Nếu nàng cứ thế này mà chết đi, thì ai sẽ báo cho đại huynh tin tức quan trọng này? Đường Duyệt đã quyết định rồi, nhất định phải nghĩ cách để quay về! Vì bản thân mình mà phải tiếp tục sống thì đau khổ và gian nan như vậy. Nhưng vì người khác mà phải tiếp tục sống thì nàng lại đột nhiên cảm thấy mình có động lực hơn. Đường Duyệt mở to mắt nhìn bốn người bọn họ.

Trong bốn người này, nàng mới chỉ tận mắt chứng kiến võ công của Thẩm Sơ Không, còn thực lực của ba người kia ra sao thì nàng hoàn toàn không biết. Đơn giản chỉ cần một mình Thẩm Sơ Không thôi cũng đã là một cao thủ có thể bất phân thắng bại với Đường Mạc rồi. Đường Duyệt biết chắc chắn rằng, cho dù bản thân mình có liều sống chết đi chăng nữa thì cũng không thể nào chạy thoát khỏi tay bọn họ.

Nghĩ đến đây lòng Đường Duyệt chợt rồi như tơ vò. Nàng cứ ngồi ngây ra đó, mệt mỏi

gồng người lên để không bị ngã xuống. Một người mà ngay cả tự mình đứng lên cũng không nổi thì làm sao có thể chạy thoát khỏi tay của bốn người được. Thật là mơ tưởng hão huyền. Đây cũng chính là lý do tại sao bốn người kia lại bàn bạc kế hoạch đáng sợ đó ngay trước mặt nàng mà không chút kiêng dè gì. Bọn họ đã sớm biết chắc chắn rằng, cho dù có mọc thêm cánh thì nàng cũng không thể bay đi được.

Chợt nghe có tiếng cười lạnh lùng, là Mạnh Trúc Túy đang trầm ngâm nói: “Thảo nào mà huynh lại muốn nhảy lên, thì ra huynh căn bản là...”.

Hắn do dự không nói hết, ánh mắt đang nhìn Thẩm Sơ Không đột nhiên chuyển sang nhìn Đường Duyệt, châm biếm nói: “Quả thật là không thể nhìn ra được bản lĩnh lôi kéo đàn ông của con nha đầu lạnh lùng kia lại giống hệt với mẫu thân nó”.

Nghe thấy Mạnh Trúc Túy nhắc đến mẫu thân, ánh mắt Đường Duyệt chợt lạnh ngắt.

“Sao, không thích nghe hay sao? Người trong giang hồ đều biết rằng khi Ôn Nhã Như còn trẻ đã bỏ nhà đi theo người phu xe ngựa một cách vô liêm sỉ, lại còn sinh ra một đứa con gái nữa chứ. Cô nương cho rằng cô nương cùng với mẫu thân tái giá thì có thể trở thành thiên kim đại tiểu thư được hay sao?”

Đường Duyệt nhìn ánh mắt của Mạnh Trúc Túy. Không biết là trong mắt nàng có bao nhiêu phần là sự phẫn nộ, bao nhiêu phần là sự đau khổ, nhưng vượt lên tất cả nàng đã kiềm chế nhẫn nhịn, không hề lên tiếng phản bác.

Thẩm Sơ Không bỗng nhiên bước tới, giơ tay ra nói: “Cô nương có thể đứng lên được không?”.

Liễu Tam Nguyệt lên tiếng: “Huynh muốn đưa cô nương ấy cùng đi à?”.

Thẩm Sơ Không lạnh lùng nói: “Không liên quan gì đến ngươi”.

Mạnh Trúc Túy “hứ” một tiếng: “Nhưng phó giáo chủ đã hạ lệnh không được bỏ sót một ai trong số những người lên núi Xích Hà, trừ môn đệ của Bái Nguyệt Giáo”.

Thẩm Sơ Không ngậy người ra một lát rồi nói với Đường Duyệt: “Nếu cô nương chịu gia nhập Bái Nguyệt Giáo thì đương nhiên sẽ không phải chết”.

Đường Duyệt cười lạnh lùng nói: “Ta thà chết cũng không gia nhập Bái Nguyệt Giáo”.

Tần Thời Vũ liền đứng dậy nói: “Ta thấy ngươi đã bị trúng độc của Đường gia rồi, rất nặng đó. Trên đời này lẽ nào còn có điều gì quan trọng hơn cả mạng sống của ngươi hay sao?”.

Đường Duyệt nói: “Nếu không có Đường gia thì đương nhiên cũng không có Đường Duyệt ta. Những thứ quan trọng hơn mạng sống của ta, trên đời này quả thực là rất nhiều”.

Thẩm Sơ Không nói: “Nhưng cô nương cũng nên biết rằng, nếu không phải vì bọn ta

không ra tay hạ sát, thì chắc cô nương cũng chẳng còn sống mà ngồi đây nói đạo lý với bọn ta”.

Đường Duyệt nhìn hẩn rồi nói: “Các người có thể giết chết ta ngay bây giờ cũng được”.

Thẩm Sơ Không cau mày: “Cô nương đã là người của Đường gia, bọn ta đương nhiên có thể dùng cô nương để dụ người của Đường gia mắc bẫy, rồi triệt hạ bọn họ”.

Mạnh Trúc Túy cười lớn: “Thẩm huynh, nếu huynh muốn cứu tính mạng của cô nương này thì cũng không cần phải lấy lý do vớ vẩn như vậy. Huynh coi ta như đứa trẻ lên ba hay sao. Cứ cho là bây giờ chúng ta không ra tay đi nữa, thì người của Đường gia cũng sẽ nhanh chóng bị thuốc nổ làm cho thịt nát xương tan. Hà tất phải rườm rà thêm việc này”.

Mạnh Trúc Túy vừa nói vừa bước lại gần Đường Duyệt: “Có điều là, huynh nói cũng đúng, nếu giết cô nương này đi thì quả là đáng tiếc. Mỹ nhân trên đời này tuy nhiều, nhưng lại thiếu những gai hoa hồng kiên cường thế này. Chi bằng để lại thêm vài ngày để thưởng thức, cũng không uổng công ông trời đã sinh ra những mỹ nhân như thế”.

Đường Duyệt nhìn thấy ánh mắt của Mạnh Trúc Túy lấp lánh, biết rằng hẩn không hề có ý tốt, bất giác lạnh lùng nói: “Thảo nào mà các ngươi luôn bị người đời phỉ nhổ. Các ngươi còn có tư cách gì để mà oán trách ông trời đã đối xử không công bằng với các ngươi? Ta không biết Bái Nguyệt Giáo là nơi như thế nào, nhưng ta tuyệt đối không bao giờ đến đó, lại càng không bao giờ đi theo đồ súc sinh như các ngươi”.

Mạnh Trúc Túy tức điên, túm lấy tay áo của Đường Duyệt, cười to: “Ngươi mắng bọn ta là đồ súc sinh à! Được lắm! Mắng hay lắm, cứ đợi một lúc nữa rồi ngươi sẽ phải khóc lóc mà cầu cứu ta đấy!”.

“Buông nàng ấy ra!” Thẩm Sơ Không đột nhiên nói to.

Mạnh Trúc Túy cười nhạt nói: “Thẩm huynh, hẩn là đến bây giờ huynh vẫn có ý định muốn bảo vệ con nha đầu này phải không?”.

Thẩm Sơ Không nói: “Không, nếu phải giết cô nương này thì cũng phải để ta là người ra tay. Cô nương này cũng là một địch thủ đáng khâm phục. Ta muốn cô nương này chết dưới tay ta”.

Mạnh Trúc Túy cau mày cười nhạt: “Lời nói này có thể coi là thật không? Huynh có thể ra tay được không?”.

Thẩm Sơ Không nói: “Nếu ta không giết được cô nương này, đến lúc đó huynh động thủ cũng chưa muộn mà”.

Mạnh Trúc Túy lùi về phía sau mấy bước, làm động tác xin nhường. Hai người kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, quan sát màn đối đáp vừa rồi với vẻ vô cùng thích thú.

Thẩm Sơ Không bước tới trước mặt Đường Duyệt, nhìn nàng từ trên cao xuống rồi nói: “Nàng còn điều gì muốn nói không?”.

Đường Duyệt không thể ngăn nổi sự đau đớn ở ngực, ho mạnh một tiếng rồi miễn cưỡng nói: “Ta chẳng có gì để nói cả”. Đến nước này thì nàng cũng không tham vọng tiếp tục sống được nữa. Không ai có thể cứu nàng, ngay cả bản thân nàng. Bây giờ vấn đề không còn là nàng muốn sống nữa hay không, mà là không còn sự lựa chọn nào khác. Đường Duyệt cảm thấy dường như ông trời đã chơi nàng một vở độc ác, lúc nàng muốn chết thì lại không chết được; lúc nàng biết rằng bản thân không được phép chết thì lại không thể không đối diện với tuyệt cảnh, không thể không chết.

Thẩm Sơ Không đã giơ cao nắm thiết quyền tay phải của mình...

Khuôn mặt Đường Duyệt cuối cùng cũng lộ rõ vẻ bi thương, rất nhiều người, rất nhiều chuyện đang hiện lên trong đầu nàng, đột nhiên đều lờ mờ không thấy đâu nữa. Ngay cả những chuyện đau khổ nhất mà trước đây nàng đã từng kinh qua, bây giờ cũng đều trở nên mơ hồ, giống như chưa từng tồn tại. Thì ra khi phải đối mặt với cái chết thì sẽ có cảm giác như nàng lúc này.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “roạt”, Đường Duyệt gần như nghĩ rằng đó là tiếng xương của mình đang vỡ ra. Ngay sau đó lại phát hiện ra mình có thể mở to mắt. Nàng tận mắt nhìn thấy Mạnh Trúc Túy đã bay ra xa. Thân người va vào một thân cây to, rồi đổ sập xuống. Sức mạnh đó quả là khủng khiếp, dường như ngay cả sống lưng của hắn cũng bị đập vỡ.

Mạnh Trúc Túy không thể đứng dậy được nữa. Toàn bộ sống lưng của hắn xương thịt lẫn lộn. Cú đâm này là do Thẩm Sơ Không động thủ. Đường Duyệt không dám tin liền mở to mắt để nhìn.

“Huynh điên rồi à?” Sắc mặt Tàn Thời Vũ thay đổi hẳn, nhìn chằm chằm vào Thẩm Sơ Không. Đường Duyệt lại chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, không hiểu tại sao Tàn Thời Vũ đột nhiên ngã gục xuống đất, khuôn mặt đầy hắc khí, toàn thân dường như bị lửa đốt cứ lăn qua lăn lại trên mặt đất, kêu gào không dứt.

Liễu Tam Nguyệt gần giọng nói: “Thẩm Sơ Không, là ngươi đã hạ độc”. Đường Duyệt kinh ngạc nhìn Thẩm Sơ Không với khuôn mặt nhơ nhĩ đang đứng trước mặt mình, hắn có thể đã thương Mạnh Trúc Túy với một cú đâm, lại còn hạ độc Tàn Thời Vũ nữa. Tại sao Thẩm Sơ Không lại phải làm vậy?

“Liễu Tam Nguyệt, ngươi không phải là đối thủ của ta”, Thẩm Sơ Không chậm rãi nói, ánh mắt sắc lạnh như dao.

Liễu Tam Nguyệt sau một lát kinh ngạc, đã bình tĩnh trở lại, hắn nói: “Ngươi nên biết kết cục của một kẻ phản bội”.

Thẩm Sơ Không cười lớn: “Ta vốn không phải là người của Bái Nguyệt Giáo, nên làm gì

có chuyện phản bội”.

Liễu Tam Nguyệt trầm ngâm nói: “Vậy rốt cuộc ngươi là ai?”.

Thẩm Sơ Không nói: “Ngươi không cần phải biết ta là ai. Ngươi chỉ cần biết rằng, ta chính là địch thủ của Bái Nguyệt Giáo, như thế là đủ rồi!”.

Liễu Tam Nguyệt nói to: “Được lắm! Thẩm Sơ Không, ngươi to gan thật!”. Hắn không còn do dự nữa, bay người lên nhắc Mạnh Trúc Túy và Tần Thời Vũ, đầu cũng không ngoảnh lại nhìn.

Đường Duyệt còn chưa kịp nói gì đã bị Thẩm Sơ Không bế lên. “Bọn chúng sẽ lập tức quay lại đây. Tốt nhất là nàng nên tiết kiệm sức, có gì ta sẽ giải thích sau.”

Đường Duyệt trầm ngâm không nói rất lâu. Thẩm Sơ Không cúi đầu hỏi: “Có phải nàng có chuyện muốn hỏi ta?”.

Đường Duyệt do dự, nàng không biết có nên hỏi hay không. Nhưng cuối cùng thì nàng vẫn hỏi: “Ngươi đã thả bọn họ ra, thiết nghĩ là đã biết được kết cục?”.

Thẩm Sơ Không cười nói: “Cho dù ta có giết chết họ thì kết cục vẫn như vậy thôi”.

“Tại sao?” Đường Duyệt vẫn không hiểu, hỏi lại.

“Trong vòng nửa canh giờ, nếu bốn người bọn ta không thể cùng về một lúc thì bốn vị đường chủ khác cũng vẫn sẽ đuổi theo đến đây”, Thẩm Sơ Không lạnh lùng trả lời.

“Đây không phải là lý do”, Đường Duyệt vẫn kiên quyết phủ nhận.

Thẩm Sơ Không ngạc nhiên hỏi: “Vậy điều gì mới là lý do để ta thả mấy người bọn họ đi?”.

“Ngươi... đã bị thương rồi!” Đường Duyệt nói.

Sắc mặt Thẩm Sơ Không chợt thay đổi. Một lúc lâu sau mới trả lời: “Nàng biết từ lúc nào vậy?”.

Đường Duyệt nhìn tay hắn: “Lúc ngươi xuất cú thiết quyền đó”.

Thẩm Sơ Không cười đau khổ: “Ngay cả nàng cũng có thể nhìn ra, thì Liễu Tam Nguyệt không thể không nhìn ra được. Đúng vậy, ta đã bị thương tại đại hội kiếm pháp. Không chắc chắn thắng, nên mới không thể động thủ với Liễu Tam Nguyệt”.

Đường Duyệt cảm thấy nhiệt huyết đang dâng trào trong người. Đôi mắt rơm rớm lệ.

“Nàng không cần phải xúc động. Ta làm như vậy không phải vì nàng”, Thẩm Sơ Không nói.

Đường Duyệt cúi đầu, không muốn cho đối phương nhìn thấy cảm xúc của mình.

Thẩm Sơ Không ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Ta vốn đã định phá vỡ kế hoạch của họ. Tuyệt đối không phải là vì nàng mà động thủ”. Nhưng... chắc chắn là vì nàng mà Thẩm Sơ Không mới phải động thủ sớm như vậy chứ... Cho dù toan tính của Thẩm Sơ Không có bị phát hiện ra đi chăng nữa thì Đường Duyệt vẫn cứ nghĩ như vậy. Bất giác nắm chặt lấy tay áo của Thẩm Sơ Không, Đường Duyệt nói nhỏ: “Xin thứ lỗi!”. Nếu không phải vì nàng tự ý bỏ chạy ra đây thì Thẩm Sơ Không đã có thể tìm một cơ hội phù hợp hơn để phá vỡ kế hoạch của đối phương rồi, chứ không phải vội vàng hành động như vậy, cũng không phải đối diện với tình cảnh nguy hiểm như bây giờ.

Thẩm Sơ Không bất giác thở dài trong lòng, rồi nói tiếp: “Mặc dù ta không biết nàng đã gặp phải chuyện gì, nhưng cho dù thế nào đi nữa, vứt bỏ niềm hy vọng của mình vẫn là điều sai lầm”.

Đường Duyệt không nói, vội đầu vào trong bóng của Thẩm Sơ Không. “Huynh... căn bản là không thể hiểu được tâm tư của ta”, Đường Duyệt nói.

Mắt Thẩm Sơ Không chợt nhìn vào vết thương trên vai nàng. Rồi dường như không kìm nén được lại vội vàng nhìn đi chỗ khác: “Ta lớn hơn nàng rất nhiều, đương nhiên là không thể hiểu được những người trẻ trung như nàng đang nghĩ gì rồi. Nhưng phụ mẫu là ruột thịt. Cho dù nàng không yêu thương thì cũng không nên làm điều gì không phải với họ”.

Những lời này không giống với con người của Thẩm Sơ Không chút nào. Đường Duyệt ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn chàng. Một Thẩm Sơ Không động một chút là vắng tục, vậy mà khi an ủi người khác lại nho nhã, tự nhiên và chân thành như vậy.

Thẩm Sơ Không cười nói: “Nhiều năm trước đây ta cũng giống như nàng, cho rằng Bái Nguyệt Giáo đều là đồ vong mạng. Thế nhưng khi ta thực sự đến đó, thì lại phát hiện ra rằng rất nhiều suy nghĩ của mình trước đây là sai lầm”.

“Lẽ nào bọn họ không phải là người xấu sao?”

“Không, bọn họ là người xấu, phần lớn đều là những người đã phạm phải mười điều ác không thể dung tha.” Giọng nói của Thẩm Sơ Không rất lạnh lùng: “Nhưng bọn họ hoàn toàn không phải khi sinh ra đã là người xấu”.

Đường Duyệt không lên tiếng, nhưng cảm xúc trên gương mặt nàng đã làm cho Thẩm Sơ Không biết rằng nàng không hề tin vào những lời này, không những không tin mà còn không cho là như vậy. Nhưng nàng không phải là người lấy oán báo ân, vì thế nàng không hề phản bác lại.

Thẩm Sơ Không thở dài: “Người trong Bái Nguyệt Giáo đều là những người không có nhà để quay về. Có thể nói, đó là những người không biết đi đâu về đâu. Cô nương nói bọn họ tâm địa xấu xa độc ác, nhưng quả thực hoàn toàn không phải bản chất trời sinh ra đã như vậy”.

Đường Duyệt vẫn không nói gì, chỉ trầm ngâm lắng nghe.

Thẩm Sơ Không hít một hơi thật sâu, chàng không biết được rằng đã bao lâu rồi chàng không nói chuyện với người khác. Trong Bái Nguyệt Giáo, những huynh đệ đã từng cùng chàng vào sinh ra tử hoàn toàn không thể được coi là con người. Bất kể bọn họ đến từ đâu, tại sao lại đến, thì trong lòng đều mang đầy lòng thù hận, độc ác đáng sợ. Đằng sau mỗi một con người đều có một hoàn cảnh, nhưng lại không có ai quan tâm tới họ. Vì những hoàn cảnh đó mà không ai là không đáng sợ, cũng không ai là không đáng thương.

Thẩm Sơ Không suy nghĩ một lát, giọng nói đột nhiên trở nên âm áp lạ thường: “Từ trước đến nay ta luôn cho rằng con người đều như vậy. Bọn họ đã bị người khác làm hại, ngược lại bọn họ cũng làm hại người khác. Thật đáng sợ, nhưng cũng thật đáng thương. Hôm nay phát hiện ra... cũng có ngoại lệ”.

Đường Duyệt sững người: “Ngoại lệ?”.

“Ta phát hiện ra rằng, cũng có người vì không muốn làm hại người khác, đành phải làm hại bản thân mình.”

Đường Duyệt lại trầm ngâm không nói, nàng đã hiểu người mà Thẩm Sơ Không muốn nói tới là ai rồi. Rất lâu, rất lâu sau đó nàng mới nói tiếp: “Trong lòng huynh chắc chắn cho rằng ta rất ngu xuẩn, nực cười phải không?”.

Thẩm Sơ Không nói: “Ta... ta không biết”.

Đường Duyệt mỉm cười, nàng chăm chú nhìn Thẩm Sơ Không và nói: “Ngay cả bản thân ta cũng thấy mình thật nực cười. Những người như ta, đối với người khác mà nói, chính là sự phiền phức và sự sỉ nhục. Vậy huynh thử nói xem, ta tiếp tục sống phỏng còn ý nghĩa gì?”.

Thẩm Sơ Không nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Nói như vậy chẳng khác nào nàng sống là vì người khác”.

Đường Duyệt dựa đầu vào vai chàng, thở dài nói: “Ta không hề cầu mong mẫu thân sinh ra ta. Mẫu thân đã cho ta mạng sống nhưng lại không cho ta niềm vui”.

Thẩm Sơ Không lắc đầu nói: “Ngay cả mẫu thân, ta cũng không có. Vì thế ta không thể trải nghiệm được sự đau khổ của nàng”.

Đường Duyệt ngạc nhiên nhìn chàng, Thẩm Sơ Không nói tiếp: “Không có mẫu thân thì có gì đáng ngạc nhiên đâu? Nếu như ta nói với nàng rằng ngay cả phụ thân ta cũng không có thì chẳng phải là nàng còn ngạc nhiên hơn nữa hay sao?”.

Trên đời này, quả thực có những đứa trẻ được sinh ra mà không có phụ mẫu. Đường Duyệt biết rõ điều này, nhưng nàng lại không ngờ rằng Thẩm Sơ Không cũng như vậy.

“Tên thật của ta không phải là Thảm Sơ Không, mà ta mang họ Thượng Quan. Phụ mẫu ta trong khi quyết đấu với Bái Nguyệt Giáo đều đã qua đời. Kể từ khi mười lăm tuổi, ta đã tuân theo mệnh lệnh của tộc trưởng, ẩn nấp trong Bái Nguyệt Giáo để tìm hiểu các bí mật của họ. Hy vọng một ngày nào đó có thể giúp phe chính đạo san bằng Bái Nguyệt Giáo. Đến nay đã mười một năm rồi.” Thảm Sơ Không nói với giọng điệu bình thản như đang nói về một chuyện hết sức bình thường.

Đường Duyệt biết rằng gia tộc Thượng Quan là một trong tứ đại gia tộc trong võ lâm. Những việc này, nghe thì đơn giản, nhưng đối với Thảm Sơ Không mà nói lại là một bí mật lớn nhất trong đời người. Một bí mật đã cất giấu suốt mười một năm qua. Khi Thảm Sơ Không mười lăm tuổi, vẫn chưa lớn bằng nàng bây giờ đã phải một thân một mình thâm nhập vào chỗ nguy hiểm. Đường Duyệt có thể tưởng tượng được hoàn cảnh khó khăn vất vả của chàng lúc bấy giờ.

“Lúc đó ta đã suy nghĩ rất đơn giản, cho rằng cũng chỉ cần hai, ba năm thôi là ta có thể khôi phục thân phận để trở về với gia tộc Thượng Quan. Nhưng lại không ngờ rằng đã nhiều năm như vậy mà ta vẫn còn ở trong Bái Nguyệt Giáo”, Thảm Sơ Không nói. “Vậy mà rất nhiều suy nghĩ của ta lúc đó, bây giờ nghĩ lại thấy rất buồn cười. Vì thế ta cũng sẽ không cười nàng, ta không có tư cách gì để cười nàng cả.”

Trong mắt Đường Duyệt đã trào dâng một sự đồng cảm và kính phục không nói nên lời. Nàng vốn không nghĩ rằng Thảm Sơ Không sẽ nói ra những lời như vậy.

“Mười một năm nay, ta luôn trăn trở. Để gia nhập Bái Nguyệt Giáo ta đã phải giết người. Để làm được đường chủ lại càng không được nhận người thân. Bây giờ bàn tay ta đã vấy máu quá nhiều rồi, ta có khác gì ác quỷ mà bọn họ nói đâu? Lẽ nào đợi Bái Nguyệt Giáo diệt vong rồi là ta có thể không chút hổ thẹn trở về làm người của gia tộc Thượng Quan hay sao?”

“Nhưng huynh có nỗi khổ riêng mà.” Đường Duyệt nhìn sắc mặt âm đạm đau buồn của chàng, không biết nên an ủi thế nào cho phải.

“Nỗi khổ riêng ư?” Thảm Sơ Không cười chua chát. “Mỗi một người có đôi tay đã vấy máu đều sẽ nói mình có nỗi khổ riêng. Thế nhưng như thế thì có tác dụng gì? Sai là sai rồi, không ai có thể cứu vãn được. Vì thế... hai năm nay ta đã không còn nghĩ đến việc quay về gia tộc Thượng Quan nữa. Kể cả một ngày nào đó Bái Nguyệt Giáo không còn trên đời này, ta cũng không thể quay về.”

Đường Duyệt nghĩ rằng, hóa ra những người đáng thương không biết đi đâu về đâu trên đời này hoàn toàn không phải chỉ có riêng mình nàng.

“Vậy tại sao hôm nay huynh lại...”

“Ta không muốn có quá nhiều người chết như vậy. Gia tộc Thượng Quan rốt cuộc vẫn là thân quyến của ta”, Thảm Sơ Không nói. “Mặc dù phần lớn bọn họ đều cho rằng Thượng

Quan Ninh đã chết khi bị ngã ngựa cách đây mười một năm!”

Thượng Quan Ninh, đây có lẽ chính là tên thật của chàng, Đường Duyệt nghĩ.

“Đường cô nương, sau khi nàng chết đi sẽ có ai vì nàng mà đau lòng không?” Đang lúc nàng lơ đãng thì Thẩm Sơ Không lại chậm rãi hỏi.

Đường Duyệt nói nhỏ: “Có lẽ đại huynh của ta sẽ... Không, huynh ấy sẽ không đau lòng đâu. Huynh ấy chỉ biết mắng ta là ngu xuẩn. Có thể... thực sự là không có ai cả”. Giọng nàng như sắp khóc. Thẩm Sơ Không không dám cúi đầu nhìn nàng, đành phải tiếp tục rảo bước.

Chương 15

Nguy hiểm

Đường Duyệt vốn cho rằng mình đi không quá xa, nhưng thực ra nàng đã lạc sâu vào trong núi Xích Hà. Do nơi này sương mây dày đặc hòa quyện vào nhau, khi nhìn ra xa sẽ có ảo giác gần ngay trong gang tấc. Bên tai Đường Duyệt dường như nghe thấy tiếng nước chảy. Quả không sai, bước thêm vài bước là tới một vách núi. Dưới vách núi có một dòng nước đang chảy rất xiết, có thể khiến cho hoa tàn ngọc nát. Đường Duyệt biết, Thảm Sớ Không chọn con đường này, nhìn thì có vẻ rất khó đi, nhưng cũng là nơi khó bố trí mai phục nhất.

“Đến một người vì nàng mà đau lòng cũng không có, thì không nên chết.” Lúc nàng cho rằng chàng không nói chuyện nữa thì đột nhiên Thảm Sớ Không lại lên tiếng.

Đường Duyệt hoàn toàn không thể lý giải được ý nghĩa của câu nói đó. Nàng không biết, trên thế gian này, khi đã không có người quan tâm, không có việc gì để dẫn đo suy nghĩ, tại sao lại không thể chết?

“Bây giờ nếu nàng chết đi, không để lại được điều gì, thì sẽ không có ai nhớ đến nàng nữa”, Thảm Sớ Không nói rất thâm thúy. “Người yêu quý nàng cũng được, người nàng yêu mến cũng được, ai cũng có thể, chỉ cần có một người, sau khi nàng chết đi vẫn luôn luôn nhớ đến nàng, yêu thương nàng, vì cái chết của nàng mà đau lòng.”

Chàng lại thủng thảng hỏi: “Trước khi chưa tìm được người đau lòng vì nàng thì nàng cam tâm chết như vậy hay sao?”.

Giữa màn sương bàng bạc trong núi, đôi mắt Đường Duyệt dường như sáng lên. Nàng nhẹ nhàng hỏi lại: “Có người như vậy sao?”.

Đôi mắt Thảm Sớ Không đột nhiên hướng ra xa: “Nếu như nàng muốn có, ắt sẽ có thôi”.

Đường Duyệt cười, khi cười trông nàng rất đẹp. Nhưng đồng thời, nàng lại cảm thấy mệt mỏi rã rời như sắp kiệt sức. Thảm Sớ Không này giờ dường như nàng cũng nhận ra điều đó. Đó chính là nguyên nhân chàng nói chuyện với nàng. Chàng chỉ sợ giờ mà nàng không thể gắng sức được thì sẽ tắt thở. Chàng không sợ người chết, nhưng chàng sợ sự cô đơn. Đặc biệt trong khoảnh khắc này, chàng luôn hy vọng Đường Duyệt có thể sống, mặc dù trước đây họ không hề quen biết.

Đường Duyệt thở rất khẽ: “Huynh sợ ta chết, cho nên mới nói với ta những điều này?”.

Thảm Sớ Không ngây người, bị đoán trúng tim đen nên không nói được lời nào.

“Bất luận thế nào, ta cũng cảm ơn huynh!” Đường Duyệt nói. “Chỉ ít bây giờ ta cũng

không muốn chết nữa, một chút cũng không.”

“Người không muốn chết, sẽ chết rất nhanh!” Có người đột nhiên nói lớn.

Thảm Sơ Không dừng bước, lắm bầm: “Bọn họ đến nhanh thật!”.

Đường Duyệt chỉ cảm thấy giọng nói đó nghe rất quen. Ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện ra trước mắt mình có mấy người không biết đã đứng đó từ bao giờ.

Đám người đó khoảng trên dưới hai mươi người, môi đỏ răng trắng, trông rất tuấn tú. Kỳ lạ thay, người đầu tiên nàng chú ý đến lại là người đứng sau cùng. Tay áo phải của người đó trống rỗng, đôi mắt tuấn tú chất chứa đầy hận thù.

Đường Duyệt đương nhiên biết người đó, e rằng cả đời này cũng không thể nào quên được, Mộ Dung Mai Kiến, người đã bị nàng chém một nhát vào vai phải. Đứng bên cạnh hắn chính là khuôn mặt u ám của Liễu Tam Nguyệt.

Nàng nắm chặt Khuynh Thành, toàn thân bỗng trở nên rất căng thẳng. Bái Nguyệt Giáo đã phái người đến nhanh như vậy, hành động của Liễu Tam Nguyệt không hề chậm chút nào. Nàng quay sang nhìn Thảm Sơ Không, tìm chút dũng khí từ trong mắt chàng. Nàng nghĩ rằng ít nhất giờ đây nàng cũng không chỉ có một mình.

“Nàng có thể đứng vững chứ?” Thảm Sơ Không nhẹ nhàng hỏi, Đường Duyệt khẽ gật đầu mỉm cười. Thảm Sơ Không liền buông nàng ra, không đỡ nữa.

“Đến giờ phút này mà hai người còn có thể tình chàng ý thiếp như vậy sao, khiến người khác nhìn thấy mà ngưỡng mộ.” Trong phe của đối phương, một cô nương mặc bộ y phục màu xanh đậm, dung mạo xinh đẹp bước ra, hàng lông mày đen tuyền giống như một vầng trăng khuyết, nụ cười rất ngọt ngào, hiền dịu. Đường Duyệt nhận ra, cô nương ấy chính là Liễu Nguyệt Mi, một trong bốn người đã phục kích đại ca của nàng.

Bạch Thiếu Tàn với khuôn mặt như búp bê và Lam Thiên Tinh với bộ mặt thờ ơ vẫn còn đứng bên cạnh nàng ta. Đường Duyệt bất ngờ quay sang nhìn Thảm Sơ Không, nhớ lại những điều mà chàng đã từng nói, những người này đều là thuộc hạ của chàng. Nét mặt của Thảm Sơ Không vẫn bình tĩnh: “Chính là mấy người bọn người?”. Bạch Thiếu Tàn cười, đột nhiên giơ tay áo vung lên không trung.

Đường Duyệt chỉ nhìn thấy một luồng sáng lóe qua, rồi biến mất trên không trung. Bọn họ dường như đang phát tín hiệu cho những kẻ đang tìm kiếm khác. Trong chốc lát chỉ sợ bốn vị đường chủ khác của Bái Nguyệt Giáo cũng sẽ đến.

Thảm Sơ Không ở trong Bái Nguyệt Giáo lâu như vậy, hiểu rõ tính tình của Liễu Tam Nguyệt, mặc dù lập dị, kỳ quái, tàn nhẫn, hiếu chiến, nhưng võ công lại cao cường. Nếu như hôm nay gặp năm người bọn họ ở đây, người khó đối phó nhất chính là Liễu Tam Nguyệt.

Liễu Tam Nguyệt không nói không rằng, xuất kiếm, hướng thẳng về phía Thảm Sơ

Không.

Thẩm Sơ Không khẽ nói với Đường Duyệt: “Nàng hãy cẩn thận!” rồi phi thân về phía trước. Hai người xoay tròn giao đấu với nhau. Lam Thiên Tinh cùng Bạch Thiếu Tàn ngây người ra, sau đó cũng nhanh chóng nhập cuộc.

Đường Duyệt đang lo lắng về vết thương của Thẩm Sơ Không, không ngờ đến một chiếc roi đang vun vút lao tới, nhắm thẳng vào cổ nàng. Đường Duyệt sợ hãi lùi lại. Lúc này nàng mới phát hiện ra, trong tay Liễu Nguyệt Mi lăm lăm chiếc roi dài màu vàng, đang chăm chăm nhìn nàng.

“Đại ca ngươi đã hủy hoại chiếc roi bạc của ta. Hôm nay ta phải đòi lại từ trên người ngươi!” Liễu Nguyệt Mi cười lạnh lùng. Không chờ Đường Duyệt lên tiếng, chiếc roi vàng trong tay nàng đã quất xuống ngay trên đầu Đường Duyệt. Đường Duyệt nhẹ nhàng lách sang một bên. Nhưng nàng cảm thấy lồng ngực đau nhói, dường như đang bốc hỏa ngùn ngụt, suýt ngã xuống đất. Nàng biết rõ tình hình của mình bây giờ, đến đi bộ cũng thấy rất khó khăn, huống hồ là chống đỡ được trận chiến này.

Trong khi đó, Thẩm Sơ Không đang phải một mình chiến đấu với ba người là Liễu Tam Nguyệt, Lam Thiên Tinh và Bạch Thiếu Tàn.

Đường Duyệt cắn chặt răng, Khuynh Thành được rút ra. “Tự tìm đường chết!” Liễu Nguyệt Mi cười lạnh lùng, chiếc roi rung rung, cuộn lại, rồi đâm thẳng tới trước ngực Đường Duyệt.

Thẩm Sơ Không không thể coi thường được nữa. Chàng phải cùng lúc ngăn cản thanh trường kiếm của Liễu Tam Nguyệt, song đao Uyên Ương của Bạch Thiếu Tàn, thậm chí còn có cả Lam Thiên Tinh. Lam Thiên Tinh giả bộ tấn công một chiêu rồi lại lùi sang một bên, thực chất chỉ đang đợi đến thời cơ thích hợp là sẽ phóng ám khí. Qua sáu lần giao kiếm liên tiếp, Thẩm Sơ Không đều có thể tránh được lưỡi kiếm của Liễu Tam Nguyệt. Nếu chỉ có một mình Liễu Tam Nguyệt thì cho dù thanh kiếm Lãnh Nguyệt có lợi hại tới đâu cũng không thể làm chàng nao núng, nhưng lại có thêm hai người bọn họ. Trong lòng Thẩm Sơ Không lo lắng cho Đường Duyệt, những suy nghĩ trong đầu nhanh chóng thay đổi.

Bỗng chốc, thanh trường kiếm trong tay chàng đã đánh rơi song đao Uyên Ương của Bạch Thiếu Tàn. Bạch Thiếu Tàn ngã sõng soài trên mặt đất, miệng nôn ra máu, không thể nào đứng dậy nổi nữa. Liễu Tam Nguyệt lạnh lùng đáp: “Vật cản trở đã không còn. Thẩm Sơ Không, chúng ta quyết đấu một đối một, xem trong hai ta, ai ngã xuống trước”.

Thẩm Sơ Không không nói gì, thanh kiếm trong tay chém xuống những đường sắc nhọn, khí thế hùng hồn. Lưỡi kiếm của Liễu Tam Nguyệt đã chém vào vai của Thẩm Sơ Không một nhát, máu bắt đầu chảy. Thẩm Sơ Không lạnh lùng bình tĩnh như không có chuyện gì.

Mười hai vị đường chủ của Bái Nguyệt Giáo tính tình kỳ quái, nhưng lại có một điểm

chung: bọn họ đều là những kẻ chiến thắng từ trong chiến bại, quyết không bao giờ chịu nhận thua trước khi trận chiến chưa kết thúc. Chỉ bằng một đường kiếm Thẩm Sơ Không đã đẩy lùi Liễu Tam Nguyệt, đổi hướng tấn công sang Lam Thiên Tinh.

Trên không rít lên tiếng roi khô khóc, “phạch”, “phạch”, “phạch”. Cuối cùng là một âm thanh rất nặng nề, trầm mặc, hiển nhiên là đã trúng mục tiêu. Liễu Nguyệt Mi thu roi về, lạnh lùng cười: “Đường đại tiểu thư, mùi vị của chiếc roi đó như thế nào?”. Đường Duyệt đã dùng hết sức để né tránh, đầu gối bên phải bị chiếc roi quất vào. “Ta khuyên ngươi hãy hạ Khuynh Thành xuống. Có lẽ... chúng ta sẽ để cho ngươi một con đường sống.”

Đường Duyệt đương nhiên không tin. Bọn họ biết được tin tức đã bị lộ, có thể để nàng sống mà truyền tin ra ngoài sao? Đang lúc Đường Duyệt suy nghĩ, Liễu Nguyệt Mi lại giương roi lên. Đường Duyệt thuận thế né tránh, chiếc roi vung phải một móm đá vỡ thành mấy miếng! Một mảnh vỡ nhỏ bay về phía mặt Đường Duyệt, làm cho má phải của nàng bị xước một vết. Máu bắt đầu chảy.

“Một tiểu cô nương xinh đẹp, nếu khuôn mặt bị hủy hoại thì thật đáng tiếc!” Liễu Nguyệt Mi cười vang, nhưng trên mặt không biểu lộ vẻ tiếc nuối nào. Trong con mắt của Liễu Nguyệt Mi, khuôn mặt là thứ quý giá nhất của người con gái. Khi nhìn thấy trên khuôn mặt của Đường Duyệt có vết thương nhỏ, nàng lại càng tỏ ra đắc ý. Đường Duyệt không hề để ý, thần sắc không chút biến đổi.

Cây Bát Tiên đó vốn không thể làm thân thể Đường Duyệt bị thương. Nhưng khi chiếc roi đập xuống hòn đá, những mảnh đá bắn tung tóe không ngừng đâm rách chiếc áo của Đường Duyệt, làm cho người nàng xây xát. Khóe môi Liễu Nguyệt Mi nở một nụ cười. Nếu cứ như thế, Đường Duyệt sẽ không thể chịu đựng được bao lâu nữa.

Nhưng sự việc không đơn giản như Liễu Nguyệt Mi tưởng tượng. Sắc mặt Đường Duyệt trắng bệch như sắp kiệt sức nhưng đôi mắt dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy. Đường Duyệt không hề cảm thấy đau đớn. Nàng chỉ không cam tâm khi đến với thế giới này mà cuối cùng lúc ra đi lại không thể mang theo gì được. Nếu nàng chết ở nơi này, sẽ không có ai đau buồn vì nàng. Hóa ra sự tồn tại của nàng trên đời này thật nực cười. Nàng không thể chết một cách vô ích ở nơi đây!

Chiếc roi dài của Liễu Nguyệt Mi như một con rắn độc cuốn lấy nàng. Đường Duyệt biết rằng nàng chỉ có thể tiến, không thể lùi. Vì chỉ cần lùi một bước, nàng sẽ thất bại ngay lập tức. Kỳ lạ thay, trong đầu nàng lúc này không phải là mẫu thân, người mà nàng vĩnh viễn không bao giờ quên được, mà lại là phụ thân, người đã mất cách đây khá lâu. Trong ánh sáng lóe ra từ thanh đao, nàng dường như nhìn thấy khuôn mặt, giọng nói, nụ cười của phụ thân mình. Nàng luôn nghĩ, nếu như có một ngày, mẫu thân có thể chấp nhận sự tồn tại của nàng, thì điều đó đồng nghĩa với việc mẫu thân chấp nhận sự tồn tại của phụ thân. Nếu như có ngày đó, cả cuộc đời của phụ thân sẽ không bi ai như vậy. Nàng thực ra chỉ muốn lên tiếng giúp cho phụ thân. Còn nữa, nàng luôn luôn tự lừa dối mình, rằng nàng không hận, rằng nàng sẽ tha thứ! Không, tất cả đều là giả dối! Nàng rất hận. Nàng hận ông trời, hận mẫu thân đã sinh ra nàng nhưng không yêu thương nàng. Nàng hận tất cả mọi người. Cuối

cùng nàng hận chính bản thân mình tại sao lại đến thế giới này.

Khuynh Thành “xoẹt” một tiếng, Đường Duyệt xoay người tấn công. Cây roi dài trong tay của Liễu Nguyệt Mi văng lên không trung, nàng ta không dám tin thanh đao sắc nhọn đó lại đâm thẳng vào giữa lòng mày của mình, thân hình lập tức bay về phía sau, toàn thân sồn da gà, đôi tay cứng đờ, lạnh toát như băng. Tuy đã từng gặp rất nhiều thanh đao, nhưng Liễu Nguyệt Mi chưa từng gặp đao pháp nào đáng sợ như vậy. Người con gái mặc áo đỏ trước mặt và thanh đao Khuynh Thành dường như đang hòa làm một, vẽ ra một đường sáng mạnh như sấm chớp, như sắp hủy hoại tất cả những gì có trên thế gian này.

Trong nháy mắt, Liễu Nguyệt Mi thấy rõ ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt trong đôi mắt của Đường Duyệt. Đó là sự oán hận! Một sự oán hận đến tận xương tủy! Liễu Nguyệt Mi nhận ra rằng mình chắc chắn sẽ chết. Nàng muốn tháo chạy khỏi bóng hình đỏ rực của thanh đao. Nhưng do quá sợ hãi nên đôi chân cứng đờ. Nhưng thanh đao Khuynh Thành không chém người Liễu Nguyệt Mi ra làm hai mảnh. Bởi vì có một người đã lao lên phía trước, hứng trọn lưỡi đao sắc nhọn của Khuynh Thành thay nàng. Trong nháy mắt, lưỡi đao sắc nhọn đã đâm sâu vào lưng người ấy. Liễu Nguyệt Mi hét lên thất thanh. Nàng mở trừng mắt nhìn. Người dùng cả tính mạng để bảo vệ người đàn bà của mình chính là Mộ Dung Mai Kiến, người đã từng một lòng một dạ bái nàng làm Di Nguyệt đường chủ! Liễu Nguyệt Mi là một người xinh đẹp và thông minh, nhưng lại vô cùng thực dụng. Nàng nắm chắc tất cả những điều kiện có lợi cho bản thân mình. Bái Nguyệt Giáo là nơi đàn bà rất khó nổi danh. Nhưng đối với nàng thì khác, nàng là một người đàn bà đầy thủ đoạn. Nàng nguyện đánh đổi tất cả để đạt được mục đích, thậm chí cả bản thân mình. Cho nên trong Bái Nguyệt Giáo, người tình nguyện theo nàng không chỉ có một mình Mộ Dung Mai Kiến. Nhưng nàng không ngờ được người cứu mình lúc này lại chính là người mà nàng đã vứt bỏ ấy.

Đường Duyệt không ngờ, mũi đao sắc nhọn của Khuynh Thành đã hai lần để lại dấu vết trên cùng một người, Mộ Dung Mai Kiến!

Nàng vội thu Khuynh Thành lại, nhìn thấy Mộ Dung Mai Kiến đổ vào lòng của Liễu Nguyệt Mi. Nhưng trước khi chết, người Mộ Dung Mai Kiến nhìn lại không phải Liễu Nguyệt Mi. Hắn lạnh lùng nhìn Đường Duyệt. Liễu Nguyệt Mi ôm lấy đầu hắn, dường như người hắn đang dần dần lạnh đi. Những giọt lệ bất giác thi nhau lăn xuống.

“Huynh... Huynh...” Liễu Nguyệt Mi lẩm bẩm như muốn nói điều gì đó, nhưng không thể cất thành lời. Mộ Dung Mai Kiến vẫn không nhìn nàng. Hắn chỉ chăm chăm nhìn Đường Duyệt.

Đường Duyệt chống đao xuống đất, ngăn cho mình không bị ngã xuống. Cuối cùng nàng cũng nghe thấy đôi phương nói: “Khuynh Thành... giết hơn một người, tà khí sẽ tăng thêm một phần... Sẽ có một ngày, sẽ có một ngày...”. Không kịp nói hết câu, Mộ Dung Mai Kiến đã ngưng thở. Một lúc lâu sau, Đường Duyệt vẫn còn nhớ rõ nụ cười tàn khốc trên khuôn mặt ấy. Liễu Nguyệt Mi cho rằng cái chết của Mộ Dung Mai Kiến là sự hy sinh vì tình yêu đối với nàng. Đường Duyệt lại cảm thấy rằng, đó là sự oán hận sau khi hắn trở thành một phế nhân. Sự thật thế nào, chỉ có một mình Mộ Dung Mai Kiến biết. Đáng tiếc là trên đời

này, mãi mãi không có sự thật nào được phơi bày.

Đường Duyệt quay lại xem xét tình hình của Thảm Sơ Không, mới phát hiện ra Bạch Thiếu Tàn đang nằm sõng soài trên mặt đất, Lam Thiên Tinh đã chết. Thanh trường kiếm của Thảm Sơ Không đã cắt đứt cổ họng của Lam Thiên Tinh. Chỉ còn Thảm Sơ Không và Liễu Tam Nguyệt đang giao đấu với nhau.

Liễu Tam Nguyệt đang giao đấu, bỗng cố gắng xoay người né tránh Thảm Sơ Không, quay người chạy trốn, không dám ngoảnh lại. Tình hình đột nhiên thay đổi như vậy, Đường Duyệt thậm chí không kịp phản ứng.

Thảm Sơ Không lùi lại bên cạnh Đường Duyệt, khẽ nói: “Nàng... vẫn ổn chứ?”.

Đường Duyệt gạt đầu, ánh mắt nàng hướng về phía Bạch Thiếu Tàn đang cố gắng bò dậy.

“Để cho hắn đi”, Đường Duyệt lên tiếng.

Thảm Sơ Không xua tay, Bạch Thiếu Tàn khẽ nói: “Đường chủ...”.

“Ta không phải là đường chủ của bọn ngươi”, Thảm Sơ Không lạnh lùng đáp.

Bạch Thiếu Tàn bước đi, không dám nói điều gì nữa.

Thảm Sơ Không háng giọng, thân hình gầy guộc, một đầu gối khuyu xuống đất. Đường Duyệt muốn đỡ chàng dậy, mới phát hiện mình đã mất hết sức lực.

Thảm Sơ Không cười: “Đường cô nương, ta chỉ sợ không thể theo nàng đến phút cuối cùng được...”.

Mắt Đường Duyệt hướng về ngực chàng, không cần nói nhiều, nàng đã hiểu ra tất cả. Ám khí của Lam Thiên Tinh là một chiếc kim bạc nhỏ như lông bò, cắm sâu vào ngực Thảm Sơ Không. Đoạn cuối chiếc kim đó phát ra một thứ ánh sáng màu xanh nhạt.

Đường Duyệt thấy cay cay nơi khóe mắt. Nàng không biết bây giờ nên nói điều gì. Không có Thảm Sơ Không, lòng tự tin tiếp bước của nàng bỗng dưng biến mất.

“Bọn họ đi rồi... nhưng huynh...” Đường Duyệt không nói nên lời.

Thảm Sơ Không lắc đầu nói: “Không, bọn họ nhận được tín hiệu phải rút lui. Ta nghĩ, chỉ sợ... chúng ta phải hành động trước”.

Phải hành động trước, lẽ nào ý huynh ấy là... một suy nghĩ lóe lên trong đầu của Đường Duyệt. Bái Nguyệt Giáo đã rút lui trước, muốn kích hoạt tất cả số thuốc nổ. Lẽ nào... bốn vị đường chủ vẫn chưa tới, có lẽ nào kế hoạch đã bị thay đổi...

Thảm Sơ Không chau mày: “Nàng đi đi!”.

Đường Duyệt nắm chặt vạt áo của chàng, nhất định không buông ra.

Lần đầu tiên khuôn mặt của Thẩm Sơ Không lộ vẻ hung dữ: “Đừng lo cho ta, nàng có thể đánh thắng người khác. Nhất định có thể thoát khỏi nơi này! Mau đi đi!”.

Đường Duyệt không muốn đi. Nàng biết rõ, bây giờ nếu nàng đi, Thẩm Sơ Không nhất định sẽ chết.

Lòng Đường Duyệt đau như cắt. Trong khoảnh khắc quay người bước đi, thậm chí nàng cảm thấy mình đã ruồng bỏ bằng hữu của mình. Nếu như không có chàng, nàng đã chết trong rừng từ lâu rồi. Quen biết chàng chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng dường như nàng lại có tình cảm rất sâu sắc với chàng.

Đường Duyệt vẫn quyết tâm đi vì nàng không có sự lựa chọn nào khác. Vì chàng đã nói: “Hãy giúp ta cứu lấy mọi người, cứu lấy nàng”.

Đường Duyệt biết rõ mình chưa chết. Nàng cảm thấy toàn thân đau đớn dữ dội. Bên tai nàng chỉ nghe thấy tiếng “uâng uâng”, trên trán ướt đầm mồ hôi. Trước mắt là cả một mảng xám xịt.

Đường Duyệt ngật ngưỡng trở về nơi diễn ra đại hội kiếm pháp. Nàng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, đôi chân giống như đang đi trên nệm bông. Nàng nào có biết, toàn thân mình, chẳng qua dựa vào quán tính mới có thể ráng sức đi tới nơi này.

Nàng định nhờ một người bất kỳ nào đó báo tin cho người của Đường Gia Bảo để mọi người tránh khỏi nguy hiểm. Nhưng nàng thực sự không tìm được người nào, cũng không thể phân biệt được kẻ thù. Vì nơi đây đang vô cùng hỗn loạn. Toàn bộ Bái Nguyệt Giáo vốn phải rời khỏi nơi đây, nhưng không hiểu sao lại đang hỗn chiến với chính đạo.

Đường Duyệt nhìn ra xa, ngây người ra. Kể từ ngày đầu tiên bị thương, nàng vẫn chưa trở lại võ đài thi thố này, đương nhiên không thể hiểu rõ tình hình ở đây.

Khi đại hội kiếm pháp bước sang ngày thứ ba, đã diễn ra ba mươi lăm trận đấu. Chính đạo thắng mười tám trận. Qua đó có thể thấy rằng tương quan lực lượng của phe chính đạo cân bằng với Bái Nguyệt Giáo.

Cuộc hỗn chiến ngày hôm nay là do những kẻ ứng chiến của Bái Nguyệt Giáo được phái tới. Trong số tám vị đường chủ của Bái Nguyệt Giáo, vẫn còn một người chưa xuất trận, thậm chí còn chưa lộ diện. Đến lúc chúng nhân chính đạo đấu sang trận thứ tư, Bái Nguyệt Giáo cũng chưa có phản ứng gì. Điều này cuối cùng cũng khiến cho Hoa Sơn thiếu hiệp Lâm Thủy Sắc nghi ngờ. Qua thăm dò chàng đã phát hiện ra tám người ngồi trên ghế đường chủ của Bái Nguyệt Giáo không phải tám vị đường chủ, mà chỉ là tám người bình thường mặc áo đường chủ ngồi đó mà thôi. Điều này khiến chàng vô cùng kinh ngạc.

Môn đệ của chính đạo sau khi biết được tin này, bỗng chốc như ong vỡ tổ. Thiếu Lâm, Võ Đang là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới võ lâm, những tiên bối có uy tín cao nhất của bọn họ

đều chưa đến tham gia đại hội này, những vị đang ngồi kia là những người có danh vọng cao nhất. Đặc biệt là khi đường chủ Đường Gia Bảo Đường Mẫn rời khỏi cuộc thi đấu này lúc Đường Mạc bị trọng thương, những môn đệ của chính đạo như rấn mắt đầu.

Lúc các đường chủ của Bái Nguyệt Giáo rời đi, mặc dù đã mang theo phần lớn những người tinh thông võ nghệ, nhưng có để lại một người không dễ đối phó. Hơn nữa bọn họ mặc dù phân ra mười hai đường chủ, nhưng trong lúc gấp gáp đều có thể đồng tâm hiệp lực, cùng nhau kháng địch. Trong khi đó chính đạo lại chia thành mười sáu môn phái, tứ đại thế gia, và vô số những môn phái nhỏ. Gặp phải cảnh hỗn chiến thế này, bọn họ đánh nhau chỉ vì bản thân mình, như thế khó tránh khỏi thất bại. Mặc dù số lượng người của Bái Nguyệt Giáo không đông đảo bằng chính đạo, nhưng khi thực sự nổi dậy thì cũng khó để chống đỡ.

“Đừng đánh nhau nữa! Thuộc nỏ sắp nổ cả rồi... đừng đánh nữa... đừng đánh nữa...” Đường Duyệt dốc hết sức mình mới cất được tiếng. Nàng nhanh chóng bị ngập chìm trong đám người chết. Không có người nào chú ý tới nàng. Tất cả mọi nơi đều hô lớn một tiếng “giết”, tất cả mọi nơi đều thấy máu chảy. Nhưng nàng hoàn toàn không nghe thấy gì nữa. Nàng chỉ lặp lại một cách vô thức: “Đừng đánh nhau nữa, bọn họ sắp kích hoạt thuộc nỏ rồi... sẽ nổ tung tất cả...”.

Nhưng vẫn không có ai để ý tới nàng. Bọn họ chỉ giết, và bị giết, hoặc cùng hủy diệt lẫn nhau.

Cuối cùng cũng có một môn đệ trong Bái Nguyệt Giáo phát hiện ra Đường Duyệt. Người này bị một vết chém rất dài sau lưng. Máu từ vết thương chảy lan tận xuống chân, đầu gối, thậm chí cả ở trên mặt đất. Đường Duyệt quay lưng về phía hắn, nên nàng không có cảm giác là thanh trường kiếm của hắn đã đâm vào sau lưng mình. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một cánh tay giơ ra. Bàn tay ấy xem ra rất mềm mại, như đang nắm một cây bút. Nhưng chủ nhân của đôi bàn tay ấy đã làm một việc rất đáng sợ. Đôi bàn tay ấy nắm chặt thanh kiếm, hai ngón tay kẹp lại, chỉ nghe thấy “tạch” một tiếng, thanh trường kiếm đã bị gãy thành hai đoạn.

Tên môn đệ này nhìn chằm chằm thần khí của đôi tay đó. Chủ nhân của đôi tay đó mặc dù nhất thời làm cho hắn kinh sợ, nhưng không vì thế mà có thể làm cho hắn tỉnh lại. Hắn nhào tới rất nhanh, mục tiêu vẫn là Đường Duyệt. Vẫn là đôi bàn tay ấy, nhẹ nhàng chống lại sức mạnh tấn công của hắn và quăng hắn lên không trung. Đường Duyệt lấy hết sức quay đầu lại, nhưng không nhìn rõ người trước mặt là ai.

Nàng chỉ lơ mơ nhận ra hình như đó là một vị công tử trẻ tuổi. Nhưng đến hình dáng người đó nàng cũng không nhìn rõ. Nhưng thật kỳ lạ, nàng lại có cảm giác dường như đã từng quen biết chàng.

“Thương đại ca?” Nàng thử cất tiếng. Nếu như đối phương là chàng thì chàng đương nhiên sẽ thừa nhận. Nếu như không phải, chắc chắn người đó sẽ bỏ đi.

Người đó im lặng một lúc, đưa bàn tay giữ chặt nàng.

Đúng là Thương Dung rồi. Nhưng bàn tay chàng sao lại lạnh như thế? Trong ấn tượng của nàng, bàn tay của Thương đại ca luôn ấm áp, như thể chàng sinh ra là để an ủi người khác vậy. Trục giác đột nhiên mách bảo nàng rằng người này chắc chắn không phải là Thương Dung, nhưng cảm giác quen thuộc này từ đâu tới?

Cuối cùng, người đó đưa nàng ra khỏi nơi hỗn chiến. Chàng vẫn chưa buông tay nàng ra ngay mà nắm chặt thêm một lúc nữa rồi mới dần dần buông ra. Chàng nhẹ nhàng vung tay áo, dường như sắp rời đi.

“Huynh... huynh là ai?” Đường Duyệt ngật ngưỡng bước lên nửa bước. Người đó dừng lại, quay đầu nhìn nàng. Rõ ràng khoảng cách gần như vậy, nhưng nàng vẫn không thể nào nhìn rõ khuôn mặt của đối phương. Chàng kéo tay nàng, từng nét, từng nét, cẩn thận viết vào trong lòng bàn tay.

Mộ Dung.

Mộ Dung.

Đây nhất định là ảo giác. Nếu không, một người đã chết như Mộ Dung Mai Kiến làm sao có thể xuất hiện ở đây được? Hay đó đúng là Mộ Dung Mai Kiến, vậy tại sao hắn lại cứu nàng?

Đợi khi nàng dần hết thần trí và chút sức lực còn lại để mở to mắt nhìn rõ tình hình lúc đó, thì người đó đã nhẹ nhàng rời đi.

Rốt cuộc chàng là ai? Đường Duyệt đứng chôn chân tại chỗ. Nghi hoặc một hồi lâu, lúc nàng tin chắc rằng người mình vừa gặp chẳng qua là một hồn ma thì chợt có người nắm chắc vai nàng.

Đường Duyệt sợ hãi hét lớn: “Thương... Thương đại ca...”.

Khuôn mặt bình tĩnh của Thương Dung dường như cũng biến sắc. Đôi mắt vốn tràn đầy sự lo âu và đau khổ của chàng trong khoảnh khắc đó lại lộ rõ vẻ vui mừng: “Muội đi đâu vậy? Có bị thương không?”.

Đường Duyệt vội vàng nói: “Trên núi có đặt thuốc nổ, sắp nổ tung cả rồi! Hãy tin muội! Thương đại ca, hãy tin muội đi!”.

Thương Dung lạnh lùng, im lặng một lát. Rồi cuối cùng chàng cũng lên tiếng: “Việc này hãy để huynh xử lý. Muội hãy cùng Thương Lục rời khỏi nơi này ngay lập tức!”.

Thương Lục mặc dù không tin nơi này có giấu thuốc nổ, nhưng nhìn những vết máu loang lổ khắp người Đường Duyệt và bộ dạng thảm hại của nàng, đến một câu cũng không nói được, bèn đỡ lấy Đường Duyệt từ lòng công tử.

Thương Dung đã lao về hướng võ đài. Đường Duyệt không hề hoài nghi, có Thương Dung ở đây, chàng nhất định sẽ nghĩ ra cách để ngăn cản đám người điên này.

“Đường cô nương, chúng ta nên rời khỏi đây thôi”, Thương Lục gấp gáp nói.

“Không, ta phải đợi Thương đại ca trở về.” Đường Duyệt không động đậy.

Thương Lục ngây người. Cuối cùng cũng nhận ra một điều gì đó từ dáng vẻ bất thường của nàng, cậu đột nhiên mềm lòng. Hóa ra cô nương này thực tâm thích chủ nhân nhà cậu. Thương Lục an ủi: “Thiếu gia cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra. Bây giờ điều quan trọng nhất là cô nương phải nghe lời thiếu gia, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nếu không sẽ trở thành nỗi lo cho thiếu gia, không chừng sẽ làm thiếu gia phân tâm”.

Đường Duyệt vẫn kiên quyết nói: “Không! Ta không đi, ta vẫn phải đi tìm đại ca ta!”. Với sức mạnh vô hình, nàng liền đẩy Thương Lục ra và bước đi. Thương Lục toát mồ hôi, một tay kéo nàng lại: “Vậy để nô tài đi báo tin trước. Đường cô nương, cô nương hãy đứng đây chờ, không được chạy đi đâu, nô tài sẽ trở về ngay!”.

Đường Duyệt chỉ có thể gật đầu, không còn lựa chọn nào khác.

Thương Lục trở tài khinh công, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn. Đường Duyệt lúc này giống như một đồng bùn, ngã sõng soài trên mặt đất.

Nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành... Tất cả mọi thứ đều đã yên tĩnh trở lại. Đường Duyệt nằm trên mặt đất, từ từ đợi chờ. Nàng không biết rằng, rốt cuộc nàng đang đợi ai. Có lẽ là Thương Lục, người đang nhanh chóng đi báo tin. Có lẽ là Thương Dung, người nàng đang quan tâm, lo lắng. Có lẽ là đại ca, có lẽ, nàng không đợi ai cả, chỉ đợi cái chết mà thôi. Ít nhất nàng cũng đang đối mặt với cái chết, có thể cứu được mạng người nào đó, cũng coi như mình có giá trị. Trong nháy mắt, nàng đã quên hết tất cả mọi việc trên thế gian. Cho đến lúc có một người kéo nàng từ dưới đất lên.

“Nàng muốn chết hay sao?” Giọng nói của người đó dường như rất gấp gáp. Người ấy dùng hết sức để ôm chặt lưng nàng, hơi thở nóng rực lan tỏa tới cổ nàng.

“Buông ta ra! Người hãy buông ta ra!” Đường Duyệt rất ghét người nào đột nhiên dám liêu lĩnh như vậy.

“Nàng hãy tỉnh lại đi!” Đôi tay của người đó đột nhiên xua xua, tát đi tát lại nàng mấy cái.

Khuôn mặt trắng bệch ngay lập tức nổi lên những vết đỏ, Đường Duyệt đau tới mức bật khóc. Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, nàng cũng không hiểu vì sao, trong lúc hỗn loạn như vậy, nàng lại bật khóc. Dường như tất cả mọi buồn đau, thương tâm từ trước tới giờ đều được dịp phơi bày.

Mọi hoạt động của tất cả mọi người bỗng chốc dừng lại. Đúng lúc này, chỉ nghe thấy

tiếng nô bùm rất to, dường như trời đất đều sụp xuống.

“Nàng thực sự muốn chết à!” Người đứng trước mặt đột nhiên kéo nàng vào lòng, ôm nàng thật chặt.

Người này, dường như là... Tô Mộng Châm. Trong đầu Đường Duyệt xuất hiện ý nghĩ đó, nhưng bỗng chốc mất hết ý thức...

Thế giới của Đường Duyệt là một bầu trời u ám, vô biên, không bờ bến. Đột nhiên nàng nhìn thấy Đường Mạc từ xa bước tới. Đường Duyệt nhào về phía trước, nắm chặt vạt áo đại ca. Đường Mạc chau mày: “Tại sao muội vẫn chưa về?”. Đường Duyệt ngây người: “Về đâu?”. Đường Mạc nắm chặt lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của Đường Duyệt nói: “Về nhà!”. Đường Duyệt hỏi: “Đâu là nhà của muội?”. Đường Mạc nói: “Đường Gia Bảo”. Đường Duyệt lùi lại đầy sợ hãi: “Không, đó không phải là nhà của muội?”. Đường Mạc lạnh lùng tiến lên mấy bước: “Không phải nhà của muội ư? Nơi đó có mẫu thân, có đệ đệ của muội, sao nơi đó không phải là nhà của muội?”. Đường Duyệt nói: “Không, đó không phải mẫu thân của muội, muội không có đệ đệ”. Trong tay Đường Mạc đột nhiên xuất hiện thanh kiếm Lưu Sương, tỏa ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo, chàng tức giận hét lên: “Bất hiếu!”. Đường Duyệt muốn tiến lên phía trước, nhưng bị thanh kiếm lạnh lùng ngăn lại. Đường Duyệt cương quyết nói: “Đại ca!”. Nhưng không biết tại sao, ánh mắt của Đường Mạc lạnh như băng, vô tình. Phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người. Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn, hóa ra là người phu xe ngựa, ông khẽ mỉm cười nhìn nàng. Đường Duyệt bất chấp tất cả xông lên: “Phụ thân!”. Nhưng Đường Mạc lại dùng một tay giữ lấy vai nàng: “Không được đi!”.

Đường Duyệt hét lên, vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay của Đường Mạc. Nhưng thật đáng tiếc, đôi bàn tay ấy vững chắc như sắt thép, giữ chặt lấy nàng, dường như không có ý muốn buông ra. Đường Duyệt tuyệt vọng khóc òa lên, khản cầu: “Muội rất đau khổ, muội quá mệt mỏi rồi, hãy cho muội đi đi!”. Đường Mạc lại nói: “Muội đi đâu?”. Đường Duyệt ngẩng đầu, chỉ vào người phu xe ngựa, nói: “Đi tìm phụ thân muội”. Đường Mạc lạnh lùng đáp: “Ở đó không có gì cả”. Đường Duyệt không tin, nhìn kỹ lại một lần, người phu xe ngựa đang đứng đó cười với nàng, không biết từ lúc nào đã hóa thành hơi sương bay đi mất. Đường Duyệt quỳ ngậy người trên mặt đất, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đường Mạc nói: “Muội không có phụ thân”. Đường Duyệt lắc đầu nói: “Không, muội có phụ thân”. Đường Mạc nói: “Ông ấy đã chết từ lâu rồi!”. Đường Duyệt nói: “Ông ấy vừa mới đứng ở kia”. Đường Mạc nói: “Ông ấy đi rồi”. Đường Duyệt hỏi: “Đại ca, ông ấy đi đâu? Muội đi tìm ông ấy”. Đường Mạc lạnh lùng cười, đáp: “Trên đời này muội không gặp được ông ấy đâu”. Đường Duyệt đứng dậy, chăm chú nhìn vào khoảng không không một bóng người. Đường Mạc bước đến kéo tay nàng: “Đi thôi”. Đường Duyệt vùng vằng giật tay ra: “Muội không đi đâu cả, muội phải đợi phụ thân”. Đường Mạc lại một lần nữa nắm chặt nàng, hét lên: “Muội hãy tỉnh lại đi!”.

Nhìn thấy bóng người phu xe, trong lòng Đường Duyệt bỗng dâng lên một sự vui mừng khôn tả. Bất luận đó là cái gì đi chăng nữa, là ảo giác cũng được, chỉ cần có thể đưa nàng đi, bất luận đi đâu, đến địa ngục cũng được, chỉ cần giúp nàng thoát khỏi nơi này, đến một nơi

nào đó không phải đối mặt với mẫu thân nàng, không phải đối mặt với Thương đại ca, nàng đều cảm thấy đó là một sự giải thoát. Nàng muốn từ bỏ tất cả, không cần yêu thương, không phải hận thù, chỉ có một mình nàng ra đi, như thế có được không, làm như vậy... cũng không được sao?

Nghĩ đến đó, đôi bàn tay sắt thép đang đặt lên vai nàng đột nhiên biến mất. Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn, lại thấy hình bóng của Đường Mạc dần dần mờ đi. Trên thế gian rộng lớn này dường như chỉ có mình nàng mà thôi. Lòng nàng buồn bã đau thương, hét lên: “Đại ca”. Nhưng bóng hình Đường Mạc đã không còn thấy đâu nữa, mặt đất dưới chân Đường Duyệt bỗng nhiên rung chuyển, toàn thân nàng dường như không chống đỡ nổi, dường như sắp rơi xuống vực thẳm đen tối...

Đường Duyệt hét lớn, đột nhiên tỉnh lại.

Người ngồi bên cạnh giường nàng lại là Đường Mạc, người nàng vừa gặp trong mơ. Chỉ có điều nàng gọi chàng, chàng dường như không nghe thấy. Nàng nhìn Đường Mạc chăm chăm, không biết rốt cuộc là mộng hay là thực.

“Không phải đã nói sẽ ổn hay sao, sao ngốc đến như vậy?” Đường Mạc chau mày.

“Đường thí chủ yên tâm. Lão nạp nói sẽ ổn, nhất định sẽ ổn.” Bên chiếc bàn cách đó không xa, có một vị hòa thượng.

Thấy Đường Duyệt nhìn mình, lão hòa thượng chấp tay hành lễ: “Nữ thí chủ cuối cùng đã tỉnh lại”.

“Tiểu Duyệt, muội nên tạ ơn Cửu Niệm đại sư. Nếu như không có đại sư, sẽ không ai cứu được muội đâu”, Đường Mạc nói.

Đường Duyệt ngạc nhiên, mở to mắt nhìn vị hòa thượng, thấy lông mày và râu của ông ấy đều đã bạc trắng, khuôn mặt rất hiền từ. Biết được đây là vị ân nhân đã cứu mình, nàng cất lời: “Đa tạ Cửu Niệm đại sư!”. Câu nói vừa thốt ra, nàng mới phát hiện giọng mình khàn khàn, yếu ớt, không chút sức lực.

Cửu Niệm xua tay nói: “Không cần phải tạ ơn, không cần phải tạ ơn. Hai đồ đệ của lão nạp đã tới rồi, thấy được cô nương vẫn còn có thể cứu được, Cửu Niệm ta chẳng qua là thuận theo ý trời mà thực hiện thôi”.

Đường Duyệt nghi hoặc nhìn Đường Mạc, Đường Mạc nói: “Thương huynh là đồ đệ tục gia của Cửu Niệm đại sư”.

Đường Duyệt gật đầu, nhưng vẫn không hiểu: “Nhưng rõ ràng đại sư vừa nói là hai người?”.

Cửu Niệm đại sư cười nói: “Mộ Dung Tiểu Vũ cũng là đồ đệ của lão nạp”.

Mộ Dung Tiểu Vũ ư? Mộ Dung Tiểu Vũ của Mộ Dung thế gia ư? Đường Duyệt nhớ đến câu Mộ Dung Mai Kiến từng nói. Nàng càng khó hiểu hơn, Mộ Dung Tiểu Vũ trước giờ chưa từng lộ diện, không thân không thích với nàng, tại sao cũng đi cầu cứu Cửu Niệm giúp nàng? Nhưng vết thương cũ của nàng chưa khỏi, chỉ cần suy nghĩ một chút, liền cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Cửu Niệm đại sư nói: “Nữ thí chủ không được làm bừa. Bị thương như thí chủ mà có thể sống lại là nhờ Phật Tổ đã rửa lòng thương đó. Nhưng không thể quá vội vàng, vẫn cần phải chữa trị đến nơi đến chốn”.

Đường Mạc nói: “Tiểu Duyệt, ý của đại sư là, lần này không chỉ có Thương huynh vượt ngàn trùng khơi đi tìm Cửu Niệm đại sư. Ngay cả Mộ Dung công tử cũng đã tặng rất nhiều loại thuốc quý hiếm trị thương của Mộ Dung gia. Muội không được phụ ý tốt của mọi người, sau này không được hành động hồ đồ như vậy nữa!”.

Đường Duyệt gật đầu, Đường Mạc tiếp lời Cửu Niệm: “Đại sư đã cứu được tính mạng của tiểu muội, Đường Gia Bảo rất cảm kích. Tiểu Duyệt đã tỉnh lại, nhưng vẫn mong đại sư lưu lại Đường Gia Bảo vài ngày, để chúng tôi báo đáp ân tình này”.

Đường Duyệt bỗng nhiên nhớ ra tất cả những sự việc đã xảy ra ở trên núi ngày hôm đó. Nàng chợt nắm chặt tay Đường Mạc: “Đại ca!”.

Đường Mạc quay đầu nhìn nàng, giọng nói rất ấm áp: “Sao thế?”.

“Muội nhớ ra rồi... muội nhớ ra rồi... lúc đó...” Trong lòng Đường Duyệt có hàng ngàn câu hỏi, nhưng không biết nên hỏi câu nào.

“Mọi người đều không sao, Tiểu Duyệt, không cần phải lo lắng.” Đường Mạc nắm lấy tay nàng, trên khuôn mặt cuối cùng cũng nở một nụ cười.

Đường Duyệt thở phào nhẹ nhõm: “Vậy... chúng ta bây giờ đã trở về?”.

Đường Mạc ngạc nhiên hỏi: “Đến nhà của muội cũng không nhận ra sao? Đây là Đường Gia Bảo”.

“Đường Gia Bảo? Đại ca, muội bị thương bao lâu rồi?” Đường Duyệt kinh ngạc hỏi.

Đường Mạc trả lời: “Muội đã hôn mê hơn một tháng, vết thương của ta cũng đã đỡ hơn nhiều”. Câu nói này của chàng thực chất còn giấu một phần sự thật. Vết thương của chàng đã đỡ hơn một chút, nhưng vẫn chưa thể xuống giường đi lại được, nói gì đến việc ngồi ở đây. Những việc chàng làm ngày hôm nay đều là vì tấm chân tình một lòng lo lắng cho Đường Duyệt.

Cửu Niệm than một tiếng: “Đường thí chủ, người vẫn nên tự chăm sóc bảo vệ bản thân mình!”.

Trong ánh mắt Đường Mạc ánh lên một sự cảm kích. Chàng sớm đã biết Cửu Niệm biết rõ sự tình, nhưng không nói cho Đường Duyệt biết, chàng nói: “Đại sư yên tâm, Tiểu Duyệt đã tỉnh lại. Ta cũng có thể yên tâm điều trị”.

“Muội hôn mê lâu như vậy sao? Tình hình trên núi lúc đó như thế nào, Thương đại ca có khỏe không?” Đường Duyệt liên tiếp hỏi.

Đường Mạc lạnh lùng nhìn nàng: “Muội không xem lại mình đi, bây giờ mặt trắng bệch trông giống hết một nữ quý, còn hỏi nhiều như vậy nữa. Hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi đã, đợi muội khỏe lại rồi hãy nói”.

Đường Duyệt “ơ” lên một tiếng, có chút thất vọng, sờ soạng bên giường, đột nhiên hỏi: “Khuyên Thành đâu?”.

Đường Mạc chau mày. Cửu Niệm đứng dậy nói: “Đường thí chủ, lão nạp có lời muốn nói với một mình nữ thí chủ”.

Đường Mạc thở dài đứng dậy, nhìn Đường Duyệt, sau đó bước ra ngoài.

-----**Hết tập 1**-----

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>